

МЕЛ ОДОМ

СПОРАЗУМЕНИЕТО

Част 3 от „Hellgate: London“

chitanka.info

На д-р Гари Уейд, който поддържа моя свят ясен и на фокус

Благодарности

Благодаря на Бил Роупър и екипа на Flagship, за това, че дадоха на света една прекрасна игра и ми позволиха да играя в нея. И на Марко Палмиери, редактора, който спомогна за осъществяването на идеята.

ПРОЛОГ

Околностите на Чипинг Онгар Окръг Епинг Форест Графство Есекс, Англия 8 януари 2025 г.

— Това е лудост, Емили. Трябва да се махнеш оттук, преди да е станало прекалено късно. Демоните не са твои приятели. Никога няма да бъдат твои приятели. — Роб Хаутън умоляваше сестра си, но знаеше, че тя не го слуша. Слушаше онзи вътрешен глас, към който твърдеше, че е настроена в момента.

Изгарянето — странната сила, която идеше от Адската порта, отворила се край „Свети Павел“ — все още не се бе отдалечило много от Лондон. Но всички знаеха, че идва. От време на време демоните бродеха из горите и прелитаха с писък през небето над външните райони.

Изгарянето напредваше и тераформираше земята, превръщайки я в адски пейзаж, върху който можеха да виреят само демоните. Никой в научната организация, където Роб работеше преди нашествието в Нощта на Все светии, не бе доволен от съществуващите теории за Изгарянето.

Някои смятаха, че Изгарянето прави земята подходяща за демоните, но това бе отхвърлено с аргумента, че злите създания се справят съвсем добре и при нормалните условия на планетата. Други вярваха, че самите демони не предизвикват промяната; по-скоро тяхното присъствие в света оставяше злокачествени циреи по земната повърхност.

Самият Роб смяташе, че Изгарянето е просто още едно оръжие от арсенала на демоните. Като отприщиха Изгарянето, те унищожаваха питейната вода и растителността — всичко, от което се нуждаеха домашните и дивите животни, за да оцелеят. Той бе убеден, че целта му е да премахне естествените хранителни вериги в света.

На юг можеше да се види Лондон. На Роб му се струваше, че почти успява да зърне Адската порта — портала между измеренията,

който даваше на демоните свободен достъп до света. Определено можеше да види вечно кръжащите тъмни облаци, изпълнени със зловеща зелена светлина, които висяха ниско над столицата.

Чипинг Онгар беше малко градче недалеч от Лондон. Майката на Роб бе отраснала там, преди да отиде в университет, където срещнала баща им. Като деца Роб и Емили често ходеха на гости на баба си и дядо си, които имаха малка ферма извън града. Когато ужасът заля Лондон, Роб намери сестра си сред целия хаос в университета и я изведе от столицата.

От нашествието насам те живееха във фермата на баба им и дядо им, които отдавна бяха мъртви. Родителите им така и не бяха успели да се измъкнат от Лондон.

Известно време Роб вярваше, че ще могат да изчакат тук, докато всичко свърши. Но минаха четири години, а краят не се виждаше.

Още по-лошото бе, че Емили попадна под влиянието на появилите се откачени мистици, които приветстваха демоните и техните свръхестествени сили.

— Емили — повика я отново Роб.

Тя се обърна към него и той едва устоя на погледа ѝ. Когато я бе взел от университета, Емили беше на двайсет, вече не съвсем наивна — колежът заличаваше част от наивността, — но не беше и кой знае колко отракана.

Тя бе дребна и слабичка, с онази момчешка фигура, която се популяризираше от агенциите за модели, Холивуд и рекламите. Естествено червената ѝ коса бе подрязана на нивото на брадичката и разделена по средата, а очите ѝ бяха пепелявосиви.

Роб се бе навлякъл дебело заради зимния студ. Дебел анорак с качулка, дебели ръкавици и ватиран комбинезон, които едва го стопляха под режещия вятър. Поривите на вятъра вдигаха вихрушки от наскоро падналия сух сняг, които приличаха на направени от захар. Белият пращец блестеше в пукнатините на кората на дърветата. Студената лунна светлина се лееше през оголените клони.

Въпреки пронизващия костите студ, Емили носеше само бюстие и прилепнали шорти. Беше излязла без обувки, въпреки че снегът стигаше до средата на прасеца ѝ. Това бяха дрехи, каквито едно време сигурно всяка студентка криеше от родителите си и от по-големите си братя.

Сега обаче Емили бе приела своята сексуалност. Твърдеше, че облеклото пречи на връзките ѝ с мистичните сили, освободени в света от присъствието на демоните.

Роб не ѝ вярваше. Той беше учен. Вярваше на неща, които могат да бъдат претеглени и измерени. Магията принадлежеше на игрите.

Не всички кабалисти, както се наричаха самите те — а Роб ги наричаше култисти, — притежаваха такъв контрол над телата си. Много от онези, които Роб бе виждал, носеха зимни дрехи.

— Роб — каза Емили с онзи зловец глас, който бе развила. — Не бива да си тук.

— Нито пък ти — отвърна Роб. Наблюдаваше внимателно сенките. Демоните ги харесваха, защото можеха да се крият в тях.

— Студено ти е — рече Емили. — Трябва да се върнеш в къщата.

— Няма да се върна без теб.

Безмълвно и със спокойно лице, тя пак обърна поглед към пълната луна.

— Тук навън няма да е безопасно за теб.

— Значи и за теб няма да е безопасно.

— С мен всичко ще е наред.

Роб яростно поклати глава.

— Не тръгвам без теб, Ем.

— Добре — каза тя и за миг отново му прозвуча като малката сестричка, която бе извлякъл от университета преди четири години. — Следвай ме, щом трябва, но ако се появи някаква опасност, бягай. — И тръгна.

— Опасност ли? — Роб си наложи да я последва. — Каква опасност?

Емили не отговори. Крачеше през снега, сякаш го нямаше. Голата ѝ кожа стана синкавозелена и Роб забеляза, че на лунната светлина тя изведнъж заприлича на покрита с люспи. Беше виждал този ефект и друг път, но никога толкова силно изразен като тази нощ.

Някои от култистите бяха започнали да присаждат върху телата си части от убити демони. Твърдяха, че демонските части им помагат да увеличават силите си. Роб не вярваше. Като генетик не разбираше как това е възможно. Приемникът на трансплантиран орган не претърпяваше внезапна промяна на ДНК-то. А това беше сравнението,

което култистите използваша. Само че при тях промяната беше на мистично ниво, а не на генетично.

— Задава се опасност — заяви Емили.

Роб несъзнателно пъкна ръка в джоба на палтото си и опипа масивния револвер „Уебли“ 4.55 калибър, който дядо му бе смятал за голяма ценност. Преди да напусне Лондон, Роб изобщо не беше докосвал огнестрелно оръжие. Сега не само знаеше как да го използва, но и се бе упражнявал, докато не стана опитен с револвера.

— Значи не бива да отиваш — възпротиви се Роб.

— Трябва.

— Защо? Кой казва, че трябва?

— Аз го казвам.

Сепнат, Роб измъкна револвера от джоба си и се прицели. Въпреки че носеше ръкавици, пистолетът беше толкова голям, че с лекота пасваше в тях. Той го насочи към сянката, стояща до един гол бряст.

— Кой си ти? — попита настоятелно Роб.

— Това е Търсача Орус рече Емили. — Този, с когото дойдох да се срещна. Прибери си оръжието, Роб. То не ти е нужно тук. Намираш се сред приятели.

Роб не прибра оръжието. Предпочиташе да е в ръката му. А и определено не смяташе тези хора за приятели.

Търсача Орус остана край дървото и очите му огледаха Роб изпод качулката. Той бе висок и кльощав даже в зимните дрехи, които носеше. Главата му изглеждаше твърде тежка за слабичките му рамене. Подпираше се на висока тояга.

— Няма защо да се боиш от мен — рече Орус.

— Пазя сестра си — отвърна Роб.

Високият слаб мъж нададе лаещ смях.

— Сестра ти може да се пази много по-добре сама.

— Аз не съм на това мнение.

— Няма значение — рече Орус. — Тя е тук, защото аз я помолих да дойде.

— С каква цел?

Орус се отдели с клатушкане от дървото. Явно в миналото бе получил травма, която го бе оставила поне частично парализиран.

Когато лунната светлина огря продълговатото лице на мъжа, на Роб му се стори, че ще му призлее.

Култистът си бе присадил малки демонски рогца от гърбицата на носа чак до основата на черепа. Странни татуировки в половин дузина цветове покриваха бръснатото му теме. Едното от очите му бе жълто и твърде голямо за главата му. Ръбеста груба плът около очната орбита показваше къде някой бе изрязал костта и месото, за да отвори място. Други два рога, обърнати надолу, стърчаха от двете страни на челюстта му. Дъхът на култиста излизаше бавно от устата му като сива мъгла.

— Защото тя е постигнала нещо, което не се е удавало на никой от нашия род досега — заяви Орус. — Докоснала е ума на демон.

Роб продължаваше да държи пистолета си, насочен към мъжа.

— Не знам с какви глупости пълните главата на сестра ми, но...

— Те нямат нищо общо — каза Емили. — Аз наистина докоснах ума на демон. Повиках Търсача Орус тук тази нощ, за да ми помогне да се справя с това.

— Да се справиш с кое? — Пистолетът в ръката на Роб бе натезал. Дланта му трепереше, а рамото го болеше от тежестта.

— Сънувам демона — рече тихо Емили. — Всяка нощ. — За първи път от месеци или години тя изглеждаше смутена. — Не мога да го опиша, Роб, но трябва да го поставя под контрол... иначе то ще ме унищожи.

Болка стегна гърлото на Роб.

— Това, което трябва да направиш, е да се махнеш оттук. Ако се махнеш оттук, Емили...

— ... просто ще сънувам демона някъде другаде — прекъсна го тя. — Търсача Орус смята, че може да ми помогне.

Роб се поколеба, но не отмести прицела си от култиста.

— Моля те — прошепна Емили. — Роб, позволи ми да го направя. Не мога още дълго да го понасям. — В очите ѝ, освен болката пролича и страх. — Не мога да се справя сама.

— Аз мога да ѝ помогна — рече Орус. — Ти не можеш.

Роб разбра, че е победен, и свали пистолета, но не го прибра в джоба си.

— Какво ще правиш?

След като се бе предал, вятърът изведнъж започна да му се струва по-студен.

— Ще ѝ помогна да прекъсне връзката — каза Орус.
— Действай тогава.

* * *

Решението на култиста да останат на открито изненада Роб. Пристигането на още седем членове на групата на Орус, които се присъединиха към тях, също го изненада. Падаха ситни снежинки.

Двама от новопристигналите — и двамата мъже — носеха не повече дрехи от Емили. Плътта им също изглеждаше, сякаш бе покрита с люспи.

По нареждане на Орус Емили седна на земята с кръстосани крака. Лидерът на култистите приклекна пред нея.

Докато гледаше, Роб отново се зачуди как се бе променило всичко след пристигането на демоните. С живота им в града — неговата работа в отдела за проучвания и разработки на „Гарднър’с Дженетикс“ — бе свършено. Малката му сестричка се беше превърнала от книжен червей, изучаващ творчеството на Нийл Геймън и Йън Ранкин^[1], в някаква странна магьосница.

Работата бе там, че Емили наистина бе магьосница. Роб я бе виждал да прави магии: да мести предмети с мисълта си, да призовава огън от нищото и да чете мислите с неестествена прецизност. Беше започнал да се страхува от нея и съжаляваше за това, защото бе сигурен, че тя го усеща.

Това, което Роб мразеше най-много, беше безпомощността, която изпитваше сега. След като напуснаха града, и двамата с Емили обикаляха да търсят храна. После бавно, но сигурно, тя разви интерес към култистите. Дори след споровете, които водиха по въпроса — нещо, което не бяха правили никога преди, — тя не се отказа от проучванията си върху старите книги, които култистите ѝ бяха заели, за да си направи собствени копия.

Но той нямаше да я остави. Беше си го обещал, когато и двамата се измъкнаха живи от града.

* * *

Орус извади един предмет от гънките на робата си и го постави на земята между себе си и Емили. Приличаше на нефритена фигурка, изобразяваща морски фар.

— Това е моят фокус — рече култистът с мек, успокояващ глас. — Чрез него ще вляза в мислите ти и ще ти помогна да ги контролираш по-добре.

— Да. — Емили седеше в поза „Лотос“. Ръцете ѝ бяха поставени върху коленете, с дланите нагоре.

— Вгледай се в него — каза тихо Орус. — Взири се във фокуса и усети съня в себе си. Освободи силата му. Дори не е нужно да влагаш енергия, за да подхранваш съня.

Роб си помисли, че думите на мъжа са безсмислени. Дрънкаше обикновени празнословия, за да се почувства значим.

— Влей съня си в моя фокус — рече Орус. — Той ще ти помогне да го задържиш и изкараш на повърхността. Двамата заедно ще видим съня ти. После ще го надвием и ще издигнем защитни прегради в теб.

Нефритеният фар засия. Бледозеленото едва личеше на фона на бялата снежна покривка.

— Хората и по-рано са сънували демони — рече Орус. — Много пъти. Това винаги хаби голямо количество енергия. А енергията винаги тече в една посока, освен ако сънуващият не вземе надмощие.

Роб едва сдържаше гнева си. Не можеше да повярва, че Емили се връзва на всичко това. *Но силите са истински, нали? Не всичко е глупост.* Обаче ако тя не се беше забъркала с тези мистични сили, сега нямаше да е в това състояние.

— Точно така — каза Орус. — Само още малко.

Нефритеният фар изведнъж грейна ярко като звезда.

Снегът около него започна да се топи и той хлътна с два-три пръста надолу. Топлината бе толкова силна, че фигурката разтопи снега на няколко сантиметра във всички посоки.

Косъмчетата по тила на Роб настръхнаха, стомахът му се обърна. Това не трябваше да става. Емили вече вярваше твърде силно в могъществото на демоните.

— Пресегни се към съня — рече Орус. — Изкарай го напред.

Димящ зелен пламък се издигна от нефритения фар. Фигури се загърчиха в широкия половин метър димен облак.

— Колко виждаш? — попита тихо Орус.

— Двама — рече Емили. — Демонът и жената, която е взел за своя.

— Откъде знаеш?

— Чувам откъслеци от разговорите им.

— Съсредоточи се по-силно — каза култистът. — Аз ще ти помогна.

Докато се взираше в дима и фигурите в него, Роб откри, че той също може да вижда. Зеленият пушек се избистри и в същото време стана по-ясен. Неканен, Роб пристъпи напред към Емили.

— Не я докосвай — каза Орус.

Роб се втренчи ядосано в култиста.

— Ако я докоснеш сега, това може да й струва живота — каза му Орус. — Това ли искаш?

— Не.

— Тогава ме слушай. Тази работа е много опасна. И за двама ни. — Орус се съсредоточи върху сияещия фар. Въпреки студения вятър, който носеше сняг около него, челото на култиста бе покрито с пот. — Емили.

— Да.

— Знаеш ли къде си?

Емили се поколеба. Понамръщи се малко и Роб незабавно се сети за малкото момиченце, което сестра му бе някога.

— Под земята — отговори тя.

— Къде под земята?

— Не знам.

— Какво правиш там?

— Търся нещо.

— Какво? — продължи Орус търпеливо.

— Не знам.

— Демонът знае ли, че си там?

— Не — каза Емили. — Мисля, че не.

— Трябва да бъдеш предпазлива. Следи през цялото време накъде е насочено вниманието на демона. Трябва непрекъснато да знаем.

— Добре.

Роб видя как фарът стана още по-ярък. Топлината превърна снега около фигурката в сребърна локвичка. Докато гледаше дима, Роб усети,

че той го придърпва.

* * *

Роб предполагаше, че е премигнал, защото, когато пак отвори очи, стоеше в подземна пещера. Като малък, докато бе на гости във фермата на баба и дядо, намираще пещери, в които да се пъха. Те представляваха малки дупки в хълмовете, образувани от местенето на скалите или прокопани от други деца в миналото. Бяха обитавани от насекоми и съдържаха любопитни предмети от по-ранни посещения на други деца.

Двамата с Емили се шегуваха, че това са хобитови дупки. Измисляха си всякакви забавни приключения и опасни врагове, с които се сблъскваха. Но дупките бяха дълбоки само няколко метра.

Изобщо не приличаха на огромното пространство, в което се озова сега. Стените, подът и таванът, извисяващ се на десет-дванайсет метра над него, бяха от солиден камък. Роб не знаеше как успява да гледа в тъмното, но виждаше.

„Това е някакъв номер — помисли си той. — Орус е успял да ме хипнотизира“. Опита да се събуди, но не можа. Бе заседнал в съня и в пещерата.

— Къде си? — Гласът на Орус като че ли идваше от въздуха около Роб.

— Не знам — повтори Емили.

Роб се обърна надясно и я видя там. Тя стоеше изправена, люспестата ѝ кожа сияеше бледо в мрака. Той се зачуди дали това не е причината да може да вижда в непрогледния мрак на пещерата. Като погледна към собственото си тяло, Роб откри, че той също сияе.

— Сама ли си? — попита Орус.

— Роб е с мен.

Потрес прозвуча в гласа на култиста.

— Той не би трябвало да е там с теб, Емили.

— Страх ме е.

— Ти си над страха.

— Не и сега. Сега ме е страх.

Роб се огледа, но Орус не бе с тях.

— Емили, не биваше да го взимаш със себе си.

— Искам да е с мен.

— Не бива...

— Не — каза Емили, клатейки глава. — Роб ще остане тук.

— Ще остана — каза Роб. Както и да се бяха озовали на това място, тук поне можеше да я защитава. — Разкарай се и я остави на мира, старче.

— Не знаеш какво правиш и какво рискуваш — рече Орус.

— Знам, че ти може би рискуваш живота на сестра ми и вероятно само мен ме е грижа за това — изръмжа Роб. — Така че свиквай.

— Емили, огледай се — каза Орус. — Виждаш ли демона?

— Не.

— Потърси го. Мога да те изтегля, когато ти се наложи да излезеш.

Роб посегна към сестра си и стисна с длан студената ѝ люспеста плът.

— Ем, не бива да сме тук.

Тя вдигна поглед към него. На лицето ѝ бяха изписани болка и страх.

— Трябва да намеря начин да спра това, Роб. Кошмарите стават все по-страшни. Аз... аз виждам онова, което вижда демонът. Видях го как откъсва дланта на един мъж и я дава на някаква жена. Трябва да знам какъв е този демон и какво иска. — Тя помълча за малко. — Моля те.

Той омекна. Болеше го да гледа сестра си в такова лошо състояние. Тежестта на пистолета в джоба му му даваше известна увереност.

— Добре, Ем. Ще опитаме. — Извади оръжието.

— Огледай се — каза Орус. — Демонът трябва да е някъде там. Трябва да разберем къде си. И какво търси демонът.

— Добре. — Емили огледа голата земя, после посочи наляво, където пещерата се издигаше към друг тунел. — Насам.

* * *

Роб следваше сестра си през подземната кухня и бързо осъзна, че тя е дори по-голяма, отколкото му се бе сторило отначало. Освен това разбра, че са се изгубили. Нямаше каквито и да било знаци.

— Сега надолу — рече Емили, зави надясно и се затича. Роб я последва, но изгуби равновесие и се подхлъзна на последните пет-шест метра от стръмния наклон. Ожулен и насинен, той се надигна и се помъчи да си поеме дъх.

— Добре ли си? — попита Емили.

— Добре съм. — Роб издиша. — Просто беше по-стръмно, отколкото изглеждаше.

— Знам. Всичко тук изглежда различно. — Емили отново тръгна. Роб упорито я последва. Не знаеше колко далеч са стигнали.

— Мисля, че знам къде сме, Ем.

— Къде? — Тя спря и пак се огледа във всички посоки. Изглеждаше разтревожена.

— Ако не сме напуснали Лондон — А хрумвало ли ти е някога, че ще кажеш подобно нещо? — запита се Роб, — значи трябва да сме под него.

— Е, и?

— Лондиний. Ето къде трябва да се намираме.

Смяташе се, че Лондиний е древен римски град, построен от северната страна на река Темза. Роб бе очарован от находките на археолозите по време на неотдавнашните разкопки. Точно преди пристигането на демоните те бяха открили цял нов участък от древния град под руините на надземните части.

Емили тръгна напред по виещия се тунел. По този имаше някакъв надпис.

— Ем, чакай. — Роб се обърна към стената, още веднъж смаян колко ясно може да вижда.

— Позволявам ти да използваш моето зрение — каза Емили, като се върна при него. — Затова можеш да виждаш в тъмното.

Роб я изгледа.

— Ти можеш да виждаш в тъмното?

— Да — отвърна тя, като че ли не беше нещо особено. Разбира се, да я гледа как изтегля огън от въздуха беше още по-впечатляващо. Роб не доразви тази нишка на мисълта си, защото от нея неговият свикнал на научни разсъждения мозък започваше да го боли. Но пък и

цялата идея за демоните също му носеше главоболие. Да мисли за тях като за извънземни от друго измерение, беше съвсем малко по-лесно, защото с това също имаше проблеми.

— Виждаш ли надписа? — посочи Роб към стената.

— Можеш ли да го разчетеш? — попита тя.

— На латински е. Разбира се, че мога да го разчета. — Роб се взираше в думите. — Това се нарича Проходът към земята на мъртвите.

— Не е особено разведряващо, нали?

Роб съжали, че е привлякъл вниманието ѝ върху надписа.

— Не, не е.

— Поне няма да намерим Амгъл тук долу — каза тя бодро и за миг му заприлича на старата Емили, която Роб помнеше. — Да побързаме тогава. Колкото по-скоро свършим с това, толкова по-скоро ще се приберем вкъщи. — Тя стисна за миг ръката му, а после продължи в посоката, която беше избрала.

* * *

Много скоро Роб разбра защо тунелът се нарича Проходът към земята на мъртвите. След като излязоха от него, се озоваха в пещера, пълна с гробове. По средата ѝ имаше малко езерце.

Околните стени бяха покрити със зейнали ниши. Във всички имаше гниещи скелети. Някои от скелетите носеха дрехи от плат, други — примитивни доспехи. Край мнозина от тях лежаха бронзови щитове и оръжия.

— Това място е мечта за археолозите. — Роб се приближи до една от нишите, коленичи и огледа скелета и оръжията, които се намираха там.

— Тук не ми харесва.

Долавяйки безпокойството в гласа на сестра си, Роб вдигна глава.

— Всичко е наред, Ем. Тези хора отдавна са мъртви.

— Казват, че напоследък мъртвите крачат из Лондон. — Емили уви ръце около тялото си, като че ли изведнъж ѝ бе станало студено.

Роб също бе чувал тези истории. Разказваха ги хората, които бяха избягали по-късно от града: че демоните — или поне някои от тях —

притежавали способността да вдигат мъртвите от гробовете и дори да съживяват загиналите в битка. Не знаеше дали е истина, но нямаше причина да не вярва.

Изправи се и отиде при сестра си.

— Всичко е наред. — Прегърна я бързо, но се почувства неловко, защото усети силата в нея. Откакто Емили бе започнала да се променя, тя също така бе станала и много по-силна от него.

Тя го погледна.

— Трябва да направя това, Роб. Налага се.

Той знаеше, че Емили сигурно е прочела мислите му или просто ги е отгатнала.

— Шшшт. Недей. Няма нужда да говорим за това сега.

— Ти няма да се промениш — каза му тя. — Дори и след като кабалистите ни казаха за онази сила, която можем да използваме. Ти не им повярва. Аз бях принудена да им повярвам. Единият от нас трябваше да се промени, за да бъдем в безопасност.

Роб не знаеше какво да каже.

— Дори да се беше променил — каза тя и погали бузата му с грубата си длан, — нямаше да си толкова силен като мен. — Усмихна се леко. — Аз съм родена за това, Роб. Мога да овладее демонската сила. И ще го направя.

Роб потрепери и се отдръпна от нея. Неволно му се прииска да можеше да я изостави. Бе сигурен, че каквото и да стане, тя никога повече нямаше да е сестрата, която познаваше.

На лицето ѝ се появи наранено изражение.

Роб се прокле за глупостта си. След като можеше да чете другите мисли, значи можеше да прочете и тази. Опита се да измисли какво да каже, но думите не дойдоха достатъчно бързо. Тя се обърна и изчезна.

Той я последва, заобикаляйки езерцето по средата на пещерата. Едва тогава разбра защо археолозите не са открили кухнята. След като Изгарянето бе започнало, то бе засегнало и река Темза. Нивото на реката бе спаднало много под нормалното. Всъщност бе спаднало дотолкова, че вместо тя да се влива в Северно море, сега често морето навлизаше в коритото ѝ. Получената смес от солена и прясна вода бе превърнала водата в негодна за пиене през повечето време. Оцелелите в Лондон бяха зависими от кладенците и дъждовната вода.

Но пресушаването на реката също така бе разкрило кухнята. Езерцето не беше езерце. Беше просто остатък от водата, изпълвала някога пещерата.

Емили спря рязко и позволи на Роб да я настигне. Светлина грееше в далечината и се отразяваше от езерцето. Бледото сияние изпълваше въздуха и разкриваше две невероятни фигури.

Роб никога по-рано не бе виждал демон от плът и кръв. При лудешкото бягство от Лондон се бе насочил право към фермата на баба им и дядо им, теглейки след себе си Емили. По-късно, докато купуваше бензин за колата, бе видял по телевизията чудовищата, вилнеещи около „Свети Павел“ и в Централен Лондон.

Демонът бе висок поне два метра и половина, като двата рога на свирепото му чело добавяха още трийсетина сантиметра към ръста му. Белези нашарваха лицето му и правеха изражението му още по-сурово. Беше мускулест като тежкоатлет, но тялото му бе покрито с червени люспи, които пламтяха като огън. Синьо-зелена броня, направена от нещо като люспи на гигантски гущер, покриваше гърдите, ръцете и бедрата му. Демонът държеше в едната си ръка огромен обсидианов тризъбец, а на хълбока му бе препасана ножница с меч.

Жената с него беше култистка. Тя също носеше рога и някаква хитинова броня, която покриваше гърдите и ханша ѝ. Беше обута в панталони от тъмен плат. От главата ѝ стърчаха четири рога, които се извиваха напред, образувайки нещо като защитна клетка около лицето ѝ. Тя беше обезобразила тялото си, покривайки с татуировки цялата видима кожа. Закривена кост стърчеше от лявата ѝ предмишница. Дясната ѝ длан бе различна от лявата. Изглеждаше сребристосива и проблясваше на бледата светлина.

Жената тършуваше из гробните ниши, като безцеремонно издърпваше от тях кокали, гниеци дрехи и брони и ги хвърляше на земята. При удара на метал в камък отекваше звън.

— Това е демонът, когото виждам постоянно в сънищата си — прошепна Емили.

„Не са сънища — помисли си Роб. — Кошмари са“. Според онова, което бе видял в новинарските репортажи и предаванията на живо от улиците, мнозина от демоните бяха по-големи от този тук. Но в него се долавяше някакво вродено зло.

— Покажи ми го — заповяда Орус.

Култистката продължи да тършува из гробовете.

— Намери го — изръмжа демонът. — Трябва да е тук някъде. Римляните са го донесли тук, а после са го зарязали, защото го смятали за прокълнат.

Култистката внезапно замръзна, после се дръпна назад. В ръката ѝ имаше гладиус.

— Това ли е? — попита тя, протягайки късия меч към демона. — Това ли е той?

Демонът посегна напред. Преди да докосне меча, от него изскочи вихър от пурпурни искри.

— Да!

Роб моментално позна меча. Беше дълъг само шейсет сантиметра, но с помощта на гладиуса римските войници бяха поставили света на колене по време на разцвета на тяхната империя. Ръкохватката му бе богато украсена с инкрустации от слонова кост, лазурит и обсидиан. Човекът, който го е носил, трябва да е бил офицер или някоя важна личност.

Емили допря палците и показалците на двете си ръце, образувайки триъгълник. Погледна през него към двете същества — Роб не искаше да нарича жената човек — пред тях.

Демонът се завъртя с бързината на котка. Злобният му поглед се спря върху Емили.

— Коя си ти? — попита демонът.

Само за миг Роб се смръзна. После сграбчи Емили за ръката и я повлече.

— Бягай! Веднага! Бягай! — Теглеше я със себе си обратно по пътя, откъдето бяха дошли.

Обаче никога нямаше да успеят. Демонът извъртя обсидиановия си тризъбец и го насочи към тях. Моментално във въздуха се образува трептящо размазано петно, което бързо застигна Роб и Емили. Роб го видя, но не знаеше какво да направи.

После силата ги блъсна и сякаш всяка костичка в тялото на Роб се натроши. Той се опита да изкрещи, но в дробовете му нямаше достатъчно въздух.

* * *

Точно когато всичко щеше да почернее, светът отново стана бял. Роб се преметна презглава и се стовари върху заснежената земя. Затъркаля се неудържимо, докато не се блъсна в един бор. Замаян, видя как Емили се появява от нищото непосредствено след него.

Фарът стоеше в локвичка от разтопен сняг и продължаваше да свети. Зелената светлина пулсираше в черната нощ.

Роб си пое мъчително дъх и се надигна на крака. Цялото тяло го болеше. Той се заклатушка към Емили. Усещаше мраз, където снегът бе полепнал по тялото му.

— Какво направихте? — Орус се изправи, подпирайки се на тоягата си, и застана на двата си криви крака.

— Нищо не сме направили, копеле тъпо — изръмжа Роб. — Демонът ни видя и ни удари с някаква енергия. — Не можеше да се насили да каже магия.

Емили се претърколи с лекота на крака, сякаш не бе отхвърлена на пет-шест метра. Отръска се и снегът се свлече от нея, сякаш изведнъж бе загубил статичния си заряд.

— Демонът видя ли ви? — попита Орус.

Роб се завъртя рязко към мъжа, с намерението да го наругае. Но преди да бе започнал, Емили отговори със спокоен тон.

— Да — каза тя. — Видя ни.

— Кой беше? — попита Орус.

— Не ни се представи, по дяволите — рече Роб. Обърна се към Емили. — Време е да зарежем това. Стояхме тук твърде дълго, прехвърлихме всяка граница на безопасност. — Имаха късмет, че бяха изкарали четири хубави години в старата ферма.

— Не знам кой беше — каза Емили. — Няма го в никоя от книгите за демони, които съм чела.

— Лошо. — Орус поклати глава. — Демонът беляза ли те?

— Не мисля.

— Ем — рече умолително Роб. — Нямаме време да стоим тук и да си играем на въпроси и отговори с този глупак.

Емили хвърли поглед към него.

— Всичко, което научим за демоните, е от значение, Роб. Бихме могли да ги контролираме. Бихме могли да обуздаем силите, които те използват, и да превърнем света в по-хубаво място. Бихме могли да се

борим срещу тях и да ги победим. Нужно е само да научим онова, което те знаят.

— Не — каза Роб. — Накарали са те да повярваш в това, но не е вярно. Не е възможно да се научиш да правиш нещата, на които са способни тези създания. Сама видя как полицията и военните бяха направени на пух и прах в деня, когато демоните нахлуха.

— Те не бяха подготвени — каза спокойно Емили. — Ние ще бъдем.

— Не можеш да се подготвиш за такова нещо. Не е възможно.

— Възможно е...

Внезапно в гората отекна пронизително пищене. Роб затисна ушите си с ръце и се опита да определи откъде идва звукът. Беше толкова болезнен, че ушите му пулсираха. Най-сетне осъзна, че звукът иде откъм нефритения фар.

Орус също го забеляза и отстъпи назад с уплашено изражение. Промълви няколко думи и махна с ръка към фара. Трептяща струя от енергия заля фигурката, но тя се затресе още по-силно и накрая избухна с гръм като от изстрел. Нефритени късчета се посипаха по дърветата и клоните.

А в следващия миг демонът, когото бяха видели в пещерата, внезапно се озова сред тях. Ръмжеше яростно нещо, несъмнено на собствения си език.

Останалите култисти се обърнаха и побягнаха към дърветата. Орус също опита да побегне, но демонът метна тризъбеца си и прониза гърдите на стареца. Орус зарита и се загърчи, но тризъбецът го бе приковал към заснежената земя. После култистът се отпусна неподвижно по лице. Кръв течеше от тялото му и се разливаше по снега.

Роб отново сграбчи Емили. Демонът се обърна към нея и протегна ръка. Вълна от трептяща сила се устреми напред и я застигна.

Емили изведнъж се закова на място като уловена. Замята се в невидима хватка. Роб усети в ръката си сякаш причинено от електричество боцкане. После нещо изтръгна Емили от него и го запрати на земята. Той се опита да стане, но мускулите не му се подчиняваха.

Роб безпомощно загледа как Емили стои, изпъната в цял ръст. После тя се издигна на няколко сантиметра над земята. Беше

замръзнала неподвижно като статуя, очевидно държана от някаква сила. От очите ѝ се стичаха алени сълзи. На Роб му трябваше миг, за да осъзнае, че това е кръв.

После главата на Емили се пръсна.

Почти обезумял от ужас, Роб се надигна и хукна към храстите. Не знаеше дали ще успее да стигне до тях.

[1] Нийл Геймън — английски писател-фантаст; Йън Ранкин — шотландски писател на криминални романи. — Б.пр. ↑

ЕДНО

Сенките означаваха сигурност. Или поне през повечето време. Не предлагаха убежище или отбранителна позиция, когато се опитваха да изядат онзи, който се крие в тях. А когато някой, скрит в тях, нападеше, сенките губеха предназначението си.

Лея Крийзи се опитваше да мисли позитивно за това, което се готвеше да направи. Мисълта, че може да умре във всеки един момент, не улесняваше старанията ѝ да бъде потайна. В настоящия момент потайността беше най-добрият ѝ съюзник.

Тя се промъкваше по уличката, намираща се на полуостров Гринуич в Югоизточен Лондон. Частите от града, които демоните не контролираха, не бяха много. Обаче повечето хора напоследък стояха встрани от този район и демоните нямаше какво да ловуват. А тъй като това бе смисълът на съществуването им, повечето бяха отишли на места, където ловът бе по-добър.

За момента в този район нямаше толкова много демонски патрули, колкото в миналото. От личен опит Лея знаеше, че демоните живееха, за да ловуват. Не обичаха да изпълняват стражеви задължения или каквото и да е друго, което не им позволяваше да развихрят кръвожадния си бяс.

По средата на уличката тя намери аварийна стълба, която се спускаше на зигзаг по трийсет и четири етажната сграда. Лея носеше лекия си черен наногъвкав костюм, създаден да увеличава човешката сила и бързина, който я покриваше от главата до петите.

Шлемът ѝ беше подсилен, за да ѝ осигури защита срещу куршуми, които я улучват под ъгъл, а не пряко. В сегашните условия я пазеше също така и от демонските нокти, като им пречеше да раздерат лицето ѝ. Освен това в него имаше комуникационен възел и програми за подобряване на зрението. Лея носеше раница, съдържаща допълнителни муниции, храна и други припаси. Усещането за тежката снайперистка пушка „Посейдон“ на гърба ѝ беше познато и ѝ даваше увереност.

— Син разузнавач, тук е Базата — разнесе се женски глас. Командир Джейн Харгроув ръководеше тазнощната операция. — На позицията ли си?

— Ще бъда. — Лея с лекота скочи три метра нагоре с помощта на нанооборудването „Гъвкавост“ в костюма си. Костюмът беше свръхмодерен и надминаваше всичко, постигнато от военните.

Само дето Лея знаеше, че костюмите, макар да бяха здрави и подобри от всичко, което бе използвала някога в тайните операции, не могат да се мерят с огромните нападателни и защитни възможности на тамплиерските брони. В края на краищата именно тамплиерските проектанти на костюми бяха дали чертежите на военните. Но тайният орден бе запазил най-доброто за себе си. Не ги винеше. Като се има предвид срещу какви врагове смятаха да се изправят, щяха да имат нужда от предимство.

Лея се улови за стълбата и се набра нагоре с лекота. Костюмът увеличаваше силата и скоростта ѝ, давайки ѝ способности, далеч надхвърлящи тези на олимпийските шампиони. Почти без усилие изкатери на бегом трийсет и три етажа в тъмното. Цялото електричество в Централен Лондон бе спряло, когато Адската порта се бе отворила край „Свети Павел“.

* * *

Като стигна горе, смъкна пушката „Посейдон“ от гърба си и изпълзя на покрива. Подметките на ботушите, коленките и налакътниците ѝ — всичките с технологията „Течен баланс“ — я предпазваха от грубия материал и правеха движенията ѝ безшумни. Неорганичната, лишена от триене, течност обаче не ѝ отнемаше чувството за допир. Тя усещаше повърхността, но не се нараняваше.

Лея лежеше просната по корем и се взираше в куполообразната бяла сграда долу. Лондончани я наричаха просто 0–2. Отначало бе кръстена Купола на хилядолетието и бе построена в чест на третото хилядолетие. За нещастие обаче не се оказа такава дойна крава, каквато инвеститорите очакваха. По-късно сградата бе превърната в развлекателен център, който подслоняваше магазини и спортен комплекс.

Белият купол бе изграден от политетрафлуороетилен, синтетичен флуорополимер, който бе по-лек от затворения в купола въздух. Мрежа от поддържащи кабели го крепяха намясто. Сега обаче в материала зееха няколко дупки и куполът приличаше на разнебитено гнездо на оси.

Този образ му отиваше. Според откритото от разузнавачите на Харгроув, няколко Мрачни изчадия се бяха подслонили вътре и бяха превърнали купола в оръжейна фабрика.

Лея и групата ѝ възнамеряваха да провалят операцията на демоните.

Ако могат. В най-добрия случай това щеше да ги спре за кратко.

— Син разузнавач — повика отново Харгроув. В гласа на командира се долавяше раздражение. Или може би страх. Дори след четири години на борба с демоните страхът не изчезваше.

— Тук съм. — Лея опря буза в приклада на пушката. Електронната връзка се включи незабавно и телескопичният мерник започна да предава картина директно в десния ѝ окуляр. Лявото ѝ око продължаваше да шари по улиците долу. Благодарение на години обучение, тя можеше умствено да превключва от лявото на дясното си око, без да затваря нито едното от тях.

— Добре — каза Харгроув, — пратете дроновете.

Лея сложи ръка отстрани на шлема си и натисна контролния бутон. Зрението на лявото ѝ око се промени леко и придоби зеленикав оттенък. В горния ляв ъгъл премина надпис „Проследяването на дронове-ботове активирано“. Имаше нужда да различава приятелските единици в бойната зона.

Почти веднага дузина зелени светлилки изникнаха в околността. Всички те бяха ботове и дронове, създадени от техническия отдел на Агенцията. Преди демонското нашествие някои от тях представляваха само компютърни чертежи или прототипи. Сега Агенцията охотно ги произвеждаше. Даже не успяваше да ги произвежда достатъчно бързо.

Някои от ботовете полетяха във въздуха като миниатюрни самолети, докато други се устремиха по обсипания с камъни терен върху огромните си като на всъдеход гуми. Приличаше на атака на детски играчки.

Само че никоя детска играчка не беше толкова смъртоносна като ботовете. Те бяха оборудвани с тежки оръжия — резонансни пушки,

огнехвъргачки, гранатомети и други, — които се управляваха в движение от кибернетичните отделения на групата.

Лея смяташе да свали мишените, които се появяват. Тя се застави да издиша и се отпусна, потъвайки в онова близко до хипноза състояние, което бе усвоила, когато се обучаваше за снайперист.

Първата вълна от ботове освети вражеските мишени с инфрачервени лъчи. Дроновете ги последваха незабавно и откриха огън по набелязаните цели.

С хладнокръвна съсредоточеност Лея прихвана инфрачервените насочващи лъчи и проследи един от тях до първата си мишена. Никой не знаеше колко Мрачни изчадия работят в разбития купол. Едно време хиляди хора бяха пазарували и гледали спортни събития там.

На пръв поглед Мрачните изчадия приличаха на морски звезди. Имаха заострени конусовидни глави, сиво-зелена кожа и множество очи върху плоските си лица. Стояха на масивни трипръсти гущерови лапи с нокти, които можеха да късат и унищожават.

Пръстът на Лея инстинктивно се сви около спусъка на пушката „Посейдон“. Уверена, че е уловила мишената, тя дръпна спусъка и пое отката. Енергиен лъч — който технолозите бяха нарекли спектрален, защото прекъсваше електромагнитните и електрическите полета на хора и демони — проблесна само за миг.

Мрачното изчадие политна назад. Лея стреля в него още веднъж и видя как то отново бе отхвърлено. Този път демонът не успя да се съвземе. Един от следените дроне го прихвана и заля с гръцки огън. Пламъците погълнаха демона и той се затъркаля по земята, мъчейки се да ги потуши. После умря.

Лея се прехвърли на следващата си мишена — Мрачно изчадие-разузнавач. Смисълът на отличителните знаци при демоните бе стигнал до тях чрез информатори, които командирът имаше сред кабалистите. Те бяха потвърдили информацията, която Лея получи от тамплиерските исторически книги, до които Саймън Крос ѝ бе дал достъп.

Тя натисна спусъка отново и отново, поемайки отката, без да изпуска мишената. По другите сгради имаше още снайперисти.

Лея знаеше, че всички те живеят живот назаем. Когато последната мишена се сгърчи на земята и застина, тя потърси нова.

* * *

— Хайде, миличък — умоляваше инженер трети разряд Джофри Бейкър. — Ставай. Размърдай се. Недей просто да лежиш там и да чакаш да те унищожат.

По връзката с дрона и ботовете си в сградата на 0–2 Бейкър видя как бойният му дрон рита безполезно с крака, опитвайки се да стане.

— Хайде. Ранен си, но не си мъртъв. — Бейкър се прислони зад една преобърната кола. Ръжда ограждаше драскотините и дупките в метала. Наличието на ръжда беше в разрез с обучението на Бейкър и той трябваше да устои на импулса, макар в момента да се бореше за живота си, да почисти разяждащото оранжево вещество от метала.

Той почука по контролера, покрил дясната му предмишница. Пръстите на лявата му ръка затанцуваха по тъчскрийна, докато използваше вложените в дрона програми за самовъзстановяване. Дронът направи байпаси на някои вериги, които бяха дали на късо, но всяка по-сериозна повреда трябваше да бъде оправена в лабораторията.

Обезпокояващо близо до него проблесна ярката дъга на нанодин шокова пушка. Бейкър инстинктивно отскочи настрани и намери друго прикритие, а после надигна снайперисткия пистолет, който държеше в дясната си ръка.

Електрическата енергия на шоквата пушка открои сред мрака Мрачното изчадие, което посягаше към Бейкър. Острите нокти минаха на сантиметри от лицето му.

Испаднал в ужас въпреки четирите години, прекарани в борба с демоните, Бейкър вдигна снайперисткия пистолет и стреля. Направи го само благодарение на обучението си. Точно заради това се обучаваха, повтаряше му постоянно неговият инструктор.

Пистолетът изгърмя и подскочи в ръката му. Куршумите с обеднен уран се забиха в кожата на демона, образувайки големи дупки. Гадна пурпурна течност потече от раните. Веднага се разнесе гнила миризма, която бе по-силна от мириса на озон от шоквата пушка.

Демонът се строполи назад. Куршумите бяха откъснали единия му крак.

— Хей, Бейкър — обади се агентът в черен костюм зад младия инженер, — добра идея да му откъснеш крака по този начин. Ще му бъде адски трудно да стане.

— Аз не... — Бейкър искаше да каже „не го направих нарочно“, но не получи възможност за това. Агентът го потупа по рамото и се премести на нова позиция.

Бейкър се успокои и насочи вниманието си отново към дрона в 0–2. Заобикалянето на веригите беше завършено. Гледайки през очите на един от помощните ботове, Бейкър видя как дронът се изправя.

От кръста нагоре дронът изглеждаше смътно човекоподобен — главата, която се завърташе на 360 градуса; очите, които виждаха при слабо осветление и в инфрачервен диапазон; и двете ръце, които съдържаха пневматични пушки „Джакхамър Ш 3-УО“. Долната част на дрона се състоеше от задвижващ верижен блок.

Дронът се оттласна нагоре с ръце, докато стъпи отново на веригите си. Едно Мрачно изчадие го атакува веднага, сипейки енергийни изстрели от оръжие, което Бейкър не можа съвсем да разпознае. Демонските оръжия вече бяха твърде много, а и продължаваха да се изобретяват нови.

Енергийните заряди накараха дрона да се люшне назад. През СИМ връзката си с него Бейкър му заповяда да стане и да се раздвижи. Видя през зрението на един от помощните ботове как дронът се оттласква с двете си ръце и се изправя.

— Готово — каза си Бейкър. Заля го вълна от облекчение. Заповяда на помощния бот да се завърти и да се огледа.

Макар че ботовете бяха снабдени с нощно зрение, вътрешността на купола тънеше в непрогледен мрак. Ботът едва можеше да види на пет метра в тъмнината. За щастие Бейкър ги беше оборудвал и със сонар. Когато превключи на него, окулярът му се изпълни с плоските образи на беснеещи демони.

Той заповяда на дрона да стреля по своя преценка.

Дронът моментално откри огън. Макар че се намираше твърде далеч от странните събития, Бейкър огледа района. Беше твърде оптимистично да се надява, че някой от Именуваните демони ще ръководи оръжейната фабрика.

Докато ботът се щуреше из вътрешността на сградата, един насочващ лазерен лъч изведнъж очерта Мрачно изчадие на по-малко от

шест метра от него. „Добре, хайде да го очистим“.

Помощните ботове бяха създадени, с цел да забавят движенията на демоните. Не притежаваха тежки оръжия като онези, които носеха дроновете, но имаха сонарен и микровълнов апарат, които с гаранция объркваха повечето демони, причинявайки им гадене и размътено зрение. Освен това тези ефекти бяха болезнени.

Мрачното изчадие надигна оръжието си и в този миг го удари пълната сила на възпиращите прибори. То се люшна настрани и едва успя да запази равновесие.

Бейкър плъзна пръсти по тъчпада, без да гледа към него. Видя през лещите на друг бот как дронът надига джакхамъра, опира тежката пушка в рамото си и стреля. После дръпна плъзгачия се затвор, извади празния пълнител и сложи друг. Загърмя отново.

Боеприпасите на пушката бяха от мек метал, за да се пръсват, щом проникнат в плътта на противника. Половината куршуми съдържаха гръцки огън, а другата половина — пластичен експлозив, който се задействаше при контакт с течност. Веднага щом кръвта на врага докоснеше разкъсаните куршуми, те експлодираха.

Огън бликаше от големите рани в гърдите на демона, а после гърдният му кош се пръсна, щом експлозивите се задействаха. Почти изкормено от взривовете, Мрачното изчадие политна назад и се строполи на пода в омекнала купчина.

Бейкър прати ботовете и дроновете си по-навътре в купола. Толкова силно се бе съсредоточил върху техните действия, че прекалено късно забеляза, че вече не е сам.

Усещайки нечий поглед върху себе си, Бейкър се обърна надясно, към страната на окуляра си, където периферното му зрение бе ограничено. Мечоносецът, застанал там, му се ухили. Създанието бе високо над два метра, с широка глава и рамене и покрито с тъмозелена черупка, която му придаваше вид на насекомо. От масивните му предмишници стърчаха шипове.

Бейкър се опита да вдигне пистолета, но знаеше, че вече е твърде късно. Мечоносецът го намушка през бронята, която носеше, и прониза сърцето му. От това, че юмрукът на демона опря в гърдите му, Бейкър разбра, че няколко сантиметра от шипа са щръкнали от гърба му.

Опита се да вдиша, но не успя. Дронът и ботовете му застинаха наскрейд бойната зона. Отчаян, той се опита да ги повика при себе си. Те тръгнаха, но нямаше начин да пристигнат навреме. Нещо се протегна от мрака и смаза един от ботовете.

Бейкър усети прекъсването на връзката с бота, докато животът му гаснеше. Още веднъж се опита да вдиша и пак не успя; този път усети как дробовете му се изпълват с кръв.

„Къде е човекът, който ме прикрива?“ Някой трябваше да бди над него. Коленете му се подгънаха и зрението му се сви до една малка точица. Но последното, което видя, бе как главата на Мечоносеца се пръсва на парчета, когато един от снайперите със закъснение откри демона.

ДВЕ

„Зомбитата — помисли си раздражено Уорън Шимър — трудно се контролират извън града“. Хвърли поглед назад към групата от четирийсет немъртви, която командваше. В града поне бяха принудени да вървят заедно поради тесните улици.

Уорън мразеше мястото, на което се намираха. Не беше излизал често от Лондон и никога не бе ходил в Кент. Сега бяха навлезли дълбоко в него, следвайки река Ротър към блатата Ромни. Смрадта от солените блата насищаше въздуха и го правеше почти непоносим.

Тук растяха малко дървета, макар че имаше упорити групички дъбове и елши. Сега всички бяха покрити със сняг. Девствената белота придаваше на земята невинен вид и скриваше коварните тресавища и ями, които осейваха местността.

Уорън държеше малката си групичка немъртви далеч от главния път, макар да не изпускаше от поглед както пътя, така и река Ротър. Тук все още живееха хора при доста сурови условия. Демоните засега не бяха плъзнали толкова надалеч.

Уорън знаеше, че ако оцелелите от града или тукашните фермери го видеха със зомбитата, едва ли щяха да го приемат като приятел. Най-вероятно щяха да го убият още щом го зърнат.

Той придърпа наметалото по-плътно около себе си. Макар Лондон да гъмжеше от демони, Уорън харесваше топлината, която намираше в града. Би я предпочел пред студа, без да се замисли.

Само дето Изгарянето бе опустошило земята и пресушило река Темза.

Уорън продължаваше да крачи решително. Онова, което търсеше, каквото и да бе то, вече не трябваше да е далеч. Движеше краката си и слушаше как замръзналата трева и храсти шумолят и се кършат под ботушите му.

— Може би трябва да спрем някъде за през нощта — рече Наоми.

В последно време тя го придружаваше навсякъде. Когато я срещна за първи път преди четири години, Наоми знаеше повече от него за мистичните сили. Но след като той се бе обвързал с Мерихим — или по-правилно е да се каже, че бе пленен от него, Уорън бе станал учителят, а тя — ученикът.

Наоми бе няколко години по-възрастна от него. Дребничка, закръглена и красива, Наоми караше мъжете да обръщат глави след нея. Беше от онези жени, с които Уорън никога не би имал шанс, когато светът бе нормален. Настъпването на злото си имаше някои преимущества.

Тялото ѝ бе покрито с татуировки и пиърсинги. Два къси закривени рога стърчаха от челото ѝ. Като кабалистка тя бе приела ученията на демоните и се опитваше да наподобява външния им вид.

Не това искаше Уорън. Когато бе срещнал за първи път Мерихим, демонът го бе ударил със силата си и го бе обгорил сериозно. Абаносовата кожа на Уорън бе станала петниста и грозна. Беше загубил част от косата си и се бе сдобил с голямо количество груба плът. Сега всичко това бе изчезнало, благодарение на настоящия глас, който обикновено витаеше в ума му.

Но по-рано имаше ръка. Тамплиерът Саймън Крос беше отсякъл истинската му длан. Мерихим му даде една от своите и демонската плът бе изменила тялото му, беше го преправила, за да съответства на ръката. Дори сега, когато ръката на Мерихим я нямаше, след като демонът си я бе взел обратно, Уорън си оставаше променен.

Гласът също му бе дал ръка. Висеше до тялото му и беше предмет с неземна красота, а не вдъхващ ужас. Изработена от сребро, протезата изглеждаше, сякаш е дело на часовникар. Беше пълна с мънички зъбни колелца и жици. В ръката обаче имаше магия. Тя се движеше също толкова леко и гъвкаво като старата ръка на Уорън. А най-удивителното бе, че с нея можеше да докосва и усеща.

— Чу ли ме? — попита Наоми. — Чудя се дали можем да спрем за през нощта.

— Не — отвърна Уорън. Знаеше, че това е невъзможно. Гласът в главата му му беше казал, че не може да спира, преди да е открил онова, за което го е изпратила. — Продължаваме.

— Студено ми е.

Макар че разбираше нейното неудобство, Уорън неволно почувства раздражение. Той също не бе особено доволен от това, което му нареждаха да прави. Копнееше за топлината на огъня и една хубава книга.

Вместо това водеше група зомбита, които бе съживил, за да бъдат негови телохранители, дълбоко в соленото тресавище под късче луна и небе, пълно с ярки звезди. Тайното промъкване бе възможно нощем в града, но не и тук.

Отгоре на всичко Уорън таеше дълбок гняв към Наоми. Когато му бяха отнели ръката, тя бе останала при него, само колкото да се увери, че му е осигурила най-добрите възможни грижи, а после бе избягала. Беше се върнала чак преди няколко седмици, когато го намери да претърсва града. Беше го попитала откъде е взел новата си ръка. Той не счете за уместно да ѝ каже.

— Зомбитата пак се губят. — Наоми звучеше начупено като хлапе.

— Знам. — Уорън спря на върха на една могила и се озърна назад. Беше тръгнал с шейсет зомбита, всичките извадени от гробове в Лондон, в началото на дългото му пътешествие. Сега имаше по-малко от четирийсет.

Беше ги взел от едно от по-старите гробища. Най-скорошното погребение там беше отпреди повече от осемдесет години. Това беше бедняшко гробище, където заравяха телата на неидентифицираните и сиромасите. Никой не бе тъпкал труповете с консервиращи вещества. Те бяха изгнили дотолкова, че представляваха само кокали, кичури коса и съсухрена плът. През последните няколко години Уорън бе научил, че този вид зомбита са по-дълготрайни от онези, чиито тела бяха замърсени с формалдехид и други химикали.

— Елате — заповяда той. Не просто го изрече, а тласна командата към зомбитата с мистичната енергия, която управляваше.

Зомбитата прекратиха онова, което вършеха, и се обърнаха към него. Светлината на луната и звездите разкриваше зеещите дупки на орбитите им и челюстите им с изпочупени зъби. В този миг те напомниха на Уорън за едно телевизионно предаване за прерийните кучета^[1]. Бяха застинали и наострили вниманието си по същия начин.

След миг тръгнаха към него. Неколцина излязоха измежду дърветата и високите тръстики, които почти скриваха присъствието

им. Около тях се виеха облачета сняг, когато събаряха белия пращец от храстите.

Да водиш зомбита през големи открити пространства, беше непосилна задача, помисли си неволно Уорън.

— Трябваше да изчакаш, докато призовеш цяла армия — каза тихият мелодичен глас в главата му. — Както предложих аз.

Уорън не възрази. Неговото несъгласие с плановете ѝ бе станало ясно още в Лондон, когато накара трупове да излязат от гробовете си. Не се намираше изцяло в нейна власт, както беше с Мерихим. Но той не се перчеше с това.

Името ѝ беше Лилит. Твърдеше, че е втората жена на Адам. Митологиите я споменаваха. Според много от тях тя е била майка на демоните, вампирите и мрачните твари, които ловуват в нощта.

Уорън не знаеше цялата ѝ история. Беше я открил случайно в една мистична книга, която Мерихим му заповяда да открадне. После демонът забрави за нея и Лилит си приписа заслугата. Беше казала на Уорън, че е могъща, но не е готова да се изправи срещу Мерихим. Засега.

От мисълта да се бие срещу демона, който на два пъти го бе победил с лекота, на Уорън му приляваше и го връхлитаха пристъпи на ужас. Но макар и да не вършеше всичко точно както го искаше Лилит, знаеше, че няма желание да се отдели напълно от нея. Нуждаеше се от нейната закрила.

Когато и последното зомби се присъедини към групата, стояща в подножието на могилата, Уорън посочи към три от тях.

— Водете — заповяда той.

Трите зомбита се отделиха от групата и тръгнаха отново към блатата Ромни. Едно от тях бързо изчезна в дълбоките солени тресавища, които осейваха местността. Миг по-късно изпълзя от калта. Не всички се появяваха отново от бездънните ями.

Уорън изчака малко и последва зомбитата, като стъпваше в отпечатъците на онези, които не бяха потънали. Снегът продължаваше да се сипе и да кръжи около тях.

Наоми тръгна след него. Уорън усещаше как присъствието ѝ и мрачното ѝ настроение го потискат. След всичкото това време му бе лесно да я разгадава.

— Не ми каза какво търсим тук — рече Наоми.

— Не.

Наоми изпусна една въздишка на досада, която образува сиво облаче в студения вятър.

— Намираме се насред нищото. Не бих могла да кажа на никого.

Уорън я погледна и отново си помисли, че беше грешка да я взима със себе си.

— Тя ще ти създава проблеми — каза му Лилит. Изведнъж се бе оказала редом с него и крачеше сред завихрените снежинки. Беше по-висока от Наоми, почти колкото Уорън. Млечнобялата ѝ кожа се сливаше със снега, а черните ѝ очи и дългата ѝ черна коса се открояваха ясно. Носеше дълга, свободно падаща, рокля с дълбоко деколте и широки ръкави. Режещият вятър не докосваше нито одеждите, нито косата ѝ.

Наоми не можеше да я види, защото тя не беше там. Поне не физически. Лилит се показваше така, че да я вижда само Уорън и никой друг. Той още не бе сигурен дали това се дължи на книгата или на сребърната ръка.

— Уорън — каза Наоми. — Чу ли ме?

— Не трябваше да я взимаш — продължи Лилит.

— Чух те — каза Уорън и този отговор се отнасяше и до двете жени. Нито една от тях обаче не остана доволна.

— Щом не смяташ да ми се довериш, защо ме взе?

— Взех те, защото усещах, че имам нужда от теб.

— За какво?

— Не знам.

— Това е адски тъпо.

Лилит се усмихна и лунната светлина и сенките откроиха жестокото ѝ изражение.

— Казах ти, че ще създава проблеми. По-добре я зарежи сега. Или я убий.

На Уорън му беше минавала тази мисъл. През последните години му стана навик да решава проблемите си с насилие. Преди отварянето на Адската порта и пристигането на демоните не беше така. Тогава бягаше от всяка битка, с която се сблъскаше. В резултат почти всички, на които се бе доверявал, се бяха възползвали от него.

— Не е тъпо — рече Уорън. Но усещаше, че е, защото Лилит също не му беше казала за какво са дошли чак тук. Само му каза, че

трябва да дойде. — Тук някъде има нещо.

— Откъде знаеш?

— Защото го чувствам. — Уорън вдигна металната си ръка. — С това.

Наоми понечи да каже нещо, после хвърли поглед към ръката и затвори уста. Той вече бе доказал, че е много по-вещ от нея в мистичните сили, които демоните използваша. Сега, когато имаше нова ръка, силата му бе поела в нови посоки, до които по-рано нямаше достъп.

— Добре — каза тя накрая. Придърпа дългото палто по-плътно около тялото си. — Но се надявам скоро да го намерим.

Още едно зомби пропадна в една от невидимите ями на тресавището, едва-едва покрити с лед. Остър пукот отекна миг преди то да потъне в черната вода. Това зомби не се появи повече.

Само малко по-нататък сив дим се издигаше към тъмното, обсипано със звезди, небе. Чувството, което теглеше Уорън, идеше от същата посока.

Лилит отново крачеше до него.

— По-добре ще е да побързаш — заяви тя спокойно. — Преследват те.

[1] Северноамерикански гризачи, подобни на лалугери. — Б.пр. ↑

ТРИ

Саймън Крос не харесваше онова, което се готвеше да направи. Цялата тази работа беше нечестна. Жертвата му — а той не виждаше друг подходящ термин — нямаше никакъв шанс. Единственото хубаво беше, че смъртта щеше да дойде бързо.

„Това е месо — каза си той. — Трябва да осигуриш месо за другите. Те разчитат на теб“.

Сърната стоеше на по-малко от метър и половина. Ровеше в снега с едното си изящно копитце, докато оголи няколко туфи не съвсем изсъхнала трева. Земята не умираше веднага след идването на зимата. Бавеше се, вкопчена в живота.

Още сърни бяха осеяли като точки склона на хълма. Ровеха земята с копита и муцуни. Някои от женските бяха бременни със сърнета, които щяха да се родят напролет. Това поне бе обещаващо.

„При условие че не изядем цялото стадо“ — поправи се Саймън.

Като се има предвид как вървяха нещата през последните няколко месеца, тази заплаха бе съвсем реална. Хидропонните системи в укреплението, което Саймън бе избрал за тяхна твърдина, не успяваха да покриват нуждите на бързо растящия брой обитатели. Разширяването на крепостта и построяването на още хидропонни резервоари изискваше време и материали.

Един от главните проблеми бе, че населението в убежището продължаваше да расте. В добавка към оцелелите, които тамплиерите продължаваха да извеждат от развалините на Лондон и предградията му, се раждаха бебета. Саймън не можеше да повярва, че някой би желал да има деца при надвисналата над света демонска заплаха. Но беше факт.

„Съсредоточи се“ — каза си той.

Сърната ядеше крехките стръкове.

След като бе напуснал Лондон, изоставяйки тамплиерския начин на живот, защото бе загубил вяра в съществуването на демоните, Саймън бе работил известно време като водач в Южна Африка. Беше

се научил да проследява и лови животни. Това беше уважавана професия. Заради тамплиерските му умения този занаят му идваше отръки.

Обаче Саймън водеше предимно хора, които искаха да снимат животните с видеокамери. Колежката му Сондра Макинтайър не обичаше убийствата. Той харесваше Сондра, а и парите бяха достатъчно добри, затова рядко се хващаше с търсачи на ловни трофеи.

Но тогава животните, които понякога ловуваше, имаха равен шанс срещу него. Неговата сила, бързина и инстинкти отговаряха на техните. Никога не бе участвал в нагласен лов — от тези, които се провеждаха там. Да ловува животни, които са били отгледани и научени да живеят в определени области, не беше лов. Тези животни просто бяха убивани.

„Но тях ги вземаха за трофеи — напомни си Саймън. — А тези няма да са трофеи. Ще послужат за храна на хората“.

Знаеше, че аргументите му са правилни и че това наистина е необходимо. Но въпреки това го болеше. Нещо повече, той смяташе, че подобен „лов“ само позори бронята, носена от него.

Саймън бе облечен в тамплиерска паладиева броня в тъмносиньо и сребристо и знаеше, че може да понесе пряко попадение от оръдието на стандартен боен танк. С увеличената си сила и бързина той беше свръхчовек, по-силен и по-бърз от всичко, срещу което сърните някога са се изправяли.

„Освен демоните — напомни си Саймън. — Ако са били нападани от демони, значи са виждали същества, далеч по-лоши от мен“.

— Саймън — повика го Нейтън Сингх по комуникатора на костюма.

— Тук съм — отвърна Саймън.

— Ще го правим ли, друже? — Нейтън Сингх беше един от другите тамплиери, участващи в лова. — Не че съм се разбързал много да започна касапницата, но от чакане няма да стане по-леко.

Саймън си пое дълбоко дъх.

— Знаем.

— Тогава хайде да свършваме и да се прибираме у дома.

У дома.

Саймън чу как фразата отекна в ума му. Мисълта беше приятна, но той вече дори не смееше да мечтае. Ако съществуваше възможност светът да се върне към някакво нормално положение, това със сигурност нямаше да стане до края на живота му.

— Добре — каза Саймън. — Бройте ги, докато ги убиваме. Само толкова, колкото са ни нужни. Ловът приключва, когато стигнем нормата.

Той стисна мрачно късия меч в десницата си. Дългият тамплиерски меч бе окачен на гърба му. Не би го осквернил с лов на сърни. Нито пък другите тамплиери. Всички си бяха изковани прости стоманени мечове, с добро качество, но не благословени като истинските им оръжия.

— Действайте. — Саймън се раздвижи. Стрелна се към най-близката сърна, една от онези, които бяха набелязали. Тя изобщо не чу приближаването му. Мечът се заби отстрани в тялото ѝ и прониза сърцето, преди тя да разбере, че смъртта я връхлита. Саймън измъкна оръжието, краката на сърната се подгънаха и тя рухна.

Колкото и да бе бърз, Даниел отброи своята жертва преди него.

— Една — каза тя.

— Две — отвърна Саймън.

— Три — рече Бойд Листър.

И почти мигновено след Бойд Нейтън прошепна:

— Четири.

Стадото вече се бе втурнало в бяг. Животните летяха и подскачаха по покритата със сняг земя. Мускулите им се издуваха и ги изстрелваха светкавично напред, докато сърните бягаха, за да си спасят живота.

Ловът продължи, както и безмилостното отброяване.

* * *

За по-малко от три минути всичко приключи. Изпълнен с погнуса и отвращение, Саймън гледаше как стадото се отдалечава към безопасността. Насочваше се на югозапад от Лондон. В последно време всички същества, които искаха да живеят, се насочваха в тази посока.

В бронята си Саймън разполагаше с пълен 360-градусов изглед към околния терен. Виждаше трупове на мъртвите сърни, лежащи зад него. Според данните на вградения в костюма ИИ, зоната на убийствата беше дълга по-малко от четиристотин метра.

Саймън се опита да си каже, че това, което лежи върху снега, не са седемнайсет сърни, а повече от тон червено месо, от което хората в убежището се нуждаеха.

Наведе се и взе шепа сняг, за да избърше острието на меча. Алена кишава течност покапа по земята, но мечът малко по малко се изчисти. Той го прибра в прикрепената към бедрото му ножница и посегна към трупа на последната си жертва. Метна тялото на сърната през рамо, почти без да усети сто и петдесетте му килограма, и тръгна назад към центъра на зоната на убийствата.

* * *

Окачиха сърните по дърветата и телата увиснаха като някакви отвратителни плодове. Всички тамплиери знаеха как да убиват демони. Обучаваха ги на това още от деня, в който правеха първите си стъпки. Но малцина знаеха как да одерат и почистят убито животно. Наложиха се Саймън да учи повечето от тях.

Даниел и още трима стояха на пост, докато Саймън, Нейтън и четирима други тамплиери кормеха сърните. Саймън работеше бързо. Димящи вътрешности се трупаха в краката му.

— Предупреждение — обади се вграденият в бронята ИИ. — Опасност от нарушаване на периметъра.

Саймън премести вниманието си върху ПД-то и огледа приближаващите фигури. Бяха дълги и слаби. Той бе сигурен, че преди нахлуването на демоните в света веднага би познал какви са. Но сега съществуваха твърде много възможности да сгреша. Макар че бяха минали четири години от нашествието, те все още не бяха успели да идентифицират всички видове демони, защото непрестанно пристигаха нови.

— Идентифицирай натрапниците — нареди Саймън.

— Канис лупус^[1] — отвърна женският глас на ИИ-то.

— Вълци — рече Даниел.

Саймън гледаше как фигурите се приближават към тамплиерите. Обикновените вълци не биха представлявали заплаха. Зъбите и ноктите им не можеха да проникнат през бронята. Но след контакт с демоните създанията невинаги оставаха същите. Клатушкащите се трупове, които изпълзваха от гробищата, за да нападат хора, доказваха това.

Нейтън стоеше наблизко в своята тъмносива броня, оброчена с червено. Висок метър и осемдесет, той беше петнайсетина сантиметра по-нисък от Саймън и значително по-лек, защото не беше толкова широк в раменете. Имаше мустаци като на стрелците от Дивия запад, късо подстригана черна коса и татуировка на дракон, която покриваше лявата му ръка от рамото до лакътя.

— Мислиш ли, че ще ни нападнат? — попита Нейтън. Наличникът му си оставаше непроницаем и кървавочервен, толкова тъмен на лунната светлина, че само някой червен проблясък от време на време издаваше цвета му.

— Не — отвърна тихо Саймън. Гласовете им не можеха да бъдат чути извън костюмите, така че вълците нямаше как да знаят със сигурност, че са хора. — Те просто са гладни. А може би и любопитни.

— По-добре ще е да не нападнат. Не ми се иска да убивам повече. — Гласът на Нейтън звучеше глухо. Петна засъхнала кръв изпъкваша върху бронята.

Саймън безмълвно се съгласи и насочи вниманието си към следващата сърна. Използва къс нож, за да разпори корема ѝ.

— Според данните на отдела за сигурност, вълчата популация в района е нараснала, откакто се преместихме в укреплението. Още не са определили дали се увеличава чрез размножаване, или защото от други места пристигат вълци, прогонени от Изгарянето.

— Нарастването на вълчата популация означава ли нещо?

— По някое време в началото на века се наложи да заселят наново сивия вълк в Европа. Цивилизацията почти ги беше изстребила.

— Но сега популацията на хищниците нараства отново.

— Минали са само четири години от отварянето на Адската порта — съгласи се Саймън. — Не след дълго нещата ще се променят още повече. Ако популацията на сърните намалее, вълците може да решат, че човешкото месо е вкусно. — Съсредоточи се върху ножа си и се опита да не мисли за последиците от това, за което говореше. — В

такъв случай за бежанците от Лондон и предградията ще бъде още по-трудно да оцелеят на това място. Но въз основа на примера, който виждаме тук, се чудя дали навсякъде има такъв прираст.

— Питаш се, след като броят на хищниците тук — естествените хищници — се увеличава, какво ли става в останалата част на света?

— Нещо такова — призна Саймън.

— Може би трябва да се надяваш вълците да развият предпочитания към демонско месо.

— Надявам се. Просто не вярвам да стане. Мисля, че вълците и другите хищници като тях могат да се превърнат в голяма заплаха в областите извън Изгарянето. Ние вече не сме господстващият вид на тази планета.

Макар че от години не бяха получавали никакви новини, Саймън знаеше, че по света са се отворили и други Адски порти.

— Войната се печели битка по битка — рече Нейтън.

— Знам. Просто ни трябва някакво предимство. Нещо, което за известно време да изравни шансовете ни срещу демоните.

— Професор Макомбър все още превежда ръкописа „Гоетия“. Той и другите членове на научния екип, изглежда, мислят, че ще могат да изровят нещо.

Професор Арчибалд Ксавиер Макомбър беше специалист по мъртви езици. В резултат на това бе станал и нещо като демонолог. Преди Адската порта да се отвори, той бе държан в лудница в Париж. При освобождаването на хората там ги бяха изхвърлили на улицата или направо ги бяха убили.

Макомбър беше един от малцината щастливци.

Някой, свързан с Лея Крийзи, бе договорил да доведат Макомбър при Саймън. Професорът някога беше познавал бащата на Саймън, Томас Крос, и знаеше за тамплиерския орден достатъчно, за да е наясно, че никой от тях не би избягал от битка. Известно време Макомбър бе държан в плен от Терънс Буут — настоящия Велик магистър на дома Рорк сред тамплиерите, които още живееха в Подземието. Саймън бе принуден да се опита да си върне Макомбър и така влезе в конфликт с тамплиерите, към които би трябвало да се отнася като към свои братя.

Предполагаше се, че Макомбър е открил в древния ръкопис „Гоетия“, написан от цар Соломон, информация, описваща как да се

построят мистични и научни защити срещу демоните. Никъде във всичките хроники на тамплиерите не се споменава подобно нещо.

Саймън не смееше да храни прекалено големи надежди по отношение на тези защитни полета, но беше трудно да не му се иска това знание наистина да съществува. Имаше твърде много мъже, жени и деца, които разчитаха на него. Не можеше да ги разочарова.

— Да се залавяме за работа — каза накрая Саймън. — Даниел и другите ще ни пазят.

— Може би вълците ще са търпеливи и ще почакаат за останките.

Саймън се надяваше да е така. Обърна се пак към сърната, с която се занимаваше. Острието на ножа му се плъзгаше леко през плътта и той се съсредоточи върху работата си.

— Саймън — повика го тихо Даниел.

— Да.

— Имаме проблем.

— Какъв?

— Засякохме малка група Опустошители, идващи от изток.

[1] Официалното латинско наименование на вълка. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИ

Лея се прицели в Мечоносеца, който чак сега измъкна шиповете си от трупа на младия инженер. Тя не се съмняваше, че Бейкър е мъртъв. Дори в този миг да не беше, щеше да умре, преди някой да успее да стигне до него.

А демоните щяха да стигнат преди когото и да било от отряда.

„Успокой се. Върши си работата — каза си тя. — Ти го уби. Откъсна поглед от него за достатъчно време, че да го спипа онзи демон“.

Кръстчето на оптичeskия мерник заигра по гърдите на Мечоносеца.

В тоя занаят хората умират. Първият наставник на Лея й го бе казал още в деня, в който се запознаха. *В тоя занаят хората умират. Това се наемаш да правиш. Дали е от патриотизъм или заради пари — а за твое добро се надявам и двете причини да важат, — хората умират. Надявам се, ще ни помогнеш да си разчистим сметките.*

На този ден бяха прибрали тялото на един агент. Нейният наставник — кодовото му име беше Уайндър и тя така и не узна истинското му име или каквото и да било за него — й показа трупа на младежа. Той бе измъчван жестоко в продължение на седмици. Накрая го бяха обезглавили.

— Екипът за изтегляне не бе в състояние да спаси това нещастно момче — рече Уайндър. — И определено не можа да върне тялото му в такова състояние, че да го покажем на бедната му майка. Но успяха да направят едно нещо, преди да го върнат у дома.

Лея изчака. Беше едновременно уплашена до смърт, обезумяла и й призляваше. Не знаеше как се очаква да реагира, а Уайндър не й бе подсказал по никакъв начин.

— Преди да напуснат онази презряна дребна африканска страна — каза Уайндър, — са си разчистили сметките. Онзи жалък диктатор сега е храна за червеите. — Той се втрени в тялото на младежа. — Понякога в този занаят това е единственото, на което можеш да се

надяваш: че някой ще разчисти сметките вместо теб, когато напуснеш играта поради лош късмет или некомпетентност.

Лея продължи да стои мълчаливо, взирайки се в тялото.

— Давай, кажи си, че това никога няма да се случи с теб — рече Уайндър. — Кажи си, че ти си по-добра или по-голяма късметлийка. Може би дори ще си повярваш. Поне за малко. Но някоя нощ, докато лежиш спокойно в собственото си легло или пък в някой случаен хотел, където се криеш под чуждо име и рискуваш всичко заради операция, която не разбираш напълно, ще осъзнаеш, че и с теб ще стане същото.

Лея се опита да изгради защита за сетивата си срещу начините, по които ѝ въздействаше трупът. В допълнение към ужасяващата гледка, малката стая за аутопсии бе изпълнена с мирис на смърт.

— Ще го погребат тихомълком — рече Уайндър. — За него няма да има славно връщане у дома. И знаеш ли защо?

Треперейки леко, Лея поклати глава.

— Защото МІ-6 не може да го признае за свой човек — каза Уайндър. — Кралицата трябва да се отрече от него. Майка му даже няма да разбере как е свършил. Не е ли чудесна тази дума? Свършил?

Лея каза, че не е. Уайндър се изсмя.

— Може би от теб ще излезе добър агент, госпожичке. Не влизаш тук, пеейки „Боже, пази кралицата“ и бълвайки патриотични глупости, така че може да живееш по-дълго. — Той въздъхна. — Това момче го пратиха на смърт. Дадоха му невъзможна мисия. Но това извади убиеца му на открито, за да може екипът за изтегляне да ликвидира мишената.

Тази мисъл ужаси Лея.

Уайндър сигурно видя реакцията на лицето ѝ. По онова време тя още не се бе научила да прикрива емоциите си толкова добре. Сега той изобщо не би разбрал как са я поразили думите му, беше сигурна в това.

Уайндър се изсмя.

— Не го приемай толкова лично, да му се не види. Той си вършеше работата. Това е всичко, което се иска и от теб. Само че понякога искат да умреш. Мисълта не е много приятна, нали?

— Не — отвърна Лея.

— Е, за това се цаниш. — Уайндър потупа отсечената глава по бузата. — Той беше добро момче. Никога не задаваше въпроси. Правеше всичко както трябва. Даже умря както трябва. Не можем да искаме повече. Той замълча и я изгледа, все още нелепо усмихнат. — А искаш ли да знаеш кой е бил толкова коравосърдечен, че да прати този беден човечец на крайно болезнена смърт в името на страната си?

Лея не можеше да отговори.

— Знаеш ли, що за човек би направил нещо толкова ужасно? — попита Уайндър.

— Не — отвърна тя.

— Аз — каза той със същия мек глас. — Аз го пратих да бъде измъчван и екзекутиран от онова студенокръвно копеле. Само за да можем да очистим диктатора, който беше истинската ни цел. Какво ще кажеш?

Тогава на Лея ѝ призля. Уайндър я заведе до една мивка и тя повърна. Когато свърши с драйфането, той избърса лицето ѝ с топла кърпа. В огледалото над мивката се виждаше отражението на мъртвия агент.

— И ако някой път му дойде времето — каза меко Уайндър, — ще пратя на смърт и теб. Хич не си и помисляй, че няма да го направя. Всеки път, когато те пращам навън, трябва да си наясно, че може и да не се върнеш. Знанието за това е първото, което ще ти помогне да останеш жива.

Четири месеца по-късно Уайндър изчезна. Така и не ѝ казаха какво се е случило с него. Лея бе попитала веднъж и ѝ отвърнаха, че не ѝ е позволено да задава този въпрос. Повече не попита.

* * *

Лея избута горчивите спомени. Беше знаела с какво се захваща. Просто не очакваше да са замесени демони. Въображението ѝ се бе ограничавало с терористи и държавни врагове.

Младият агент също бе знаел с какво се захваща.

Тя премести мерника на пушката от гърдите на Мечоносеца към кошмарното му лице.

„Не се прави на велик стрелец — винаги я беше учил инструкторът ѝ. — Цели се в центъра на телесната маса. Изстрелите в главата са за американските каубои и циркаджиите. Ти не си нито едното, нито другото. Ти си убийца и ще бъдеш толкова добра убийца, колкото мога да те направя“.

Лея натисна спусъка. Снайперистката пушка ритна, изстрелвайки мълния от спектрална енергия. Мечоносецът се люшна настрани, когато зарядът го улучи в слепоочието. Пораженията, които се виждаха през оптическия мерник, се ограничаваха до обгорена и окървавена плът. Не личаха опустошенията, причинени на централната нервна система на създанието.

Когато мерникът на пушката се намести отново, Лея още веднъж дръпна спусъка. Този път главата на демона се пръсна. Създанието падна на колене и се претърколи напред върху тялото на младия агент.

Лея пое дълбоко дъх и прочисти ума си. Не можеше да контролира всички събития на игралната дъска. Твърде много ходове не зависеха от нея. В цялостната схема на нещата тя — както и младият агент — беше само едно мъничко винтче.

— Червен отряд и Син отряд — обади се командир Харгроув по комуникатора, — дайте сигнал при готовност.

„В свободен превод — рече си Лея — това означава да дадеш сигнал, за да разберат всички, че си жив“.

— Син разузнавач в готовност — прошепна тя точно толкова високо, че да бъде гласът ѝ уловен от субвокалния микрофон в маската.

Пред очите ѝ бойното поле се промени. Няколко от сините и червените светлилки на картата угаснаха. Тя предположи, че жертвите им засега са около една четвърт от общия брой.

— Куриерът още е жизнеспособен — обяви командир Харгроув. — Продължаваме операцията.

— Разбрано — отвърна Лея, защото знаеше, че комуникационният екип на командира очаква отговор. — Син разузнавач действа. — И продължи да стреля, щом намираше мишени.

— Пригответе се за доставка — нареди Харгроув.

— Разбрано. — Лея прихвана друга мишена и отново стреля. Едно Мрачно изчадие се строполи на място.

— Син разузнавач — обади се мъжки глас. — Тук е Огнен куриер.

— Намери Огнен куриер — рече Лея. Моментално върху компютърното ѝ зрение се освети група от четирима.

Огнен куриер беше втората поред група от специалисти по взривяването. Групите бяха общо четири. Всяка от тях носеше експлозиви, с които да унищожи демонската фабрика за оръжия.

— Какво мога да направя за вас, Огнен куриер? — попита Лея.

— Приклепени сме от снайперистки огън. Ти си най-близкият контраснайперист, който имаме.

Лея премести вниманието си към сградите около 0–2. Проследи вражеския огън до петима снайперисти. Ярката светлина от оръжията на демоните улесняваше откриването им.

— Огнен куриер, Син разузнавач потвърждава наличие на петима снайперисти — каза Лея.

— Петима ми се струва точна преценка.

— Добре ли сте? — Лея се съсредоточи върху най-близкия снайперист в една от съседните сгради.

— Имам ранени — отвърна офицерът на Огнен куриер, — но още сме боеспособни.

— Ще видя дали мога да разчистя наоколо.

— Много великодушно от твоя страна.

Лея се съсредоточи върху Мрачното изчадие-снайперист, улови ритъма в движенията на съществото, докато то отново се привеждаше напред да стреля, а после натисна спусъка. Целеше се в центъра на телесната маса и видя как демонът се завъртя странично. Преди да успее да се съвземе, тя го простреля в главата. Демонът безжизнено се свлече на пода.

Второто и третото Мрачно изчадие паднаха също толкова бързо и без да разберат, че по тях се стреля, докато не бе вече прекалено късно. Когато Лея насочи пушката към позицията на четвъртия снайперист, откри, че демонът е зарязал стрелбата и бяга. Тя го пренебрегна засега и се прехвърли към позицията на петия.

Този път, щом го улови, видя, че демонът-снайперист също е насочил оръжието си към нея. Главата на Мрачното изчадие се намираще точно зад тежката пушка, която държеше. Знаейки, че по-малко от секунда я дели от смъртта, Лея се прицели в оптичския мерник на демона и натисна спусъка точно когато нещо изжува на сантиметри от главата ѝ.

Мерникът на Мрачното изчадие се пръсна на парчета и главата му се отметна назад. Демонът се свлече, без да издаде и звук. Електрически заряд се удари в ъгъла на покрива, само на няколко крачки от позицията на Лея. Тя се дръпна назад, мислено проследи изстрела и разбра, че снайперистът, когото бе пропуснала по-рано, отново е в играта.

Лея се претърколи три пъти, а после разпери лакти и спря в устойчива поза. Подаде напред пушката „Посейдон“ и я насочи към Мрачното изчадие.

На земята Огнен куриер вече се движеше. Мъжете и жените от екипа тичаха, ниско приведени, към 0–2. Всички те имаха по-тежка броня върху черните си костюми и носеха пластични експлозивни с магически заряд.

Лея откри последния снайперист, когато Мрачното изчадие се показва в рамката на един прозорец. Прицели се в центъра на масата му, без да се старее да направи нещо повече от това да улучи целта, и натисна спусъка.

Първият изстрел отхвърли демона назад, а пушката излетя от ръцете му, когато той ги размаха в опит да се задържи на крака. Вторият превърна гръдния му кош в каша от натрошени кости и разкъсани органи.

— Добра стрелба, Син разузнавач.

— Благодаря. — Лея потърси още мишени около взривяващата група. С ъгълчето на окото си зърна някаква сянка, която се носеше по покрива към нея. Претърколи се отново и чу писъка на Кървавия ангел, докато той посягаше към нея. После големите нокти на демона изчаткаха в покрива и оставиха бразди.

Ставай! Лея се отблъсна и се изправи. Вражески огън от земята се насочи към нея. Едно от Мрачните изчадия стреля с ракетохвъргачка и бойната глава избухна в кълбо от оранжево-черни пламъци при удара в стената на сградата.

Горещината обля Лея, а ударната вълна я събори. Тя падна, претърколи се и се изправи отново. Когато хвърли поглед през рамо, забеляза, че Кървеният ангел се е устремил към нея.

Кървеният ангел имаше женски форми и човешка интелигентност. Носеше се по вятъра, разперил кожените си криле. Алени руни сияеха по тъмната му кожа. Този път демонът протегна

ръце напред и изстреля спектрални мълнии, които пропуснаха Лея с няколко сантиметра и пробиха дупки в покрива на сградата.

Лея прескочи една внезапно зейнала пред нея дупка. Падна върху трясещия се покрив и едва успя да запази равновесие. Страх се смесваше с адреналина, който вече препускаше из организма ѝ. Кървавите ангели бяха едни от най-свирепите демони, нахлули през Адската порта. Тъй като нямаше избор, тя пусна тежката снайперистка пушка и се втурна към ръба на покрива. Щом я гонеше Кървав ангел, никое място на върха на сграда не бе безопасно.

Когато стигна до ръба, Лея скочи напред. Стори ѝ се, че в този момент изпищя, но се надяваше да не го е направила, защото би било смущаващо да я чуят по комуникатора. В следващия миг обаче я заля паника, понеже дългото ѝ падане към улицата започна.

ПЕТ

Мраз премина през Саймън, докато мислеше за Опустошителите, доближаващи се от изток. Тези същества бяха на най-ниското умствено ниво за демоните, но определено представляваха заплаха. Те живееха, за да убиват, и винаги ловуваха на глутници.

— Щом си засякла малка група от тях да се приближава насам — рече Саймън, — можеш да се обзаложиш, че не са единствените.

— Така е — каза Даниел. Тя беше проляла немалко демонска кръв в битките през последните четири години. Цял живот се бе обучавала за тамплиерка и бе специалистка по хладните оръжия.

— Включи ме към картината. — Саймън се изправи и погледна към ПД-то си.

— Потвърждавате ли приемане на входящата информация? — попита ИК-то на бронята му.

— Да.

— Показвам.

Пред погледа на Саймън в горния ляв ъгъл на дисплея се отвори един прозорец. Картината представляваше термографски образ на девет топлокръвни единици, наредени по хребета, който се издигаше над ловната зона.

— Потвърждавам предварително разпознаване на демонски единици, известни като Опустошители — каза ИИ-то на костюма. — Размерът и общите характеристики, включително вътрешнотелесна температура, отговарят на известните стойности.

Саймън препрати изображението към останалите тамплиери, които се занимаваха със сърните. Всички се смълчаха и се обърнаха по посока на демоните.

— Те чакат — рече Нейтън.

— Да. — Саймън закачи ножа обратно на бронята си. — Грабвайте колкото сърни можете и да се махаме оттук.

— Да бягаме от битка ли? — попита Кембъл, един от по-младите тамплиери. — От демонската измет?

— Ако можем, да — рече Саймън.

— Но ние сме тук, за да убиваме демоните — възропта Кембъл.

— Не сме тук, за да бъдем наричани от тях, друже — отвърна спокойно Нейтън. — Ти никога не си влизал в битки с демоните.

— Не е по моя вина — отвърна Кембъл. — Имам желание.

Мнозина от тамплиерите още не си бяха изцапали ръцете с демонска кръв. Саймън се опитваше да държи по-младите встрани от опасността, докато не стане крайно наложително. Твърде много от младите неопитни тамплиери отиваха рано в гроба въпреки обучението.

— Ще имаме предостатъчно време за битки — обади се Даниел, преди Нейтън да успее да отговори. — И предостатъчно демони, с които да се бием. Най-важното, което трябва да осъзнаеш сега, е, че Опустошителите никога не ловуват, ако нямат числено превъзходство над жертвите си. — Тя замълча за кратко. — Щом виждаме толкова много, значи има и още.

Саймън преметна тялото на сърната през лявото си рамо. Хвана дръжката на бойния си меч и го извади от ножницата на гърба си. Острието заблестя. Изкован от паладий и стомана, мечът беше дълъг около метър, двуостър и идеално прав. Ефесът бе солиден и тежък, покрит с белези от минали битки. Руните по острието задържаха магическите сили, които Саймън и баща му бяха вложили в метала при изковаването на меча.

— Погледни насам — рече тихо Трент.

Саймън получи нова картина в прозорец върху ПД-то си. Единайсет Опустошителя се приближаваха от север. Само миг покъсно Линда Естеп докладва за още седем на юг.

И трите групи се бяха насочили към тамплиерите.

— Опитват се да ни обкръжат, друже — рече Нейтън.

— Опустошителите не действат толкова планирано. — Саймън се затича леко на запад, единствената посока, която все още бе открита за тях. — Някой ги насочва.

— Жалко, че не успяха да затворят изхода, преди да ги засечем — каза Нейтън.

Саймън изкара на дисплея си карти на околния терен. Полупрозрачният образ не пречеше на зрението му. От дете се бе обучавал да разграничава различни видео- и аудиопотоци, които

получаваше едновременно. Тамплиерите в убежището, което той бе създал преди четири години, излизаха навън почти всеки ден. След толкова време не бяха останали много неща от географията на местността, които да не са им известни.

Неприятности се задаваха от запад. Там теренът ставаше стръмен и коварен. Хълмовете преминаваха в отвесни скали, високи по петнайсет-двайсет метра, издигащи се над долини от натрошен варовик.

Опустошителите действаха така, сякаш знаеха това.

— Съберете групата — нареди Саймън. — Ще се опитаме да пробием на юг, преди да ни изтласкат към скалите.

Тамплиерите се събраха. Саймън и Нейтън застанаха начело, на пет-шест метра един от друг. Преминаха от забързано крачене в бяг. Жироскопите в костюма поддържаха движенията на Саймън гладки. Той виждаше Опустошителите на ПД-то си. Вече бяха толкова близо, че нямаше нужда картината да му бъде препредавана от други тамплиери. Въпреки голямата скорост, която бронята осигуряваше, демоните скъсяваха разстоянието.

Докато тичаше, Саймън се опита да не мисли за всичкото месо, което бяха оставили да виси по дърветата и да се разваля. Сърните бяха умрели безсмислено и хората в убежището скоро щяха да започнат да гладуват, ако не се направи нещо. Цялото това стечение на обстоятелствата го дразнеше.

— Вражески сили на сто и пет метра — съобщи му ИИ-то на костюма.

Саймън използва програмата за усилване на светлината, вложена в оптичното оборудване на костюма. Тя обезцвети картината пред него и направи всичко черно-бяло с лек зеленикав оттенък. Човешкото око беше способно да различава нюансите на зеления цвят по-лесно, отколкото на който и да е друг цвят от спектъра.

Седемте Опустошителя изпъкнаха сред обкръжението си. Телата им бяха мастиленочерни, а главите — твърде големи за тесните рамене. Стигаха почти до кръста на Саймън. Ходещи на четири крака, демоните напомняха на Саймън за крокодили. Опашките им, дълги почти колкото жилестите им силни тела, се мятаха нетърпеливо насам-натам.

— Нещо не е наред — каза Саймън. — Ние сме десет, а те — седем. Би трябвало да отстъпват, а не да стоят тук.

— Може пък да не могат да броят, друже — подхвърли Нейтън.

Обаче не ставаше дума само за броене. Опустошителите усещаха кога не са достатъчно, за да повалят жертвата.

Хладно предчувствие пробяга по гръбнака на Саймън, докато гледаше как Опустошителите на юг стоят на мястото си. Демоните от север и изток се приближаваха в бесен галоп.

После тамплиерите връхлетяха Опустошителите. Точно преди двете групи да се сблъскат, демоните нададоха своя нисък, гърлен лай. Един самотен воин би имал шанс да избегне среща с тях благодарение на навика им да лаят. Но това нямаше да се случи тази нощ. Демоните се хвърлиха напред с раззинати челюсти.

Саймън пусна трупа на сърната, като се надяваше, че ще има възможност да го прибере, преди да им се наложи да бягат. Извади висящия на хълбока си шипомет. Пистолетът беше голям, с форма на буквата Г, с шест въртящи се дула, които можеха да осигуряват изумителна скорострелност. Мунициите бяха паладиеви шипове.

Саймън видя на 360-градусовата картина на ПД-то си как Даниел извади втория си меч с разтопен ръб. Той беше малко по-къс от първия, който държеше в дясната си ръка. През последните няколко месеца тя бе тренирала дълго и усърдно да борави с два меча в битка. Остриетата от тип „Разтопен ръб“ съдържаха нажежена лента от внимателно контролирана лава, която следваше параметрите, зададени от меча.

И двете оръжия запламтяха, когато тя изрече командите за гласово активиране. Приличаха на течен огън и се открояваха величествено в мрака на нощта. Трудно беше да изгубиш Даниел в нощна битка.

Опустошителите се размърдаха, но не нападнаха, нито пък отстъпиха.

С плавна лекота Опустошителят начело на групата се завъртя към Саймън. Ужасната паст зееше, разкривайки редици остри зъби, извити навътре. След като някой Опустошител склочи челюсти, ухапката му беше като мечи капан. Жертвата трябваше едва ли не да отсече собствения си крайник, за да се освободи.

Вместо да чака атаката на Опустошителя, Саймън се хвърли напред. Скочи високо във въздуха и протегна шипомета към демона.

Когато натисна спусъка, непрекъснат откос от паладиеви шипове се връза в люспестата кожа на създанието.

Опустошителят изрева от болка, но не беше ранен толкова тежко, че да се откаже от едничката си цел да търси жертва. До него друг демон се надигна на задните си крака и се метна към Саймън.

Огнехвърлячът на Нейтън избълва две гранати, които улучиха втория Опустошител в гърлото. Взривовите отхвърлиха съществото назад и го обвиха в пламъци. Преди то да се окопоти, Нейтън изстреля още две гранати, които го улучиха в главата. Едната избухна в устата на демона. Онзи изрева, блъвайки огън, и се замята в дива божа.

— Закрепване — нареди Саймън на ИИ-то на костюма, докато падаше. Закрепващите шипове, предназначени да удържат тамплиера намясто при атака, се изстреляха от ботушите му. От двете страни на глезените му имаше по един трийсетсантиметров шип.

Първият Опустошител се отдръпна от онзи, който бе обгърнат в пламъци, но успя да измине само няколко сантиметра. Шиповете на левия крак на Саймън се връзаха в твърдия череп на съществото, а тези на десния само пронизаха шията на демона. Значителната тежест на тамплиера залепи демона към земята.

Опустошителят изтръгна главата си изпод Саймън, който не успя да запази равновесие, тъй като шиповете му бяха забити в демона, и падна странично. Силата на съществото го изненада. Беше смятал, че този удар ще го прикове към земята.

Стовари се тежко по гръб, но специалната противоударна течна изолация, която се намираще между тялото му и бронята, омекоти удара. Опустошителят тръгна към него, но главата му се кандилкаше странно върху мършавия врат. Въпреки това демонът щракна с челюсти към Саймън и зъбите одраскаха бронята му.

Той вдигна шипомета и стреля почти от упор. Шиповете превърнаха лявото око на Опустошителя в кървава каша и се забиха в орбитата и слепоочието му.

Окървавен, демонът отказваше да умре. Изръмжа и заби предните си лапи в земята, а после отново се метна напред. Отхвърлен от тежестта и силата на своя противник, Саймън се просна като парцалена кукла.

— Освободи закрепването — заповяда той.

Шиповете се изтеглиха от главата и шията на Опустошителя. Той моментално се изправи на задните си крака и стовари силно предните върху Саймън. Саймън нямаше възможност да се дръпне и усети как ударът отново го залепи към земята.

— Предупреждение — обади се ИИ-то на костюма. — Целостта на бронята е осемдесет и един процента.

Саймън се претърколи настрани, докато Опустошителят се опитваше да повтори атаката. Земята се разтресе, когато тежките предни лапи се стовариха върху нея. Саймън се претърколи още веднъж и се изправи на крака. Надигна се и отново стреля с шипомета. Опустошителят изви глава, за да го види със здравото си око. Зад него демонът, прострелян от Нейтън, се търкаляше в агония, докато плътта му се издуваше в мехури от обхваналите го пламъци.

— Още демони се приближават от север и изток — каза ИИ-то на костюма.

Един бърз поглед към ПД-то показва на Саймън новата вълна от демони, които се насочваха към тях. Знаеше, че би било чисто самоубийство да се опитват да устоят срещу всичките. Налагаше се да си пробият път през Опустошителите, които бяха по-близо.

ШЕСТ

Докато падаше, Лея разпери ръце и крака в поза „Морска звезда“. Въпреки паниката от дългото падане, не можеше да забрави за Кървавия ангел. Скачането през ръба на покрива ѝ беше спечелило малко време, но знаеше, че не е много.

„Спокойно — каза си Лея. — Правила си го и по-рано. Не е кой знае какво“.

Но знаеше, че не бе така. Екипировката, която се готвеше да използва, досега бе прилагана само при оптимални условия. И никога не я беше използвала нощем.

Тя удари със свит юмрук по активиращата подложка точно под врата ѝ и зачака силната агония. Нанодин планерът се разгъна от малката раница на гърба ѝ. Тънката черна кевларова мрежа се плъзна по телескопично удължаващите се подпори, задвижвани от „Конструк“ наноботи. След по-малко от секунда шестметровите крила се бяха изпънали върху рамката.

Ремъците се врязаха в плътта на Лея толкова внезапно, че дъхът ѝ секна. Тя потисна вик на болка. Досега всеки път, когато бе използвала планера, го беше отваряла от стояща позиция. Като погледна крилетете, забеляза, че те вибрират бясно. За миг се зачуди дали няма да се счупят поради стремглавата скорост. В такъв случай всичко щеше да свърши. Сблъсъкът след дългото падане щеше да я убие.

„Поне Кървавият ангел няма да те спипа“ — каза си мрачно. Улови ръкохватките за управление, висящи от крилетете, и изравни полета си точно навреме, за да избегне една от по-високите сгради. Насочи се към 0–2 и задейства микроракетите, пълни с химическо гориво. Те можеха да осигурят непрекъснатата тяга в продължение на трийсет секунди, така че планерът да набере височина за по-продължителен полет.

Кървавият ангел пикира надолу към Лея. Ноктите на демона разкъсаха лявото крило на планера, сякаш бе направено от хартия, а не

от специално изработена противокуршумна тъкан.

Лея пушна за малко ръкохватките и посегна към пистолетите — единия, прибран в кобур под лявата ѝ мишница, а другия — на левия ѝ хълбок. Първото оръжие беше термичен пистолет ХМ-41, малка ракетохвъргачка, която изстрелваше смъртоносни снаряди. Второто беше картечен пистолет, притежаващ висока скорострелност.

Лея се изви в ремъците и успя да насочи термичния пистолет към Кървавия ангел през дупката в разкъсаното крило на планера. Надявайки се да не засегне случайно крилото, тя натисна спусъка и изстреля нещо, приличащо на малка огнена топка, като в същото време затвори очи. Защитата на зрението се бе превърнала в нейна втора природа.

Ярка светлина огря клепачите на Лея, когато снарядите улучиха Кървавия ангел. Горещата вълна на експлозията я обгърна за момент, а после изчезна.

Пламъци обвиха демона. Той изпищя от болка и объркване, докато се опитваше да се задържи във въздуха. Лея се прицели и стреля още веднъж. Вторият снаряд също избухна върху кожата на създаването.

Кървавият ангел се предаде и рухна с пронизителен писък. Лея обаче знаеше, че не го е ранила смъртоносно. Тя протегна ръка и почука с дръжката на пистолета по малкия контролен панел, който се бе подал над нея. Върху малкия екран светна надписът „Автопилот“. В същия миг крилете се нагодиха така, че планерът се плъзна гладко по най-късия маршрут към земята. „Внимание. Скоростта на снижаване е твърде висока“ — просветна малък надпис. „Внимание. Няма свободен коридор за летене“.

Знам, знам. Лея проследи с поглед горящия Кървав ангел. Само миг по-късно пламъците, обгърнали демона, угаснаха. Кървавият ангел заплющя с криле, извъртя се и се понесе обратно за нова атака.

Лея вдигна картечния пистолет към демона и натисна спусъка. Оръжието подскочи и зарита в дланта ѝ. Всеки трети изстрел беше пурпурен трасирац куршум. Лея насочи градушката от куршуми към демона. Те се забиха в Кървавия ангел, отваряйки дупки в тялото му. Лея стреля още веднъж по демона с термичния пистолет.

Заслепен от пламъците, Кървавият ангел се носеше право към нея. Демонът стреля отново с магична енергия и нададе писък.

Лея прибра термичния пистолет и стисна ръкохватките на планера. „Автопилотът изключен“. Палецът ѝ се плъзна по бутона за задействане на ракетите. Тя го натисна и задържа, с намерението да изчака, докато бавно преброи до пет.

Вместо това енергийният изстрел на Кървавия ангел я улучи. Планерът се завъртя, сякаш сграбчен от миниатюрна вихрушка. Подпорите затрепериха и заскърцаха, докато се мъчеха да запазят формата си. „Предупреждение!“ — блесна на екрана над нея. „Скоростта на вятъра е...“

Лея пренебрегна останалата част от съобщението. Нямаше никакво значение. Единственото, което можеше да направи насочващата система, беше да ѝ съобщи колко са зле нещата, а тя вече си имаше представа. Натисна ръчките напред и задейства ракетите, защото изглеждаше, че пътят на най-малкото съпротивление е нагоре.

Тази посока също така я изведе отново на пътя на Кървавия ангел.

Лея хвана картечния пистолет и стреля в центъра на тялото на демона. Куршумите с експлодиращ връх пробиха люспите на Кървавия ангел, проникнаха в плътта му и избухнаха. По тялото на демона зейнаха дупки с големината на юмрук.

Борейки се с управлението, Лея почти изпадна в паника, когато внезапно зърна стената на една сграда само на няколко метра пред себе си. Включи дясната ракета и планерът се наклони встрани. Върхът на крилото задра сградата. Посипаха се рой оранжеви искри, докато металът стържеше в камъка. Звукът бе също толкова ужасяващ, колкото и писъкът на Кървавия ангел.

Полека. Полека. Лея се опита да държи ръчките нежно, но здраво. Висотомерът показваше, че още се намира на двайсет метра над земята. Беше достатъчно високо, за да се пребие при падане.

Кървавият ангел се блъсна в сградата, докато пикираше. Отскочи от стената и полетя с премятане надолу — кълбо от натрошени крайници и раздрани криле, което все още гореше от попаденията на снарядите.

Див триумфиращ вик се откъсна от устните на Лея, преди да се усетила. В следващия миг планерът остърга сградата с върха на крилото си и се завъртя. Паникьосана, тя рязко се съсредоточи върху

собственото си оцеляване. Ритна с десния си крак към стената и се отблъсна от нея. Подпорите на планера изскърцаха и потрепериха.

Като знаеше, че няма какво да губи, Лея задейства ракетите, надявайки се всичко да мине благополучно. Тласъкът отдалечи планера от сградата, но насрещен вятър го улови и го запрати отново към стената. Лея се изви яростно, мъчейки се да предотврати сблъсъка. После профуча покрай сградата и излезе отново на открито над улицата.

Лея овладя управлението и се спусна към земята. Знаеше, че се снижава твърде бързо, но нямаше какво да направи по въпроса. Стрелците измежду Мрачните изчадия вече я следяха. Въздухът изведнъж се изпълни с трасиращи куршуми и размазани енергийни мълнии, които го загоряха и предизвикаха вибрации в тялото ѝ и електрически искри по костюма ѝ.

На пет метра над улицата Лея се освободи от ремъците и падна. Приземи се на крака и моментално се претърколи. Увеличената сила на костюма ѝ позволяваше да остане права, но това би я направило лесна мишена за демоните.

— Насам, Лея! Бързо!

Една от оранжевите точки, обозначаващи агентите, изведнъж започна да излъчва концентрични кръгове, за да привлече вниманието ѝ. Тя се окопоти и хукна, вадейки и двете си оръжия.

* * *

Двама мъже и една жена се криеха зад преобърнат двуетажен автобус, край обгорялата, ръждясваща коруба на танк, която горчиво напомняше, че британските военни не бяха успели да спрат демонското нашествие през 2020-а. Уилям Питсфийлд — мъжът, който бе повикал Лея — беше ветеран с десетилетия кариера във войската и тайните служби. Умееше да оцелява.

— Малко е напечено навън тая вечер, а? — попита Питсфийлд.

— Може би мъничко — съгласи се Лея. Питсфийлд се подаде иззад автобуса и се прицели с пушката „Гризли“, която носеше. Енергията изригна с пулсиране и пращане, което продължи две секунди. Група Мрачни изчадия, които се приближаваха към позицията

им, паднаха като покосена пшеница. Глеещите им тела останаха да лежат на земята в неестествени пози.

— Едно нещо трябва да му признаеш на тоя купон — рече лаконично Питсфийлд, — не страда от липса на мишени. — Той презареди оръжието си.

— Какво стана с взривяващите екипи? — попита Лея.

— Загубихме единия — каза Евелин Харингтън. — Оказа се, че тук има повече от тези гадини, отколкото ни предупредиха.

Лея не отвърна нищо. Трудно беше да се знае истинският брой на демоните. Толкова много от тях си приличаха, все едно бяха взаимозаменяеми части. В добавка демоните постоянно се движеха, което допълнително усложняваше нещата.

— Трябва ни по-добро разузнаване за тези обекти — рече Лея.

— Съгласен. — Робърт Уикършам беше най-младият сред тях. Беше навършил пълнолетие по време на войната с демоните. Той се подаде за миг иззад ъгъла и стреля с 20-милиметровата пушка ХМ-55, която държеше. Едно Мрачно изчадие-снайперист, разположено в близка сграда, се праметна през прозореца и се разби на земята.

— Добра стрелба — отбеляза Евелин.

— Благодаря.

Взривната вълна на внезапна експлозия помете улицата и блъсна автобуса. За миг на Лея ѝ се стори, че ще го преобърне върху тях. После той се намести обратно със скърцане и дрънчене.

Лея проследи посоката, откъдето бе дошла експлозията.

— Взривяващ екип три — заяви мрачно Питсфийлд. — Не успяха да проникнат в купола.

— Има ли оцелели? — попита Уикършам.

Питсфийлд поклати маскираната си глава.

— Не знам.

— Ако има, не можем просто така да ги оставим на демоните.

— Зная това. — Питсфийлд ги огледа. — Значи всички са готови, така ли?

— Да — каза Лея.

Другите двама повториха отговора като ехо.

— Добре — рече Питсфийлд. — Тогавя да действваме, и то бързо. Раздразнихме тия зверчета. — Той хвърли поглед иззад автобуса и тръгна.

Лея го последва.

СЕДЕМ

Саймън замахна с широкия си меч, влагайки цялата си увеличена сила. Острието се вряза във влечугоподобното лице на Опустошителя. Кръв пръсна по визъора на Саймън и замъгли предните 76 процента от зрителното му поле — тези данни му ги съобщи ИИ-то на костюма. Той автоматично отстъпи назад, прибра шипомета в кобура на хълбока си и изтри кръвта от визъора. Продължаваше да вижда размазано, но беше по-добре отпреди.

Пред него лицето на Опустошителя беше разсечено почти надве от удара на меча. Оръжието остана заседнало в плътта на демона, когато той се дръпна назад. По конвулсивните движения на съществуото Саймън прецени, че то е замаяно. Той използва и двете си ръце, за да освободи меча, при което получи един доста неефективен удар в гърдите, после заби оръжието в сърцето на демона.

Опустошителят потрепери и се изпъна в цял ръст. После окървавената му глава клюмна на една страна. Тялото я последва и демонът се свлече на земята. — Кръволоци! — извика някой. Леко задъхан от усилията си, Саймън се завъртя и погледна покрай пламтящата клада, останала от Опустошителя, когато Нейтън бе атакувал. Другите тамплиери се бяха счепкали с демоните и се биеха за живота си. За щастие всички воители още бяха на крака.

Зад тях обаче от земята се изравяха споменатите същества. Поне дузина от тях се бяха подали над повърхността. Черната пръст се разпиляваше по белия сняг.

Кръволоците наподобяваха танкове. Бяха масивни като слонове, а телата им бяха покрити с дебела кожа, която им осигуряваше естествена защита. Бивни и редици от остри зъби изпълваха огромната им паст. От гърбовете им стърчаха назъбени шипове. Закривени нокти, предназначени за копаене и сеч, излизаха от пръстите им. С тези нокти Кръволоците можеха да разкъсат тамплиерска броня. Саймън го бе виждал със собствените си очи.

Това беше капан. Саймън се смрази, щом осъзна какво е станало. Това тук беше отвъд способностите на Опустошителите и Кръволоците.

— Сканирай за демони — заповяда той на ИИ-то. — Потвърди известните видове.

— Сканирам. Потвърждавам известните демони: Опустошители, Кръволоци и Слуга.

— Изолирай и покажи Слугата. — Саймън отскочи от пътя на един препускащ Кръволок. Колкото и да беше бърз, едва успя да избегне пълната сила на атаката. Едно от раменете на демона закачи десния му крак, завъртя го и го отхвърли право към друг Кръволок на пет-шест метра оттам.

Вторият Кръволок се въртна и се опита да го ухапе. Саймън грабна голям камък и го метна в устата му. Камъкът за момент запуши устата на чудовището. Кашляйки, демонът се отдръпна назад и задраци по устата си с предните си лапи. Острите като бръснач нокти деряха грозното му лице. В паниката си Кръволокът не забелязваше порязванията.

— Слугата е изолиран — обади се ИИ-то на костюма. — Показвам на дисплея.

Саймън се изправи и посегна зад гърба си за Блокиращия щит, който носеше. Този щит бе изработен в тамплиерска ковачница, а после покрит със слоеве от мистична енергия и нанодина технология. Наноботите събираха енергия от земното електромагнитно поле, а и магиите служеха за същата цел. Когато бе напълно зареден, щитът представляваше мощно оръжие, както и средство за защита.

Саймън зърна на дисплея си Слугата, очертан в оранжево. Тези демони притежаваха интелект, бяха способни както да изпълняват заповеди, така и да ги дават. Не бяха толкова могъщи или умни като Тъмните повелители или някои други демони, но бяха опасни противници.

Слугата беше възседнал един Смардлив гигант. Гигантът беше истинска машина за унищожение — висок шест метра и здраво сложен, с широки рамене и малка талия. Зелената му кожа сияеше от трепкаща енергия.

Настанен върху раменете на Смардливия гигант, с крака увити около шията му, Слугата подтикваше свирепия си носач напред.

Покрит с дебела сива кожа, Слугата изглеждаше така, сякаш нещо по-голямо, по-солидно и по-заплашително е било натъпкано в правоъгълен калъп. Дланите на Слугите се премахваха при раждане и ръцете им се снабдяваха с органични връзки или технологични импланти, които позволяваха към тях да се включват различни оръжия. Те носеха със себе си резервни ръце, които им осигуряваха богат арсенал. Дясната ръка на Слугата върху Смердливия гигант пращеше от електричество, а лявата сияеше в тъмновиолетово.

„Демоните са знаели, че ловуваме тук — помисли си отчаяно Саймън. — Причаквали са ни“. Той завъртя глава на другата страна точно навреме, за да види как Нейтън пада пред един нападащ Кръволок. Демонът го блъсна с лапи в гърдите и го събори.

После бясно заби крака в земята и се опита да убие инерцията си, за да се обърне и нападне поваления враг.

— Нейтън! — изкрещя Саймън и се затича към приятеля си.

Нямаше отговор. Нейтън лежеше полузаровен в сняг и рохкава пръст.

Саймън постави ръка върху шлема му. По връзката между костюмите жизнените показатели на Нейтън бяха изведени върху ПД-то на Саймън. „Нейтън Сингх. Сътресение. Готовност за стимулация?“

— Приложи стимулация — заповяда Саймън. Костюмът на Нейтън вкара необходимите вещества в организма му. Саймън знаеше, че химикалите вече текат през тялото на тамплиера, но щяха да изминат няколко секунди, преди той да се съвземе достатъчно, за да е в състояние да се спаси.

Кръволокът довърши своя завой и се втурна обратно към Нейтън. Тъй като знаеше, че няма време да хване Нейтън, да го вдигне от земята и да се отдръпне от пътя на развилнелия се Кръволок, Саймън застана пред демона и се прикри зад Блокиращия щит. Диаметърът му беше близо метър.

— Включи щита към захранването на бронята — нареди рязко Саймън.

— Щитът включен — отвърна ИИ-то на костюма. — Пълно ниво на мощност.

— Закрепване. — Саймън се взираше в трескавите червени очи на Кръволока, докато онзи скъсяваше разстоянието.

— В дадения момент закрепването не е препоръчително — каза ИИ-то на костюма. — Предлагам избягващи маневри. Има опасност за личната сигурност.

— Закрепване — заповяда Саймън. — Не отчитай личната сигурност. — Усети вибрациите, когато шиповете се забиха дълбоко в земята. Точно преди Кръволокът да стигне до него, Саймън се приведе напред, за да пресрещне демона с щита, като се надяваше, че това не е глупаво самоубийство. По-добре беше да загине, отколкото да го пленят демоните.

В мига на сблъсъка светът сякаш изчезна. Никога досега — нито по време на обучението си като новак тамплиер, нито през годините, докато упражняваше екстремни спортове, включващи скачане с парашут от сгради и нанопружинен скейтборд, с падания при над сто километра в час от височина двайсет и пет метра — той не бе изпитвал толкова силен сблъсък.

Блокиращият щит бе предназначен да пази от сътресения. Мистичната енергия и нанотехнологиите трябваше да пресрещнат силата, да я преобразуват и нулират. На теория вършеше работа. Тамплиерите, които го бяха разработили, предполагаха, че може да спре бързо движещ се автомобил.

Но никой никога не беше опитвал да го направи.

Също така никой никога не бе използвал Блокиращия щит в челен сблъсък с Кръволок.

От удара Саймън отлетя назад. Болка прониза тялото му и той беше сигурен, че краката му са се откъснали от тялото. Щитът се бе блъснал в коленете, рамото и гърдите му толкова силно, че изкара всички въздух от дробовете му въпреки противоударните енергии и естествената устойчивост на бронята.

После се приземи по задник и се затъркаля по снега и разровената земя. Някъде по пътя загуби щита си, но продължаваше да стиска меча. Зрението му се люшкаше, опита да го фокусира. Беше успял да отклони Кръволока от другаря си. Зад демона Нейтън се изправи замаяно и посегна към меча си.

— Опитваш се да се убиеш ли? — попита Даниел.

— Силно се надявах да не стане така — отвърна Саймън взирайки се в нападащия Кръволок. Опита се да раздвижи крака и откри, че шиповете са изтръгнали големи парчета камък от земята. Той

даде заповед за прибиране на шиповете и камъните се отделиха. Саймън се изправи с мъка и се обърна странично, докато Кръволокт го връхлиташе. Нямаше време да се отмести.

Миг преди лявата му длан да се опре в главата на Кръволока, Саймън подскочи и се претърколи напред по масивните му рамене. Опря подметките на ботушите си в гръбнака на демона.

— Закрепване — заповяда пак Саймън.

Шиповете моментално се изстреляха от ботушите му и потънаха дълбоко в тялото на Кръволока. Поне единият от тях строши гръбнака му. Стъпките на демона изведнъж станаха немошни и залитащи. Но той извъртя светкавично огромната си глава и бивните му блеснаха.

Саймън обърна меча си надолу, стисна го с две ръце и го заби силно във врата на Кръволока, точно под черепа му. Демонът мигновено се превърна в камара мъртво месо, което едва сега бе осъзнало, че е мъртво.

Саймън измъкна закрепващите шипове и скочи от гърба на чудовището. Приземи се в дебела метър и нещо снежна пряспа, от която с усилие се измъкна. ИИ-то на костюма му засече местоположението на щита и той побърза да си го прибере.

— Благодаря ти, че ме спаси, друже — каза Нейтън, като се присъедини към него.

Саймън кимна, после плъзна очи по терена.

— Отстъпвай — предаде той по комуникатора. — На запад.

— В тази посока са скалите, Саймън — възрази Даниел.

Саймън я видя в далечината, докато тя използваше двата си меча с разтопен ръб, за да изкорми един Опустошител, а после да обезглави втори.

— Във всички други посоки има демони — рече Саймън. — Нямаме избор. Изпълнявайте веднага.

Ловната група на тамплиерите се откъсна от демоните и се затича. Увеличената им сила и скорост им дадоха малка преднина, но предвид краткото разстояние до скалите тази преднина нямаше да е достатъчна.

Саймън тичаше, но държеше Слугата отбелязан на дисплея си.

ОСЕМ

Улицата представляваше бойно поле. Около Лея се вихреше непрестанна касапница. Тя държеше пистолетите си вдигнати и стреляше, без да спира. Както бе казал Питсфийлд, мишени не липсваха.

След няколко мига стигнаха до каквото беше останало от взривяващ екип три. Над дузина кървави зомбита ровичкаха сред останките на шест мъже и жени. Гнусните твари изглеждаха като покрити с кръв тътрещи се карикатури на хора.

Лея с ужас осъзна, че поне няколко от изчадията са създадени от мъжете и жените, загинали в тази битка. Някъде някой демон ги измъкваше от портите на смъртта и ги насъскваше срещу другарите им.

Питсфийлд изруга, излезе напред и започна да стреля с пушката „Гризли“. Когато енергийните заряди улучваха кървавите зомбита, създаденията се разлетяваха на парчета. Три от тях се разпаднаха, преди вниманието на останалите да се прикове върху Питсфийлд. Още кървави зомбита се появиха иззад преобърнатите коли и купчините хоросан и камък от близките сгради.

— Бягай! — Лея се присъедини към стрелбата на Питсфийлд със собствените си оръжия. — Прекалено много са!

— Един от зарядите не е избухнал — каза Питсфийлд. Изобщо не направи опит да се оттегли.

Едно от кървавите зомбита скочи върху купчина камъни от разрушената стена на близка сграда. Пастта му зейна и то се приготви да скочи върху Лея и другарите ѝ.

Реагирайки инстинктивно, Лея насочи термичния пистолет и заби един снаряд в отворената уста на кървавото зомби. Създанието избухна на късчета овъглена плът и въздухът се изпълни с вонящ дим. Дори маската на Лея не филтрираше напълно миризмата.

Питсфийлд едва удържаше позицията си. Кървавите зомбита напиреха срещу него и го изтласкваха назад. Пушката „Гризли“ бе

прекалено дълга, за да се използва ефективно от толкова близко разстояние. Лея застана зад мъжа и леко встрани от него и откри огън с картечния пистолет. Кървавите зомбита падаха под неспирната стрелба, но не спираха да прииждат.

— Трябва да се изтеглим — каза Лея.

— Никой не е проникнал в купола — изръмжа Питсфийлд. — Ей там има един пакет експлозиви, който си лежи просто така.

Лея видя чантата, в която се намираха експлозивите. Два кратера и следи от взривове показваха къде бяха избухнали другите, които само бяха разхвърляли лежащите на улицата отломки.

— Ако този проклет купол не бъде взривен... — продължи Питсфийлд, като цапардоса с приклада едно кърваво зомби и му строши главата. Остави другото неизречено.

Кървавото зомби се свлече в зародишна позиция и почна да се олюлява. Лея от опит знаеше, че тези създания понякога регенерират. Ритна кървавото зомби назад и изстреля в трупа му дузина взривни куршуми, които разпиляха парченца във всички посоки.

„Ако се оправи след това — помисли си тя яростно, — поне ще му е нужно повече време“. Погледна към неизбухналия пакет.

— Аз ще взема експлозивите.

Питсфийлд метна през рамо пушката „Гризли“ и измъкна резонансен пистолет и „Изригвач“. Резонансният пистолет беше оръжие, което използваше електронни и звукови генератори, за да създаде лъч, способен бързо да променя звуковите вълни. Технологиията първоначално беше разработена за минното дело, защото полето беше контролируемо и дезинтегрираше неорганична материя като камъни, метал и стъкло.

Технологията на хармоничния резонанс също така унищожаваше органичната материя, която вече не генерира естествени телесни ритми. Сърцата на кървавите зомбита бяха неподвижни и кръвта вече не се изпомпваше по вените и артериите. За хармоничния резонанс те бяха като неорганични предмети.

Когато Питсфийлд стреля с резонансният пистолет, оръжието образува широк конус на унищожение. Кървавите зомбита на пътя на лъча спряха да се движат, после затрепериха и се разпаднаха на парчета. Секунда по-късно засегнатите им части — а понякога и цели

кървави зомбита — се разпиляха на атоми и изчезнаха във внезапната синьо-бяла дъга от светлина, която изпълни близката околност.

Кървавите зомбита извън зоната на унищожение залитнаха назад. Явно бяха усетили някакви разсейки от резонансния изстрел, защото бяха твърде мъртви, за да изпитат страх.

Лея забеляза, че двама от мъртвите членове на взривния екип също са засегнати от лъча. На мястото, където бяха паднали, останаха само части от телата им.

Питсфийлд изруга.

Лея знаеше, че мъжът не бе имал намерение да причинява повече поражения на загиналите. „Те не го усещат — каза си тя. — А и сега не могат да бъдат съживени и насъскани срещу нас“.

— Отивам за пакета — каза тя и се стрелна напред. Прибра картечния си пистолет и остави термичния, за да може да го използва. Наведе се, хвана чантата за дръжката, вдигна я и продължи напред. Сега нямаше време за мислене.

Група Мрачни изчадия-разузнавачи се появиха иззад ъгъла на една сграда и бързо коленичиха, за да се прицелят в Лея. Тя насочи термичния пистолет и стреля три пъти.

Само един от снарядите улучи групата. Другите се забиха в земята и в стената на сградата. Пламъци погълнаха цялото пространство и обхванаха Мрачните изчадия, които бяха оцелели от експлозията.

Лея се затича, отхвърлила всички мисли за оцеляване или смърт. Съсредоточи се върху това да избягва противника и да продължава да се движи напред. Стрелбата наоколо бе толкова яростна, че всичко тънеше в дим, който се смесваше с мъглата, пълзяща откъм Темза. Кучешкият остров едва се виждаше наскреде реката.

— Тук е Син разузнавач — каза Лея, докато прескачаше обезглавеното тяло на един Смардлив гигант. В огромните ръце на демона лежеше мъртъв мъж в черно. Киселината от гърлената торбичка на Смардливия гигант беше разяла предпазния му костюм и бе изгорила плътта отдолу.

— Чувам те отлично, Син разузнавач — отвърна командир Харгроув.

— Син разузнавач вече се нарича Взривяващ екип три. — Озовавайки се пред цяла орда Мрачни изчадия, Лея се шумугна в

близката пресечка, точно когато енергийните изстрели и куршумите прорязаха мястото, където се бе намирала току-що.

— Разбрано — отвърна Харгроув.

Лея видя как върху схемата на битката обозначението ѝ се променя от Син разузнавач на Взривяващ екип три.

— Успех, Взривяващ екип три — каза ѝ Харгроув.

— Да, сър. Благодаря ви, сър.

* * *

Уличката беше задънена. Преграждаше я стена, висока шест метра. Върху картата, с която разполагаше Лея, беше показана като отворена. Лея изруга — знаеше, че разузнаването преди операцията е извършено калпаво. Не хвърляше цялата вина върху агентите, които го бяха провели. Да бъдеш винаги в крак с демоните и техните машинации, беше почти невъзможно.

— Нагоре, Лея.

Тя се озърна през рамо и видя там Уикършам.

— Пазя ти гърба — каза ѝ той. Лявото му рамо беше обгорено, явно някое Мрачно изчадие го бе простреляло. По черната материя течеше кръв.

— Ти си ранен — каза Лея.

— Ще сме мъртви, ако не побързаш.

Зад него Мрачните изчадия нахлуха в уличката.

Лея метна експлозивите на рамо и прибра термичния пистолет в кобура. Натисна един бутон на лявата си контролна гривна. Костюмите, които носеха, не бяха толкова автоматизирани като тези на тамплиерите. Много неща трябваше да се управляват ръчно.

Микроскопични куки се подадоха от подпльнките на ръкавиците, лактите и коленете ѝ. Други щръкнаха от върха на подсилените ѝ ботуши. Щом стигна до стената, преграждаща уличката, тя се метна към нея и залепи дланите, лактите, коленете и върховете на ботушите си върху камъка и хоросана. Куките се забиха в камъка и ѝ осигуриха достатъчно опора, за да запълзи нагоре по стената бързо като гущер. Катеренето беше отработена маневра и тя бе прекарала седмици в усъвършенстването му.

Уикършам я последва по същия начин.

* * *

Близо до върха Лея спря, напрегна сили и се метна към горния ръб на стената. Улови се за него и се изтегли нагоре. Миг по-късно Уикършам се озова до нея. Енергийни изстрели се забиваха в стената и пращяха във въздуха покрай тях.

Лея се затича по стената към сградата, намираща се по посока на 0–2. Метна се на нея, изпълзя още два етажа нагоре до покрива и се прехвърли през ръба.

Уикършам я последва, но се приземи непохватно и падна по лице. Нададе приглушен вой от болка, после изруга. Претърколи се до седнало положение и се изправи.

— Те се катерят — каза Уикършам.

Лея бръкна в раницата си и извади резонансна граната. После я лепна на покрива и задейства брояча. Гранатата запулсира в синьо, когато започна да отброява.

Като използваше изгледа отгоре, предаван от ботовете, Лея бутна гранатата през ръба на покрива върху множеството от Мрачни изчадия, които бяха образували стълба от плът и кръв, за да изкатерят стената на сградата. Тя бе висока два етажа, но демоните разполагаха с предостатъчно тела.

Гранатата падна сред гърчещата се маса. Неколцина от Мрачните изчадия осъзнаха опасността и се опитаха да скочат от върха на стената. Усилията им обаче бяха напразни. Гранатата избухна и синьобелият пламък изпълни уличката.

Лея надзърна през ръба и видя, че най-голямата група демони са изчезнали. Ръце, крака, глави и туловища осейваха земята в радиуса на взрива. Голяма част от стената също бе унищожена.

Както и огромно парче от сградата.

Покривът потрепери и се размърда със стон.

Като осъзна опасността, Лея сграбчи Уикършам и го затегли.

— Носещите колонии от тази страна на сградата са унищожени — извика тя.

И двамата се затичаха, като едва успяваха да изпреварват рухването на сградата и хлътването на покрива. Разрушението набираше сила и мощ и звучеше като вълна, тътнеща подире им.

Когато стигнаха до ръба на покрива, пред тях зейна широка дванайсет метра пропаст. Можеха да се справят с четириетажното падане до улицата долу, но тази зона се владееше от демоните. Ако скочеха на земята, Лея знаеше, че няма да издържат и миг.

— От другата страна — изрече задъхано тя и се изстреля във въздуха с цялата увеличена сила на костюма си. — Това е единственият ни шанс. — Полетя като жив снаряд.

Уикършам я последва само част от секундата по-късно. Понесе се във въздуха високо над уличните боеве, размахвайки непохватно ръце и крака. Някои от Мрачните изчадия долу ги видяха и познаха какви са. Куршуми, лъчи и мистични енергии проследиха пътя на Лея и Уикършам над улицата.

Лея знаеше, че не може да се надява да стигне до покрива на сградата. Насочи падането си към прозорците, защото не вярваше, че бронята на костюма ѝ ще може да поеме сблъсъка със стената.

— Прозорците — изкрещя тя на Уикършам. Не разбра дали я е чул и дали се е опитал да ѝ отговори. В следващия миг разби стъклото. Блестящи късчета се разлетяха във въздуха, отразявайки блясъка на огньовете и оръжейните изстрели.

Празни стойки за дрехи лежах по пода. Всичко, което си струваше да се вземе, беше отнесено преди години. Лея изпъшка, когато ударът изкара въздуха от дробовете ѝ. После остана да лежи, свита в зародишна поза, обвила главата си с ръце и присвила крака пред корема си за защита.

Когато се увери — с изненада, — че е още жива, Лея се надигна на крака и се втренчи през разбития прозорец. Мрачните изчадия-щурмоваци тичаха към магазина.

Зад тях рухващата сграда се свлече на улицата. Тонове камък, хоросан и стъкло се стовариха върху гъсто събраните Мрачни изчадия. Това, което преди секунди бе изглеждало като грешка, сега се превръщаше в жесток удар срещу демоните.

Лея се приведе, докато летящи парченца камъни и хоросан строшиха останалите прозорци на магазина. Аудио-рецепторите на костюма се мъчеха да издържат, но накрая се предадоха под това

кресчендо. Тя овладя дишането си, докато останките валяха върху нея. Увери се, че не е загубила експлозивите, а после измъкна термичния пистолет.

Три Мрачни изчадия пропълзяха през счупения прозорец. Лея изстреля в тях три снаряда. Предната част на магазина се превърна в огнен ад и ударната вълна от експлозиите отвя Мрачните изчадия обратно на улицата.

Друг демон се опита да се вмъкне през вратата, но входът явно бе затрупан. Уикършам го застреля в главата със своето оръжие. Мрачното изчадие залитна назад с обезобразено лице и рухна.

Лея видя през прозореца, че по улицата лежат мъртви Мрачни изчадия и други демони, затрупани от разрушената сграда.

— Малко късмет и за нас — рече мрачно Уикършам. — Предполагам, че заслужаваш аплодисменти.

На улицата се появиха още Мрачни изчадия.

— Можеш ли да тичаш? — попита Лея. Почти цялата горна половина от тялото, на Уикършам блестеше от тъмна кръв. Няколко назъбени парчета стъкло стърчаха от туловището му.

— Нямам избор, скъпа. — Уикършам посегна да махне едно парче стъкло.

— Недей — предупреди го Лея. Тя също бе оставила стъклото, стърчащо от нейното тяло, на мястото му. — Това стъкло може да е единственото нещо, което пречи на кръвта ти да изтече.

— О. — Уикършам отдръпна ръка. — Е, предполагам, че в такъв случай трябва да сме благодарни за него. — Болката прикриваше насмешливия му тон.

* * *

Лея го поведе към дъното на магазина. Вратата извеждаше до малка уличка. Тя се ориентира по данните, предавани от ботовете, и отново тръгна към 0–2.

Придържаша се към сенките и откриха, че се намират зад бойната линия на демоните. Картината също така им показваше, че демоните печелят битката, като изтласкват нападателите все по-назад.

Куполът се издигаше на по-малко от седемдесет и пет метра пред тях. Целият път дотам бе засипан с останки. Земята бе разровена от Кръволоци или други все още неизвестни демони.

— След като влезем — каза Лея, — реката остава единствената ни надежда.

Уикършам кимна.

— Не е нужно да влизаме и двамата, скъпа.

— Искаш да останеш тук ли?

— Не. Предположих, че ти може да искаш.

Лея поклати глава.

— Аз започнах това и аз ще го довърша.

— Тогава да действваме, преди нещата да са се влошили. Защото съм сигурен, че ще се влошат. — Уикършам вдигна оръжието си, а освен това извади и нанодин огнехвъргачката, която носеше.

Лея се обърна и затича, а Уикършам я последва. Двамата бяха като летящи сенки сред мъглата, дима и виещия се мрак пред купола. Вместо да се опитва да си пробие път през главния вход, Лея взриви дупка в една от стените. Горещата вълна отнесе преградата и разхвърля отломки пред тях.

0–2 изобщо не приличаше на онова, което Лея помнеше. Тя беше идвала тук на спортни събития и концерти и беше пазарувала с приятелките си. Сега сградата подслоняваше странни демонски устройства. Сияещи в зелено енергийни клетки озаряваха тъмнината. Странни конвейерни ленти и машини тракаха, бумтяха, скриптяха и ръмжаха, докато оръжията минаваха по поточната линия.

Мрачни изчадия се трудеха над машините и поддържаха цялата система в движение. Други се затичаха към отвора, който Лея бе пробила в стената. Оръжията им загърмяха.

— Взривяващ екип три — обади се командир Харгроув. — Според данните, сте проникнали в обекта.

— Потвърждавам. — Лея откри огън с термичния си пистолет срещу приближаващите Мрачни изчадия и ги отблъсна. Уикършам също се включи в стрелбата.

— Пуснете експлозивите и изчезвайте — заповяда Харгроув. — Започваме отброяването. Имате десет секунди. Девет...

Лея използва увеличената сила на костюма си, за да запрати пакета експлозиви дълбоко навътре в 0–2. Той съдържаше

комбинирани резонансни заряди и силно концентрирани пластични експлозиви.

— Бягай — нареди тя на Уикършам.

Без да спори, младежът се обърна и изчезна през дупката, която бяха пробили в стената.

— Към реката — заповяда Лея, промушвайки се след него. Нещо удари лицето ѝ от дясната страна. Болка прониза черепа ѝ и зрението ѝ изведнъж се сви и стана по-ограничено. Адреналинът прогонваше по-голямата част от болката и тя се застави да не спира.

— Пет — каза Харгроув, продължавайки броенето. Докато тичаше към реката, Уикършам се препъна. Лея улови мъжа за ръката и добави своята сила към неговата. Те залитнаха и успяха да нагодят крачките си.

— Две — продължи неумолимо Харгроув.

Даже и с увеличената скорост, давана от костюмите, не успяха да стигнат до самата река, преди Харгроув да отброи нула.

Мощно зарево грейна зад Лея и Уикършам.

— Скачай — извика Лея, когато бяха на десетина метра от реката. — Потопи се толкова дълбоко, колкото можеш.

По-рано, когато Темза беше пълноводна — всъщност нивото ѝ даже се покачваше поради глобалното затопляне, — реката се разливаше по бреговете. Сега, когато Изгарянето бе пресушило голяма част от водата, нивото ѝ беше на метър и половина под старите брегове. Лея се надяваше само да е достатъчно дълбоко — благодарение на изкопаването на дъното през 2012-а, което имаше за цел да позволи по-голям трафик по реката, — за да ги предпази.

Ревът на експлозиите ги застигна, докато летяха във въздуха. Но те успяха да се привождат, преди въздухът да се изпълни с огън и отломки.

Лея се гмурна на пет-шест метра надолу към тъмното дъно и се улови за една потопена лодка, която вероятно бе потънала някъде след пристигането на демоните.

Пламъците се издигнаха над реката и оцветиха водите в жлъчно жълто-оранжево. Уикършам стоеше вкопчен в планширите на лодката, докато струйки тъмна кръв се точеха от раните му. Лея правеше същото.

Маската се стегна около лицето ѝ и промени малко формата си, когато се включиха защитните устройства. След като костюмът бе разпознал промяната в околната среда, той се запечата около лицето ѝ и включи десетминутния запас от въздух. Лея се насили да диша бавно, макар че сърцето ѝ продължаваше да бие бясно.

Останки от купола заваляха върху реката. Паднаха и няколко овъглени демонски тела. Изглеждаше сякаш над речния бряг зората е запламтяла в небето.

— Добра работа, Взривяващ екип три — обади се командир Харгроув. — Потвърждаваме унищожаването на вражеската цел. Още ли сте с нас?

— Да, сър.

— Бяхте двама.

— И двамата, сър — обади се немощно Уикършам.

— Добре. Върнете се на сборния пункт и ще видим колко жертви сме дали.

— Да, сър.

Уикършам се втренчи в Лея.

— Добре ли си? — Посегна да докосне лицето ѝ.

Лея инстинктивно се дръпна. На мястото, където допреди малко се бе намирала главата ѝ, остана облак от тъмна кръв.

— Недей — каза тя. Кръвта я убеди, че докосването ще е болезнено, въпреки че цялата страна на лицето ѝ бе станала безчувствена.

— Кървиш силно — рече Уикършам.

— И двамата кървим. Хайде да тръгваме. — Лея пусна лодката и заплува под вода. Тъй като горящият купол се намираше съвсем близо, тя с лекота се оправяше в речното корито.

Не беше подготвена да види скелетите, разпръснати по речното дъно. Блестящите бели кости, всичките човешки, лежах заровени в тинята. Лея не знаеше дали реката ги е довлякла тук, когато демоните са унищожили някои мостове, или пък течението ги е събрало от потънали корабчета и лодки.

Или пък демоните просто са ги изхвърлили на това място като боклук.

Гледката изпълни Лея с ужас. От самото начало на войната с демоните Ръководството беше заявило, че няма начин да спечелят този

сблъсък. Най-доброто, на което се надяваше Агенцията, беше да попречи и на демоните да го спечелят. В най-лошия случай искаха поне да накарат демоните да спечелят по-бавно и на по-висока цена.

„Това не е достатъчно“ — каза си Лея. Помисли си за мъжете и жените, които бе познавала до тази нощ, а сега бяха мъртви и нямаше да се върнат призори у дома. Мрачните изчадия бяха само пушечно месо в плановете на Тъмните повелители и Висшите демони.

Ударът, нанесен тази нощ, беше унищожил една оръжейна фабрика, но тя щеше да бъде построена наново за няколко седмици или месеци. В най-добрия случай, въпреки всичката смърт и саможертва, това беше просто забавяща акция.

Лея се опита да прогони тази мисъл и продължи да плува. Но дори това ѝ дойде прекалено много — пулсиращата болка в главата ѝ я надви и я тласна в най-черната нощ, която някога бе виждала.

ДЕВЕТ

По-дебел сняг се бе натрупал край скалите. Докато Саймън стигне до тях, вече газеше в преспи, високи над кръста му. Заснеженият терен беше коварен. Саймън неведнъж падаше и с мъка се вдигаше отново на крака.

Опустошителите и Кръволоците се събраха в група, сякаш усещаха, че жертвите им няма накъде да бягат. В небето няколко крилати демона, които Саймън не можа веднага да познае какви са, прелетяха, плющейки с криле, през нощния въздух и се очертаха като черни силуети на фона на ярките звезди.

Слугата продължаваше да седи върху гърба на Смарадливия гигант. Посегна през рамо и измъкна копие с обсидианов връх, който някак си сияеше в черно дори в нощта. Черната светлина изпъкваше на фона на девствено белия сняг.

— Тамплиери — изръмжа с гърлен глас Слугата. — Искате ли да се предадете?

Саймън закричи напред. Трима от тамплиерите бяха паднали в битката. Само седмина стояха върху брулените от вятъра скали. Нямаше дървета или големи камъни, които да им предлагат временно прикритие.

— Кой си ти? — попита Саймън, стиснал меча и щита си.

Слугата си пое дълбоко дъх и поклати буцестата си глава.

— Засега съм никой. Не съм Именуван. Дойдох на вашия жалък свят, за да се бия и убивам, и така да си спечеля име. Винаги е било тъй. А ти кой си?

— Саймън Крос от дома Рорк и дори през ум не ми е минавало да се предавам на демони.

Демонът кимна.

— Рорк. Този дом ни е известен. — Той се ухили, разкривайки пожълтелите си зъби. — Убивали сме прадедите ти.

Саймън не знаеше дали е вярно. Контактите между хора и демони на този свят преди нашествието бяха редки. Той стоеше и се

мъчеше да измисли някакъв изход, някакъв начин да оцелеят. Нищо не му идваше наум. Изтощен от липсата на сън и от стимулаторите, които използваше, за да поддържа бдителността си през последните няколко дни, той се олюляваше на краката си.

— Кажи ми къде са останалите — рече демонът. Окуражен от това, Саймън се стегна. Ако демонът не знаеше къде е тамплиерската крепост, надеждата оставаше. Когато ловната група не се върнеше, другите щяха да разберат, че нещо се е случило, и щяха да преминат в режим на усилена сигурност. Щяха да изчакат няколко дни, както ги бе инструктирал Саймън, а после да проверят. Все още имаше възможност да измъкнат невинните хора от опасността.

— Няма други — отвърна Саймън.

Слугата се изсмя подигравателно.

— Това ли ще е отговорът ти, тамплиере, ако те накарам да се закълнеш в честта си?

— Аз нямам чест за демоните — каза Саймън. — Нито пък любезност или милост. От нашите два вида, демоне, само един ще остане жив на този свят.

— Ще намерим останалите — обеща демонът. — Сега, когато намерих теб, ще набия главата ти на моето копие и ще съобщя на господарите си, че има и други тамплиери, които се крият в тукашните гори и хълмове. После ще ги намерим и ще ги избием всичките.

— Още не си ни убил — отвърна Даниел.

— Това ще отнеме съвсем кратко време — рече Слугата. Протегна копието си към Саймън.

Саймън едва успя да се прикрие с щита, преди от копието да се стрелне черен лъч. Щитът разпръсна по-голямата част от електрическия заряд на магичното оръжие, но силата отлепи краката на Саймън от земята и го събори по гръб.

— Предупреждение — обади се спокойно ИИ-то на костюма. — Защитите паднаха до четирийсет и три процента.

Кръволиците и Опустошителите нападнаха като един. Втурнаха се напред и ноктестите им лапи ровеха снега. В крайна сметка обаче числеността им се оказа в тяхна вреда. Пречкаха се един на друг, в опитите си да атакуват.

Саймън стана и излезе напред. По-малки и по-бързи, Опустошителите нападнаха първи. Саймън халоса първия и прекърши

врата му, но още докато трупът се плъзгаше по щита, следващият вече чакаше. Той скочи към главата на Саймън. Тамплиерът замахна с меч си и почти разсече Опустошителя наполовина. Острието заседна в гръбнака на демона. Саймън стъпи върху убития враг и изтръгна оръжието си.

Преди да успее да се подготви, Слугата отново стреля по него с лъч от копието си. Този път Саймън зърна зелените кристали, красящи дръжката. Те пулсираха от енергия.

Снегът не даваше сигурна опора. Саймън се опита да се закрепил, но шиповете пронизваха само снега и не намираха за какво да се задържат. Черни пламъци плъзнаха по бронята му и размътиха зрението му.

— Защитите паднаха до двайсет и осем процента — каза ИИ-то на костюма.

— Анализирай огъня — заповяда Саймън.

— Анализът невъзможен — отвърна ИИ-то. — Няма достатъчно информация в базата данни.

Въпреки бронята си, Саймън усещаше горещината, която заплашваше да опърли кожата му. Премести щита, за да блокира продължителния изблик на енергия, и едва успя да го нагласи, преди един Кръволок да се надигне пред него. Саймън изтика напред меч си и прониза тялото на Кръволока по средата, но едрите лапи на демона го блъснаха по щита и го отхвърлиха назад.

Той усети, че десният му крак се плъзга през ръба на скалата и се опита да запази равновесие. Изкорменият Кръволок замахна напред с двете си лапи и го удари пак.

Този удар изхвърли Саймън отвъд ръба, но Кръволокът не успя да спре собствения си устрем и излетя след него. И двамата започнаха да падат към неравния терен долу.

Във въздуха рефлексите и обучението на Саймън се задействаха. По време на обучението си за тамплиер той беше научил много за падането и как да се справя с инерцията, а заниманието му с екстремни спортове бе превърнало необикновените ситуации в нещо банално за него.

Падайки надолу с главата, Саймън долепи празната си длан към отвесната скална повърхност.

— Закрепи дясна ръка.

ИИ-то мигновено изстреля шипове от долната страна на китката му, които се забиха в здравия камък. Ръката му остана закрепена за скалата и падането на Саймън спря рязко. Изведнъж той се оказа отново в нормално вертикално положение, но ръката му бе заклещена зад него. Болка прониза китката и плъзна нагоре по ръката му. Саймън удари подметките на ботушите си в скалата и закрепил и тях.

После премести щита на гърба си, закрепил лявата си ръка и освободил дясната. Залюля се леко навън и погледна към потрошеното тяло на Кръволока долу.

Нейтън нададе панически вик.

Саймън хвърли поглед нагоре, точно когато от ръба на скалата на двайсет и пет метра над него се посипа сняг. Той едва успя да забележи, че Нейтън пада, преди да посегне към приятеля си. Нейтън падаше с главата надолу, когато ръката на Саймън се склочи около глезена му. За миг на Саймън му се стори, че рамото му ще изскочи от ставата, но то издържа.

— Мама му стара — изпъшка Нейтън, докато се люлееше като махало в ръката му. — Мислех, че съм свършен, друже.

— Аз също — каза Саймън.

Един от летящите демони се спусна от небето. Щом се приближи, Саймън прецени, че не е много по-едър от африкански кондор, но това все пак означаваше адски голям. Имаше прилепови криле и раздвоена опашка, дълга наполовина колкото тялото му.

Летящият демон заплющя бясно с криле и рязко спря. После замахна с опашката си напред и опита да пробие с бодливия ѝ край наличника на Саймън. Мънички пукнатини се появиха в удароустойчивия поликарбонат.

— Предупреждение — обади се ИИ-то на костюма. — Многократните удари...

Демонът се завъртя, изпищя кръвожадно и нанесе нов удар. Пукнатините станаха по-дълги и по-широки.

— ... могат да доведат до пробив в наличника — довърши ИИ-то. — Атмосферната цялост е нарушена.

Саймън залюля Нейтън към скалата.

— Закрепи се — изръмжа той и чу как шиповете от костюма на Нейтън се изстрелват. Разчитайки, че ще издържат, Саймън насочи вниманието си към нападащия демон.

Като се придържаше към обичайния си метод на атака, демонът се извъртя отново и нанесе още един удар с опашката си. Този път обаче Саймън сграбчи замахналата опашка и спря бодливия ѝ край на сантиметър от наличника си.

Демонът опита да се измъкне, пляскайки бясно с криле. Когато откри, че не може, се извъртя и клъвна с острата си човка, която остави бразда в бронята на Саймън.

Още два крилати демона се събраха пред Саймън. Той замахна настрани с този, когото държеше за опашката. Костите на съществото се строшиха при удара в скалата. Саймън пусна мъртвия демон и вдигна свободната си ръка, за да се брани от двата нови.

Преди да стигнат до него обаче, Нейтън се обърна, стиснал своя огнехвърляч. Пламъци изригнаха от пистолета и овъглиха двата демона. Мъртви или умиращи, те рухнаха като камъни.

— Благодаря — каза Саймън.

— Няма защо — отвърна Нейтън. — Ако не беше ти, друже, нямаше още да съм тук.

Саймън се обърна към скалата и започна да се катери, използвайки шиповете на костюма. Докато се издърпваше нагоре, се включи към видеоканалите на другите тамплиери през ПД-то си. Даниел и останалите четирима се биеха отчаяно срещу превъзходящия ги враг. После Хъниуел падна, атакуван от един Кръволок. Демонът се надигна на задни лапи в дива животинска радост и заблъска по падналата тамплиерка.

Саймън се изтегли през ръба и се изправи на крака. Освободи меча си и се втурна да помогне на Хъниуел с надеждата, че не пристига твърде късно. Нейтън го следваше.

Кръволокът забеляза приближаването на Саймън и се опита да се обърне и да го посрещне. Но преди звярът да се приготви, Саймън преряза гърлото му с меча. Заби рамото си в демона и го изблъска от Хъниуел.

„Живей“ — заповяда Саймън, докато коленичеше, за да постави длан върху гърдите на Хъниуел. Обменът на данни между костюмите се включи незабавно и предаде жизнените показатели на падналата тамплиерка.

Хъниуел беше едва жива. По дисплея се заизнизва списък на счупените кости и вътрешните травми. Тя нямаше да се върне в

битката, а може би нямаше да доживее и края ѝ.

— Промяна на медицинската процедура — каза Саймън, като се свърза с ИИ-то на Хъниуел.

— Променям медицинската процедура — отвърна ИИ-то.

— Пълно изключване на системите.

— Потвърждавам. Крис Хъниуел се нуждае от незабавни медицински грижи.

— Отбелязано е — отвърна Саймън. Стана и свали щита от гърба си. След като го намести, костюмът отново включи захранването му. Нейтън вече стоеше до него, а Опустошителите бяха насочили вниманието си към тях.

— Какво мислиш, друже? — попита Нейтън, като простреля един Опустошител с огнехвърляча си. Пламъците обвиха демона и той зави ужасено.

Саймън подхвана с щита си един скочил Опустошител, тръшна го на земята и го настъпи силно по гърлото, за да смаже трахеята. После го настъпи отново и заби един закрепващ шип в главата му.

— Ако успеем да вдигнем Хъниуел, може да се опитаме да слезем по скалите.

— Опустошителите могат да се катерят.

— Но Кръволоците не могат.

— Вярно е.

Саймън прониза с меча си черепа на един Опустошител и пусна още един труп в краката си. Но те не спираха да прииждат. Той призова Даниел и останалите при себе си. Тамплиерите храбро си проправиха път през гъмжилото от демони. Нейтън и двама други тамплиери образуваха преграда с щитовете си, докато Даниел и другият майстор на острието се биеха с по два меча всеки. Опустошителите умираха и се трупаха пред тях на растяща стена.

Кръволоците останаха назад. Саймън подозираше, че е заради малкото пространство за маневриране на ръба на скалата. То им пречеше да прокопаят тунели под тях. Кръволоците зареваха диво, жадни за кръв.

— Ще умрете, тамплиере — подразни го Слугата от раменете на Смрадливия гигант. — После ще се върна да взема подкрепления. Ще намерим онези, които защитавате. Ще ги намерим и убием.

ДЕСЕТ

Саймън тъкмо се готвеше да се спусне през ръба на скалата, нарамил безчувственото тяло на Хъниуел, когато усети земята да трепери. Огледа ПД-то си и откри причината за вибрациите — три всъдехода, покрити с лъскав черен гланц, се носеха през снега към демоните.

Саймън веднага позна в тях три от всъдеходите на крепостта. Никой от тамплиерите в Лондон не би пратил коли толкова далеч от града.

Шаситата на всъдеходите обикновено се намираха почти на метър над земята, но сега им се налагаше тук-там да си пробиват път през преспите. Високите метър и половина гуми с шипове мятаха сняг зад себе си. Всъдеходите бяха специално проектирани от тамплиерите въз основа на британските военни бронирани коли „Пантер“ и бяха покрити с активна броня и въоръжени с противовъздушни оръдия, ракетохвъргачки, тежко термично оръдие ХМ-171 и лазерни оръдия. Очите на хрътката — така се наричаха дроновете на борда, които набелязваха мишените за оръдията на всъдехода, — се носеха напред и предаваха информация на оръжейния командир.

— Дръжте се, Саймън — обади се един познат глас.

— Вертам — рече саркастично Нейтън. — Не знаех, че още можеш да стоиш буден до толкова късно.

Самият Саймън също почувства слабо облекчение. Вертам беше от старата гвардия, човек, който бе участвал в обучението на Томас Крос в младостта му. Сега бяха останали малцина от старите тамплиери, защото повечето бяха последвали лорд Съмърайл, за да умрат при „Свети Павел“.

— Направих изключение, когато разбрах, че не сте се върнали тази вечер.

— Бях ви наредил да стоите в укреплението — каза Саймън.

— Нима? — Гласът на Вертам звучеше невинно. — На моята възраст човек не може да разчита на паметта си.

Всъдеходите стреляха без колебание. Мишените им бяха осветени от дроновете и нямаше голяма вероятност да улучат тамплиерите, приквещени на ръба на скалите. Оръдието на всъдехода забълва огнени кълба и паладиевите снаряди поваляха на място разкъсани и димящи Кръволоци.

— В атака! — изпищя Слугата към Кръволоците и Опустошителите. — В атака! — По негова команда Смардливият гигант се обърна и се затича по заснежената земя в стремглаво отстъпление.

— Вертам — извика Саймън.

— Да.

— Има един Смардлив гигант, насочващ се на изток. — Саймън предаде координатите на оръжейния командир на всъдехода през ИИ-то на костюма си.

— Засякохме го, Саймън.

— Не бива да му позволим да се измъкне.

Оръдието на всъдехода се завъртя и стреля. Термичните снаряди не достигнаха до мишената. Лазерните изстрели нацепиха дърветата, но изобщо не минаха близо до бягащия демон.

— Не мога да го хвана на прицел — каза оръжейният командир. — Дърветата пречат на Очите на хрътката.

Саймън се затича напред и използва силата на костюма, за да прескочи изтъняващата редица нападатели. Приземи се в една дълбока пряспа, залитна и за малко да падне. Предният стрелец на най-близкия всъдеход застреля два Опустошителя, които се опитаха да го последват.

Саймън стигна до всъдехода и остави Хъниуел пред него.

— Вкарайте я вътре — заповяда той. — Има нужда от незабавна медицинска помощ.

Всъдеходът се изтърколи напред и заслони лежащата тамплиерка с корпуса си. Саймън знаеше, че ще качат Хъниуел на борда през аварийния люк на пода на возилото.

Газейки през снега, Саймън стигна до всъдехода, командван от Вертам. Скочи върху периферията му и коленичи. Огледа ПД-то и видя как една експлозия на термичен снаряд помете групичка Опустошители през ръба на скалата, а други снаряди взривяваха Кръволоците.

Нейтън и Даниел вече бяха повели тамплиерите към всъдеходите и безопасността.

— Тук всичко е в добри ръце, Вертам — каза Саймън. — Откарай ме до онзи Смарадлив гигант и ездача му.

— Потегляме.

Саймън се вкопчи във всъдехода. Когато возилото се раздвижи, той се блъсна силно в бронята му. Десните гуми останаха на място, докато левите зариха в снега и пръстта. После всъдеходът заподскача по неравния терен подир бягащите демони.

— Загубихме няколко души, нали? — Гласът на Вертам не звучеше толкова гръмко като преди. Беше се свързал със Саймън по личен канал.

— Да — призна Саймън. — Грешката беше моя.

— Нищо подобно.

— Отпуснах се прекалено. Трябваше да взема повече хора, за да разположа разузнавачи наоколо.

— Повече хора щяха да привлекат по-голямо внимание — каза му Вертам. — И двамата го знаем. Малките групи пътуват по-бързо и по-незабележимо.

Саймън мълчаливо се съгласи. Балансът между сигурност и потайност винаги беше една от трудностите, с които се бореше при организирането на ловни групи. Ако можеха да се изхранват в самото укрепление, изобщо нямаше да се налага да излизат навън.

„Но тогава нямаше да си в състояние да спасяваш последните оцелели, които продължават да се измъкват от Лондон“ — укори се Саймън.

— Не можем да се изолираме от света — рече Вертам. — Ти, аз и другите тамплиери сме го обсъждали надълго и нашироко, още когато създадохме укреплението. Всички се съгласихме, че не можем да обърнем гръб на онези хора, които сме в състояние да спасим.

— Знам.

— А не като другите.

— Знам. — Тамплиерите в Подземието предпочетоха да чакат, докато демонското нашествие приключи. Водачите на домовете бяха устроили касапницата при „Свети Павел“, за да убедят демоните, че всички тамплиери са мъртви. Планираха да се обучават тайно и да

отгледат ново поколение, преди да се опитат да отвърнат на удара на демоните.

Саймън не беше съгласен с това. Изгарянето разяждаше Лондон. Той чувстваше, че ако чакат, докато тамплиерите решат, че разполагат с нужната армия, няма да остане нищо за спасяване.

В началото само още неколцина тамплиери мислеха като него. Когато Саймън се беше върнал в Лондон и се беше счепкал с Терънс Буут, Великия магистър на дома Рорк, той бе изхвърлен от редиците на тамплиерите и му бяха отнети всички привилегии. Но Саймън не си тръгна от Подземието сам. През последните четири години при него продължиха да идват още тамплиери, особено след като разбраха, че Буут е пленил Саймън под мирен флаг.

„Нима просто ги водят към смърт?“ — запита се горчиво Саймън. Нещата в крепостта не вървяха добре. Буут и някои от другите тамплиери, които бяха решили да останат в Подземието, го наричаха парий и твърдяха, че като глупак кара тамплиерите да напускат сигурността на комплекса само за да загинат в лапите на демоните.

Той се отърси от мрачните мисли, осъзнавайки, че напоследък те идваха твърде лесно, и се съсредоточи върху бягащите демони.

Слугата трябваше да умре.

* * *

Саймън се бе вкопчил неумолимо във всъдехода, докато се носеше по неравния терен. Заостреният му нос се врязваше в преспите и вдигаше облаци сняг. Снежинки падаха по напукания наличник на Саймън и моментално се топяха — костюмът се стараяше да поддържа зрението му ясно. От вътрешната страна на наличника се образуваха водни капчици, които се процеждаха през пукнатините, оставени от крилатия демон.

Всъдеходът на два пъти излетя във въздуха и се приземи с разтърсващ удар. Саймън падна на едно коляно и усети как се блъсна в бронята на колата.

— Още ли си тук? — попита Вертам.

— Да — отвърна Саймън.

— Не мога да вляза в гората след демона.

— Знам. — Саймън се втрени през гъсторастящите дървета. За щастие гората позволяваше визуален контакт. Откритите пространства ограничаваха местата, където демонът можеше да опита да се скрие. — Просто ме приближи.

Всъдеходът пое покрай гората. Фиданки и храсти падаха под огромните гуми на бойната кола. Аудиоканалът на Саймън се изпълни с постоянно прашене и кършене.

От време на време лунната светлина разкриваше между дърветата бягащите демони. Явно Слугата бе забелязал всъдехода и полагаше усилия да се държи колкото може по-далеч от него.

— Спри тук — каза Саймън и скочи от колата.

Макар че по това време всъдеходът се движеше с шейсет километра в час по несигурния терен, жироскопите на бронята помогнаха на Саймън да се задържи изправен. Но траекторията му все пак не бе напълно управляема. Той рикошира в едно дърво, като обели кората му и откърши клони, дебели над пет сантиметра.

Удари се в земята и се претърколи. Мечът и щитът на гърба му го затрудняваха, но бе упражнявал подобни маневри с години. Когато се изправи на крака, стисна меч в ръката си.

Хукна през гората като елен, като прескачаше падналите дървета. ПД-то му показва, че Вертам е спрял всъдехода на самия край на гората. Още трима тамплиери излязоха от него и се втурнаха в гонитбата.

Когато Саймън наближи демоните, Слугата се смъкна от гърба на Смардливия гигант. Огромният демон моментално се извъртя да посрещне Саймън. Заклатушка се непохватно през гората — не беше приспособен към този терен.

Саймън свали щита и го изнесе пред себе си, за да пресрещне с него грамадните юмруци на Смардливия гигант. Мощните удари за момент го отхвърлиха назад, после пристъпи вдясно, халоса с ръба на щита си коляното на демона и го чу как се строши.

Смардливият гигант изръмжа от болка и падна на едно коляно. Замахна към Саймън с големия си юмрук, но няколко сантиметра не му достигнаха.

— Поемете го — заповяда Саймън на тичащите след него тамплиери.

Тримата безмилостно обградиха Смардливия гигант. Демонът изплю голяма струя отрова от торбичката на гърлото си, но единият

тамплиер вдигна своя Щит на господството. Образуван от спектрална енергия, щитът сияеше и изглеждаше прозрачен, но при удар се уплътняваше в зависимост от вложената сила. Щитът пое отровата, а другите двама тамплиери атакуваха.

Саймън наблюдаваше битката на ПД-то си, докато преследваше Слугата. Демонът скочи, улови се с едната си кибернетична ръка за дебел клон и се метна нагоре. Докато се прикриваше зад дънера, постави на другата си китка бластер.

— Инат си, тамплиере — подразни го демонът. — Да изминеш толкова път само за да умреш.

— Няма да съм аз този, който ще умре — отвърна Саймън.

Подвижен като маймуна, Слугата скочи към долния клон, улови се за него с кибернетичната си ръка и докато се залюляваше, стреля с бластера. Хванат неподготвен, Саймън падна назад, когато енергията удари в шлема му. Наличникът се напука още повече.

— Предупреждение — каза ИИ-то на костюма. — Първичните защиты са на осемнайсет процента. Регистрирано е присъствие на други тамплиери. Минете само в отбранителен режим.

Макар че го болеше и бе близо до пълно изтощение, Саймън се насили да стане. Проследи демона, който се движеше сред дърветата. Тримата тамплиери още се биеха със Смердливия гигант. Не биваше да позволи на Слугата да се измъкне.

Слугата опита да повтори атаката си, но този път Саймън бе подготвен за такъв ход. Когато демонът се залюля и се прицели с оръжието си, Саймън вдигна щита и парира енергийния изстрел.

Слугата, който явно очакваше Саймън да отвърне на удара, се оттегли бързо, катерейки се по клоните. Саймън свали щита, хвана го за ръба и се обърна странично към дървото. Едно време, когато се занимаваше с екстремни спортове, беше хвърлял много фризбита, за да развие координацията между ръката и окото си. Е, там имаше и плажове, и момичета по бикини. Благодарение на бронята, щитът му се струваше невероятно лек.

Когато Слугата се настани на един недостъпен клон, Саймън метна щита. Той бе с диаметър близо деветдесет сантиметра и тежеше към дващест килограма. Вряза се с трясък сред клоните и се заби в главата на демона.

Почти обезглавен от удара, Слугата падна от дървото като камък. Преди да се удари в земята, Саймън стигна до него с меч в ръка.

Макар половината глава на демона да бе отнесена от щита, той още беше жив. Втренчи се в Саймън със злобните си черни очи. Конвулсии го разтърсваха, докато се мъчеше да стане. После се отпусна по гръб.

— Изглежда, днес съм принуден да приема съдбата си, тамплиере — рече Слугата.

— Така и не успя да си спечелиш име — подразни го Саймън. — Жалко.

— Може би ще успея да се върна от Среднощния извор — каза демонът.

Среднощния извор беше мястото за размножаване на демоните. Саймън цял живот беше слушал разкази за него. Макар че от години се опитваше да си го представи, така и не успяваше да създаде в ума си образ на толкова ужасно място.

— Ти нямаш душа, демоне — рече Саймън. — Когато умреш, свършваш. Няма да остане нищичко от теб.

Демонът се изсмя предизвикателно.

— Наистина ли мислиш така?

— Да.

— Значи си глупак. Среднощния извор ще ме приеме обратно в прегръдката си и ще сътвори от мен каквото пожелае. Ако съм достатъчно силен и съм следвал пътя на Сянката достатъчно вярно, ще се върна. — Дъхът на Слугата свистеше, докато той се мъчеше да диша. — Ако ли не, Среднощния извор пак ще погълне моята същност и ще ме използва за създаването на други демони.

Тази мисъл смрази Саймън. Как можеше някой да се бори с неизчерпаема армия?

— Твоят свят ще рухне, тамплиере — прошепна демонът. — Досега всички светове са загивали.

— Не и този — каза Саймън. — Нашето предопределение е по-велико от вашето.

Демонът се изсмя.

— Кой ти го каза?

— Тъй е писано. — Дори ръкописът „Гоетия“ намекваше за това. — Такава е истината, дадена ни от Създателя.

Нещо в думите му уплаши Слугата. Саймън зърна страх в ококорените очи на демона.

— Истините — прошепна демонът — никога вече няма да бъдат... — После потрепери и замря. Зениците на очите му се отпуснаха, разшириха се и се превърнаха в черни ями.

Саймън остана загледан в създанието, като се чудеше какво в думите му бе предизвикало такава реакция. Истина ли беше казал демонът или истини! Не беше сигурен.

— Мъртъв ли е, лорд Крос?

При споменаването на наследствената му титла Саймън вдигна очи и видя тримата приближаващи се тамплиери. Макар че през последните месеци рицарите в укреплението бяха започнали често да го наричат лорд Крос, Саймън още не беше свикнал с това. Лорд Крос беше баща му, а дори и Томас Крос рядко бе позволявал да се обръщат към него по този начин.

— Да — каза Саймън. — Мъртъв е. — Взе щита си от тамплиера, който беше отишъл да го прибере, а после коленичи и избърса демонската кръв по него с шепя сняг.

— Сержант Вертам би желал да тръгваме колкото се може по-скоро — обади се друг тамплиер.

— Особено предвид факта, че не биваше да е тук тази нощ — рече Саймън. — Разбирам колко му се е искало да почувства това.

— Съжаляваме, лорд Крос.

„Тези наличници наистина са ужасни, що се отнася до хумор и сарказъм“ — помисли си Саймън. Направи наличника си прозрачен, за да покаже на тамплиера усмивката си.

Техните наличници също се избистриха и младостта им го изуми. Всичките ги бе тренирал самият той, а на двама даже бе помогнал да изковат броните си.

— Това беше шега — обясни Саймън.

— Ооо. — Но никой не се отпусна достатъчно, за да се усмихне с истински ентузиазъм.

Саймън ги поведе навън от гората. Един бърз поглед към ПД-то му показа, че другите два всъдехода са тръгнали по посока на убитите сърни. Нощта нямаше да е пълен провал.

Само дето нямаше как да замени тримата убити тамплиери. Всеки от тези животи бе безценен.

С натежало сърце, Саймън газеше през снега, надявайки се, че ще има поне няколко часа за отдих, преди да се хвърли отново в мелето. Мислите му се отнесоха към Лея и той се зачуди какво ли прави тя. Не се бяха виждали от седмици.

„Толкова по-добре“ — реши Саймън. Тя си имаше тайни, като например коя е всъщност и за кого работи, а той — своите. От последната им среща насам Макомбър бе постигнал значителен напредък в превода на ръкописа „Гоетия“. Нямахше да му е приятно да я лъже за това, но знаеше, че ще го направи.

Поне докато не се увери, че целите им са достатъчно близки.

ЕДИНАДЕСЕТ

Тези тук няма да ни приемат с разтворени обятия. Като оглеждаше мъжете, скрити зад дърветата и храстите пред тях, Уорън разбра, че думите на Наоми са верни. Хората, които живееха извън Лондон или бяха успели да избягат от града, нямаше да се доверят на никого, идващ по тези пътища.

Зомбитата правеха това още по-малко вероятно.

— Не съм и очаквал да ни приветстват — отвърна Уорън. Всъщност изобщо не бе искал да среща някого, докато изпълнява указанията на Лилит.

Изминаха още малко разстояние и когато вече нямаше съмнение накъде са се запътили, един мъж излезе от сенките и застана край групичка дървета. Беше мършав и напрегнат. Уорън видя това в аурата му. Разбира се, напрежението можеше да се отгатне лесно и по пушката, която онзи бе насочил към тях.

— Приближихте се достатъчно — извика мъжът.

— Идваме с мир. — Уорън не забави ход, макар Наоми да поизостана с няколко крачки.

Мъжът стреля над главата на Уорън. Мощният звук проехтя над блатата.

— Ако не спреш, където си, скапан глупако, хората с теб ще носят трупа ти до дома.

Уорън спря.

— Не е нужно да изпълняваш нарежданията на този човек. — Лилит застана до Уорън с властно скръстени ръце. — Можеш да заповядаш на зомбитата да нападнат.

— А можем и да си пробваме късмета с по-дипломатичен подход. — Уорън устоя на импулса да си пробие път със сила през мъжете и жените, събрали се в мрака. Не смяташе, че ако още бе роб на Мерихим, щеше да получи позволение да отстъпи.

— Лошо е да показваш слабост — рече Лилит.

— Не е слабост да спра, за да обсъдим нещата — отвърна Уорън.

— Съгласна съм — обади се Наоми. — Но не мисля, че те ще ни пуснат да минем.

— Няма ли друг път? — попита Уорън Лилит. — Не можем ли да заобиколим.

— Можем. Но ще отнеме повече време и ще загубиш още зомбита. Не би искал да останеш беззащитен в тази местност.

Уорън мълчаливо се съгласи.

— Ако се наложи да се бием с тези хора, пак ще загубим някои зомбита.

— Да. — Несигурната усмивка на устните на Лилит изглеждаше искрена. — Но съществува възможността да си направиш други. Тук би могъл да съставиш цяла нова армия от зомбита.

От тази мисъл на Уорън леко му се догади. Не беше се замислял толкова върху подобни неща, докато работеше за Мерихим. Беше прекалено уплашен за собствения си живот, за да го е грижа за чуждите.

Понякога, когато бе сигурен, че е сам — без Наоми или Лилит, което се случваше рядко, — изпитваше угризения за случилото се с неговата съквартирантка Кели. Тя никога не му бе била истинска приятелка, но понякога се държеше мило с него.

След първата си среща с Мерихим, когато бе обгорен и белязан от демона, Уорън беше завладял волята на Кели и я бе направил своя пазителка. Дори след като тя умря, той я възкреси и я остави при себе си, за да се грижи за него. И тя го правеше до деня, в който Уорън я унищожи, когато се опита да нарани Наоми.

Уорън не искаше да убива хората пред тях. Няколко от тях бяха старци, а мнозина бяха кажи-речи деца.

— Мекушав си — укори го Лилит.

— Не се налага да ги убивам — отвърна Уорън.

— Какво? — Наоми пристъпи по-близо до него. — Какво каза?

Зомбитата ставаха неспокойни. Уорън се обърна към мъжа с пушката.

— Не искаме да ви навредим. Идваме с мир.

— Може и тъй да е, ама ако се приближиш още, няма да си тръгнеш цял оттук — изръмжа мъжът. — Това място си е наше и не щем никакви външни хора да се мотаят наоколо.

— Ние просто минаваме.

— Няма да стане. Най-добре просто се разкарайте и си намерете друг път до мястото, където отивате.

— Добре — каза Уорън. — Можете ли да ни препоръчате някоя посока?

Мъжът се поколеба.

— Зависи къде отивате.

Уорън погледна към Лилит.

Навъсеното ѝ изражение показваше, че явно е недоволна от неговия избор.

— Навътре в блатата.

Уорън предаде информацията.

— По-добре изчакайте до сутринта — рече мъжът. — Тези тресавища са коварни. Особено на лунна светлина. А сме чували и разкази за разни твари, които живеели там.

— Какви твари?

— Казват, че имало хищници, които се биели за ловна територия. Вълци и други такива. А също и много диви кучета, избягали от града или от фермите край Лондон, които били нападнати от демоните.

— Не ми звучи като особено гостоприемно място — каза Уорън.

— Не е.

— Ние искаме просто да минем. За да можем да стигнем до някое сухо място, където да се наспим.

— Търсете го другаде.

Уорън долови опасност и се обърна да погледне назад по пътя, откъдето бяха дошли. Зърна един бухал, прелитащ безшумно наблизко. Като сви сребърния си юмрук, той се съсредоточи върху бухала, а после затвори очи и се пресегна към нощния хищник.

* * *

Когато Уорън отвори очи, гледаше през очите на бухала. Всичко се открояваше ясно, но беше в черно, бяло и сиво, вместо в цветове, избледнели от сребрилата лунна светлина. Усещаше също така и глада на птицата. Напоследък ловните успехи бяха редки.

Уорън пое контрол над бухала и го накара да завие и да полети в посоката, от която бяха дошли. Птицата се носеше ниско над върховете

на дърветата, за да не може да бъде видяна лесно. Инстинктите ѝ за оцеляване съвпадаха с тези на Уорън.

Малко по-нататък пъстра шайка от демони — предимно импове, пратени от града да огледат и съставят карта на околния терен, — се движеха неотклонно по следата, оставена от клатушкаците се зомбита. Изровените в снега бразди бяха лесни за следване.

Един от имповете вдигна ръка.

За миг Уорън помисли, че демонът смята да стреля по него. С разтуптяно сърце, забравил за миг, че не е едно цяло с нощния хищник, той инстинктивно накара бухала да завие и отлети.

Само че вместо оръжие — или поне вместо очаквания от Уорън пистолет или пушка — от ръката на демона във въздуха се изстреля нещо като змия или змиорка. Разпери криле и полетя.

Страхът на бухала се прехвърли върху Уорън. И двамата се опитаха да се изплъзнат на невъзможното създание. През живота си бухалът никога не бе виждал нещо подобно на тази твар. Демонът беше дълъг около два метра, блед на цвят, а покритата му с мускули глава беше твърде голяма за тялото — колкото двата юмука на Уорън, събрани заедно. Когато челюстите зейнаха, за да разкрият остри зъби, блестящи на лунната светлина, главата започна да изглежда още по-голяма.

Въпреки летателните умения на бухала и бързината му, той не можеше да се мери с крилатия демон. Създанието бързо го застигна, увисна във въздуха над него, а после нападна.

Уорън усети как зъбите на демона се впиват във врата на бухала, сякаш това беше собствената му плът. Пареща отрова потече през тялото му, стигна до сърцето му и го спря. Парализиран, бухалът рухна надолу към заснежените блата, докато демонът късаше хапки месо от него и ги поглъщаше.

* * *

Когато Уорън се върна в тялото си, сърцето му блъскаше толкова яростно, че едва не загуби съзнание. Олюля се и щеше да падне, ако Наоми не бе пристъпила напред да го хване за ръката. Силата ѝ го

изненада, но той знаеше, че трансплантацията на демонски органи, на която се бе подложила, я е променила.

— Уорън — просъска тя.

— Стой буден — заповяда Лилит. — Ако не направиш нещо, демоните ще ни настигнат и ще те убият. Тогава всичко е загубено.

— Добре съм. — Макар че не беше сигурен дали може да се задържи на крака без чужда помощ, Уорън се дръпна от хватката на Наоми. Тя го пусна.

— Какво има? — попита Наоми.

— Демони — изпъшка Уорън. — Преследват ни.

Наоми се втрени уплашено в него.

— Защо ще ни преследват?

— Не знам. — Уорън погледна към хората пред тях.

— Какво му е на приятеля ти? — попита мъжът с пушката.

Уорън посочи зад гърба си в посоката, откъдето идваха.

— Преследват ни демони. Ще бъдат тук след минути.

Яростни проклетия изригнаха откъм хората. Някои от тях бяха на мнение, че Уорън трябва да бъде застрелян на място. Изглежда, техният начин на мислене взимаше превес.

— Аз мога да ви помогна — настоя Уорън.

— Ти ли? — изрепчи му се мъжът. — С умрелите гадини, дето те следват?

— Притежавам сили — отвърна Уорън.

— Демонски сили — каза някой. — Тоя е демонолюбец. Един от онези, дето искат да са досуц като демоните. Хич не са по-добри от тях, мен ако питате.

— Не искам да съм като тях — рече Уорън. — Те са и мои врагове. Ако бях в съюз с тях, щях да ги изчакам. Нямаше да ви кажа, че идват.

— Това е номер — обади се някой друг. — Той просто иска да вкара умрелите си гадини сред нас, за да ни прережат гърлата, когато не внимаваме.

— Глупаци — изръмжа Лилит. — Остави ги да умрат тук.

Уорън се поколеба неуверено. Не искаше да се среща с имповете.

Наоми го изгледа и отгатна мислите му. Тъмните ѝ очи се впериха в неговите и ги задържаха.

— Не можем да ги оставим просто така — каза тя.

— Разбира се, че можете — възрази Лилит.

— Те не ни искат тук — изтъкна Уорън.

Наоми хвана ръката му — онази от плът и кръв — и я задържа.

— Ако ги оставим тук, ще умрат.

— Те и без това ще умрат — рече Лилит. — Ако не тази нощ, то друг път. Прекалено са слаби, за да живеят в този свят.

— Те и без това ще умрат — каза Уорън.

— Мислиш ли, че демоните ще спрат да ни преследват, след като избият тези хора? — попита Наоми.

Уорън не отговори.

— Няма — рече Наоми. — Демоните ще ги избият и ще продължат да ни следват до мястото, където ни водиш.

Безпокойство обхвана Уорън.

— Те не са дошли тук за тези хора — каза Наоми. — Дошли са да търсят нещо и аз смятам, че търсят теб.

— Тя само предполага — обади се Лилит.

— Ти само предполагаш — заяви Уорън.

— Може да ги е пратил Мерихим.

В Уорън трепна страх.

— Мерихим вече не се интересува от мен. Не и след като си взе ръката.

— Ти си бил свързан с ума на демона — каза Наоми. — Може би той се бои, че си научил някои неща.

Като знаеше колко могъщ е Мерихим, Уорън не можеше да повярва на това. Хвърли поглед назад по пътя и се опита да измисли какво да прави. Животът му никога по-рано не бе бил толкова труден. Дори когато бе отглеждан от своята вманиачена по магията майка и жестокия си пастрок. В онези дни изборите изглеждаха по-простички.

„Но си бяха същите, нали? — запита се Уорън. — Да оцелея или не? Залогът не се е променил. Само играта е станала по-трудна“.

ДВАНАДЕСЕТ

Когато Мерихим си взе ръката от теб — каза Наоми, — той не очакваше да оцелееш. Беше цяло чудо, че остана жив. Аз те видях.

„Ти ме заряза“ — неволно си помисли Уорън.

— Тя те изостави — рече Лилит. — Единствено аз се погрижих за нуждите ти. Дадох ти нова ръка. Не ѝ позволявай да ти повлияе сега. Тя мисли само за себе си.

Уорън вдигна очи към Лилит.

— А ти за кого мислиш?

Всъщност знаеше за кого е най-загрижена тя. Но не можеше да я вини. Той също мислеше предимно за себе си.

— Мерихим не очакваше да оцелееш — каза Наоми. — Не очакваше да станеш отново могъщ. Сега ти може да представляваш заплаха за него.

Уорън знаеше, че и двете неща са верни. В далечината групата импове превали един хълм. Тъмните им фигури се очертаваха на снежния фон на сребрилата лунна светлина.

— Тя е права — призна неохотно Лилит. — Колкото и да съм могъща, не бих могла да те скрия напълно от Мерихим. Може той също да те търси.

— Ако Мерихим искаше да ме намери — каза Уорън, — щеше да го направи много лесно. И нямаше да праща импове да свършат работата вместо него.

— Нима? — попита Лилит. — Още не си чак толкова важен, Уорън. Мерихим не знае какво ще сторя за теб. Не знае колко могъщ ще те направя.

Уорън се вкопчи в думите на жената. Ако искаше да оцелее в сегашния свят, трябваше да е достатъчно силен. Нямаше друг начин. Дори с вродените си способности и с всичките му вече познати сили, той не бе достатъчно силен, за да се справи, и го знаеше.

— Възможно е Мерихим да е пратил тези импове — спореше Наоми. — Не бива да рискуваш, като разчиташ, че не е така. Ако

бъркаш, те ще ни последват в блатата и ще ни убият.

— Знам.

— Трябва да спечелим тези хора. Да ги убедим някак, че заедно сме по-силни, отколкото поотделно.

Уорън подхрани страха си, направи го толкова голям и силен, че не можеше да го сдържа. Като момче, когато живееше в къщата на майка си, бе правил същото. След като бе вече вцепенен от страх, се обърна към групата въоръжени мъже.

— Не аз съм този, от когото трябва да се боите — каза им той. — Нашите врагове са там. — Протегна ръка към напредващата група импове.

— Той е един от тях — рече някой.

— Само се опитва да ни забаламоса — добави друг.

Уорън се свърза със силата, която постоянно течеше през него. След като вече знаеше какво представлява тя, бе осъзнал, че винаги е била в него. Дори като дете. Силата му бе позволила да се спаси в нощта, когато пастрокът му беше убил майка му и се беше опитал да убие и него.

Онази нощ, когато майка му лежеше мъртва само на няколко крачки от него и един куршум вече бе пронизал собственото му тяло, Уорън бе поел контрол над ума на пастрока си. Въпреки че мъжът бе имал намерение да го убие, Уорън го бе накарал да обърне пистолета към себе си.

— Бих искал да умреш — беше му казал Уорън.

Още помнеше невярващото изражение в очите на своя пастрок, докато завърташе пистолета от Уорън към собственото си слепоочие. Мартин де Йънг, пастрокът му, беше дребен пласьор на дрога, който не можеше да контролира нито собственото си влечение към наркотиците, нито нуждата на майката на Уорън да вярва в мистичното. Онази нощ той се намираше под влиянието на наркотиците, които продаваше, и волята му не беше особено силна. Беше разгневен, а не уплашен. В страха имаше много повече сила, отколкото в гнева. Уорън разбираше това, защото не помнеше някога страхът да не е бил част от живота му.

През онази нощ пастрокът му крещеше от страх, но не бе в състояние да се спре.

— Не! Не ме карай да го правя! Не! Престани! Моля те!

Въпреки това Мартин де Йънг насочи пистолета към слепоочието си и дръпна спусъка. Полицейското разследване определи инцидента като убийство, последвано от самоубийство. Уорън едва оцеля.

Сега Уорън събра всичката си сила, привличайки я през сребърната ръка, която носеше, и я тласна към групата въоръжени мъже. Усещаше умовете на всичките като катинари. Някои можеха да бъдат отключени по-лесно от други. Почувства как зъбците се наместват, докато натискаше.

Усилието, необходимо за преодоляване на страха на мъжете, намаля, след като той откри онази част в умовете им, която искаше да вярва в нещо по-велико от тях. Хората, особено уплашените хора, винаги изпитваха нужда да вярват в нещо по-голямо и по-силно извън тях.

— Онова там са враговете ни — каза убедително Уорън. — От тях трябва да се страхувате. Не от мен.

— Прав е — каза някой.

— Аз мога да ви помогна — каза им Уорън и натисна с цялата си сила. Имповете се приближаваха. Няколко от подобните на змиорки твари се издигнаха във въздуха. — Ще ви помогна, ако и вие ми помогнете.

— Той притежава сили — каза някой. — Ние не сме достатъчно, за да се опълчим на тези демони.

— Нека ви помогна — рече Уорън. Мъжът с пушката сведе оръжието.

— Пуснете ги.

— Биксби! — извика смаяно друг мъж. — Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Биксби се обърна към своите хора.

— Нямаме никакъв шанс да спрем сами тези демони. А ако не ги спрем, те ще избият нашите жени и деца. Това ли искате?

Никой не отговори.

Биксби се обърна пак към Уорън и каза:

— Елате.

Опитвайки се да изглежда безстрашен, Уорън закричи напред.

* * *

Наоми знаеше, че на мъжете им е неприятно, че са принудени да им се доверят. Усещаше страха и гнева им навсякъде около себе си, докато заемаше място сред тях. Но омразата им към зомбитата беше по-силна и тя не ги упрекуваше за това.

Наоми също мразеше зомбитата. Предполагаше, че инстинктивното ѝ отвращение към тях е една от причините самата тя да не може да ги съживява. Някои кабалисти се специализираха в съживяване на наскоро умрели хора. Призоваваха телата на другарите си, които се бяха сражавали редом с тях само допреди мигове. Други пък съживяваха само такива, които са били заровени в гробища, и седяха търпеливо наблизко, докато зомбитата изпълзваха от своите ковчези в земята.

Уорън вършеше с лекота и двете. Беше го виждала как го прави.

Наоми се прикри зад един дебел дъб. Широкият стар дънер скриваше нея и един младеж на около осемнайсет години. Тя усещаше погледа му върху себе си и знаеше, че той хем се страхува от нея, хем е сексуално възбуден от нейната близост и от странната ѝ външност.

— Имаш ли си име? — попита младежът.

— Наоми.

— Аз съм Дезмънд.

Наоми хвърли кратък поглед към него. Преди нашествието светът изглеждаше пълен с такива измъчени младежи, които се опитваха да намерят начин за себеутвърждаване. По едно време бе разбрала, че и Уорън Шимър е бил един от тях.

Палтото и шапката на Дезмънд изглеждаха прекалено големи за него. Той държеше пушка за единична стрелба.

След нашествието Наоми бе опознала и оръжията. Знанието ѝ се беше разширило в области, за които никога по-рано не бе мислила.

— Това не е просто пушка — рече отбранително младежът. Стисна оръжието, като че ли бе смутен. — Ние модифицирахме мунициите. Обикновените куршуми не причиняват особена вреда на демоните.

— Така е — съгласи се Наоми. — Не причиняват.

— Затова сменихме мунициите, които използваме. — Дезмънд подръпна патрондаша, минаващ през гърдите му. — Това са експлодиращи куршуми. Създадени са така, че да пробиват кожата на демоните и да вкарват в телата им отрова. Нервен токсин, който извлякохме от някои от демонските риби, доплували нагоре по Темза. — Той преглътна. — В последно време във водата там живеят какви ли не зли гадини.

— Знам — каза Наоми. — Виждала съм ги. — За известно време, докато беше в кабалисткото племе на Хедгар Тулейн, бяха изучавали различните демонични създания, минали през Адската порта. Не всички те представляваха воители и свирепи животни. Изгарянето бе довело със себе си изобилие на растителни и животински видове.

— Рибите не стават за ядене — обясни Дезмънд, — но открихме, че отровата, която носят, вреди на демоните.

— Това е хубаво — рече Наоми. Способността на човека да открива средства за унищожение в природата — във всяка природа — изглежда беше един от законите на вселената. Тази склонност към самоунищожение беше едно от нещата, които привлякоха Наоми към кабалистката вяра. Тя искаше да води мирен живот, да се върне в пътя, начертан от природата и Бог.

За известно време кабалистките изследвания бяха съсредоточени върху подобряване на личното здраве и благоденствие, чрез използване на енергии като оздравителните рейки процеси. Но дори и тогава някои от кабалистите се бяха опитвали да овладеят по-унищожителните мистични сили.

— Просто се надявай да е достатъчно. — Дезмънд стисна оръжието си и боязливо надзърна към приближаващите демони.

Имповете се бяха разпръснали из блатото. Макар че идваха от парников свят, в какъвто сега Изгарянето превръщаше Лондон, не показваха никакво смущение от студения вятър и навяващия сняг.

Без да издадат и звук, имповете внезапно нападнаха. Вдигнаха оръжията си и мракът се озари от ярки проблясъци и лъчи.

Опърпаната група остана на място и отвърна на огъня. Наоми знаеше, че не смелостта кара селяните да стоят и да се бият. Беше страхът. Явно през годините бяха научили, че ако развалят строя, демоните ще ги изловят и убият един по един.

Експлодиращите куршуми, използвани от селяните, причиняваха изненадващо големи поражения. Демоните явно не бяха очаквали такава атака. Падаха от рани, които обикновено биха били само повърхностни. Отровата в куршумите действаше бързо. Даже на слабата лунна светлина Наоми видя как кожата на демоните се нашарва с петна, после придобива гаден жълто-зелен цвят и за секунди се покрива с гнойни мехури.

Пришпорвани от своя командир, широкоплещест имп с два пистолета, ранените демони се опитваха да станат. Повечето не успяваха и рухваха обратно в снега. Онези, които все пак се надигаха на крака, не се задържаха дълго, преди отровата да ги надвие. Поразените демони започваха да треперят, по устата им избиваше пяна, а после замираха неподвижно.

Наоми призова силата си, фокусира я и пристъпи напред. Разпери ръце и освободи поток от енергия. Моментално от рогата ѝ изригна верижна мълния, която полетя към демоните, прекосявайки дялящото ги пространство.

Вряза се в тях, прескачайки от първите петима, които улучи, към още седем зад тях и към още трима по-назад. Плътта се овъгляваше и падаше от разцепените кости. Мъртвите демони рухнаха на късове.

— Насъскай зомбитата срещу тях! — изкрещя един мъж. — Накарай ги да атакуват!

Зомбитата бяха коленичили пред дърветата и образуваха преграда от немъртви между хората и настъпващите демони. Наоми знаеше, че Уорън е научил доста военни стратегии от игрите, на които бе играл преди нашествието. Оттогава насам бе научил още повече.

Наоми усети как внезапна гореща вълна минава през нея, когато Уорън пристъпи напред. Той не прати зомбитата в атака, нито пък отговори на настоятелните призови на хората около него.

Държейки ръцете си — едната от плът и кръв, а другата от блестящ метал — встрани от тялото, Уорън образува триъгълник с палците и показалците си. После духна в него.

От триъгълника излетя огън. Кипящото огнено кълбо падна по средата на групата импове и експлодира.

ТРИНАДЕСЕТ

Окъпана в огън, редицата прииждащи демони рухна точно преди селяните да дадат още един залп срещу тях.

— Презареди! — изрева Биксби. — Готови! Цели се!

Наоми обаче бе сигурна, че е само въпрос на време демоните да ги смажат. Бяха твърде много. Тръгнаха отново вкупом напред, подтиквани от тъмния си господар. Оръжията им забълваха огън. Улучен от един изстрел, Дезмънд политна назад — половината му глава липсваше. Падна на колене и кипналата кръв засъска върху белия сняг.

Наоми отново призова силата си и прати още една мълния. Това я изцеди докрай и тя разбра, че известно време няма да може да прави подобни неща. Дотогава демоните щяха да ги връхлетят. Тя коленичи и взе от Дезмънд пушката и останалите патрони.

Когато демоните ги приближиха, зомбитата се изправиха с клатушкане. Немъртвите се биеха с демоните без никакво умение, използвайки единствено силата си и почти пълната си неуязвимост, защото спираха да се бият само ако бъде увредена главата или гръбначният им стълб. Демонското множество връхлетя върху зомбитата като морска вълна, блъскаща се в риф.

За миг зомбитата удържаха строя. Биксби и другите селяни се биеха яростно и отстъпваха само когато ги грозеше сигурна смърт. Изстрели — единични и цели откоси — прорязваха нощта.

Демоните се разпадаха, щом отровните куршуми отслабваха плътта им. Но преминаха през линията от зомбита, носейки страховити трофеи.

Един имп, държащ в едната си ръка пистолет, замахна към Наоми с другата, в която имаше глава на зомби. Опряла пушката здраво в рамото си, Наоми дръпна спусъка. Откатът я принуди да направи малка крачка назад и насини рамото ѝ, но куршумът се заби в размахания череп и се пръсна, а отровата му опръска демона. Кожата на импа моментално пламна. Той обаче продължи напред.

Отчаяна, Наоми замахна с празната пушка като с тояга и отби импа настрани. Един от хората на Биксби стреля в главата му и го уби.

Мъжът се ухили на Наоми само за миг, очевидно доволен от себе си и понечи да каже:

— Трябва да внимаваш, след като си стреляла...

После думите му замряха в гърлото, когато един малък летящ демон кацна на рамото му и го заръфа за врата. Паникьосан, мъжът изпищя и изтръгна демона от себе си, откъсвайки заедно с него парче плът. Кръв шуртеше от раната на шията му, докато той се опитваше да захвърли създанието настрани. То обаче захапа един от пръстите му и се задържа.

Друг селянин застреля демона с пушка, но отнесе и ръката на мъжа. Кръв, демонски карангии и човешка плът заваляха върху Наоми. Част от отровата също я опръска. Тя усети щипане и парене по кожата си, но нямаше време да се тревожи, че отровата би могла да я убие, защото друг имп замахна с нож към очите ѝ.

Наоми парира удара с пушката и отстъпи назад. Уорън изведнъж изникна до нея. Махна с ръка към импа и онзи замръзна, сякаш ставите му изведнъж се бяха сковали. Задърпа се яростно, виейки от страх и болка, а после експлодира.

Наоми не си направи труда да благодари на Уорън. Той нямаше да я чуе. А и нямаше значение. Той я бе спасил, защото така му беше изгодно, а не поради някаква доброта.

Тя заопипва пушката и успя да я отвори. Стиснала здраво един от дебелите патрони, го пъкна в цевта и затвори приклада. Вдигна оръжието към рамото си и стреля незабавно. Нова болка прониза ръката ѝ, но тя се застави да зареди отново.

* * *

— Твърде много са! — извика Уорън на Лилит. Ако някой друг на бойното поле го беше чул, с нищо не го показва.

Имповете вече бяха навлезли дълбоко в гората и сееха гибел сред хората. Самите те също търпяха големи загуби, но се опитваха да убият всичко пред себе си.

Уорън усещаше жаждата им за кръв. Тя пицеше и се гърчеше в него, сякаш намираще отклик там. Той не знаеше дали чувствата му са естествено породени, или Лилит му влияе по някакъв начин. През последните няколко дни бе станала по-силна.

Но и той също.

— Не можеш да побегнеш — каза Лилит, докато вървеше сред имповете, оставайки недокосната.

На Уорън му се струваше, че някои от имповете усещат присъствието ѝ. От време на време се отдръпваха от нея. Когато бе крачила по земята преди хилядолетия, човешката раса още се намираще в трудното си детство, а демони като имповете ѝ се бяха кланяли, признавайки я за своя жестока господарка. Всички истории, които Уорън бе чел за нея, бяха единодушни по този въпрос.

Някаква следа от силата ѝ трябва да бе останала в астралното ѝ тяло. На Уорън му се искаше и тя да можеше да се бие с враговете им.

— Ако се опиташ да побегнеш — продължи Лилит, — имповете ще те последват и ще те убият.

Гледайки всичката смърт и осакатяване около себе си, Уорън ѝ повярва. Събра силата си и удари отново и отново. Боравенето с енергийни вълни и огнени кълба му беше втора природа. А също и щитовете, които издигаше и сваляше за миг, когато му бяха нужни.

Един от малките крилати демони се стрелна към него. Той го зърна с крайчеца на окоето си, махна с ръка и го видя как избухна в кървави късчета от плът и люспи. Не се опитваше да разграничи хората от демоните. Ако се бяха вкопчили едни в други някъде наблизо, просто ги поразяваше всички.

Казваше си, че трябва да оцелее, каквото и да става, и че не е негова вината, задето е толкова по-могъщ от Биксби и хората му. Също така си казваше, че не бива да изпитва угризения, но му бе трудно да потиска чувствата си.

Въпреки всичките си усилия да се предпази, Уорън вече бе покрит от главата до петите в кръв — както човешка, така и демонска. За щастие малко от кръвта беше негова.

Докато обикаляше сред биещите се, той се вмъкваше в умовете на някои демони. Ако не успяваха да му устоят, те се превръщаха в негови марионетки и се обръщаха срещу своите. Овлადееше ли ги

веднъж, демоните ставаха като зомбитата и започваха да се бият за него.

В битката бавно настъпваше обрат. Гадене стегна стомаха на Уорън, докато газеше сред трупове. Почти всички хора бяха загинали в сблъсъка. Някои се бяха прекършили и побягнали и част от демоните бяха хукнали след тях.

„Ако не бяха контролираните от мен демони — осъзна Уорън, — вече щяхме да сме прегазени“.

Поддържането на този контрол обаче си имаше цена. Главата му туптеше от усилието, а дробовете му пухтяха като ковашки мехове, за да го снабдяват с кислород. Макар че се съсредоточаваше усърдно, всичко пред погледа му се раздвояваше.

Един имп стреля срещу Уорън, но той вдигна щит пред себе си. Рикошетът прониза един от малцината останали хора. Жертвата падна на окървавената земя, срязана надве. Смъртта на мъжа бе толкова внезапна, че той дори нямаше време да извика.

Уорън за миг превърна щита в снаряд и го изстреля срещу демона. Енергийната мълния обезглави демона. Преди тялото на създанието да е рухнало, Уорън създаде нов щит. Използваше и двете си ръце, поединично и заедно, влагайки всичките си резерви.

Бореше се колкото срещу демоните, толкова и срещу напирания припадък. Не знаеше кой ще победи.

— Кой си ти, човеко? — попита един демон, докато блъскаше по енергийния щит на Уорън.

Уорън нямаше сили да отговори. Усещаше ударите на демона по щита си така, сякаш се сипеха върху самото му тяло. Той се съсредоточи, мъчейки се да укрепи изнемощелия си десен крак, който на няколко пъти едва не се подгъна под него.

— Откъде взе тази ръка? — Демонът праметна през рамо пушката си и посегна зад широкия си гръб за двуострата брадва. — Няма значение. Скоро ще ти я взема.

Стомахът на Уорън се сви, при мисълта да загуби ръката си. Това вече се бе случвало на два пъти, но бе невъзможно да привикне. Паниката го заля и той за миг загуби контрол над щита си. Бравата на демона се стовари върху кевларовата жилетка, която Уорън носеше под дългото си палто. Макар че острието не я проби, силата на удара спуска

поне едно от ребрата му. Дишането му стана болезнено, докато той се отдръпваше от следващия удар на импа.

— Къде отиваш? — подразни го демонът. — Едва започнахме играта.

„Съсредоточи се! Дявол те взел! Съсредоточи се, иначе си мъртъв!“ Уорън се опита да събере множеството плувачи пред него образи на импа в едно създание. Не му се удаде. Като нямаше друг избор, той протегна металната си ръка напред и някак си успя в последния момент да блокира бравата с нея.

Чу се стържене на метал, когато острието се плъзна по дланта на Уорън. Той стисна и спря бравата. Демонът дръпна силно оръжието и едва не го изтръгна от него.

— По-силен си, отколкото изглеждаш. — Импът вдигна ноктестия си крак и посегна с него към гърлото на Уорън. — Не че това ще ти помогне с нещо.

Уорън освободи силата в себе си и я насочи през бравата към демона. Онзи се вцепени точно когато ноктите му вече докосваха гърлото на Уорън.

Страх и болка изпълниха очите на импа, докато Уорън продължи да влива в него сурова сила. Плътта му се превърна в торбички с течност, които започнаха да се пукат. Гнусната смрадлива каша се свлече от костите на демона за секунди, оставяйки само скелета на съществуването. После костите му се пръснаха на прах.

Запъхтян, без да може да си поеме достатъчно въздух и без сили да се задържи прав, Уорън се смъкна на колене. Металната му ръка потъна със съскане в снега. Той се помъчи да не я допира до крака си, за да не се изгори.

Шепа зомбита, повечето от тях с липсващи крайници, а едно влачейки се само по торс, защото бе загубило краката си, образуваха защитен обръч около него. Три импа се присъединиха към обръча, като убиваха другите демони, опитващи се да минат през него.

— Трябва да станеш — каза му Лилит. Без никакво усилие се промъкна между демоните и зомбитата. Подръпна металната му ръка и Уорън за своя изненада го усети.

Той си заповяда да се изправи, но нямаше достатъчно сили. Какофонията от предсмъртни писъци ехтеше навсякъде около него. Очите му се затвориха и той не успя да ги отвори отново.

* * *

Ужасена, че Уорън най-сетне бе паднал, Наоми си проби път до него, разчитайки изцяло на пушката, която бе взела от един труп. Преди нашествието тя не разбираше много от оръжия. Обаче се беше научила. Както всички.

Щом се приближи до Уорън, зомбитата и поставените под контрол демони се обърнаха срещу нея. Тя спря само на сантиметри от тях, докато създанията щракаха със зъби и размахваха ръце насреща ѝ.

— Не. Престанете. Дойдох да помогна. — Наоми се взираше в лежащия на земята Уорън. Кръв бе оцапала горната му устна и той потръпваше конвулсивно. — Той има нужда от помощ. Махнете ми се от пътя.

Зомбитата и демоните останаха по местата си. Наоми насочи пушката към тях и щеше да стреля, ако беше сигурна, че няма да улучи Уорън.

Смутена, тя отстъпи. Едва тогава осъзна, че шумът от битката е отслабнал. Огледа зашеметена всички трупове, покриващи земята наоколо, и осъзна, че са спечелили.

„Не спечелили“ — каза си тя, съзирайки малцината останали хора. Повечето от тях бяха ранени. Оживели.

Сега оставаше само да видят дали тази група демони е била единствената.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Въпреки умората, изпълваща тялото му, и зейналата от сън без сънища черна дупка, Саймън се събуди. Искаше му се да спи още. Тялото му жадуваше за това. През последните четири години не се беше наспивал добре, освен когато се прибираще ранен и бе приспивай принудително от тамплиерските лечители.

Като дете през повечето нощи не спеше много. Обикновено прекарваше в леглото не повече от пет-шест часа. Това невинаги беше хубаво. Баща му обичаше да си поспива и фактът, че отглеждаше Саймън сам, не бе променил това.

Болезнената липса на баща му изпълни Саймън, докато лежеше неподвижно. Това чувство често го спохождаше. Като по-млад нямаше търпение да се махне от баща си, да излезе навън и да види света сам.

Томас Крос имаше твърде много правила. Тамплиерите имаха твърде много правила. В някои дни на Саймън му се струваше, че расте в усмирителна риза. Това чувство беше непоносимо. В резултат той често се караше с баща си. Дори когато ругаеше тамплиерските правила, се караше с баща си.

Томас Крос винаги бе до него.

А сега го нямаше.

А Саймън никога не се бе нуждаел от баща си толкова, колкото сега.

Като използваше обучението и опита си, той изтласка паниката и страха. Нямаше връщане назад. Не можеше да промени смъртта на баща си от ръцете на демоните, също както не можеше да промени и появата на Адската порта. Но не го беше приел. Просто отхвърляше всякакви други възможности.

Тамплиерското обучение не включваше мечти или обвиняване на света за неговата нечестност. Това бе присъщо само на бунтовния тийнейджър и младеж, какъвто беше някога. Нито една от тези две черти не му помагаше сега.

Като знаеше, че няма да може да заспи, Саймън уморено отхвърли завивките и седна на ръба на леглото. Тялото го болеше от всичко, което бе изтърпял предната нощ. Натъртванията червенееха люто под кожата му. Знаеше от опит, че след няколко дни ще разполага с неопикуемо шарени синини.

Надигна се от койката, доволен, че сега беше негов ред да ползва долното легло. Бетонът под стъпалата му беше студен. Макар че убежището бе дар божи, то не беше строено с мисълта за дълготрайно обитаване. Бе предназначено за междинна спирка при извънредни ситуации.

Само меко сияние огряваше стаята. Ярките светлини не бяха позволени в спалните помещения, освен ако нямаше тревога. В повечето от другите легла спяха тамплиери от двата пола. По това Саймън разбра, че е още нощ.

Гол, защото тамплиерите не се смуцаваха от голотата — бронята можеше да се носи само на голо, — Саймън отстъпи на две крачки от леглото и започна да прави поредица от тай чи упражнения, за да насити кръвта си с кислород и да отпусне схванатите и натъртени мускули. След малко възлите се охлабиха и той се почувства в по-добра физическа форма.

Стъпи в бронята и усети как ИИ-то на костюма автоматично го пристяга. Навлече горната част и тя залепна плътно. Шлемът, прикрепен с ковалентна връзка към хълбока му, се държеше на субатомно ниво. Докато ИИ-то не кажеше на шлема, че е отделна част от екипировката, той щеше да си остане непоклатимо на мястото.

Оръжията му вече бяха чисти. Беше се погрижил за това, преди да си легне. Баща му го беше обучил така и той спазваше този навик не само заради оръжията, но и за да има нещо, по което да се равнява с баща си. В края на всеки ден, преди да си легне, чистенето на оръжията му напомняше, че се радва да е жив и че е благодарен на баща си, задето го е обучил така, че да оцелее.

Готов за деня, Саймън излезе от спалното помещение, за да си намери закуска.

* * *

Настанен на една маса в трапезарията, където се бе наложило да поставят нови столове, защото старите не бяха пригодени за тамплиери в броня, Саймън се взираше в поставения пред него шлем. Безжичната връзка между шлема и бронята им позволяваше да взаимодействат помежду си. Наличникът служеше и като компютърен монитор.

Саймън не говореше, защото не му се налагаше. С леки движения на свободната си ръка вадеше на екрана прости доклади за укреплението и за наличните провизии. С другата ръка ядеше, разсеяно пъхайки лъжици овесена каша в устата си.

Овесената каша отдавна беше станала стандартна закуска. След като провизиите бяха намалели, а хидропонните лаборатории изобщо не бяха готови да обслужват толкова много хора, закуската беше ограничена. Тази сутрин менюто поне включваше еленски пържоли. След като победиха демоните, се бяха върнали да приберат плячката.

— Не се усмихваш.

Саймън вдигна глава точно когато Нейтън Сингх седна срещу него.

Нейтън посочи с лъжицата си към шлема на Саймън.

— Докладите сигурно са лоши. — Говореше тихо, така че другите тамплиери в стаята да не го чуят.

На една маса в ъгъла седяха млади момчета и момичета, които разговаряха и шепнеха въпреки строгите погледи на учителите си. Саймън знаеше, че децата са си деца, със или без вилнеещи по света демони.

— Не са добри — съгласи се Саймън. Докато вниманието му бе заето, кашата му беше изстинала, но въпреки това продължи да яде. В момента това не бе храна, а гориво.

— Казвам ти — рече саркастично Нейтън, — че е заради всичките тези нови хора. Изяждат всичко, което имаме. Те са като проклета напаст от скакалци.

Макар че положението беше тежко, Саймън неволно се ухили. Каквото и да ставаше, Нейтън винаги бе готов да се смее и шегува. По свой собствен начин той беше също толкова немирнен като децата в ъгъла.

— Има специална маса за такива като теб — предупреди го Саймън.

Нейтън погледна към ъгъла и поклати глава.

— Искаш да кажеш, че трябва да седна на масата при хлапетата?
Да, да, на куково лято.

— Рано си станал. — Саймън бутна настрани празната си купичка и отпи от чая. Той също беше изстинал.

— Не съвсем. — Нейтън сгъна парче еленска пържола и го пъхна в устата си.

Саймън повдигна вежда и изгледа приятеля си.

— Изобщо не съм лягал — призна Нейтън.

— Какво те задържа буден?

Нейтън бавно и широко се ухили.

— Натали Чо.

— О? — Саймън изобщо не беше очаквал това. Обикновено Нейтън излизаше с кого ли не и не се задържаше дълго с една жена. Той си беше такъв още преди нашествието. А сега, когато светът стоеше на ръба на бездната, имаше още по-малко причини да завързваш сериозна връзка с някого. Нейтън сви рамене.

— Ние... много се харесваме.

— Разбирам.

Нейтън изчака.

— Е?

— Какво е?

— Няма ли да ми кажеш?

— Какво да ти кажа?

— Че сега не е най-подходящото време за романтични връзки?

— А ти романтична връзка ли имаш?

Нейтън примигна срещу Саймън, сякаш е невероятно тъп.

— Струва ми се, че точно това ти казвах, друже.

— О...

Нейтън свъси раздражено вежди.

— Пак това о. Кълна се, баща ти те е кръстил много подходящо.

Саймън Глупака^[1].

— Е... — Саймън се замисли какъв отговор може да даде на това и дали изобщо да отговаря. — Предполагам, че я харесваш.

— И двамата се харесваме. Това също ти го казах.

— Да. Просто ми е трудно да мисля за всичко.

— Че какво толкова има за мислене?

— За теб. За Натали Чо. За укреплението. За липсата на храна и вероятната липса на вода, като дойде лятото. Или преди това, ако снегът стане отровен. И за погребенията.

При споменаването на това бодростта на Нейтън спадна малко.

— Погребенията. — Той въздъхна и погледна към Саймън. — Може би трябва да помислиш дали да не позволиш на някой друг да се грижи за това, друже.

— Не — каза Саймън. — Аз ги изведох навън. Аз ги убих...

— Демоните ги убиха. Не ти.

— Ако бях...

Нейтън се пресегна през масата и постави ръка върху рамото на Саймън.

— Саймън, ако можеше да промениш нещо, щеше да го направиш. И аз щях да ти помогна. Но ако почнеш да се обвиняваш за всичко, което се случва — жертвите...

— Не бяха просто жертви — каза горчиво Саймън. — Бяха приятели.

— Знам това. Наистина. Но също така знам — и те също го знаеха, — че в това, което правим, няма никакви гаранции. За това сме били обучавани, друже. Да дадем живота си в битка с демоните за опазването на този свят. — Нейтън кимна и устоя на погледа на Саймън. — Те свършиха своето. Уважавай ги достатъчно, за да признаеш, че са загинали, правейки онова, което са обещали на предците си. И са загинали с чест. Остави ги да почиват с чест и им отдавай цялата дължима почит. Те не бяха глупаци, които си повел в битка. Бяха воители.

— Знам. Ще го направя.

Нейтън вдигна ръка от рамото на Саймън.

— Да, ще го направиш. С времето. — Той направи пауза. — А знаеш ли кое е наистина страшно?

Саймън погледна към приятеля си. Трябваше да се сети, че Нейтън още не е казал всичко, което му е на ума. Изчака.

— Натали е бременна — рече Нейтън. — Снощи го потвърдиха. В лабораторията й направиха кръвен тест. Някъде в шестата седмица е.

Саймън се опита да почувства малко радост за приятеля си и се усмихна леко, но неволно си помисли, че само след няколко месеца —

твърде малко месеци — в укреплението ще има още едно гърло за хранене.

— Честито — каза Саймън.

— Да. — Нейтън замълча за момент. — Натали е разстроена. Заплака, когато сестрите ѝ го казаха.

— Страхува се, че детето ще прилича на теб ли? — рече Саймън, опитвайки се да поддържа хумористичния тон, но усети колко насилено излезе.

Нейтън все пак се ухили.

— Това беше грубо, приятелю. — Но веселието в тъмните му очи бързо угасна.

— Може би прекалено грубо — съгласи се Саймън.

— Не — поклати глава Нейтън. — Добре се получи. Ако не го беше казал ти, аз сам щях да го кажа. Работата е там, че Натали трябваше да се замисли дали наистина иска да роди детето.

Това накара Саймън да онемее. Тамплиерките не правеха аборти. Животът беше свещен. Бог даваше живота като дар. Дори децата с увреждания оставаха в тамплиерските семейства и бяха обичани като дарове. Нямаше много такива, защото тамплиерите полагаха грижи за себе си и водеха здравословен живот, но от време на време се случваха родилни дефекти. Децата с липсващи или недъгави крайници придобиваха цялост в тамплиерската броня.

Саймън изчака.

— Тя още не е сигурна какво иска да прави — рече Нейтън. — Но е абсолютно уверена, че не иска да го роди сега. Не иска да остави дете, ако бъде убита на бойното поле. Виждала е твърде много такива случаи тук.

Саймън знаеше, че е вярно. Един от тамплиерите, загинали предната нощ, беше оставил деца.

— Можете да замразите зародиша — изтъкна Саймън.

Нейтън се ухили невесело.

— Не и тук, друже. В тамплиерското Подземие — разбира се. Но не и тук. Ние живеем наред нищото. — Той завъртя лъжицата. — Тя мисли да се върне в Подземието.

Саймън не каза нищо. Запази лицето си колкото можеше безизразно. При тези обстоятелства му беше лесно: и без това не знаеше какво да мисли.

— Там могат да извадят зародиша — каза Нейтън. — Да го замразят и да го запазят за по-късно. За времето, когато изритаме демоните обратно, откъдето са дошли.

— Ами ако това не стане, докато сме живи? — попита Саймън.

— Помислих си, че може би скоро ще излезеш с някакъв план.

Саймън поклати глава.

— Не и аз. В момента мисля за оцеляване, не за завладяване на света.

— Разочарован съм.

— Аз също.

Нейтън потърка лицето си. Четинестите му бузи изстъргаха под бронираната ръкавица.

— Както и да е, Натали се опитва да обмисли нещата. Но ако дойде при теб и те помоли да я пуснеш да се върне в тамплиерското Подземие...

— Може да върви — отвърна Саймън. — Безусловно.

— Казах й, че ще отвърнеш така, друже, но тя е неспокойна. Не съм свикнал да я виждам такава. — Нейтън се поколеба. — Трябва да знаеш още нещо. Ако тя се върне, аз отивам с нея.

Саймън го предусещаше, но въпреки това му беше тежко да го чуе.

— Само да заведе Натали дотам и обратно — рече Нейтън. — Тя няма да иска да остане. Исква само да се погрижат за бебето — за нашето дете.

— Разбирам.

— Проблемът е, че след всичко, което ти помогнах да причиниш на Терънс Буут, той може да не ме пусне да си тръгна.

— Когато отидеш — каза Саймън, — ще се ползваш от моята защита. Ако той се опита да те задържи там, ще намеря начин да те измъкна.

— Имам ли думата ти?

— Имаш я.

Нейтън протегна ръка. Саймън я стисна.

— Тогава погрижи се да не те убият в близко бъдеще — рече Нейтън. — След като ни върнеш, ще имам нужда от чичо за моето бебче.

[1] Герой от популярно английско стихче за деца. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТ

— Ако запазим сегашното ниво на консумация, можем да очакваме да издържим в най-добрия случай още пет седмици. Това ли казвате, лорд Крос?

Саймън хвърли поглед към седемте мъже и жени, събрани в малката стаичка. Това бяха хората, доброволно поели ролята на представители. Всеки от тях беше определил тамплиерските воители и деца, които ще представлява. В укреплението вече имаше толкова много тамплиери, че някои образуваха истински домове.

Всички те бяха дошли при него през последните четири години. Никой не беше с него в онази нощ, когато преоборудваха влака и измъкнаха първите оцелели от Лондон. Саймън не се колебаеше да им казва истината, защото те се бяха присъединили към него, след като всички видяха колко трудно ще бъде.

Всички до един в тази стая бяха познавали Томас Крос и се придържаха към тамплиерската вяра, че трябва да помагат на потъпканите. Не можеха да обърнат гръб на мъжете, жените и децата, затворени в обитавания от демони Лондон.

— Имаме храна за пет седмици — каза Саймън. — Но само ако можем да ловим сърни. Не искам да унищожаваме целия дивеч в гората...

— Нито пък ние, лорд Крос — каза Женевиев Баукър. Тя беше малко над шейсетте, но все още изглеждаше впечатляващо в бронята си.

— ... нито пък да рискуваме ловните групи отново да попаднат в засада на демоните — довърши Саймън.

— Ние рискуваме всеки път, щом отиваме в града да търсим провизии и дрехи за хората, които подслоняваме тук — каза презрително Виктор Карлайл. Той беше малко над петдесетте, слаб и атлетичен. — Не можете да ни пазите и снабдявате с храна без рискове, лорд Крос.

— Разбирам го — отвърна Саймън.

— Тогава просто ще трябва да поемем риска.

— Количеството храна, което разпределяме между хората, е опасно ниско — каза Марта Граймс. Тя беше към петдесет, атлетична и компетентна. — Те и сега едва получават достатъчно. Даже трябва да им даваме повече. Не можем да караме децата да гладуват. Нуждаят се от храна, за да растат силни и здрави. Те са нашето бъдеще. Ако ги пренебрегнем, това може да се окаже смъртоносно.

Саймън го знаеше и разбираше. Но не каза нищо. Никой от хората в тази стая не се мислеше за по-умен от него. Просто сравняваха наблюденията си.

— Нито пък можем да пренебрегнем нуждите на тамплиерите — намеси се Мика Къди. — Броните могат да компенсират физическата слабост, но един недохранен воин рано или късно допуска грешка, която му коства живота — неговия или на други. — Той беше малко над трийсетте. — Да поддържаме тамплиерите добре нахранени е главният ни приоритет.

— Дори над добруването на децата ли? — Марта Граймс изглеждаше готова да се хвърли в битка.

— Тамплиерите са нашата защита. Едно добре нахранено дете ще бъде само по-апетитна хапка за проклетите демони, ако те преодолеят воините ни.

— Не знаеш със сигурност дали демоните ще успеят да преодолеят тамплиерите.

— Знаем, че демоните навън ни издирват — заяви тихо Соломон Тремейн. — Мъжете и жените, които дадоха живота си снощи, са доказателство за това.

— Още не са ни открили — рече Марта.

— Само въпрос на време е — каза ѝ Къди.

Саймън знаеше, че всички те са по-възрастни от него. Никой измежду тях не бе поставял под съмнение мястото им в света или неговата способност да ги води. Ако го бяха сторили, той с удоволствие би отстъпил водачеството. „Може би“ — призна той пред себе си. Хубаво би било, ако бремето на отговорността се вдигнеше от плещите му, но щеше да му е трудно да загуби контрол над всичко, което се случваше ежедневно в укреплението.

Той дължеше нещо на тамплиерите, след като ги бе изоставил преди шест години. Също така бе дал някои обещания на хората, които

бе подслонил, и на воините, дошли да застанат под знамената му.

Саймън знаеше, че преди всичко е длъжник на баща си. След като нещата между тях се бяха развили по този начин, той просто не можеше да отстъпи. Баща му заслужаваше повече.

— Що се отнася до времето — каза Саймън с ясен, овладян глас, — имаме пет седмици. В момента проблемът е храната, не водата.

— А ако даваме на хората нормално количество храна? — попита Марта.

— Тогава срокът намалява до четири седмици.

Марта впи очи в неговите.

— Заслужава ли си, лорд Крос? Да планираме нещата така, че пет седмици бавно да гладуваме до смърт, ако демоните не успеят да ни открият? Или четири седмици да живеем и да ядем като хора, които не са в плен на страха? Ако разполагаме само със седмица, преди това място да бъде открито, как бихте искали хората да изживеят тази седмица? С надежда? Или гладувайки?

Главоболието, таящо се в черепа на Саймън, постепенно се усилваше. Той беше много по-добър в тактиката. И би предпочел да срещне цял куп въоръжени демони, отколкото да отговаря на въпросите на мъжете и жените в тази стая. Да се биеш за оцеляване, беше лесно и нямаше нужда човек да се отдръпва. Но опитите да се разтеглят ограничените провизии във времето, беше истинско мъчение.

— Щеше да ни е по-лесно да решим за дажбите — каза тихо Марта, — ако знаехме, че разполагаме с някакво решение на проблема с недостига на храна. Знаем, че това, което искам от теб, е трудно, Саймън, но именно в тези времена трябва да разчиташ... — Тя огледа стаята. — ... да разчитаме на вярата си. Това, което правим, е добро и справедливо.

— Кажи го на онези тамплиери, които умряха снощи — изръмжа Къди. — Кажи го на мъжете и жените, които ще трябва да поемат допълнителни наряди, за да запълнят дупките. Или пък на младите ученици, които няма да могат да завършат напълно обучението си, преди да поискаме от тях да пролеят кръвта си.

— Стига — каза Саймън.

Всички млъкнаха едновременно и се втренчиха в него. Рядко се случваше той да поема ръководството на срещите толкова директно.

Беше му неудобно да налага властта си.

— Ще се откажем от разпределянето на храната — каза Саймън. Това поначало не беше негова идея, а тяхна — на всички, освен Марта.

— Не мисля, че... — започна Къди.

Саймън повиши глас и продължи да говори.

— Ще пратим навън повече ловни групи. Ще действаме на по-далечно разстояние, отколкото досега. Освен това ще удвоим броя на ловците.

— Така в укреплението може да останат твърде малко хора — каза Карлайл. Той също беше тактик. — Или пък ще са тамплиери, капнали от умора.

— Ще допълним ловните групи с мъже и жени от оцелелите, които знаят как да ловуват или имат желание да се научат. — Саймън поклати глава. — Трябваше по-рано да се сетя за това.

— Нали не искаш цивилни без броня да се мотаят там навън? — каза Женевиер.

— По-добре да ходят на лов, отколкото да гладуват — отвърна Саймън.

— Ние се заклехме, че ще защитаваме тези хора — възрази Карлайл. — Да им кажем, че се налага да рискуват живота си, не е защита.

— Ние ги защитаваме — отвърна Саймън на висок глас. — Бием се с демоните и поемаме най-големите рискове. Това не се е променило. И няма да се промени.

След думите му настъпи тишина и той разбра, че са потресени. „На тях не им се налага да присъстват на погребенията по-късно днес“ — помисли си Саймън с горчивина.

— Не можем да ги защитаваме, като искаме от тях да гладуват до смърт — каза тихо Марта. Изпъна се гордо. — Аз поне напълно разбирам решението на лорд Крос по въпроса. Не е особено елегантно или приятно, но е правилното.

— Няма да принуждавам никого да излиза на лов — каза Саймън. — Ще представим идеята на общо събиране. Онези, които желаят да помогнат, ще бъдат обучени и снаряжени с най-добрите брони, които успеем да намерим. — Той направи пауза. — В края на краищата имаме нужда от помощ, за да спасим тези хора. Те могат да ни помогнат да им помогнем.

Нямаше повече възражения. Независимо дали харесваха неговото решение или не, знаеха, че е прав.

* * *

— Искам да бъда рицар, лорд Крос.

Саймън се взря в очите на шестгодишното момче, седнало срещу него. Най-тежко му бе да говори с цивилни деца. Не защото бяха смели. Те бяха безстрашни, с типичното за младите чувство за неуязвимост, и това само правеше предложенията им още по-сърцераздирателни.

За нещастие тамплиерите се нуждаеха най-вече от децата. Юношите и възрастните се учеха твърде бавно. Кандидатите за тамплиери сред тях не можеха да бъдат научени да реагират, без да мислят. Демоните понякога бяха невероятно бързи и разликата между оцеляването и гибелта можеше да е част от секундата.

Саймън коленичи, опирайки едното си коляно в пода на малкия си кабинет. Даниел, която стоеше наблизо, не каза нищо. От разговорите им през последните няколко месеца, откакто започнаха да взимат цивилни деца да учат заедно с тамплиерските, бе разбрал, че тя е също толкова разкъсвана от това решение, колкото и той.

— Ти си Чандлър, нали? — попита Саймън. Дори не се допита до ИИ-то на компютъра за името на момчето. Беше си поставил за цел да познава всички, които са в укреплението от повече от няколко седмици.

Сините очи на хлапака се разшириха смаяно.

— Знаете кой съм?

Саймън кимна. В укреплението той носеше шлема си на кръста и вървеше с открито лице, за да може всеки, който го види, да го познае. Беше му по-лесно да поддържа ежедневна връзка с хората в укреплението, като е видим.

— Да. — Саймън кимна към майката на момчето, седнала на един от столовете пред металното му бюро. — Майка ти се казва Нанси. Баща ти се казва Крег и още го търсим.

Лицето на момчето се стегна и доби сериозно изражение. Очите му плувнаха в сълзи.

— Знам. Някой ден ще го намерите. Сигурен съм.

Саймън не знаеше как да отговори. След всичкото изминало време — повече от осем месеца, — само едно дете можеше да таи такава голяма надежда.

— Защо искаш да бъдеш рицар? — попита Саймън.

— За да се бия с демоните — отвърна Чандлър. Замисли се за миг. — Аз така или иначе ще се бия с демоните, затова мисля, че ще е по-добре да знам повече за това как да се бия. Не сте ли съгласен?

Саймън усети неестествено възрастния тон в думите на хлапето и разбра, че Чандлър доста е мислил по въпроса, преди да поиска среща. За негова изненада повечето от децата, които идваха, бяха обмисляли нещата дълго и задълбочено. В много случаи тези техни мисли изненадваха родителите им.

Саймън отклони поглед от момчето само за миг и се вгледа в очите на майка му. Сълзи се стичаха по бузите ѝ, но кимна безмълвно. „Никоя майка не трябва да дава детето си за нещо такова“ — помисли си Саймън. Тамплиерските деца и родители бяха различни. Те бяха потопени в същия този свят — както мъжете, така и жените. Но цивилните родители посвещаваха време на децата си и имаха известен контрол над тях. Тамплиерското обучение, когато се прилагаше върху външни хора, по груб начин ги лишаваше от илюзиите им.

Саймън погледна пак към момчето и каза:

— Съгласен съм. Но трябва да знаеш, че това, което искаш, ще бъде много трудно. Тренировките ще са изтощителни и няма да имаш много свободно време.

— Знам — каза му Чандлър. — Виждал съм тамплиерски деца. Те са на училище почти непрекъснато.

— Така е. Има много за учене.

Чандлър се усмихна.

— Всичко ще е наред. Аз се уча бързо.

Саймън едва не трепна при тези думи. Тези, които не се учеха бързо, често умираха рано. Замисли се за погребението, което щеше да се състои по-късно. Даже и добрите умираха.

— Добре — каза Саймън, като се надяваше, че няма да му се наложи да види как момчето загива в битка след няколко години, — можеш да започнеш обучение с тамплиерските деца.

Чандлър се усмихна широко. Изглеждаше малко нервен.

— Супер. — Той се поколеба. — Не трябва ли да изрека някаква клетва пред вас или нещо такова?

— Не още.

На лицето на Чандлър се изписа разочарование.

— О!

Зад гърба на момчето Даниел вдигна едното си кутре, леко присвито. Саймън едва не се ухили на това и му беше трудно да запази сериозното си изражение. Той също вдигна кутрето си.

— Да си стиснем кутретата^[1] — каза Саймън.

Чандлър се ухили широко и вдигна собственото си кутре.

— Заклевам се да бъда верен рицар.

— Аз пък се заклевам да бъда верен и честен водач — каза Саймън.

Чандлър отстъпи колебливо.

— Ще ви видя ли в училище?

— Да. — Саймън все така преподаваше при всяка възможност бойни изкуства, бой с меч и основни познания за демоните.

Майката на момчето стана и се приближи към Саймън, докато той се изправяше. Устните ѝ потрепваха.

— Мамо — каза Чандлър. — Защо плачеш?

Тя сведе поглед към сина си.

— Защото много се гордея с теб, затова. — Разроши косата му и погледна пак към Саймън. — Моля ви... моля ви, грижете се за него. Той е моето момче. Само той ми остана.

Саймън си спомни, че жената бе имала и по-голяма дъщеря, но тя не бе успяла да се измъкне от Лондон.

— Ще се грижа — обеща той.

Жената кимна, овладя се, а после хвана сина си за ръка и го изведе от стаята. Саймън мълчаливо ги изпроводи с поглед.

— Добре ли си? — попита Даниел.

Тя също свали шлема си и го погледна.

— Да.

— Трудно е с децата.

— Знам.

— Прекалено доверчиви са.

— Знам.

— Всеки път, като казвам на някое, че го приемаме за тамплиерско обучение — рече Даниел, — имам чувството, че го лъжа.

— За това, че го приемаме ли?

— Те си мислят, че ако станат тамплиери, ще са в безопасност. Че ще могат да бъдат герои и всичко ще е наред.

Саймън кимна.

— Това е лъжата — рече Даниел.

— Тази вечер — каза мрачно Саймън — ще си припомнят, че дори да си тамплиер е опасно.

* * *

Саймън стоеше пред поликарбонатните ковчези, които съдържаха тленните останки на загиналите тамплиери. Оркестрова музика свиреше в голямата зала, предназначена за общи събирания. Съдейки по размера на тълпата, натъпкана гъсто по скамейките и сгъваемите столове, Саймън бе сигурен, че всички в укреплението, които не са твърде болни или тежко ранени, за да вървят, са дошли на погребалната служба.

Малко по-късно се молиха. Саймън водеше молитвата. Думите идваха лесно. Прекалено лесно. Не можеше да си спомни колко погребения е провеждал през последните четири години. Обаче помнеше имената на мъртвите, а ако отделише време да ги преброи, щеше да знае и броя им. Помнеше хората, но не му харесваше да помни броя на понесените загуби.

Ковчезите бяха простички. Гербът на всеки дом изпъкваше релефно върху тях. Триизмерни образи на хората се прожектираха върху капака на всеки ковчег.

Тамплиерите образуваха почетни стражи със знамената на различните домове и някои от тях изнесоха надгробни речи. След тях дойде ред на Саймън. Той се чувстваше празен отвътре и уязвим отвън. Да стои там и всички да го гледат, беше едно от най-трудните неща, които бе правил някога. Винаги беше така.

Когато свърши със спомените си за загиналите и защо те трябва да бъдат помнени, той спря за миг. После гласът му укрепна.

— Днес тук погребваме наши братя и сестри — каза той. — Съпрузи, съпруги и любими. Бащи и майки, синове и дъщери. Но преди всичко... погребваме приятели.

Сълзи се стичаха дори по най-грубите лица. В цялата стая нямаше сухо око.

— Ако тези тамплиери бяха тук днес — каза разпалено Саймън, — щяха да ви кажат, че са загинали за едно-единствено нещо. — Той вдигна мечата си. — Те умряха, за да могат другите да живеят. За живите!

Останалите тамплиери подеха вика, вдигайки оръжията си — мечове и брадви — към тавана.

— За живите! За живите!

Дори цивилните подеха скандирането. Това беше тамплиерският боен вик, свирепото им обещание към демоните и Мрака.

В задните редици Чандлър — сега облечен в дрехи на тамплиерски новак — вдигна юмруче и се присъедини към виковете. Надежда избуя в сърцето на Саймън, щом видя яростната решимост в очите на момчето. Все още разполагаха с тази надежда. Демоните не бяха успели да им я изтръгнат.

[1] Това е популярен детски ритуал за скрепяване на обещание или споразумение в някои страни. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТ

Уорън спа в продължение на часове сред мъртвите. Наоми искаше да го премести, само че всеки неин опит бе възпиран от зомбитата, които го бяха заобиколили в защитен кръг. По някое време имповете най-сетне започнаха да се изплъзват от контрола на Уорън, но тя не беше сигурна дали защото те са станали по-силни, или защото Уорън е отслабнал. В резултат зомбитата се обърнаха срещу демоните и ги избиха, преди онези да успеят да се защитят. Още демонски трупове се прибавиха към камарите от мъртва плът около Уорън.

Отначало Наоми се притесняваше, че той ще умре. Не можеше да определи колко тежко е ранен. Целият беше покрит с кръв, но по количеството тя разбираше, че не е възможно всичката да е негова. Никой човек не можеше да кърви толкова.

Никой човек. Думите отекнаха в мислите на Наоми. Уорън вече не беше човек. Първо, машинациите на Мерихим го бяха променили. А сега изглежда странната книга, към която се отнасяше с такова внимание, беше катализаторът, който го променяше.

Когато Наоми бе срещнала Уорън за първи път, той беше жестоко обгорен. Сега кожата му бе гладка и неопетнена. Нямахме никакви демонски присадки или татуировки като онези, които помагаша на кабалистите да се свържат с мистичните сили, появили се с отварянето на Адската порта. Според всичко, което Наоми знаеше, Уорън би трябвало да притежава малка или незначителна сила.

Купчините мъртви демони и зомбитата, които го заобикаляха, бяха няма свидетелство, че подобен начин на мислене бе грешен. Той притежаваше повече сила от всички, които Наоми познаваше.

Тя се втренчи в сребърната му ръка и загледа бавното издигане и спадане на гърдите му. Зачуди се дали ако той умре; ще може да свали тази ръка и да я използва.

— Госпо'ице?

Тя се стресна. Беше недоволна, че някой се е промъкнал незабелязано зад нея, това я накара да се почувства особено уязвима.

Наоми вдигна поглед към кльощавия старец. Той носеше в ръце метална купичка, от която се вдигаше пара.

— Донесох супа — каза старецът с кокни акцент. — Жената настоя. Вика, че туй било по християнски. Може да не е много, ама жената винаги влага 'сичкото си старание. Ша та затопли малко.

Наоми посегна към купичката. Въпреки разстоянието до селото — което изведнъж ѝ се стори съвсем малко, щом се замисли колко близо бяха стигнали имповете до откриването му, — купичката и съдържанието ѝ бяха още топли. Тя използва дребна магийка, за да провери за отрови и халюциногени, но не откри такива. Вече поспокойна, наведе нос към съда и вдъхна аромата на супата.

— Пилешка супа, госпо'ице. — Старецът стоеше несигурно. — Старата птица, дет' си даде живота за нея, беше бая жилава и немаше много месо, ама кога жената я сготви, излезе хубава супа.

— Благодари на жена си от мое име.

— Да, да, непременно...

Повечето оцелели си бяха тръгнали, отнасяйки вкъщи ранените и лошите новини. Но бяха оставили стражи с оръжия да бдят над Уорън и зомбитата. През последните няколко часа те се сменяха. Никой от тях не ѝ говореше. Никой не ѝ се доверяваше. Наоми подозираше, че са убедени, че тя по някакъв начин задържа зомбитата на едно място.

— Той още е жив, нали? — попита старецът.

— Да. — Наоми отпи от супата, наслаждавайки се на течността, както и на меките зеленчуци и юфка, и на жилавите късчета пилешко. Беше намерила чист сняг, с който да утоли жаждата си, но още не бе огладняла дотолкова, че да яде от порционите, които носеха.

— Ша са събуди ли скоро?

— Не знам. — Наоми плъзна очи по завивката от бял сняг, покрила местността. С изключение на пътеката, която бяха следвали, и следите, оставени от имповете-преследвачи, заснеженият пейзаж изглеждаше девствено чист. Лондон си оставаше тъмно петно в далечината, но слънцето грееше от синьото небе и снегът блестеше.

— Друг път правил ли го е?

Старецът уви ръце около тялото си и ги притисна силно.

— Не изглежда нормално, нали?

Гледайки към мъртвите демони и стоящите на пост зомбита, Наоми неволно си помисли, че думата нормално вече изобщо не би

могла да се употребява за този свят. Все пак се съгласи с думите на стареца.

— Не.

Старецът продължаваше да стои неловко.

— Какво има? — попита Наоми.

Старецът я изгледа с колебание.

— Просто някои хора в селото, ами те се чудят кога вие двамата ще си тръгнете. — Той побърза да добави: — Не че някой ви припира, де.

Наоми потуши внезапно бликналия си гняв. Гневът нямаше да им помогне, а можеше дори да наруши крехкия баланс сред селяните по въпроса дали просто да ги гледат, или да се опитат да ги убият.

— Не знам — каза тя. — Но няма да е, преди той да се изправи на крака.

Старецът се почеса по главата. Сиви кичури коса стърчаха изпод шапката му. Носът и бузите му бяха поруменели от студа.

— Тогаз, чини ми се, те ще са надяват да се изправи на крака до вечерта.

Наоми не каза нищо. Предполагаше, че имат късмет, че селяните не се опитват да ги убият. Съсредоточи се върху супата, наслаждавайки се на аромата и топлината ѝ. Последните хапки ги излапа набързо, защото щяха да изстинат. Когато свърши, подаде купичката на стареца.

— Благодаря — каза тя. Бяха я учили винаги да е любезна. Дори и в лоша компания.

Старецът взе купичката, кимна, пожела ѝ всичко хубаво и си тръгна. Стъпките му хрущяха по ледената кора, покриваща снега. Някъде в далечината клон се откърши от дънера, най-последно предал се под тежестта на снега.

Наоми загледа как гърдите на Уорън се издигат и спадат. „Събуди се — помисли си тя ядосано. — Събуди се“. Но се зачуди дали Уорън ще се възстанови. Никога не беше виждала някой да борави с толкова много сурова сила.

Телата на имповете бяха разхвърляни на парчета в радиус от трийсет метра. Много други бяха изкривени в невероятни форми или изгорели почти до неузнаваемост — личеше само, че са демони.

Как човек можеше да направи онова, което бе сторил Уорън? И какво му беше струвало то?

Наоми се загледа в пустия пейзаж. Освен това, какво правеха тук? Напоследък той беше доста затворен, не ѝ казваше нищо, когато тя се интересуваше от новата му ръка.

Неспокойна, Наоми облегна глава на дървото, до което седеше, придърпа по-плътно около себе си дебелия вълнено одеяло, което ѝ бе дал един от селяните, и заспа.

* * *

Уорън се събуди отведнъж. Ярка светлина прониза очите му още преди да ги е отворил. „Ден“ — каза си той и веднага се зачуди дали това е по-добре, отколкото да е нощ.

Усещаше непривична тежест върху тялото си. Размърда се, за миг изпитал ужас, че е погребан жив, но после бързо си напомни, че няма начин да е погребан, щом вижда слънцето.

Уорън отвори очи, наострил сетивата си, които обаче бяха толкова слаби, че не знаеше дали ще съумее да се защити, ако му се наложи. Бавно обхвана с поглед касапницата около себе си. Зомбитата стояха неуморно над него. Не го гледаха, но той знаеше, че усещат присъствието му.

— Уорън?

Той проследи гласа на Наоми. Стоеше току извън обсега на зомбитата. Изглеждаше притеснена. И бясна. Той едва не се усмихна. Като че ли можеше да му причини нещо, което демоните вече не бяха опитвали.

Зад нея шепа селяни се размърдаха, привеждайки оръжията си в готовност.

„Доверието се е изпарило“ — помисли си той. Като огледа разпилените наоколо човешки трупове, реши, че не може да ги вини.

— Уорън? Чуваш ли ме?

— Да. — Уорън се надигна с олюляване на колене. Мускулите на гърба и краката му застанаха протестиращо. Когато подуши себе си и покриващата го кръв, стомахът му се сгърчи от погнуса. Уорън преглътна мъчително. — Има ли вода?

Наоми се опита да му подаде някаква манерка, но едно зомби замагна срещу нея. Тя отстъпи, ругаейки немъртвата твар.

Уорън с мъка се изправи и за миг остана на място, като се олюляваше. Главата му се маеше. После мина между зомбитата и взе манерката. Махна капачката и отпи.

— Недей толкова бързо — каза Наоми. — Ще ти прилошее.

Но той не можеше да спре. Имаше чувството, че някой го е стиснал в здравия си юмрук и го е изцедил. Едва успя да дръпне манерката от устата си, преди да повърне.

„Много впечатляващо за местните“ — помисли си той горчиво, докато бършеше уста с опакото на ръкава си.

* * *

Втория път, като се опита да пие, го направи по-бавно. Докато отпиваше полека, огледа полето на касапницата и се опита да открие Лилит.

— Какво има? — попита Наоми.

— Търсех някого.

Наоми се огледа и заговори тихо.

— Повечето от хората, които бяха с нас снощи, загинаха. Отнесоха труповете в селото, за да ги подготвят за погребение. До някои не успяха да стигнат заради демоните и зомбитата.

Уорън усещаше вълната от гняв и страх, която се лееше от мъжете в храстите. Знаеше, че биха го убили, ако смятаха, че ще им се размине безнаказано.

— Няма да спечелим някой конкурс по популярност — каза той. — Но карай да върви. И без това не си търсех къща на село.

— По-добре ще е да тръгваме, ако можем.

— Знаем. — Уорън ѝ върна манерката и закрачи към най-близкия селянин.

Косата и брадата на мъжа бяха прошарени. Държеше в ръка големокалибрен пистолет, насочен напред. Въпреки зомбитата зад гърба на Уорън, селянинът не отстъпи.

— Тръбват ни провизии — каза Уорън.

— Храната едва стига за самите нас — изсумтя мъжът.

— Само за двама. — Уорън не желаше да се моли. Двамата с Наоми се нуждаеха от храна и вода и той бе достатъчно силен, за да ги

вземе, без да пита. Всички те го знаеха. — За не повече от седмица.

Мъжът сякаш се чудеше дали да не вдигне пистолета и да гръмне Уорън в главата. Уорън знаеше, че му се иска да го направи, защото усещаше емоциите на мъжа. Но страхът надделя.

— Тогаз елате с мен. Ще видим какво можем да направим.

Уорън го последва и Наоми тръгна с него. Зомбитата се заклатушкаха подире им.

— Дават ни провизии само защото искат да се махнем — каза Наоми.

— Аз също искам да се махнем — отвърна Уорън. Но без Лилит не знаеше накъде да върви. Не му харесваше да се чувства объркан и да няма план. Още откакто бе влязъл в сиропиталището, целият му живот бе планиран. Никога не можеше да си позволи лукса да греши.

— Освен това знаят, че ако искахме, можехме да си вземем провизиите и сами — каза му Наоми.

Уорън запази мълчание. Преброи тътрещите се подире му зомбита. Броят им се бе стопил по време на снощното нападение. Освен от храна, имаха нужда и от подкрепления. Знаеше, че селяните няма да останат доволни.

* * *

Докато уреждаха въпроса с провизиите, Уорън хапна домашен хляб, изпечен в малка печка на дърва. Топлината циркулираше по димоотводната тръба, а друга тръба я отклоняваше, за да изпече хляба. За него цялата тази система изглеждаше доста хитроумна. Освен това изяде купа яхния, в която имаше много зеленчуци и малко заешко.

Седеше на масата сам. Наоми надзираваше приготвянето на провизиите, а никой от селяните не ядеше с него. Зомбитата стояха, клекнали или прави, пред вратата на къщурката. Преди пристигането на немъртвите, градчето бе имало доста идиличен вид.

Той се взря в чашата с чай, от която отпиваше. Чаят бе силен и черен, и Уорън знаеше, че не бива да пие много, защото ще му прилошее. Трябваше да задържи храната в стомаха си, за да си възвърне силите. Докато се взираше в тъмните дълбини, видя очите на Лилит. После лицето ѝ се избистри.

— Не бива да се мотаеш дълго там — каза тя.

— Няма. Къде си?

— Тръгнах напред. — Лилит изглеждаше разсеяна. — Трябваше да проверя някои неща.

— Видя ли други демони?

Тя се поколеба.

Уорън знаеше, че Лилит ще го излъже, ако сметне за необходимо. Не беше срещал никой, който да не лъже, когато мисли, че това е необходимо, за да получи каквото иска.

— Не — отвърна тя. — Но това не означава, че няма такива.

— Тази група, която ни откри — каза Уорън, — те мен ли търсеха? Или теб?

— Не знам. — Тя продължаваше да го гледа от тъмните дълбини на чая.

Уорън веднага позна, че лъже. Почувства се доволен. Да се научиш да познаваш, че някой те лъже, беше почти същото, като да го накараш да е честен с теб.

— Аз мисля, че са търсели теб — каза той.

— Може би. Но това няма значение. Ние с теб преследваме една и съща цел.

— Аз искам да съм в безопасност. Не мисля, че на теб ти се налага да се тревожиш за това.

— Никой не е в безопасност след отварянето на Адската порта. Всички сме застрашени. Единственото, което можем да направим, е да присвоим достатъчно сила, за да можем ние да застрашаваме демоните. — Тя направи пауза. — Бих могла да ти помогна.

Уорън остави думите ѝ без коментар. Можеше и да е вярно. А дори и да не беше, не си струваше да спори.

— Кога ще тръгнеш? — попита тя.

— Предпочитам да остана за през нощта.

— Това ще бъде грешка. Селяните ще станат по-дръзки, ако си сред тях. Фамилиарността поражда презрение.

Самият Уорън бе сигурен, че зомбитата пораждат презрение още по-бързо.

— Свършвай каквато работа имаш там — каза Лилит, — а после ще те чакам извън селото. — Образът ѝ изчезна от чая.

Уорън го допи, а после седна и зачака.

* * *

След по-малко от час и само няколко преди мръкване Уорън се преоблече в новите дрехи, които Наоми бе поискала и получила. Нарамидна една от торбите, които тя му даде. Наоми задържа останалите за себе си.

Не го изпращаха с фанфари. Въоръжените селяни стояха и гледаха, без да обелват и дума. Уорън също не проговори. Виняха го, че е докарал демоните при тях, а може и да бяха прави.

Но това, което се готвеше да направи сега, щеше да ги накара да го намразят завинаги. И да се боят от него.

Мъртвите бяха положени на улицата. От другата ѝ страна няколко мъже копаеха масов гроб за загиналите в битката срещу зомбитата. Имповете бяха заслужили по единствено напоена с бензин клада в края на градчето, и то само за да не привличат хищниците.

Уорън спря пред мъртвите. Преброи двайсет и три цели тела. Това бяха два пъти повече зомбита от тези, с които разполагаше в момента.

— Какво правиш? — попита Наоми.

Уорън не отговори. Тя знаеше какво смята да прави.

— Не можеш да сториш това. — Наоми дойде и застана до него.
— Не е редно.

Уорън се вгледа в очите ѝ и попита:

— Искаш ли да бродиш навън без защита?

Наоми изруга, но не му каза да спре. Обаче се дръпна от него.

Уорън призова силата си, изненадан колко бързо се е възстановила, и протегна металната си ръка към трупове.

— Станете — заповяда им той.

Трупове моментално започнаха да потръпват. Вълна от ужасени викове и ругатни отекна зад Уорън. Той ги пренебрегна, защото правенето на магията поглъщаше цялото му внимание. Надяваше се, че никой няма да реши да го застреля в тила.

— Убийте го! — изкрещя някой.

— Не му позволявайте да прави това! — извика една жена. — Милостиви Боже, не му позволявайте да превърне сина ми в бездушното чудовище!

С ъгълчето на окото си Уорън зърна как един мъж се прицели с пушка в него.

— Недей — каза Наоми, като протегна ръка към мъжа. Той не ѝ обърна внимание и се приготви за стрелба.

Преди да дръпне спусъка обаче, Наоми махна с ръка към него. Невидима стена от сила блъсна мъжа и го отхвърли близо десет метра назад. Когато онзи спря да се търкаля, беше в безсъзнание или мъртъв.

Никой друг от селяните не опита да направи нещо.

Уорън гледаше как зомбитата се изправят и обръщат към него. Не знаеше колко зомбита е съживил през последните четири години, но числото сигурно беше зашеметяващо. Все пак, колкото и пъти да го бе правил, никога не преставаше да се изумява на способностите си.

Погледна към зомбитата. С изцъклени очи и покрити с ужасни рани, те приличаха на ходещ кошмар. Повечето от онези, с които Уорън бе тръгнал от Лондон, бяха в напреднала фаза на разлагане и гниене. По много от тях имаше останки от мъртви червеи, които се бяха излюпили в по-топлия климат на Лондон и после бяха замръзнали в зимния студ.

— Елате — каза той и ги поведе навън от града, без да се обръща. Воплите на селяните го последваха през заснежения пейзаж.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

— Боли ли те?

Лея скърцаше със зъби от свирепата агония, която бушуваше в ума ѝ. Опита се да отвори очи, но не можа.

— Не — отвърна тя. Опита се да вдигне ръце, но не можа. Миг по-късно усети ремъците около китките, лактите и през гърдите си, които я придържаха към леглото.

Намираше се в болница. Разбра го по болничните миризми и постоянното пиукане на машините около нея. Последното, което помнеше, бе как загуби съзнание в реката.

— Боли те — каза мъжки глас.

— Мога да го понеса. Защо не мога да движа ръката си? Какво ѝ е?

— Трябва да се успокоиш — каза мъжът. — Така само усилваш болката.

— Болката не е сериозна — излъга Лея. — Помогнете ми да стана от това легло. — Опита се да отвори очи, но не можа. — Има ли ми нещо на очите?

В последвалата тишина се чуваше само пиукането на машините.

— Чувате ли ме? — попита Лея.

— Тя има висок праг на поносимост — каза спокойният мъжки глас. — Но както виждате от тези показания, изпитва неопикуема болка.

— Виждам, докторе — отвърна женски глас. — Благодаря ви.

На Лея ѝ се стори, че разпознава гласа, но поради шума от машините и ужасната болка, която изпитваше, не можеше да е сигурна.

— Можете ли да увеличите демерола?

„Демерол ли?“ Нищо чудно, че носят я сърбеше. Тя винаги бе проявявала такава реакция към това обезболяващо.

— Ако увеличим медикаментите в организма ѝ, тя ще изпадне в безсъзнание или ще бъде толкова унесена, че може да не ви разбере.

— Така не става — рече жената. — Не можете ли да ѝ дадете нещо, което да я държи будна?

— И без болка? Не.

Жената въздъхна.

— Тогава я приспете отново.

— Не. — Лея се задърпа в ремъците. Заслужаваше някакъв контрол. Не беше дете. Изпълни я паника. Отчаяно ѝ се искаше да види в какво състояние се намира. Един от най-големите ѝ страхове беше, че може да не се върне цяла от някоя мисия. — Говорете с мен. Оставете ме сама да реша...

Топлина плъзна по лявата ѝ ръка и тя разбра, че са ѝ инжектирали още обезболяващо. Опита да се съпротивлява, като проклинаше и си внушаваше да не се поддава на влиянието на лекарството.

Тъмнината се спусна над нея.

* * *

Когато се събуди отново, я очакваше тъмна стая. Главата ѝ беше по-бистра и голяма част от болката си бе отишла, но яростното туптене в черепа ѝ продължаваше. Тя се опита да вдигне ръка, но не можа.

Завъртя глава, за да погледне към ръката си, и ѝ се стори, че мозъкът ѝ се блъсна в тази страна на черепа ѝ. Зрението ѝ се завъртя, после най-сетне се изчисти. Ремъци придържаха и двете ѝ ръце.

И двете ѝ ръце.

Изпадна във възторг. Имаше и два крака. А и всичко по средата, изглежда, си беше на мястото. Това винаги беше добър знак.

Ако не бяха всичките превръзки около главата ѝ и над дясното ѝ око, би си помислила, че не е пострадала повече от обичайното.

„Не е нещо, което да не могат да оправят“ — каза си тя.

После отново заспа.

* * *

— Будни ли сме?

Лея завъртя мудро глава, за да погледне говорещата. Жената беше в средата на трийсетте, с къса руса коса и сини очи. Беше стегната и атлетична — ако не беше, прилепналият черен брониран костюм щеше да го покаже. Върху дясното слепоочие и бузата ѝ се виждаше задебеляла мрежа от белези.

Името ѝ беше Лира Дариус. Тя бе човекът от агенцията, който бе изровил истината за лорд Патрик Съмърайл. Освен че бе важна клечка във Вътрешния отдел на Министерството на вътрешните работи, лорд Съмърайл беше и водач на тамплиерите.

— Будна съм — отвърна Лея.

— Добре. Подозирах, че ще си. Събудила си се по-рано. Болничният персонал беше толкова развълнуван, че ме извика.

— Съжалявам. Не съм искала да създавам грижи. — Лея вложи лек сарказъм в отговора си.

Лира Дариус имаше голяма власт в организацията. В края на краищата именно тя бе доказала, че тамплиерите съществуват, докато MI-6 и останалите разузнавателни агенции ги търсеха.

— Не си създавала никакви грижи — рече Лира. — Просто се радвам, че се върна. Много от онези мъже и жени не успяха.

За миг мислите на Лея се изпълниха със спомени за всичката онази смърт и разрушение. Гледките и звуците щяха да я преследват до края на живота ѝ.

Лира стана от стола и остави книгата, която държеше. Застана край леглото и се втренчи надолу със състрадание, което изглеждаше искрено. Беше трудно да се определи. Състраданието бе една от първите емоции, които всички агенти се научаваха да имитират.

— Наредих да донесат вода — каза Лира. — И получих разрешение да я изпиеш, ако смяташ, че ще можеш да се справиш.

— Жадна съм — каза Лея.

Лира наля чаша вода от една гарафа и добави прегънатата сламка.

Свали чашата ниско, за да може Лея да отпие през сламката, ако иска.

— Ако освободиш ремъците на ръцете ми — каза Лея, — ще мога сама да се грижа за себе си. Не ми харесва да се отнасят с мен като с бебе.

Лира се поколеба за кратко, после кимна.

— Добре, но трябва да се движиш бавно. Лекарите още не са сигурни колко тежко си била засегната.

— Засегната от какво?

Ли́ра отпусна ремъците.

— Ти загуби дясното си око, Лея. Освен това имаш някакво слабо мозъчно увреждане, което може да повлияе на двигателния контрол.

Адреналин забушува из организма ѝ.

— Окото ми?

Ли́ра я изглежда съчувствено.

— Да.

* * *

Ако светът беше нормално място, а не гъмжащ от демони кошмар, Лея бе сигурна, че щеше да издивее при тази вест. Също така си помисли, че спокойствието ѝ се дължи отчасти на това, че вече имаше контрол върху тялото си.

Щом Ли́ра я освободи, тя седна по средата на леглото и отпи вода през сламката. Още усещаше тъпо пулсиране в главата си под превръзките. Всичките жици и сензори, свързани с тялото ѝ, я караха да се чувства слаба и крехка.

— Тежко е да го приемеш, знам — каза Ли́ра.

— По-добре е, отколкото да си мъртъв.

Загубата на око означаваше да загуби повече от 50 процента от зрението си. Всъщност беше по-близо до 60 процента. И усещането ѝ за перспектива също бе изчезнало. „По-добре е, отколкото да си мъртъв“ — щеше да стане нейна мантра, която да си повтаря още дълго време.

— Така е — каза Ли́ра.

Лея остави чашата на масичката до леглото.

— Има ли ми още нещо? — Запита се дали загубата на едно око и възможно мозъчно увреждане не са достатъчно дълъг списък на проблемите.

— Като се изключи забележителната колекция от порязвания, драскотини и натъртвания, се намиращ в отлична форма.

— Унищожихме оръжейната фабрика, нали?

Лира кимна.

— Това спря демоните за момента, но те вече строят нова фабрика на някое друго място в града.

— Знаем ли къде?

— Не. Но ако сме научили нещо за своите противници през последните четири години, то е, че са всеотдайни.

— Трябва да ме извиниш — каза Лея. — Не съм наясно в какво състояние е медицинската ни технология в момента. Работя навън.

— Не могат да ти сложат ново око. — Гласът на Лира остана мек, но в думите ѝ нямаше съчувствие — нищо, върху което Лея да се нахвърли. Беше просто отбелязване на факт. — Технологията ни още не е напреднала до такава степен.

Като едва потискаше гаденето в стомаха си, Лея се застави да кимне. Искаше ѝ се да разкъса превръзките на главата си и да докаже, че може да вижда. Трябваше само да отвори окото си.

Една от машините запиука по-бързо.

Лира хвърли поглед към нея и каза:

— Мога да повикам някоя сестра да ти даде нещо успокоително.

— Не. — Лея се втренчи в машината и започна да диша дълбоко и равномерно. Пиукането се забави и продължи да се забавя. *Аз владя положението. Не страхът и гневът ми. Мога просто да... съществувам.*

Лира се усмихна леко.

— Много добре.

Да контролира тялото си, беше едно от първите неща, които Лея бе усвоила още в началото на кариерата си. Беше го научила горе-долу по същото време, когато ѝ показаха как да убива противника си по стотици различни начини.

— На теб са ти сложили нова ръка — каза Лея.

Лира носеше черна ръкавица на дясната си длан, за да скрива металната повърхност. Не беше избрала козметично по-привлекателна ръка. Беше се спряла на нещо, което представляваше оръжие, не лошо от пистолета или ножа.

— Окото е по... сложно — отвърна Лира. — Съществуват протези, които могат да бъдат свързани с мозъка ти. Например, ако искаш, шлем, който да покрие тази страна на лицето ти и да те

снабдява със зрителна информация, която мозъкът ти ще може да разбира.

— Не звучи особено шик.

— Не е. Неудобно е и е грозно. Но е по-добре от това, да си наполовина сляпа.

— Хубаво е да чуя жестока истина.

— Ако се бях опитала да я захаросам, нямаше да ме изслушаш.

— Така е — съгласи се Лея.

— Освен това протезата не е в състояние да вижда цветовете и ще ти трябва известно време да свикнеш с това.

— Образите, които мозъкът трябва да обработва, са различни.

— Да. Казаха ми, че по някое време човек се научавал да слива двата образа в един. С течение на времето ставало все по-лесно.

Лея не каза нищо.

— Знам, че ти е трудно да приемеш всичко това, Лея — каза Лира.

— Да.

— Но нямаш избор.

— Какво ще ми позволят да правя?

Лира я изгледа сериозно.

— Когато те пуснат от болницата — казвам пуснат, а не избягаш или своеволно решиш да се откажеш от медицински грижи, — ще бъде преценено.

— Ще ме натикат на някоя скапана работа на бюро, нали?

— Обслужващите длъжности са също толкова необходими, колкото и всички други.

— Не са ме обучавали да работя в обслужването — рече яростно Лея. — Обучавали са ме да бъда таен агент. Сила, с която да се съобразяват.

Лира остана смълчана за момент.

— Колко време мислиш, че ще ти е нужно да роптаеш срещу несправедливостта на вселената и да се самосъжаляваш? — Думите ѝ бяха резки и груби.

Лея изгледа жената с новопридобито уважение. Макар че досега бе срещала Лира Дариус само веднъж, то пак беше в напрегнат момент.

— Не си поплюваш, нали? — попита Лея.

— Нямаме време за това.

— Добре е да го знам.

— Ти все още си ценен работник, Лея. Имаш качества и връзки, които ценя високо.

Лея се втренчи в жената със здравото си око.

— Ти не ме познаваш. Виждали сме се само веднъж.

— Веднъж беше достатъчно.

Лея изучи по-внимателно жената.

— Човек като теб, на толкова висок пост в организацията, не би дошъл дотук, за да ми повдига духа с приказки.

— Освен ако не смятам, че имаш нужда.

— Нямам.

Лира се усмихна и от това грубата кожа от дясната страна на лицето ѝ се опъна леко.

— Тогава по-добре да мина на съществената част от посещението си.

— И коя ще да е тази част?

— Имаш приятели сред тамплиерите.

Лея не възрази. Последния път, когато двете разговаряха, тя беше загазила точно по тази причина. Поради честото ѝ общуване със Саймън Крос организацията беше решила, че се е компрометирала.

— Искам да се възползвам от приятелството ти с тях — продължи Лира.

— Как?

— Ръководството се чуди дали Саймън Крос би се съгласил да го поставим начело на всички тамплиери.

ОСЕМНАДЕСЕТ

Уорън се събуди точно преди съмване. Беше прекарал нощта облегнат на едно дърво и увит с дебело одеяло, което беше получил от селяните. Върху одеялото блестеше покривка от пресен сняг, но между гънките му беше топло. Топлината в тялото му се генерираше от мистичната енергия, която той владееше. Одеялото му помагаше да я задържи.

Само на метър-два от него, сгъшена в една падина в склона на хълма, спеше Наоми, завита презглава с друго одеяло. Макар че се бе опитала да генерира топлина също като Уорън, не успяваше да я задържи. През нощта Уорън ѝ беше дал от своята сила. По този начин усещаше, че тя е добре.

— Прекалено много се тревожиш за нея.

Когато Уорън вдигна поглед, Лилит стоеше пред него. Беше се обърнала с лице към сивкавата зора и изглеждаше невероятно бледа.

— Аз не смятам така — отвърна той.

— Но ти отслабваш себе си, за да се грижиш за нея.

— Тя е мой съюзник.

Лилит се обърна към него и се намръщи.

— Тя е паразит. Само взима, а нищо не дава.

— Когато загубих съзнание след битката с демоните, кой се погрижи за мен?

— Зомбитата. Демоните, които държеше в подчинение.

— Не те говориха със селяните и ги убедиха да не ме убиват, докато съм беззащитен.

— Дори и в безсъзнание, ти не си беззащитен — каза му Лилит.

— Ръката, която ти дадох, се грижи за теб много по-добре от онази на Мерихим.

Споменаването на ръката му накара Уорън да се почувства неловко. Още го преследваха кошмари за онази нощ преди четири години, когато тамплиерът Саймън Крос бе отсякъл истинската му длан. И не му харесваше натякването на Лилит, че тя му е дала

сегашната. Това го караше да осъзнава по-ясно факта, че би могла да си я вземе обратно.

— Наоми е човек — каза Уорън. — Тя може да се грижи за мен по начини, по които ти не можеш.

Лилит закрачи напред и наметалото ѝ затрептя в студения зимен вятър, макар че снежинките минаваха през нея. Явно не беше доволна, но Уорън не вярваше да го нападне.

— Какво? Да не говориш за физическата ѝ връзка с теб? — попита Лилит.

Бузите на Уорън пламнаха от смущение. Въпреки всичко, което бе преживял през последните четири години, и въпреки че детството му в никакъв случай не беше пълно със сигурност и обич, той си оставаше стеснителен за някои неща.

— Не — каза Уорън. — Не говоря за това. Наоми съществува на физическо ниво, за разлика от теб. И може да общува с хората.

Лилит се приближи към Наоми и приклепна до нея. Сърцето на Уорън се сви. Той се надигна на крака и отхвърли одеялото, докато Лилит прокараваше ръка по спящата фигура на кабалистката. Обаче тя не можеше да я докосне. Ръката ѝ дори не размърда гънките на одеялото.

— Тази загриженост за нея някой ден ще ти докара беля — каза Лилит.

— Защо?

— Защото тя е тук само за да те използва.

Уорън не можеше да отрече това. Когато Мерихим си взе ръката, Наоми го бе изоставила. Разбира се, по онова време той не беше в достатъчно добро състояние, за да стои някой с него.

— Ние се използваме взаимно. — Уорън прикова с поглед Лилит. — Всички.

Лилит се изсмя насреща му.

— Забавно ми е да си мисля какво ли щеше да правиш, ако и аз имах физическа форма. — Тя погледна пак към Наоми. — Тогава едната от нас щеше да е излишна.

„Това не са хубави мисли“ — каза си Уорън.

Лилит отвърна на погледа му.

— След като нямам физическа форма, а ти все пак ме следваш, не мисля, че аз щях да съм тази, която да се чувства застрашена.

Уорън се помъчи да измисли какво да каже, но нищо не му идваше наум.

— Вдигай я — заповяда Лилит. — Имаме още много път.

— Колко много?

— Ще стигнем по някое време следобед. Ако не се мотаете.

Уорън коленичи до Наоми, хвана я за рамото и я разтърси нежно, за да я събуди.

* * *

— Има ли още някой? — попита Наоми.

Уорън я погледна объркан.

— Още някой ли?

— С нас.

Уорън хвърли поглед към зомбитата от двете им страни, после огледа близките храсти и блатистия терен с мистичните си сетива. Радарът му не засече нищо.

— Не — отвърна той. — Сами сме. Наоми помълча за малко. После каза:

— Имам чувството, че тук с нас има още някой.

Усещам това още откакто напуснахме Лондон.

Уорън знаеше, че Лилит върви редом с тях, но не ѝ обръщаше внимание, докато Наоми го наблюдаваше внимателно.

— Може би тя не е толкова тъпа, колкото си мислех — каза Лилит.

Уорън почувства гняв и се зачуди дали Лилит не е решила да позволи на Наоми да усети присъствието ѝ. През последните няколко часа Лилит бе започнала да изглежда по-веществена.

— Така ли е? — попита Наоми: — Тук има ли още някой?

— Ако имаше — рече раздражено Уорън, — не мислиш ли, че щеше да го знаеш?

— Мисля. Точно затова и попитах. — Наоми втренчи поглед в неравния кален път, по който вървяха. Оловносивото небе, отчасти забулено от вихрещия се рояк снежинки, сякаш ги притискаше. — Не можех да видя и Мерихим.

— Защото той не искаше да го виждаш.

— Мислех си, че сега е същото.

Уорън не отговори.

— Ти обаче ми каза за Мерихим — рече Наоми. — Просто исках да знам защо не ми казваш сега. — Тя помълча за малко. — Освен това усещам, че е свързано с онази книга. Онази, дето ти можеш да я четеш, а аз не мога.

— Колко дълго още ще позволяваш на любопитството й да те застрашава? — попита Лилит.

Уорън се съсредоточи върху вървенето. Още изпитваше болки от снощната битка.

— Аз ти вярвам — каза Наоми.

— Лъже — изсъска Лилит.

Уорън знаеше, че Наоми лъже. Беше усетил лъжата в нея. Но не я обвиняваше. Тя му вярваше донякъде, но доверието й отслабваше.

— Аз също ти вярвам — каза Уорън.

Наоми го хвана за ръката, онази от плът и кръв, и я задържа.

— Тогава кажи ми какво става.

Уорън усети топлината й, спомни си за последните четири години, които бяха прекарвали заедно или разделени, а после си пое дълбоко дъх и й каза за Лилит. Не й каза всичко, но достатъчно.

Лилит изсъска като попарена котка и се отдалечи. Уорън почувства страх, докато я гледаше как си отива. Не му се искаше тя да го изостави, но в интерес на истината усещаше, че няма да го стори. Ако Лилит имаше къде другаде да отиде, досега да бе отишла.

„Ти се нуждаеш от мен“ — каза й мислено Уорън.

За миг Лилит се озърна назад към него.

— Не ставай прекалено надменен — за твое собствено добро, човеко. — И с тази единствена дума тя му напомни за огромната пропаст между тях.

* * *

— Мислиш ли, че тя е същата онази Лилит? — попита Наоми. — Която уж била първата жена на Адам?

— Не знам.

Любопитството гризеше Наоми, докато тя обмисляше този въпрос. Двата седяха на един дънер под дребно, недоразвито дърво. Уорън бе довякъл един пън и го бе запалил със силите си. Наоми взе самун хляб и шунка от припасите им. Наряза хляба и месото с ножа си и направи сандвичи за двамата.

— Знаеш ли много неща за Лилит? — попита Наоми.

— Тя не е особено разговорлива.

— Не за тази. — Наоми се озърна, мъчейки се да открие жената, която Уорън твърдеше, че ги придружава. Неспособността ѝ да я види я вбесяваше. Уорън я бе описал като красива и млада на вид, въпреки хилядолетното ѝ съществуване. — За онази от легендите.

— Правил съм проучвания за нея — отвърна Уорън. Изправи се и се приближи до огъня, за да се сгрее.

Наоми протегна едната си ръка. Енергията, която използваше, успяваше да я предпази да не замръзне на зимния студ, но само едва-едва. Топлината на огъня се просмука в нея — беше много по-добре от това, на което тя бе способна.

— Смята се, че тя е майката на демоните — каза Наоми.

— Според легендата, когато Бог я създал, тя била свързана с Адам. После Той я отделил от него и, изглежда, отворил път към света на демоните. Някои източници го наричат Голямата бездна, но би могло да става дума за Среднощния извор.

— Предполагам.

Очевидната липса на интерес у Уорън по въпроса раздразни Наоми.

— Не си ли любопитен поне мъничко?

— Разбира се.

— Би могъл да я попиташ впрочем.

— Питал съм я. Не иска да ми каже. Освен това знам, че задаването на твърде много въпроси може да те убие. — Уорън я изгледа многозначително.

— Мен ли? Говориш за мен? Казваш, че тя може да ме убие?

— Да.

— Защо?

— Защото не те харесва особено.

За миг на Наоми ѝ се стори, че чува подигравателен смях. Надяваше се, да е само вятърът, но се боеше, че не бе така.

— Поне каза ли ти какво сме дошли да търсим тук?

На Уорън му се искаше Наоми просто да млъкне. Беше грешка, че ѝ каза за Лилит. През последния един час, откакто бяха подновили пътуването си, Наоми продължаваше да го бомбардира с въпроси.

— Не — каза той.

— Тогава защо дойде?

— А ти защо дойде? — попита я той.

— Защото ти ме помоли.

— Лилит пък помоли мен.

Това накара Наоми да се намръщи недоволено. Тя замълча за известно време, но Уорън знаеше, че няма да е задълго. Веднага, щом измислеше нов начин да постави въпросите, чиито отговори искаше да получи, щеше да започне отново да пита.

Той огледа околния терен. Снегът застилаше склоновете на хълмовете и висеше по клоните на иглолистните дървета по края на долината. Ако не бяха клатушкащите се зад тях зомбита, които неуморно ги следваха, картината щеше да изглежда идилична.

Сега се намираха далеч от отгъпканите пътища. От два часа насам не бе виждал къщи или признаци за човешки живот.

Лилит внезапно спря. После тръгна към едно дърво вляво. Уорън несъзнателно я последва.

— Къде отиваме? — попита Наоми.

— Не знам. — Уорън газеше през високите изсъхнали бурени и храсти, следвайки Лилит.

Миг по-късно Лилит спря и посочи към плетеница от покрити със сняг лози.

— Тук — каза тя.

— Какво? — попита Уорън. После видя, че лозите и храстите са увити около някакво изкуствено творение. Развълнуван и боязлив, той сграбчи пълна шепа лози и дръпна. Снегът се посипа по земята и лозите се отделиха с остро пукане.

Наоми се присъедини към него. Извади ножа от колана си и започна да сече лозите и храстите.

След броени секунди бяха разчистили част от ниска каменна стена, скрепена от напукан и разяден хоросан. Виждаха се няколко пролуки. Уорън огледа камъните, като се надяваше да открие някакви знаци.

— Какво е това? — попита Наоми.

— Не знам. — Уорън вдигна поглед към Лилит, която стоеше отстрани и ги гледаше.

— Прилича на стара римска стена.

Уорън се съгласи. Англия, също както и по-голямата част от Европа, беше осеяна с постройки и стени, оставени от римляните. Римската империя бе обхващала континенти и бе просъществувала векове. За известно време Адриановият вал бе разделял Северна Англия от Юга, възпирайки пиктите.

— Една римска стена в тази част на страната не е нищо особено — рече Наоми.

— Изглежда, никой не е знаел, че е тук — отвърна Уорън. Въодушевляването от това откритие бе помрачено от ужас. Каквото и да търсеше Лилит, не можеше да е нещо добро. Надяваше се, че то няма да го убие.

„Ти не вярваш, че ще те убие — каза си той. — Иначе нямаше да си тук“.

— Трябва да разчистите още от стената — обади се Лилит.

— Какво търсим?

— Знак.

— Какъв знак?

— Ще разбере, като го видя. — Несигурност се промъкна в изражението на Лилит, но тя се отърси от нея. — Мястото трябва да е тук. Но всичко толкова се е променило.

Уорън отстъпи от стената и повика зомбитата.

— Елате. Разкъсайте това.

При зомбитата понякога беше трудно да се каже какво са разбрали и какво не са, докато не стане прекалено късно. Оказваше се мъчна работа да им дадеш съвсем простички заповеди, които един жив, дишащ човек би разбрал мигновено. Но в този случай зомбитата схванаха веднага. Нахвърлиха се върху стената като скакалци и се заеха да късат растителността.

* * *

— Спрете ги — нареди Лилит.

По заповед на Уорън зомбитата се отдръпнаха от стената. Бяха работили усърдно около десет-петнайсет минути. Много от тях сега имаха счупени пръсти, а най-пресните зомбита от селото — наранени длани. Немъртвите застанаха отстрани, като потръпваха конвулсивно.

Лилит се взря по-внимателно в стената и прокара показалец по камъните. Насъбраната мръсотия падаше под дългия ѝ нокът с маникюр. Уорън не можеше да си представи някоя друга позната нему жена да рискува ноктите си по този начин. Но пък от друга страна, ноктите на Лилит приличаха на тези на хищна птица.

— Тя камъка ли докосва? — попита Наоми.

За първи път Уорън осъзна, че Лилит си взаимодейства с физическия свят. Нещо се бе променило, а промените — поне според неговия опит — невинаги бяха за добро. В него избуя предпазливост.

— Да — прошепна той.

Секунди по-късно се разкри фигура, издялана в един от камъните. На Уорън му се стори, че е може би птица, а може би насекомо.

Лилит се изправи и се огледа. Усмихна се и се обърна към него.

— Това е мястото. Усещам силата тук. — Тя посегна към един хлабав камък на върха на стената. Опита се да го вдигне, но успя само да го размърда и да го събори.

— Кое място? — попита Уорън.

— Моето място. — Лилит тръгна да се отдалечава от стената с внимателно премерени крачки. На трийсет и втората спря и се обърна пак към Уорън. — Трябва да копаеш тук.

— Защо?

— Защото онова, което търсим, е под земята.

Уорън погледна девствения сняг и разбра, че твърдата земя отдолу е замръзнала.

— Не нося никакви лопати или други подходящи инструменти. Не знаех, че ще се наложи да копая.

— Намери начин — заповяда Лилит. — Не си дошъл чак дотук, за да се провалиш.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Когато няколко дни по-късно я пуснаха от болницата, Лея носеше превръзка на дясното си око. Превръзката предизвикваше сърбеж и постоянно ѝ пречеше. Под нея очната орбита бе празна. Хирурзите бяха предпочели да махнат окото, вместо да рискуват да възникне инфекция толкова близо до мозъка.

Докато плътта не заздравееше, нямаше да е възможно да се постави протеза — нефункционална, освен възможността да разполага с уред за записване на образи или въздушна пушка с отровни стрелички. Но дори в този случай перспективата за поставяне на изкуствено око не ѝ изглеждаше приятна.

Лея се върна в отредената ѝ квартира в тайния комплекс под Лондон. Изглежда, под града имаше достатъчно място да се скрият много тайни. Съществуваха няколко такива комплекса, но нейната организация нямаше достъп до всичките.

Дори и след четири години тя не усещаше квартирата като своя собствена. Вместо това се чувстваше като гостенка на хотел. Опита се да гледа филми и телевизионни програми на запис и да почете от няколкото книги, които бе успяла да си набави. Дори си готвеше сама, вместо просто да слезе да яде в столовата.

Нищо не помагаше. Всеки ден — а те бяха пет поредни, пет пъти повече, отколкото някога бе прекарвала тук, — ѝ ставаше все по-трудно да се справя. Имаше нужда да върши нещо и тази нужда я тормозеше непрестанно.

Излизаше навън само за да вземе продукти и за тренировки. Въпреки че ѝ предстоеше физическо възстановяване, тя натоварваше здраво тялото си, за да го вкара във форма. Това имаше значение вън на улицата, дори да си облечен в биоподсилващ костюм.

През повечето време спеше и чакаше Лира Дариус да ѝ даде назначение. Всеки ден пращаше молби за това по имейла — сутрин и следобед. Но не знаеше дали е готова да приеме задачата, която бе

уверена, че ще получи. Чудеше се какво ли би казал Саймън Крос за предложението на Лира да го направят върховен водач на тамплиерите.

„Дали Саймън ще се изкуши? — питаше се тя. — Особено на фона на онова, което се опита да направи Буут преди няколко месеца?“ Знаеше, че ако предложението беше просто да се свали Великия магистър Терънс Буут от поста му, Саймън щеше да е по-изкушен. Лея се бе намирала там заедно с тамплиерите, когато измъкнаха Саймън от капана на Буут.

Саймън уважаваше мнозина от другите тамплиери. Да завземе властта над тях, нямаше да е лесно.

И то само ако Лира Дариус успееше да осъществи своето предложение. Ако Саймън се опиташе и не успееше, щеше да се окаже в още по-лошо положение спрямо тамплиерите, отколкото бе сега.

А междуременно Лея можеше само да чака да види какво ще стане. Не разполагаше с начин да се свърже със Саймън Крос и да разбере дали е жив или мъртъв. Предложението на Лира можеше да се окаже неосъществимо.

* * *

Сутринта на шестия ден Лира Дариус прати съобщение по интернет каналите, поставени във всяка стая. Лея ядеше суха зърнена закуска от една кутия и гледаше новинарски записи от нашествието. Надяваше се, че ще види нещо за Адската порта, което никой по-рано не е забелязал.

Върху телевизионния екран се изписаха букви:

Лея Крийзи.

Лея взе интерфейсната подложка, която лежеше до нея на кушетката. Пусна машата компютърна програма и написа:

Тук съм.

Устройството превърна надписа в печатни букви на екрана. Тя натисна „Изпрати“.

Телевизионният монитор спря новинарския запис от околностите на катедралата „Свети Павел“ и показа нов екран. Лира Дариус седеше на бюро в кабинет някъде в подземния комплекс. Местонахождението на кабинета бе известно само на шепа хора. Лея не беше от тях.

— Как се чувстваш? — попита Лира.

— По-добре съм. — На Лея ѝ стана неприятно, че по навик се опита безуспешно да фокусира върху образа. В последно време нещата просто изглеждаха различни. Тя все си повтаряше, че зрението ѝ ще се подобри, но всъщност не вярваше в това. Или пък че с времето ще свикне. И в това също не вярваше. Фактът, че постоянно усеща какво е загубила, я ужасяваше и предизвикваше чувство на клаустрофобия.

— Чудесно.

— Готова съм да се върна на работа — рече Лея, преди жената да е казала нещо друго. — Аз... аз имам нужда от това. — Искаше ѝ се да каже още нещо. Искаше ѝ се да каже на Лира, че тяхната професия не включва приятелство.

През годините беше опознала няколко от другите действащи агенти, но само по време на акция, никога не беше излизала с тях да пийнат по нещо. Обучението им изключваше възможността да се виждат отново, след като излязат във външния свят. Дори в свят, пълен с демони.

Безопасността изискваше да останат разделени и да се събират само за разузнавателни операции или за да унищожат нещо. „Удряй и бягай“ си оставаше единственият начин за ефективна работа. Ако живееха на едно място, агентите се превръщаха в мишени.

— Ще видим дали можем да те уредим. Среца в разузнавателния отдел след двамайсет минути. Ще се оправиш ли?

— Да. — Лея бе смутена от вълнението в гласа си. Веднага щом мониторът угасна, тя се захвана за работа.

* * *

В цивилните дрехи, вместо черния брониран костюм, Лея се чувстваше като гола. Засега лекарят, който се грижеше за нея, не ѝ бе

дал разрешение да го облича. Носеше джинси, ботуши и пуловер, който да я пази от студа в стаята.

Лира и трима агенти седяха около маса за съвещания. Лея познаваше двамата мъже и другата жена, но само бегло. Стените бяха покрити с компютърно оборудване и цялата стая жужеше.

Три ди проекторът в центъра на масата предаваше сменящи се образи на Саймън Крос. Лея се чувстваше почти гузно да гледа Саймън. Това ѝ напомняше как се бе възползвала от стремежа му да я защити, за да проникне в тамплиерското Подземие и да се измъкне с колкото може повече информация.

— Както всички знаете — каза Лира. — Ръководството е измислило работна стратегия относно тамплиерите.

— Аз не съм голяма почитателка на тези бронирани смешници — каза другата жена. — Те, изглежда, участват във всичко това заради себе си, а не от искрено желание да сразят врага.

— Саймън не е такъв — каза автоматично Лея. Заговори, още преди да е осъзнала, че ще го направи. Веднага се почувства смутена. „Като ще е гарга, да е рошава“ — рече си тя, когато всички глави се обърнаха към нея. — Той полага усилия да изведе цивилните от града и да ги снабди с храна. Ако можеше да убие всеки демон в Англия, щеше да го направи.

— Е — каза Кларис Томпсън, като допря пръстите на двете си ръце, — изглежда тук имаме някой, който е силно привързан към тамплиерите. — Тя беше в началото на петдесетте, слаба жена с изпито лице и сиво-бяла коса.

Лея се въздържа от отговор или коментар. Харесваше Кларис и знаеше, че ако самата тя се намираще на мястото на някой от тези хора, щеше да изпитва същите чувства.

— Саймън Крос — каза Лира — е различен от повечето. Каквото беше и лорд Съмърайл.

Кларис повдигна брадичка, а после я сведе.

— Това го признавам.

Лира отвърна на погледа на жената също толкова втренчено.

— Добре. Така нещата ще вървят доста по-бързо.

Един нерв трепна върху долната челюст на Кларис.

Всички отдели в организацията бяха самостоятелни. Не можеха да се сработват добре. А и не бяха предназначени за това. На теория

всички работеха, без да знаят един за друг. Да са заедно се беше оказало трудно.

— Ръководството иска да намери начин да обедини тамплиерите — каза Лира.

— Аз мислех, че са обединени — обади се Бърнард Карпентър. Той беше в началото на шейсетте, охранен и със сребриста коса.

— Не. Пристигането на Саймън Крос от Южна Африка внесе известен разкол сред тях. Знаем, че повечето тамплиери загинаха при „Свети Павел“.

— А останалите се крият — изръмжа Крейг Гордън. Той приближаваше петдесетте и имаше репутация на майстор в шпионските игри.

— Смятаме да променим това — каза Лира.

Това заявление, подхвърлено толкова небрежно, шашна Лея. Тя се опита да го осъзнае със замаяния си ум. Болката в главата ѝ я накара да съжали, че не си е взела лекарствата, но искаше да е с бистър ум за срещата.

— Знаем, че съществуват поне две групи тамплиери — продължи Лира. — Една в Лондон и една — групата на Саймън Крос — някъде извън Лондон.

— Някъде ли? — повтори Карпентър. — Значи дори не знаем къде се намира този Крос?

— Не.

Кларис изгледа замислено Лея.

— Но вие казахте, че агент Крийзи може да се свърже с него.

— Да.

— Значи тя знае къде е това скривалище. — Тонът на жената бе на косъм от това да се превърне в обвинителен шамар в лицето.

— Знае — съгласи се Лира. — А аз реших да зачета молбата ѝ да не разкрива тази информация.

— Откога сключваме сделки с по-нисшите служители в тази организация? — попита Гордън.

— Откъде да знаем, че агент Крийзи не е била компрометирана? — попита Кларис.

— Аз сключих тази сделка — каза Лира, — а аз съм равнопоставена с вас. Що се отнася до съмненията ви относно агент Крийзи, тя само преди седмица рискува живота си, за да унищожим

една оръжейна фабрика. В момента носи раните от тази битка. Това за мен е достатъчна гаранция.

Никой друг в стаята не продума, но Лея усещаше вълните от враждебност, насочени към нея. „Те са уплашени“ — осъзна тя. Това я изненада. През цялата си кариера беше смятала, че хората от най-горното ниво на организацията ще са хладнокръвни, владеещи се личности, в чиито вени тече ледена вода. Осъзнаването, че те не се различават много от самата нея, я шокира, а може би и малко я уплаши.

— Освен това операцията на Крос почти го разорява. Тамплиерите едва съумяват да се грижат за хората, които прибират при себе си — каза Лира.

— Ако човекът не може да се справи със собственото си начинание — попита един от мъжете, — от каква полза може да ни бъде?

Лира погледна към Лея.

— Може би ти ще отговориш на това, агент Крийзи.

Хваната неподготвена, Лея се помъчи да се овладее бързо. Не очакваше, че ще ѝ се наложи да отговаря на въпроси.

— Семейството на Саймън Крос винаги е заемало важно място в историята на тамплиерите. Освен това много от тамплиерите, криеци се в Подземието, симпатизират на действията му. Някои са дезертирвали от Подземието, знаейки, че никога няма да бъдат допуснати обратно, само за да се присъединят към Саймън.

— Той има възможност да разколебае и останалите тамплиери, така ли? — попита единият мъж.

— Така смятаме — отвърна Лира. — Според видяното от нас, онези тамплиери, които са се сврели в Подземието, нямат никакво намерение да вземат активно участие в борбата с демоните.

— Те чакат да съберат повече воители — каза Лея. — Всичко това го има в доклада ми.

— Всички вие би трябвало да го знаете. Аз разпространих тези доклади.

Никой не възрази.

— Не можем да позволим на тамплиерите да чакат — продължи Лира. — Те са ни нужни на улиците, да се бият с демоните.

„Защото нашите оперативни работници са на свършване“ — помисли си Лея.

— Да — каза Лира, като се втренчи настойчиво в нея, за да ѝ покаже, че е отгатнала мислите ѝ. — За момента Саймън Крос не е насочил усилията си към печелене на войната с демоните или към опити да затвори Адската порта.

— Саймън се опитва да спасява хора — каза Лея, решила, че трябва да го защити. Не искаше никой да разбира погрешно мотивите на Саймън. — Неговите хора действат предимно като търсачи на провизии и като спасители.

— Но той също така обучава цивилните да се бият — каза Лира. — И им дава брони. Тамплиерски брони. — Тя посочи към три дито по средата на съвещателната маса. Един триизмерен образ се изду като балон от апарата. Още осем последваха първия.

Лея не позна никое от лицата, но познаваше изражението на смърт върху всички тях. Тя поклати глава и моментално съжали за това, когато в черепа ѝ избухна болка.

— Нито един от тези хора не е бил тамплиер — каза Лира. — Когато открихме трупове им, проследихме финансовото им състояние и медицинската информация за тях отпреди отварянето на Адската порта. Преди смъртта си, преди нашествието, те са били обикновени британски граждани.

Гордън се приведе напред и погледна мъртвите лица.

— Крос взима хора от населението.

— Да.

— За организация, която е била свръхсекретна в продължение на стотици години, това е доста радикална крачка.

— Съгласна съм.

— Другата група тамплиери прави ли същото?

— Не — отвърна Лира.

— Не искат — добави Лея. — Те са с психиката на хора, които се крият. Била съм в тяхното Подземие. — Знаеше, че това ще усили подозренията им, но беше неизбежно. — Другите тамплиери се придържат педантично към своя кодекс на поведение, който изрично забранява връзките с външни лица.

— И все пак ти беше тази, която спаси младата Джесика Съмърайл — каза Кларис на Лира.

— Да — призна Лира.

— Тогава защо не потърсиш съюз чрез нея?

— Тя е дете.

Карпентър поклати глава.

— Самият Крос е почти дете. На колко е? Двайсет и шест?

Двайсет и седем?

— Двайсет и девет — отвърна Лира.

— Трудно може да се нарече опитен управник — отбеляза той насмешливо.

Когато Лея заговори, гласът ѝ беше твърд и равен.

— Саймън Крос не е управник, опитен или не. Той е защитник. Един от най-добрите тамплиери, появявали се някога. Той е воин и водач, и олицетворява всичкото състрадание и правила, зложени в тамплиерския кодекс.

— Ти си голяма негова почитателка, нали? — попита мило Кларис.

ДВАДЕСЕТ

Лея се обърна към жената толкова ядосана, че едва се владееше.

— Вие кога за последен път сте рискували живота си на бойното поле?

Лицето на Кларис се покри с петна от гняв.

— Това не влиза в моите задължения. Аз трябва да събирам разузнавателни данни и да...

— Саймън е навън всеки ден — каза Лея. — Никога не иска от другите да правят нещо, което сам не би направил. Или да поемат рискове, които той не би поел. Ето защо разполага с безусловната подкрепа и уважение на воините си. Той не се крие зад командни вериги. Използва себе си като пример.

С изкривено от гняв лице, Кларис отклони поглед.

— Точно затова го искаме в своя лагер — каза Лира в последвалата тишина. — Агент Крийзи. Упълномощавам ви да отидете с един отряд при Саймън Крос и да го уведомите — спазвайки границите, които ще ви бъдат определени, — че нашата организация е готова да подкрепи негов опит да стане водач на тамплиерите.

— Без отряд — каза Лея.

Лира скръсти ръце. Изглеждаше недоволна.

— Едва ли бих могла да поискам да отидеш там сама.

— С цялото ми уважение, не мога да заведа никого там — каза Лея. — Дадох дума на Саймън, че няма да разкрия местонахождението на неговото укрепление.

— Това е абсурдно — възрази Карпентър. — Като се има предвид колко опасна е станала обстановката в Лондон, една сама жена не може да се надява да премине по тези улици.

— Ще се измъкна от града — каза Лея на Лира, защото знаеше, че именно нея трябва да убеди. — Правила съм го и преди.

— В сегашното си състояние? — Тонът на Гордън прозвуча така, като че ли всеки би трябвало да знае колко невъзможно е това. — Не

искам да бъде груб, но сега сте в по-лоша форма, отколкото последния път, когато бяхте навън.

От това я заболя. Лея прехапа устната си, за да не отговори.

— Аз съм уверена в нейните способности — заяви Лира.

— След като агент Крийзи е единственото средство за постигане на тази цел — каза Карпентър, — тя трябва да бъде защитавана. А не да рискува.

— Всички рискуваме — рече Лира. — Всеки ден, през който живеем в този окупиран от демоните град, рискуваме всичко, което сме. И всичко, което ще бъдем. — Тя погледна към Лея. — Медицинското ти разрешително пристигна. Вземи каквото ти е нужно от оръжейната и моторния парк. И ми кажи, ако ти трябва още нещо.

— Добре. Но как смятате да дадете на Саймън контрол над тамплиерите? Буут и останалите няма да отстъпят властта доброволно.

— Проследихме някои от тамплиерите, живеещи в онези подземни бункери — каза Лира. — Намерихме достатъчно такива, за да покажем на тамплиерите, че можем да работим с тях или против тях. Също така ще се погрижа да им излезе скъпо, ако решат да не ни сътрудничат. — Тя замълча за малко. — Но залагам и на още нещо, агент Крийзи. Тамплиерската организация — всеки мъж, жена и дете, отраснали в онези домове — е научена да обича героите.

Лея си спомни какво ѝ бе разкрил Саймън, когато тя слезе с него в тамплиерското Подземие, и разбра, че е истина.

— Аз искам да им напомня, че не всички герои на света са загинали през онази нощ край „Свети Павел“ — продължи Лира. — И че не всички носят тамплиерски брони.

Кларис поклати глава.

— Знаеш не по-зле от мен, че едно от първите неща, които правим в тази организация, е да лишим новозавербуваните от идеята, че ще бъдат герои. Героите умират прекалено бързо на бойното поле.

Лира ги изгледа.

— Светът се е променил. По-рано ние служехме най-добре, като стояхме в сянка, и не казвам, че сега трябва да излезем на открито. Но вярвам, че е дошло времето за герои. Или поне за хора, достатъчно героични, за да привлекат повече ресурси на наша страна за известно време. — Тя направи пауза. — Има ли нещо друго?

Никой не заговори, но явно и никой не беше доволен.

— Агент Крийзи — каза Лира. — Искам да ви пожелаю успех. — Тя се приближи до Лея и протегна ръка.

Лея я стисна.

— Благодаря. И ако не възразявате, смятам да тръгна веднага. От пет дена седя в апартамента си. Имам чувството, че ще полудея.

— Разбира се.

Лея напусна стаята, но никой от останалите не помръдна. Тя се зачуди за какво ли друго ще говори групата в нейно отсъствие. После изпразни мислите си и се съсредоточи върху своето пътуване за срещата си със Саймън Крос. Не можеше да повярва с какво нетърпение го очакваше. Въодушевлението ѝ се струваше почти греховно.

* * *

В три следобед Лея вече седеше върху мотоциклет „Ендуро“, покрит с матовочерен гланц, и летеше през града, а един Кървав ангел я преследваше с писъци. Облечена в черния си костюм, с поставена маска и усещайки непривичната тежест на наочника, който бе принудена да носи за усиляне на зрението, Лея наблюдаваше приближаването на Кървения ангел в треперещите огледала.

Демонът пикира отново и раззина уста.

Лея удари задните спирачки, които стиснаха гумата, и мотоциклетът се приплъзна по улицата. Тя общо взето контролиреше плъзгането, но напуканата настилка постоянно подлагаше на изпитание уменията ѝ да кара.

Кървеният ангел профуча над нея. Във въздуха нямаше толкова голямо съпротивление, колкото на улицата. Лея можеше по-бързо да спира и да ускорява в правите отсечки.

Обаче имаше проблем с разстоянието. Щеше да ѝ е необходимо време да се приспособи към новото си зрение. Тя се плъзна неприятно близо до един миникупър, в който имаше два натрошени скелета. За миг кракът ѝ се заклеци между задната броня на малката кола и мотоциклета.

Лея стисна кормилото и издърпа мотоциклета назад. Без увеличената сила на черния костюм вероятно изобщо нямаше да може

да го помести и със сигурност нямаше да успее навреме.

Кървавият ангел се изви в небето. Две сгради по-нататък един гаргойл, който всъщност беше демон, изведнъж се вдигна във въздуха. Лея не позна от какъв вид е демонът. През Адската порта сякаш всеки ден идваха нови.

„Няма да се мотаеш тук, за да разбереш какъв е — каза си тя. — Мърдай“.

Даде газ и се понесе отново с рев по улиците. На завоите накланяше мотоциклета толкова силно, че коляното ѝ понякога докосваше грапавата улична повърхност. Лъчите и куршумите на демонските снайперисти прорязваха въздуха, минавайки на сантиметри от нея, и се забиваха в останките от колите, покрай които тя маневрираше за прикритие.

Видя в огледалата, че Кървавият ангел лети след нея.

Лея натисна пак спирачката, превключи на по-ниска скорост и сви рязко в първата тясна уличка. През нея едва би могъл да мине камион, да не говорим за Кървав ангел с напълно разперени криле.

С яростен писък Кървавият ангел спря преследването и се отблъсна от една сграда, за да не се вреже в нея. Освободи вълна от магическа ярост, която подпали уличката точно зад Лея. Големият двигател на мотоциклета изпълваше тясното пространство с гръмотевичен тътен.

Отпред в уличката имаше двама демони Ловци, които приличаха на кръстоска между големи гущери и вълци и имаха челюсти като на алигатор. Трупове и гниещ боклук образуваха адско трасе с препятствия. Въздухът бе пълен с вонята на смърт и развала.

Ловците се обърнаха към Лея и раззинаха челюсти, оголвайки редици остри зъби. Хвърлиха се към нея. Лея не бе сигурна дали демоните са достатъчно умни, или просто действат по инстинкт. Смяташе, че ако могат да мислят, ще са убедени, че като ги види, тя ще спре или пък ще се опита да избяга.

Лея даде газ и се насочи право срещу тях. В последния миг кривна встрани към един демонски труп, форсира двигателя, после завъртя рязко амбреажа и дръпна кормилото назад. Предното колело се удари в трупа на демона и излетя във въздуха.

Тя прелетя поне шест метра, минавайки високо над щракащите челюсти на Ловците, преди да се приземи. За миг кормилото остърга

леко една стена и Лея трябваше да положи усилия да запази контрол.

После се устреми отново напред, като чертаеше наум маршрута си през града. Измъкването щеше да е най-опасната част.

* * *

Изгарянето бе плъзнало извън Лондон и протягаше неравни пипала към околната местност. Сивите сгради на същинския град бяха заменени от къщички с дворове и празни пространства помежду им.

Макар че не можеше да се прекара ясна граница между Изгарянето и заснежения пейзаж отвъд, имаше доста промени, които правеха разликата лесно забележима. Земята в близост до града беше сива и напукана. В самия Лондон през последните няколко седмици бяха валели само киселинни дъждове, което беше течна смърт, а не истинска влага.

Земята отвъд напомни на Лея за Коледите, които бе прекарвала със семейството си, за дългите пътувания до къщата на баба и за света, в който годишните времена се меняха навсякъде. Сега всичко това бе останало в миналото.

Тя хвърли поглед към огледалата, докато се носеше през извънградската местност. Засега изглеждаше, че е оставила чудовищата зад себе си. Демоните изпълваха Лондон, но не бяха навсякъде.

Поне засега.

Тя се поотпусна малко и се отдаде на пътуването. Каза си, че чувството за сигурност, което изпитва, е само илюзия и не бива да разчита на него. Илюзията се разби, когато подмина една крайпътна сергия, отрупана с гнили плодове и зеленчуци. Подпухнали трупове лежах на върху нея като зловещи кукли.

Лея знаеше, че труповете не са на собствениците на сергията. Те със сигурност се бяха махнали още преди години, при отварянето на Адската порта.

„Нещо ловува редовно в този район — каза си тя. — Използва сергията, за да излага жертвите си като трофеи. Изглежда се гордее със свършеното“.

Насили се да откъсне поглед от мъртъвците и да не мисли за това, че някога те са били хора с надежди и желания. Същевременно се надяваше, че няма дотолкова да свикне да изключва чувствата си, че някой ден да ги загуби напълно.

* * *

Топлена от черния костюм, който сега бе станал отчасти бял благодарение на маскировъчната технология, Лея газеше през снега. Мотоциклетът бе останал на единайсет километра зад нея, паркиран в плевнята зад старата къща на една ферма. Прокрадването през хълмиста местност не включваше мотоциклет, който лесно би могъл да затъне в дълбокия сняг. Тя оглеждаше хълмовете, долините и отрупаните със сняг иглолистни дървета, възправящи се редом с голите скелети на дъбове и ясени.

Беше впечатлена от огромното количество сняг. Не можеше да си спомни някога да е валяло толкова, а сега не спираше да се сипе. Зачуди се дали близостта на Изгарянето не увеличава количеството на снеговалежа. Може би самата природа се опълчваше на демоните.

На четиристотин метра по-нататък тя забеляза тамплиерски разузнавач високо на един хребет. Когато той не помръдна, Лея си помисли, че може да не я е видял. Зачуди се дали да изключи маскировъчната технология на костюма, или да се опита да даде сигнал на мъжа.

Тогава двама тамплиери — един мъж и една жена — излязоха от храстите отпред. Насочиха към нея картечни пистолети.

— Спри — заповяда жената.

Лея спря и протегна ръце встрани от тялото.

— Коя си ти? — попита жената.

— Мога да си сваля маската — предложи Лея.

— Свали я, но бавно.

Лея предпазливо докосна маската си с пръст и освободи електромагнитните закопчалки. Щом маската се отдели от черния костюм, тя омекна и увисна като плат, с изключение на допълнителните кевларови плочки отзад на черепа, на челото, около очите, на брадичката и върху скулите. Постоянно течащият през

костюма електрически ток втвърдяваше плата и той ставаше як почти колкото стомана.

— Казвам се Лея Крийзи — рече тя. — Аз съм приятелка на Саймън. Искам да кажа, лорд Крос.

Тамплиерите останаха неподвижни за момент, после мъжът ѝ махна да се приближи.

— Идентифицирахме те. Имаш разрешение да минеш. Ела с нас.

— Може ли да си сложа пак маската? — попита тя. Дъхът ѝ излизаше на малки сиви облачета. — Навън е студено.

— Може.

Лея с благодарност навлече отново качулката, затегна електромагнитните закопчалки и усети как маската се втвърдява от електричеството, генерирано от костюма ѝ. Само след секунди тя отново представляваше плътно прилепнал противокуршумен щит.

— Лорд Крос в укреплението ли е? — попита Лея.

— Да — отвърна мъжът. — Искаш ли да му предадем някакво съобщение?

— Не, благодаря. Предпочитам да го изненадам.

— Времето не е подходящо за изненади, госпожице.

— Остави я на мира — намеси се жената. — Лорд Крос ще се радва да я види. А и това определено е хубава изненада.

Лея се надяваше да е така, но не мислеше, че предложението, което носи, ще бъде прието благосклонно. Саймън Крос беше един от най-обаятелните мъже, които някога бе срещала, но когато нещата опираха до чест, той гледаше всичко да е ясно и чисто.

Имаше чувството, че знае какъв ще бъде отговорът му на предложението на Лира. Само се надяваше да не се вбеси толкова, че да я изрита навън.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

— Колко голяма мислиш, че е? — Уорън се вгледа в заровената постройка и поклати глава.

— Не знам.

— Римска ли е? — попита Наоми. Стоеше до него на ръба на ямата, изровена от зомбитата през последните пет дни.

Изкопът беше неравномерен — някъде бе широк метър и половина, а другаде три, дори четири метра. Зомбитата бяха откопали всичко, което изглеждаше, че може да е част от постройката, но тъй като не можеха да мислят добре самостоятелно, се нуждаеха от постоянен надзор.

На Уорън му се налагаше да спи от време на време, макар че се чувстваше така, сякаш изобщо не е спал. Сънят му приличаше повече на изпадане в безсъзнание за кратки периоди. А понякога беше прекалено завладян от онова, което разкриваха разкопките. Постройката беше с груба правоъгълна форма, широка осемнайсет метра и дълга трийсет. Засега беше висока поне два и седемдесет, но още не бяха стигнали дъното.

— И това не знам — отвърна Уорън.

— Тя не ти ли каза? — попита Наоми, имайки предвид Лилит.

— Тя не се мярка много наоколо. — На Уорън му беше неприятно да го признае, защото това го караше да се чувства уязвим тук, толкова далеч от Лондон. Никога не бе харесвал обширните открити пространства. Това не беше чак агорафобия^[1], той просто знаеше къде му е мястото.

— А защо не се мярка?

— Не знам.

Наоми се намръщи подозрително.

— Май изведнъж взе да не знаеш много неща.

Уорън със съжаление призна пред себе си, че е точно така.

— Е, това поне го знам.

Зомбитата продължаваха да копаят. Все така нямаха лопати и кирки, но се справяха, използвайки откъртени клони, камъни и дори собствените си кости. Може би ако имаха инструменти, щяха да са напреднали повече, но работеха неуморно. Продължаваха да ровят земята ден и нощ. От време на време, когато Уорън спеше или се разсееше, някое от зомбитата тръгваше да блуждае нанякъде и не се връщаше повече.

— Опита ли да се свържеш с нея? — попита Наоми.

— Да. — Уорън се опита да скрие раздразнението си, но съдейки по ледения поглед на Наоми, не успя.

— Направил ли си нещо, което да я ядоса?

— Не. — Уорън се поправи. — Поне доколкото ми е известно.

— Какво си направил?

— Общо взето същото, което правиш и ти. Задавах много въпроси.

Наоми не каза нищо и Уорън се зачуди дали е направила връзката. Наоколо продължаваше да се носи шумът от импровизираните инструменти на зомбитата, дълбаещи земята.

— Кой би построил сграда — попита Наоми, — без да ѝ направи врата?

— Може да е в другия край, който още не сме откопали — предположи Уорън.

— Познаваш ли някого, който би построил нещо толкова голямо само с един вход?

— С един вход ще е по-лесно да го държи под контрол.

— И защо ще го строи чак тук? Само една сграда?

— Доколкото знаем — отвърна Уорън, — тук има заровен цял град.

— Обаче не знаем много — рече студено Наоми и се отдалечи от него.

Уорън нямаше нищо против тя да престане да му обръща внимание, защото това му позволяваше да се съсредоточи върху собствените си въпроси. Не вярваше, че Лилит ще го доведе чак до това затънтено място само за да го накара да откопае една сграда без вход.

Малко по-рано, в пристъп на раздразнение, бе наредил на зомбитата да разбият каменната стена, но те не бяха успели да го

сторят. Той дори опита да използва мистичните сили, които притежаваше, но без никакъв резултат. Засега сградата си оставаше недостъпна.

* * *

Уорън вървеше бавно през изкопа. Разтопеният сняг, отъпкан от краката на зомбитата, се бе превърнал в хлъзгава кал.

Вниманието му моментално бе привлечено от надпис върху една от стените. Той неволно се зачуди колко ли дълго тази част от стената е стояла заровена и никой не ѝ е обръщал внимание.

Надписът се състоеше от нещо като пиктограми. Красиви хора и одежди украсяваха стената. Уорън приближи фенерчето си и се помъчи да разчете рисунките. На пръв поглед в тях нямаше никакъв смисъл.

Почти всички изобразяваха една и съща жена, а някои от сцените граничеха с порнография. Която и да бе жената, тя явно бе ненаситна за всякакви плътски наслади.

— Научиш ли се веднъж да четеш езика, надписът става прост.

Усетил нечий горещ дъх на бузата си, Уорън се обърна и откри, че Лилит стои до него. Изглеждаше по същия начин, както винаги, но като че ли имаше повече цвят. После Уорън осъзна, че бе почувствал дъха ѝ на бузата си.

Механично посегна към нея, опитвайки се просто да сложи ръка на рамото ѝ. Ръката му докосна пространството, където уж беше нейното тяло, и мина през нея, но Уорън усети топлината ѝ, както и слаба съпротива.

— Ти знаеш ли езика? — попита той.

— Да. — Лилит се усмихна. — Аз го измислих. — Тя се наведе към пиктограмите. — Надписът е красив, нали?

— Да — съгласи се Уорън. — Изглежда се върти около една жена.

— Това съм аз.

Уорън се поколеба и погледна пак, но не видя прилика. Жената на пиктограмите можеше да е всяка.

— Сигурна ли си?

— Да. Всички мъже ме виждат така, както искат. — Лилит го изгледа. — Твоето собствено желание създаде образа, който виждаш пред себе си.

— Това означава ли, че не си истинска?

Тя му се усмихна.

— Все още има толкова неща, които не разбираш. Аз съм истинска, Уорън. Също толкова истинска като ръката, която ти дадох. Но ти ми помагаш да стана истинска. Даваш ми форма. Без теб ще бъда само сън.

Уорън не попита нищо повече по тази тема, защото тя му се струваше твърде объркваща. Вместо това се съсредоточи върху сградата.

— Кой е построил това? — попита той.

— Аз заповядах да издигнат тази сграда.

Това слабо изненада Уорън. Въображението му вече го бе изпреварило доста.

— Защо?

— Трябваше ми някакво място, където да чакам.

— Да чакаш? — Уорън насочи фенерчето към нея. — Да чакаш какво?

— Не е ли очевидно? Да се отвори Адската порта. — Лилит тръгна по-нататък по изкопа, разглеждайки пиктограмите.

— Не разбирам.

— След като Адската порта се отвори, не ми се налагаше да чакам повече.

— Защо си чакала?

— Защото хората не можеха да използват достатъчно добре мистичните енергии на света. И защото поначало тук нямаше достатъчно мистична енергия. Тя се разпръсна, когато хората се отделиха от нея и се отдадоха на науката. — Лилит се намръщи и произнесе думата наука като нещо мръсно.

— Хората винаги ли са можели да се свързват с мистичните енергии?

Лилит му се усмихна.

— Разбира се. Ти например си притежавал голяма вродена способност, преди да се отвори Адската порта. В края на краищата убил си своя пастрок още когато си бил дете.

— Той щеше да ме убие. — Дори след всичките тези години и въпреки че знаеше, че пастрокът му бе възнамерявал да го убие, Уорън изпитваше смътна вина за стореното. Беше се опитвал да я потисне, но това му се бе удавало по-лесно, когато не вярваше, че магията съществува или че той е способен на подобно нещо.

— Знаем.

Уорън я последва, чудейки се какво търси.

— Тамплиерите винаги са имали достъп до част от мистичната енергия, поради своята вяра и същност — рече Лилит. — Както и други хора. Но никога не успяха да се съберат много могъщи личности на едно място, затова трябваше да чакам.

— Имаш нужда от мистичната енергия, за да се сдобиеш с облик. Тя наклони глава и го изгледа.

— Това е едно възможно обяснение. Доста е опростено, разбира се, но ти не си подготвен да разбереш напълно онова, за което говоря. Може и никога да не бъдеш.

Уорън не беше сигурен дали са го обидили, но пренебрегна бликналия гняв и се съсредоточи върху въпросите си.

— Демоните идват от Среднощния извор — каза Лилит, сякаш усещайки раздразнението му. — Ние никога не губим връзка с него и колкото по-високо се издигаме в демонската йерархия, толкова по-силно сме свързани със Среднощния извор. Тук аз се оказах изолирана.

— Защото хората са спрели да използват мистичните енергии.

— Както си забелязал, не всички хора могат да призовават тези енергии, а още по-малко да ги контролират. Не всички демони имат магическа същност. Мнозина са просто зли. Хората обаче винаги са били завистливо племе.

„А демоните не са ли?“ — помисли си Уорън, но не изрече въпроса на глас.

— Демоните са най-завистливите от всички — каза Лилит. — Тук, на този свят, хората изпитвали такова негодувание срещу онези, които използват мистичната енергия, че ги подлагали на гонения. Наричали ги вещици и магьосници, и — макар и погрешно — обладани от демони. И ги избивали.

Уорън веднага се сети за процесите срещу вещици, състояли се в Англия, по други места в Европа и в Америка.

— Използването на мистични енергии остана в миналото още преди повече от седем хиляди години — продължи Лилит. — Последното място, където те се използваша широко, беше Лемурия^[2]. Атлантида бе потънала отдавна, а глупците от Лемурия накрая задействаха същия подземен катаклизъм и потопиха и своя свят на океанското дъно. Тогава реших да чакам.

— Защо тук? Защо в Англия?

— Защото зърнах проблясъци от бъдещето. Знаех, че когато демоните пристигнат, ще дойдат първо тук. Затова накарах да построят това и да създадат Книгата, която е у теб.

Уорън си спомни кабалистката, на която Мерихим бе дал ръката си, и попита:

— Защо Мерихим не накара новата си пионка да вземе Книгата от мен, когато ми отне ръката?

— Защото съвсем бе забравил за нея — усмихна се Лилит. — Аз го накарах да забрави. Също както отначало му подшушнах в ухото, че Книгата съществува и че трябва да те прати да я намериш.

— Искала си аз да взема Книгата?

Лилит го изгледа.

— Ти имаш голям потенциал. Мерихим е твърде голям егоист, за да вярва в нещо извън себе си. Ако ти не беше там в онази нощ, когато кабалистите го изтеглиха през портала, Мерихим нямаше да е тук. Тогава той нямаше да сложи знака си върху теб и аз нямаше да мога да общувам с теб. Всички тези неща са част от схема, която още изследваме.

— Каква схема? — Уорън не знаеше дали да се чувства застрашен, или въодушевен. Накрая реши, че вероятно и двете.

— Все още я изследваме. — Лилит замълча и посегна към стената пред себе си.

— Къде беше?

— Трябва да се грижа за някои неща на друго място.

— Никога по-рано не си ме изоставяла така.

— По-рано не бях достатъчно силна. Сега съм. А има много неща, които трябва да сторя, ако искаме да постигнем успех.

— Успех в какво? — попита Уорън.

— Полага ми се място на този свят. Това бе уговорено, още когато ме пратиха тук. Не се предвиждаше да оставам сама толкова

дълго. Бях предадена. Когато свърша, ще си отмъстя за това. — Красивото лице на Лилит застина в неумолима маска.

Уорън сметна това за заплашително. Не защото тя би насочила част от гнева си към него, а защото знаеше, че очаква от него да бъде на предната линия във всеки опит за отмъщение, който предприеме. Не му се искаше да участва в тази работа.

— Нашите цели съвпадат, поне до известна степен — каза тя. — Ако ме слушаш и ако си ми верен, ще станеш по-могъщ, отколкото някога си си мечтал.

Уорън не искаше могъщество. Но имаше нужда от него. За да бъде в безопасност, трябваше да е могъщ. През последните четири години, а даже и преди това, бе усвоил този урок.

— Всичко ще е наред — каза Лилит с искреност в гласа. — Аз не съм Мерихим.

„Не си — помисли Уорън, преди да успее да се спре, — но все пак си демон“.

— Натисни тук. — Лилит посочи към една част от стената.

Уорън освети с фенерчето си посоченото място. То по нищо не се различаваше от всяка друга част от повърхността, която бе видял. Той постави сребърната си ръка върху стената и моментално усети връзка с нещо. Стреснат, дръпна ръката си и отстъпи назад.

— Всичко е наред — каза му Лилит. — Ръката и това място са свързани.

Уорън предпазливо постави отново ръка на стената и натисна. След миг нещо вътре изщрака. Чу се стържене на камък и част от стената се отмести. Звукът отекна многократно в стаята вътре, което сочеше, че тя е в по-голямата си част празна.

Любопитството тласкаше Уорън. Като малък му беше трудно да не изследва неща, привлекли вниманието му. Сега любопитството му не бе по-слабо, но злополуките го бяха научили да бъде търпелив. Той не пристъпи в зейналия мрак.

— Тук върви предпазливо — прошепна Лилит.

— Защо?

— Навсякъде има смъртоносни капани.

„Чудесно — помисли си с горчивина Уорън. — Като че ли ми трябваше да мисля за още нещо, докато се занимаваме с това“. Обаче бавно пъкна ръката си с фенерчето в стаята.

[1] Страх от открити пространства. — Б.пр. ↑

[2] Хипотетичен изгубен континент, който е измислен през 19-и век от зоолога Филип Складър, за да обясни защо останки от лемури са били открити на различни места около Индийския океан. По-късно Лемурия навлиза с голям успех в окултизма като някакво подобие на Атлантида. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Мога да съобщя на лорд Крос, че си тук — предложи мускулестата жена на входа на ковачницата. Тя пъхтеше тежко в своя кожен комбинезон. Защитни очила висяха на потната ѝ шия. Тъмната ѝ коса бе вързана отзад с кожена лента, но отстрани висяха мокри къдрици.

Лея отклони предложението.

— Моля ви, оставете го да работи. Мога да почакам, докато свърши.

Жената се усмихна на Лея.

— Е, трябва да призная, че гледката си я бива. — Тя се втренчи през помещението по посока на Саймън Крос.

Бузите на Лея поруменияха от смущение.

— Просто не исках да го прекъсвам.

Саймън стоеше в един от ъглите на голямата стая, пред бумтящо огнище, толкова нагорещено, че сияеше в жълто и оранжево. Също като жените и повечето други хора в помещението, той носеше кожен комбинезон. Обаче нямаше риза. Мускулите по гърба и раменете му се издуваха под лъщящата кожа, леко зачервена от топлината. Едно момченце, в подобно облекло, но с риза под комбинезона, стоеше до Саймън.

Миризмата на метал и въглища изпълваше спарения въздух в стаята. Чукове кънтяха по дузина наковални в ритъм, който изглеждаше почти планиран. Лея обаче знаеше, че трябва да е подсъзнателен.

— Ако не бързаш, може да почакаш другаде — каза жената.

— Няма нужда.

Това предизвика още една усмивка у жената.

— Нещата може да се проточат. Когато опре до коване, лорд Крос много прилича на другите мъже. Заниманието го поглъща изцяло.

— Не знаех, че тук имате ковачница.

— Все някой трябва да прави броните и оръжията. Те не растат по дърветата, миличка.

— Мислех, че при цялата тази технология, с която разполагате, ще използвате нанопещи.

— Между другото казвам се Анжела. — Жената ѝ подаде ръка.

Лея я пое, усети силното ѝ стисване, и каза:

— Лея. Приятно ми е да се запознаем.

— И на мен също. Чувала съм много работи за теб.

— О!

— Ние може и да сме тамплиери — призна Анжела, — но това не ни пречи да клюкарстваме малко от време на време.

— Ще го имам предвид.

Анжела скръсти мускулестите си ръце и духна един кичур коса, паднал пред лицето ѝ. Втренчи се гордо в ковачницата.

— Е, за някои брони и оръжия наистина ползваме нанопещи. Но оръжията, които се изработват тук, не са толкова добри, когато се правят от машини. Тези оръжия имат нужда да усетят върху себе си ръцете на човека, който ще ги използва. Да почувстват душите на хората, които им придават форма и същност.

— Защо.

— Мъжете и жените тук влагат в метала мистична енергия. Това не може да се върши от машини. Такава сила се вкарва в метала с кръв, пот и сълзи. С желание и нужда. Нищо не може да замени това.

В другия край на стаята Саймън вдигна с щипци едно дълго парче метал. Сложи си отново защитните очила и подаде щипците с метала на момчето до себе си.

През годините на тяхното приятелство Лея няколко пъти бе виждала Саймън в близост до деца. В укреплението беше почти невъзможно да се отиде където и да било, без деца да ти се мотаят в краката. Лея не възразяваше, защото тяхното присъствие придаваше на просторното подземие домашен уют на няколко пъти си бе мислила, че това е най-странното нещо, което би могло да ѝ хрумне. Тя бе посещавала горещи точки по целия свят и не търсеше дом.

Саймън имаше вроден подход към децата. Лея го беше виждала с тях в най-тъжните моменти, като например, когато се налагаше да им каже, че някой от родителите им е загинал в битка, и когато играеше тренировъчни игри във физкултурните зали на тамплиерите. При

подходящи обстоятелства Саймън се държеше не по-малко детински от тях.

Под наблюдението на Саймън момчето пъхна метала в пещта. После го извади обратно и го отнесе до наковалнята. Саймън му показва как да удря метала с чук и момчето повтаряше действията му. Не след дълго ударите на момчето закънтяха в ритъм с тези на останалите ковачи.

— Той учи момчето как да прави мечове, така ли? — попита Лея.

— Да, но не както си мислиш — отвърна жената. — Саймън учи младия Чандлър как да прави мечове за самия себе си. Разбира се, той ще трябва да си направи своя собствена броня, преди да приключи. Но сега ще му направят меч, с който да се упражнява.

— Аха.

— Ако искаш, имам един стол до пещта, където работя — предложи Анжела. Можеш да дойдеш да поседнеш. И да гледаш твоя мъж.

— Той не е мой мъж — каза Лея.

— Извинявай. Аз чух друго.

Лея понечи да пита жената какво е чула.

Анжела повдигна вежда в очакване и изражението ѝ се стори прекалено хищническо на Лея.

— Няма значение — отвърна тя.

Анжела изглеждаше малко разочарована.

— Ела тогава. Имам и вода. Ще се нуждаеш от нея, щом искаш да останеш тук.

* * *

Както беше предсказала Анжела, Саймън остана потънал в изковаването на меч в продължение на близо два часа. В началото Лея бе сигурна, че момчето с него ще загуби интерес към работата, но не стана така. Всъщност то изглеждаше малко тъжно, когато Саймън вдигна острието и го уви в предпазен плат.

Хванало вързопа с две ръце, момчето излезе усмихнато през вратата. Лея изучаваше внимателно Саймън, докато той гледаше как

момчето си тръгва. Изглеждаше уморен и нещастен. Дори не беше забелязал нейното присъствие.

— Едно от новите попълнения — прошепна Анжела в ухото ѝ.

— Какво искаш да кажеш? — попита Лея.

— Искам да кажа, че това не е тамплиерско дете, миличка. На неговата възраст тамплиерските деца вече знаят как да правят мечове, лъкове и други оръжия.

Саймън набира хора от цивилните. Лея си спомни, че Лира Дариус ѝ бе казала за това, и леко ѝ призля. Да пращаш цивилни срещу демоните, беше равносилно на убийство.

После очите на Саймън се спряха върху лицето на Лея и тя видя празнотата в погледа му. Остана за миг вцепенена, неспособна да проговори. Саймън се приближи към нея с дълги крачки. Посегна да я хване за ръката, но при допира усети тъгата и безпокойството ѝ.

— Какво е станало? — попита той, докосвайки лицето ѝ с пръсти.

— Дълга история — рече тя.

— Имам време. Почакай да се пъкна обратно в бронята и ще намерим място, където да поговорим.

* * *

През цялото време, докато тя разказваше за унищожаването на демонската фабрика за оръжия в далеч по-големи подробности, отколкото бе възнамерявала, Саймън седеше мълчаливо и я слушаше. Двамата седяха на бюрото в кабинета му в тиха тъмнина, само с една светеща крушка.

— Хората, с които работиш, не могат ли да ти сложат ново око? — попита Саймън.

— Дадох ми протеза. — Лея мразеше дори да говори по тази тема. Обсъждането ѝ като че ли усилваше чувството за безпомощност, предизвикано от нейното състояние. Тя извади полушлема от раницата си и му го подаде.

Саймън разгледа устройството.

— Не разбирам много от това.

— Дава ми ограничено зрение, когато го нося. — Лея се постара да запази тона си безгрижен. — Не е нещо, което мога да нося на коктейл. — Тя опита да се усмихне, но се получи неуместно. — Мисля, че протезата ме прави по-загадъчна и предизвикателна.

Саймън ѝ върна устройството и тя го прибра. Той помълча за кратко, после каза:

— Ако искаш, тук имаме лекари, които могат да ти сложат ново око.

Като се опитваше да не покаже изненадата си, Лея си пое дълбоко дъх. Накрая каза:

— Никой не може да направи това. Технологията... — Гласът ѝ стана напрегнат и тя млъкна.

— Нашата технология превъзхожда всичко, с което разполагат останалите — рече Саймън. — Когато тамплиерите започнали да се подготвят за бъдещата война с демоните, знаели, че не е достатъчно да изучат оръжията и оръжейните системи. Или пък броните. Ако искали да имат шанс срещу всичко, което дойде тук, за да смаже човечеството, налагало се да намерят начин да предотвратят жертвите и да премахнат уврежданията, причинени на войниците в битка.

Лея опита да възприеме онова, за което говореше Саймън. Чак ѝ призляваше от копнеж. Дано всичко това не е измишльотина.

— При всяка война — продължи Саймън, — като например Гражданската война в Съединените щати през 60-те години на деветнайсети век и войните с Ирак през миналия век, а и тази, която се води сега, е имало голям скок в познанията по отношение на мунициите. Областта на медицината се развивала съответно. По наложителност.

С толкова напрегнат глас, че трябваше да положи усилия да заговори, Лея попита:

— Сигурен ли си, че можете да го направите?

— Лекарите могат — отвърна Саймън.

— Виждал ли си да го правят?

— Искаш да кажеш, дали познавам някого с подменено око ли?

— Да.

— Познавам.

* * *

След по-малко от двацет минути един млад тамплиер дойде при Саймън и Лея в кабинета. Имаше тъмночервена коса, лунички и искрена усмивка. Носеше шлема си в ръка и изглеждаше на не повече от седемнайсет. Представи се като Оуен Мърдок.

— Викали сте ме, лорд Крос? — попита младежът.

— Да. — Саймън махна към Лея. — Госпожица Крийзи наскоро е била ранена в битка. Казаха й, че е невъзможно да заменят онова, което е изгубила.

Младият тамплиер се ухили.

— Не, госпожице. Това не е съвсем вярно.

— Може ли? — попита Лея.

— Да, госпожице.

Лея стана от стола си и се приближи до Мърдок. По лицето му бяха останали само съвсем бледи белези. Тя разгледа кафявите му очи от няколко ъгъла, после поклати глава.

— Не мога да позная — каза.

— Какво, госпожице? — попита Мърдок.

— Кое око са ти сменили.

Мърдок се усмихна леко.

— Простете, госпожице. Не беше едното око. И двете бяха. Преди осем месеца бях напълно ослепен при една среща с демоните. Трябваше да позакърпят малко и лицето ми. Беше доста неприятен период.

Лея не можеше да повярва. Нищо от онова, което виждаше, не й подсказваше, че очите на младежа не са онези, с които е роден.

— Има ли нещо, което бихте искали да знаете, госпожице?

— Колко добре виждаш?

— Виждам отлично, госпожице. По-добре, отколкото със старите си очи. Това е максималното, което може да направи човешката ДНК.

— Благодаря — каза Лея. Мърдок погледна към Саймън.

— Това е всичко, господин Мърдок — каза Саймън. Младият тамплиер се обърна и излезе от стаята. Лея се отпусна премаляла в стола си. Втренчи се в Саймън.

Той не каза нищо.

— Да — отвърна тя с дрезгав шепот. — По дяволите, искам си
окоето обратно.

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Скритият вход бе висок само метър и двайсет. Уорън трябваше да мине приклепнал. От другата страна вдигна фенерчето над главата си. Прашинки затанцуваха в бледата кехлибарена светлина. „Въздухът ще е проблем“ — каза си Уорън.

— Защо не ме повика?

Уорън се обърна, докато Наоми влизаше през отвора. Тя включи собственото си фенерче и прокара лъча му по стените.

— Не бързаме заникъде — каза Уорън, а после отмести поглед, когато лъчът от фенерчето ѝ се насочи право в очите му.

— Докъде възнамеряваше да продължиш, преди да ми кажеш?

— Не можем да продължим — каза Уорън. — Поне за момента.

Наоми насочи, фенерчето си към далечния край. Лъчът се разсейваше, преди да стигне до друга повърхност, освен пода, тавана и страничните стени. Всички те бяха покрити с надписи, същите като онези от външната страна на сградата.

— Трябва да се научиш да я контролираш по-добре — каза Лилит.

— Какво? — Наоми се завъртя и освети с фенерчето си Лилит. Светлината докосна демоницата, но само колкото да очертае образ, подобен на холограма.

„Тя става по-веществена“ — осъзна Уорън. Изненада и раздражение се изписаха за миг върху красивото лице на Лилит.

— Коя е тази? — попита Наоми.

— Аз съм Лилит. — Тя се изпъна в цял ръст. — И за теб ще е по-добре да внимаваш, когато си край мен.

Наоми погледна към Уорън и той кимна.

— Защо сега мога да я виждам? — попита кабалистката.

— Тя става по-силна — отвърна Уорън.

Наоми внимателно се приближи към Лилит и протегна ръка да я докосне. Лилит не помръдна. Пръстите на Наоми отначало потънаха през демоницата, както и тези на Уорън. После внезапен електрически

разряд озари стаята и Наоми отлетя на повече от три метра назад. Затрепери конвулсивно на земята, после замря.

— Какво направи? — Уорън се втурна към Наоми.

Тя не дишаше. Бялото на очите ѝ се виждаше между разтворените клепачи. Уорън трескаво опипа шията ѝ с ръката си от плът и кръв, търсейки пулс. Такъв нямаше.

— Тя ме дразни — отвърна Лилит.

— Това не означава, че можеш просто така да я убиеш.

Лилит изгледа с любопитство Наоми.

— Изглежда, че мога.

— Ако тя умре — каза Уорън, преди да спре и да се замисли върху думите си, — аз се махам оттук. Приключвам с теб. Чуваш ли ме?

Лилит се приближи до него. За миг Уорън си помисли, че е мъртъв. Помъчи се да измисли какво би могъл да каже — нещо, каквото и да е, — което да я успокои. Нищо не му дойде наум.

— Би се опълчил срещу мен? — попита тя. — След като знаеш всичко, което мога да ти причиня?

Уорън мислеше трескаво. Дори и да си вземеше думите назад, вече бе твърде късно. Беше ги изрекъл. Нито един от тях нямаше да забрави това.

— Да — прошепна той дрезгаво. — Няма да убиваш приятелите ми.

— Тя не ти е приятелка. Само се опитва да те използва.

— Ти също не си ми приятелка.

— Аз ти помогнах, когато нямаше ръка.

— Ти ме постави на пътя на Мерихим и му позволи да ме нарани.

Лилит не отрече това.

Усещайки остро отминаващото време и като си припомни, че човешкият мозък издържа само около четири минути, след като сърцето е спряло да бие, Уорън отвърна на погледа на демоницата. Не можеше да покаже слабост, иначе щеше да е мъртъв като Наоми.

— Поставяла си ме в опасни ситуации — каза Уорън — и имаш намерение да продължиш да го правиш.

— Така е — каза меко Лилит.

— Не може всичко да е по твоето. Това го научих от Мерихим. Ти се нуждаеш от мен само докато намериш някой, който да ме замести. Но тук няма да намериш такъв. Няма да намериш много хора с такава вродена сила. Знаеш го.

При тези думи Лилит се усмихна.

— Ето че започваш да разбираш собствената си цена. Вече няма да бъдеш толкова кротко мишле, нали?

„Кротките мишлета умират“ — каза си Уорън. Срещу пастрока си беше извадил късмет. Но късметът му нямаше да работи срещу демоницата.

— Искам я жива — рече дрезгаво Уорън.

— За да може да те предаде ли?

— За да може да живее. Поне това ѝ дължа.

— Не ѝ дължиш толкова, колкото си мислиш. Вече си ѝ дал повече, отколкото би могла да постигне сама.

„Колко ли време е минало?“ — зачуди се Уорън.

— Направи го, Лилит. Спаси я.

— Запомни този дух, който те е обзел — рече Лилит. — Помни, че той ще те убие... и ще ти помогне да постигнеш онова, което желаш. В този живот трябва да си твърд, Уорън. Не можеш през цялото време да се подчиняваш на другите.

— Спаси я — прошепна Уорън. — Веднага.

Лилит се наведе и постави ръка върху гърдите на Наоми. Изведнъж във въздуха запряха искри. Електрически поток се стрелна от дланта на Лилит и окъпа гърдите на кабалистката. Наоми подскочи на сантиметри от земята и се строполи обратно.

Уплашен, че демоницата е направила късо съединение в тялото на Наоми и е изпържила мозъка ѝ, Уорън постави ръка на шията на жената. Пулсът ѝ бе силен и равномерен. Докато отдръпваше ръка, видя как тя си поема дъх.

Уорън се отпусна изтощен назад. Вдигна поглед към Лилит, която бе отстъпила на няколко крачки встрани и още изглеждаше раздражена.

— Благодаря ти — прошепна той.

— Нека това да ти е за предупреждение — рече Лилит. — Не позволявай никога тази жена да застане между теб и службата ти към мен. Ако това стане, ще сложа край на живота ѝ. И на твоя също.

Уорън я изгледа, но не беше толкова уплашен като по-рано. Лилит бе съживила Наоми или поне бе възстановила биенето на сърцето ѝ. На Лилит може да не ѝ харесваше да ѝ държат сметка за нейните действия или да си признава, че не е достатъчно силна, за да прави каквото си иска, когато си иска, но Уорън знаеше, че той притежава тази сила. Между тях съществуваше някакъв баланс. Трябваше да го открие къде е, за да го използва по-добре.

Не отговори на заплахата ѝ и сметна, че това е достатъчно непокорство засега. Насочи вниманието си отново към Наоми, която все още се намираше в безсъзнание.

— Трябва да дойдеш — каза Лилит.

— Както бях започнал да казвам — рече спокойно Уорън, — трябва да изчакаме.

— Защо?

— Въздухът е лош. Нека влезе малко въздух отвън и да проветри сградата. Нали не би искала да припадна някъде по средата и да умра?

Лилит просто избледня и се изгуби от поглед.

Уорън се паникьоса леко, когато демоницата внезапно изчезна, но бе сигурен, че само се е засегнала и ще се върне веднага, щом той бъде готов да навлезе по-навътре в сградата. Излезе за кратко навън, за да вземе от багажа си одеяло за Наоми.

Снеговалежът се бе усилил. Пресен слой от бял прашец покриваше сградата и земята наоколо. Зомбитата продължаваха да работят в ужасния студ и изглеждаха сини под лунната светлина.

Уорън зави Наоми, увери се, че диша равномерно, а после затопли и двамата им със своята сила. Облегна се на стената да си почине и без да се усети, заспа.

* * *

— Уорън.

Тъй като гласът не представляваше непосредствена заплаха, Уорън не му обърна внимание и остана завит в палтото си. Там му беше топло, скрит от зимния студ, процеждащ се в стаята наоколо.

— Уорън.

Това беше Наоми. Уорън продължаваше да държи очите си затворени. После усети, че нещо лети към главата му. Изправи я рязко и инстинктивно вдигна един щит. Сетивата му работеха толкова бързо, че всичко му изглеждаше като на забавен кадър. Той погледна и видя камъка, насочен към лицето му.

Махна с ръка и камъкът замръзна на по-малко от трийсет сантиметра от него. Той го взе от въздуха и го задържа, премествайки поглед към Наоми, която стоеше в единия край на стаята.

— Какво? — попита той ядосано.

— Време е за ставане.

— Уморен съм — каза Уорън. — Освен това ми е студено и съм гладен. — Той завъртя камъка между пръстите си. И двамата знаеха, че може да го превърне в много по-лошо оръжие от онова, като каквото тя го бе използвала.

— Оставих те да спиш — отвърна Наоми. — Будна съм вече повече от два часа. Навън е ден.

Уорън погледна през вратата и видя мътна сивота, отразяваща се в снега, която показваше, че слънцето е изгряло. Сви юмрук — сребърния — и строши камъка на прах, а после го остави да изтече между пръстите си.

— Къде е Лилит? — попита той.

— Не съм я виждала.

Уорън се надигна с мъка на крака. Не му беше приятно да изпуска топлината, която бе насъбрал в палтото си. Зимният мраз го прониза веднага. Тялото го болеше от спането в седнало положение, а също и от многото ходене и физически труд през последните няколко дни.

— Тук съм — обади се Лилит отвън.

Уорън пристъпи предпазливо през отвора. Лилит стоеше на върха на изкопа, който зомбитата бяха направили, за да стигнат до заровената сграда. Зомбитата продължаваха да копаят, но Уорън се зачуди дали някое от тях не се е загубило посред нощ. Броят им отново намаляваше.

Той се изкачи по неравните стъпала, които бе изсякъл в стената. Макар че зомбитата можеха да копаят, той така и не бе успял да им набие в главите идеята за стъпала.

— Спри — каза Лилит.

Уорън спокойно се закова на мястото си и се вгледа в нея. Тя се бе променила. Изглеждаше по-истинска отпреди. Цветът ѝ се бе върнал. Нещо повече, тя дори оставяше отпечатъци в снега.

Докато я гледаше, тя протегна ръка и затананика странна мелодия, която мамеше Уорън, но едновременно с това го и плашеше. Някакво бързо движение се мярна в храста пред нея. След няколко секунди един тлъст заек заподскача по заснежената земя и спря в нозете на Лилит, подмамен от песента ѝ.

Като продължаваше да пее, демоницата се наведе и внимателно погали заека. В следващия миг го сграбчи с една ръка за тила, а с другата хвана главата му. Завъртя рязко.

Острото изпукване на врата на заека отекна в студения въздух. Животното пририта бясно няколко пъти и замря.

Преди Уорън да реши как трябва да реагира, Лилит разкъса гърлото на заека и се зае да пие кръвта му. Той чу как Наоми зад него проклина, а после повръща.

Когато се напи до насита, Лилит взе шепа сняг и избърса кръвта от устата си. Погледна към Уорън с блеснали очи.

— Не съм яла от хиляди години — каза тя с неясен глас. — Бях забравила вкуса на кръвта.

Уорън не знаеше какво да каже.

— Хайде — подкани го Лилит, като размаха мъртвия заек към него. — Приготвила съм закуска. Тя също може да яде. Има достатъчно, а и в момента съм в щедро настроение.

Чак сега Уорън усети миризмата на печено месо, носеща се във въздуха. Стомахът му изкъркори, въпреки гледката, на която бе станал свидетел току-що.

Тя го поведе към един заслон, който бе направила в храстите. Там пламтеше весел лагерен огън. Надвисналите клони разсейваха дима и се губеха в оловносивото небе, което вещаеше само още сняг.

Три заека бяха окачени на шишове край огъня. Месото бе изпечено и почервеняло. На Уорън му потекоха слюнки, когато ги видя и подуши миризмата. За последен път бе ял прясно месо преди седмици и за целта му се бе наложило да търгува с един от оцелелите, останали все още в Лондон.

— Седни — подкани го Лилит. — Яж. Ако това не ти стига, има още зайци.

Уорън никога досега не беше ял заек. Освен това отказваше да яде плъхове, уловени в града. Той така или иначе не би ги ял, но знаеше, че много от плъховете в Централен Лондон ядат мъртъвци, които са били наскоро убити или са умрели от рани, болести или глад.

„Зайците не ядат месо — каза си Уорън. — Те не са яли нищо нечисто“. Той забърса снега от едно паднало дърво, подви палтото под себе си и седна. Взе един от набодените на шишове зайци и откъсна парче месо. Месото се отделяше от кокала и вкусът му бе божествен.

Макар че изглеждаше ужасена, Наоми седна до него и също взе един от зайците. Отначало започна да яде колебливо, но после се нахвърли по-лакомо. Мазнина закапа по брадичката ѝ.

— Почина ли си? — попита Лилит.

— Да — отвърна Уорън.

— Да — каза Наоми.

Лилит дори не я погледна.

— Мислиш ли, че вече е безопасно да влезеш във вътрешността на гробницата?

— Това ли представлява тази сграда? — попита Уорън. — Твоята гробница?

— Аз не съм умряла — напомни му Лилит. — Само изпаднах в състояние близко до смъртта. Докато оставам защитена, смъртта ми е много далеч.

— Сега отново ли си от плът?

— Не още — каза тя. — Но скоро ще бъда. — После съдра кожата на заека и заръфа суровото месо. Като изяде месото, счупи кокалите и изпи костния мозък.

Отвратен, Уорън извърна поглед от нея и се съсредоточи върху собственото си ядене. Беше му трудно, защото я чуваше как хруска кокалите.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Саймън стоеше до леглото на Лея в операционната. По напрегнатия вид на здравото ѝ око и ускореното ѝ дишане разбираше, че е нервна. Нямаше нужда бронята да му го съобщава. Около тях медицинският екип я подготвяше за операцията.

— Никога не съм харесвала особено болниците — призна Лея.

— Нито пък аз, но се радвам, че имаме хубава болница. — Саймън се чувстваше неловко да стои така, докато другите около него работеха.

— Хирургът правил ли е такава операция и преди?

— Това е същият, който сложи очите на Оуен.

— Ще могат ли да докарат цвета като на другото ми око? Моите очи не са съвсем обичайни, знаеш.

Саймън знаеше. Тези виолетови очи понякога го преследваха в мислите му.

— Ще го докарат — каза ѝ той. — Наноботите взимат цвета от ДНК-то и го вкарват директно в новото око, което създават за теб.

— Разчитам на твоята дума — каза тя. — Винаги съм била малко суетна по отношение на очите си.

— Имаш прекрасни очи — каза ѝ Саймън.

Част от напрежението в лицето ѝ изчезна и тя му се усмихна.

— Никога по-рано не си ми го казвал.

— Не. — Саймън изведнъж се почувства неловко.

— Да не опитваш да ме сваляш? — Тонът ѝ беше закачлив.

— Ще изчакам да те упоят.

— Може би така трябва. Ще е по-безболезнено за теб.

Въпреки напрежението на момента и тежките проблеми, пред които бяха изправени заради намаляващите хранителни припаси, Саймън се изсмя. Лея се присъедини към него. Всички, които работеха върху подготовката, се зазяпаха в тях.

— Вижте се само — каза една възрастна тамплиерка, която Саймън познаваше от малък. — Сякаш сте излезли да се забавлявате.

— Не съвсем — каза Лея.

— Възмутително. Аз се казвам Джени. — Жената огледа уредите, свързани с Лея, и отбеляза нещо на дигиталния бележник, който държеше. — Всичко тук изглежда тип-топ. Може ли да ти видя окото, миличка.

Още когато бе легнала, Лея накара хората от екипа да закрийт празната ѝ очна кухня с кърпа. Саймън знаеше, че тя не иска той да я види.

— Може, след като лорд Крос си тръгне — каза Лея.

— Е тогава, лорд Крос — каза сестрата, обръщайки се към Саймън, — мисля, че е време да се сбогувате.

— Добре. — Саймън насочи вниманието си към Лея. Ръката му потърси нейната и я задържа за момент. — Здраво стискаш.

Тя му се намръщи.

— Нервна съм. Откачам от мисълта за миниатюрни роботчета, които ще пъплят из мозъка ми.

— О — каза Джени, без да се обръща, — ако тези роботчета влязат в мозъка ти, значи хирургът е объркал всичко.

— Чудесна мисъл — изкриви лице Лея.

— Не беше моя. Хайде, вие двамата, побързайте.

Саймън се вгледа в здравото око на Лея.

— Всичко ще мине добре.

— Когато наноботите изградят новото ми око, какво става с тях?

— Деактивират се и се изхвърлят с белите кръвни телца. След като поправят окото ти, използвайки градивните елементи на твоето тяло и малко връзки, поставени от самите тях, наноботите вече няма да има какво да правят.

— Виждал ли си ги да правят това и преди?

— Работили са върху самия мен. Преди две години при битка с демоните един мечоносец ме намушка. — Саймън се потупа по гърдите. — Острието разсече сърцето ми. Бях почти мъртъв, когато Нейтън и Даниел ме върнаха тук. Костюмът ме беше стабилизирал и поддържаше работата на сърцето и дробовете ми, но щях да умра, ако бях отишъл в такава операциона, на каквата си свикнала ти. Наноботите ми спасиха живота и поправиха сърцето ми.

— Щом са толкова добри, защо тамплиерите не са ги дали на останалия свят?

— Защото е по-лесно да снабдяваш останалия свят с нови брони или оръжия, отколкото да им дадеш нова медицинска технология — каза горчиво Джени. — Винаги е било така. Новите технологии, процедури и лекарства означават, че ще бъдат намесени корпорациите, застрахователните компании и политиците.

— Троен ужас — заяви един млад санитар.

— Точно така — рече Джени. — Корпорациите се борят срещу всичко ново, ако те също не разполагат с негов вариант. Застрахователните компании трябва да пренапишат полиците си, а това не им харесва. А пък политиците използват появилата се технология и научната заплахата от нея, за да спечелят или сплашат избирателите.

Саймън поклати глава.

— Тамплиерите постигнаха пробив в тази област, докато бях в Южна Африка. Нова е.

— Ако разполагаха с време — рече Джени, — тамплиерите щяха да дадат тази технология на света. Просто няхахме възможността да го сторим. — Тя се намръщи и погледна Саймън. — А вие наистина вече трябва да тръгвате.

— Добре. — Саймън стисна за последен път ръката на Лея. После се наведе и я целуна. — Сладки сънища. Когато се събудиш, ще си отново каквато беше.

— Не трябва ли рицарите с бляскави брони да събуждат спящите дами с целувка?

— Не ги бъркай с принцовете — рече Джени. — Те не са такива. А и мнозина от тях имат твърде високо мнение за себе си. Не им трябва допълнително окуражаване.

Саймън се ухили, а също и Лея.

— Събуди ме — каза Лея, — когато изляза от операционната.

— Ще те чакам.

— Обещаваш ли?

— Обещавам. — Саймън се отдръпна и излезе от стаята. Каза си още веднъж, че с Лея всичко ще е наред. Хирурзите редовно се справяха с далеч по-тежки случаи. Заместването на ръце и крака с кибернетични протези бе станало едва ли не ежедневие.

Единственият потенциален проблем при тази процедура беше дали Лея ще си възвърне зрението или не. Той спря край вратата и загледа как медицинският екип затъркаля леглото по късия коридор.

* * *

— Отдавна ли познаваш лорд Крос? — попита Лея възрастната сестра. Опита да се съсредоточи върху въпросите, прелитащи през ума ѝ, за да не се поддаде на паниката, която заплашваше да я разкъса. Сега беше по-уплашена, отколкото докато чакаше вест от лекаря след атаката срещу демонската фабрика за оръжия.

— Познавам го от малък. Познавах и майка му, преди да умре.

— Радвам се, че се запознахме, Джени.

— Ами да — каза весело сестрата, — аз също. — Тя провери нещо на дигиталния си бележник, докато се движеше по коридора. — Вие двамата изглеждате доста близки.

— Приятели сме. Сражавали сме се заедно от време на време през последните четири години.

— Сигурна ли си, че не е нещо повече от това?

— Сигурна съм.

— Защото той не те целуна като приятел.

— Приятелите се целуват.

— Приятелите също така стават нещо повече от приятели.

Лея се почувства неудобно.

— Може би сега не е подходящият момент да водим този разговор.

Джени се усмихна.

— Наистина ли? Значи не мислиш, че като говорим за такива възможности, това ще ти даде нещо, което да очакваш? Нещо, което би ти помогнало да минеш благополучно през тази операция?

— Не. Това, за което намекваш, би било твърде голям проблем, за да можем аз или лорд Крос да се справим с него. — Въпреки това трябваше да признае, че умът ѝ бе поел по приятни пътища, които не бе посещавал досега. Трудно ѝ беше да забрави, че Саймън Крос е хубав мъж.

— Мисля, че вие с лорд Крос можете да се справите с много неща.

— Впрочем сигурна съм, че лорд Крос си има други приятелки сред тамплиерките, които са далеч по-подходящи за него.

— Ако има — каза Джени, — то аз поне не знам за това. А поварвай ми, щях да знам.

— Той умее да пази тайни.

— О, признавам, че го бива да крие разни неща. Повече от другите мъже. Но също така знам, че никоя негова приятелка не би си държала устата затворена. Много жени са забелязали, че лорд Крос е хубав мъж. Бяха го забелязали още преди да ни напусне. Тогава никоя не се срамуваше от това и лорд Крос не възразяваше да прекарва времето си с тях.

Вълна от ревност връхлетя Лея, но тя бързо я овладя. Самата тя също не беше минала без няколко приятели преди нашествието.

— Ама и ти си една клюкарка — обади се един от санитарите.

— Просто казвам, нищо повече — рече Джени. — Би било добре за лорд Крос да си има нещо свое. Всичко, което прави сега, е, че едва не се убива всеки ден в опити да се грижи за това място и тези хора.

— Може би трябва да му го кажеш — рече санитарят.

— Може и да му го кажа.

Лея се взря нагоре към ярките медицински лампи над операционната маса. Скръсти ръце на гърдите си, докато я прехвърляха от леглото върху масата.

Вълни от страх минаваха през нея. Помисли си, че ще повърне, но в стомаха ѝ нямаше нищо. Тя се съсредоточи и се опита да потисне чувствата си, като използваше цялото си обучение.

Само след секунди я свързаха с компютърното оборудване, необходимо за процедурата. Бяха ѝ обяснили всичко предишния ден, но тя не знаеше дали е за добро. Струваше ѝ се, че знае твърде много.

Като си мислеше за наноботите, които ще бъдат инжектирани в окото ѝ, направо се побъркваше. Видения на излезли от контрол роботи, които разкъсват мозъка ѝ, я държаха на ръба на ужаса. Те не бяха тромави или странни на вид като във филмите. Няколко от тях можеха да се поберат на върха на игла.

„Като ангели“ — беше казал Саймън.

— Добре, госпожице Крийзи — каза хирургът, като се наведе над нея. Беше може би малко над трийсетгодишен и изглеждаше спокоен. — Ще ви дадем нещо, което да ви помогне да се отпуснете. После ще се погрижим да ви снабдим с две здрави очи. Става ли?

Лея кимна. Ентусиазмът на хирурга ѝ допаднаше, но тя беше преживяла достатъчно лоши неща, за да знае, че невинаги всичко върви по план. Точно затова сега лежеше на тази операционна маса с едно око по-малко.

Джени нагласи кислородна маска върху лицето ѝ. Парещо усещане плъзна по лявата ѝ ръка. Тя вдиша.

— Брой от сто надолу — каза хирургът.

Лея се опита да брой, но не се получаваше. Зърна Саймън горе, в стаята за зрители. Беше забавно. Досега изобщо не бе забелязала, че има такава.

На второто вдишване бе стигнала до деветдесет и две. После главата ѝ се замая и тя изгуби съзнание.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

Нещо изщрака под левия крак на Уорън. Той знаеше, че това не е на хубаво. Тъй като в следващия миг не се случи нищо, Уорън остави крака си там, където беше, и зашари с фенерчето из мрака. Батериите вече свършваха и светлината беше слаба.

— Не се доближавай — каза той на Наоми.

— Какво има?

— Изглежда, настъпих нещо.

Наоми бавно се оттегли назад.

Вече бяха открили в подземието три капана и ги бяха обезвредили. Всички те представляваха гадни неща с шипове и наточени остриета. Който и да беше правил подземието за Лилит, бе притежавал садистичен ум и жажда за кръв.

Уорън реши, че въпросният мъж — или може би жена — е останал разочарован от факта, че е приложил такива изтънчени хитрости, а после не е имал възможността да узнае дали някой се е хванал в тях. В момента Уорън се надяваше, че накрая този отвратителен гений е попаднал в някой от собствените си извратени капани и е умрял в ужасни мъки.

— Лилит — извика Уорън.

Не получи отговор. Когато се върнаха в сградата, тя бе тръгнала да изследва вътрешността. Явно настоящата ѝ форма си взаимодействаше с физическия свят, но това ставаше само по нейно желание. Лилит все още минаваше през стени и не задействаше никакви капани.

— Мога ли да направя нещо? — попита Наоми.

— Освен да дойдеш тук, така че и двамата да бъдем убити ли? — попита саркастично Уорън.

— Нямах това предвид.

Уорън не я винеше. Той също не би го сторил. Много внимателно коленичи и разгледа по-добре камъка под крака си. Докато изследваха

първите две нива — бяха общо пет, — не бяха видели никакви хлабави камъни.

Освен ако това не беше част от капан.

Фенерчето светеше точно толкова ярко, колкото Уорън да може да види, че камъкът под крака му е хлътнал надолу с част от сантиметъра. Това трябваше да е плочка, реагираща на натиск. Но с какво беше свързана?

— Е? — попита Наоми.

— Това е спусък.

Тя изруга.

Съсредоточавайки се върху положителното — че не е вече мъртъв — Уорън се опита да измисли какво да прави. „Не можеш да останеш тук“ — каза си той.

— Може би ще успееш да го заклиниш — предложи Наоми.

— Как?

— Не знам. Не можеш ли да натикаш нож между камъните?

Уорън погледна, но отслабващата светлина на фенерчето не беше достатъчна, за да разбере дали ще може да го направи. Дори и да имаше толкова тънък нож, не виждаше достатъчно добре.

— Не — каза той. — Не мога.

— Значи ще се наложи да се раздвижиш.

Уорън знаеше, че това е единственото, което може да стори. Имаше късмет, че бе чул и усетил щракването. Първия път нямаше никакво предупреждение. Той едва не бе пронизан от три копия, щръкнали внезапно от стената. Ако рефлексите му не бяха толкова бързи, ако беше съвсем мъничко по-бавен, вече да е мъртъв.

А сега... дали щеше пак да е достатъчно бърз.

Решението, което трябваше да вземе, бе в коя посока да скочи. Как би разсъждавал създателят на капана? Уорън издиша. Той би си помислил, че никой няма да е такъв късметлия, че да забележи спусъка.

— Добре — каза Уорън, колкото можеше по-спокойно. — Ще скачам. Пази се.

— Ще се пазя.

— На три — обяви Уорън. — Едно. Две. Три. — Той се метна напред, колкото можеше по-надалеч. Отгоре се разнесе тих шум. С въгълчето на окото си той зърна голяма форма, връхлитаща върху него.

Следващата стая беше два пъти по-висока от тази горе. Това обясняваше начина, по който е изграден първият етаж, и защо подът не се снижаваше, както му се струваше, че би трябвало.

Уорън обаче нямаше никакво време да се замисли върху това. Големият обект се оказа чук, покрит с шипове, който се люшна към него, без да издаде и звук. В мрака, с гаснещото фенерче, той видя, че чукът е ужасен и грозен.

Успя да свие в последния миг и чукът с шиповете профуча покрай него. Болка проряза гърдите му. Той падна на четири крака и задрапа напред. Знаеше, че чукът скоро ще се върне, затова се прилепи към пода.

Отгоре се чу тракане. Когато Уорън вдигна поглед, видя, че механизъмът на чука го е спуснал по-ниско. Стоенето легнал нямаше да му помогне. Той се претърколи настрани и едва успя да изпревари чука.

Фенерчето му лежеше до стената, отдалечено на шест метра. Около Уорън цареше мрак. Почти без усилие той превключи на нощното зрение, което мистичната енергия му даваше. От дългото използване на тази способност го заболяваше глава, затова той не бе прибегнал към нея за претърсването на сградата. Сега обаче тя му помогна.

Чукът изтрака пак и се спусна още по-ниско. Този път се заби в земята само на метър-два от мястото, където се бе намирал Уорън. Ако не беше по-бърз, ако не беше забелязал, че чукът се спуска, той би могъл да го улучи.

Уорън си пое дълбоко дъх и се изправи на треперещите си крака. Сведе поглед към парещите от божа гърди и видя, че ризата и палтото му са нарязани. Дълги драскотини минаваха по гърдите му и платът бе изцапан с кръв.

— Добре ли си? — Наоми го освети с фенерчето си и лъчът веднага се спря на ранените му гърди.

— Не съвсем. — Уорън избърса кръвта с края на ризата си.

— Ще имаш нужда от шевове — обяви Наоми след предварителния оглед. Лъчът на фенерчето й шареше по гърдите му. Тя бе разтворила скъсаната му риза, за да оголи раните.

— По-късно. — Уорън ровеше из аптекката, която бе донесъл. Извади марли и ги подаде на Наоми. — За момента просто ме

превържи. Трябва да продължим напред. Трябва да намерим онова, което иска Лилит.

Наоми изруга и взе марлите. Помогна на Уорън да си свали палтото, после съдра унищожената риза. Постави марлите и ги прикрепил с лепенки, а след това накъса ризата на ивици и ги използва, за да превърже гърдите му.

— Кървенето намаля — каза му тя, като отстъпи назад, — но не е спряло.

Уорън внимателно се наведе и взе фенерчето си. Освети наоколо, за да се увери, че то още работи както трябва.

— Виж ти — каза той. — Това се казва късмет.

На светлината на фенерчето видяха, че стаята съдържа гнили сандъци и запечатани гърнета. Имаше грубо изработени дървени купи, пълни със златни монети и скъпоценни камъни. В ъгъла се виждаха останки от топове плат.

— Какво е това място? — попита Наоми.

— Съкровищница. — Уорън бръкна в една купа със скъпоценни камъни и извади шепа от тях. Остави ги да се изсипят през пръстите му. Падайки, те проблясваха в изумрудено, сапфирено, рубинено и пурпурно на светлината на фенерчето.

— Колко предполагаш, че има тук? — попита Наоми.

— Цяло богатство — в най-лошия случай. По стандартите отпреди отварянето на Адската порта, поне едно значително състояние. — Уорън сви рамене и това движение му се видя направо мъчително. — Сега са просто красиви камъчета. И със златото е същото. Няма на кого да ги продаваш. Човек, който има храна или сигурно скривалище от демоните, притежава цялото богатство, което му е нужно.

— До неотдавна хората се избиваха за такива работи — каза Наоми.

— Смайващо е как угрозата от внезапна смърт променя приоритетите, нали? — С пламнали от болка гърди, Уорън огледа останалата част от стаята, като си светеше с фенерчето.

Рисунки и същият онзи странен език красяха стените и привличаха погледа му. Той се приближи и избърса слоя прах. Облакът се понесе към него и Уорън извърна лице.

Фенерчето му освети рисунката отдолу. На нея се виждаше фигура — очевидно женска, — седнала на масивен трон, и коленичили

пред нея воини.

— Лилит? — попита Наоми.

— Не мога да си представя да е някоя друга.

— Щеше да е добре, ако можехме да разчетем надписите.

Уорън се придвижи по-нататък покрай стената и започна пак да я бърше. Той изпитваше същото. На стената имаше записана история, може би дори няколко, и му се искаше да ги знае.

— Кои мислиш са били хората, които е управлявала? — попита Наоми.

— Не съм толкова добре запознат с британската история — призна Уорън. — Знам, че тук са живели пиктите, англите и саксонците. А също и римляните.

— Може това да са римски воини.

Уорън разгледа внимателно образите.

— Не мисля.

— Защо?

— Въроръжението не ми изглежда както трябва.

— Ти какво разбираш от въроръжение?

Уорън се усмихна леко в отговор.

— Едно време играех много военни компютърни игри. Познавам въроръжението. Римляните са използвали къси мечове, копия и от време на време брадви. Ако тези рисунки са реалистични, мечовете са твърде дълги.

Наоми се отдръпна и се зае със стената от другата страна на стаята.

— Внимавай — посъветва я Уорън. — Може чукът да не е бил единственият капан.

— Знам, но не мисля, че онзи, който е построил сградата, би искал да повреди тази стая.

— Съкровищницата ли? Ако аз бях създал това място като тъмница, из която да се лутат моите другари в игрите, знам, че щях да го сторя.

— Това не е игра.

Усещайки болката в раните на гърдите си, Уорън безмълвно се съгласи.

— Тук е имало демони — каза Наоми.

Уорън прекоси стаята и отиде до нея. Присъедини лъча на своето фенерче към нейния. Зловещото изображение върху стената накара стомахът му да се свие и устата му да пресъхне. Над воините се извисяваше гигантски демон, размахал огромна тояга, който събаряше коне и ездачи, волове и каруци, и десетки мъже. Рисунката беше безжалостна и свирепа — жестока смърт, замръзнала върху стената.

— Великани — рече Уорън. — Много митологии съдържат истории за великани. Те винаги са свирепи и в повечето случаи — човекоядци.

— Човекоядци ли?

— „Джак и бобеното стъбло“. — Уорън премести фенерчето си нататък по стената и разкри друга картина на великана, който хващаше хората с ръце и ги ядеше. — Той предупреди Джак, че ще смели костите му, за да си направи хляб.

— Като малка си мислех, че го казва просто за да е страшно — рече Наоми. — Никога не ми е минавало през ум, че великанът наистина би изял Джак.

— Защото никога не си го виждала да яде хора. Това придава малко по-голяма достоверност на заплахата.

Наоми се придвижи към следващата рисунка. На нея жена стоеше наред някаква гора. В едната си ръка държеше копие. Във въздуха зад нея се бе отворила загадъчна врата.

— Лилит? — попита Наоми.

Уорън се взря по-внимателно, после избърса насъбрания се прах, за да се видят по-добре очертанията.

— Може би. Изглежда, зад нея има врата.

— Миниатюрна Адска порта?

— Трудно е да се каже. Но е нещо. — Уорън премести фенерчето и избърса следващата сцена. На нея женската фигура се сражаваше с човешки воини и явно ги надвиваше с лекота.

— Тя се е била с тях — рече Наоми. — Въпросът е дали те са дошли да я посрещнат като приятелка или като завоевателка?

— Тази стая е пълна със съкровища — изтъкна Уорън.

— Значи са я почитали.

— Или пък са се страхували до смърт от нея. Следващата картина също показваше жената, която се сражаваше с демони. Беше

убила два от тях и сега се биеше с третия. Копието ѝ бе насочено право към сърцето на демона, готово да го пронизе.

— Ако е една от демоните — попита Наоми, — защо се бие с тях?

— Демоните се бият един с друг — каза Уорън. — Мерихим ме караше да убивам демони от негово име. За да спечели власт и престиж в демонската йерархия. Където и да идеш, всички се борят за власт. Кабалистите не са по-различни.

Следващата картина показваше Лилит, застанала пред група ликуващи воители. В едната ѝ ръка имаше черно копие, а с другата държеше за единия рог отсечена демонска глава.

— Тя е станала техен герой — каза Наоми.

— Жената като спасителка. Това е друга повтаряща се тема в митологията. Човек неволно започва да се чуди каква част от тази история се е разпространила и е повлияла на толкова много култури по целия свят.

— По онова време не са имали телефони и интернет.

— Не, но в онези дни търговците са пътували навсякъде. Има данни, че викингите са открили Американците далеч преди Колумб да обяви това. Някои от племената в източните степи имат роднинска връзка с келтите. Те може да са разнесли историята нашир и надлъж.

— Или пък други демони са се появявали и на други места — предположи Наоми. — Историите за тях са твърде много, за да описват само едно събитие.

— Съгласен съм.

Следващата картина накара Наоми да ахне. Косъмчетата на тила на Уорън настръхнаха. На стената бе запечатано как Лилит — или жената, която смятаха за Лилит, — изяжда сърцето на мъж, когото бе прободла с копието си.

— Тя е канибал — рече Наоми.

— Не е канибал — прошепна дрезгаво Уорън. — Канибалите ядат само месото на своя вид. Не забравяй, че тя е демон.

Той се втрени в картината и отново се зачуди какво ли трябва да свършат в тази сграда. Зад тях се чу тих шум от стъпки. Уорън се обърна и освети с фенерчето пред себе си.

Там стоеше Лилит. Вече не изглеждаше могъща и самоуверена. Бе обзета от умора и раменете ѝ бяха увиснали.

— Ела — каза тя. — Имам нужда от теб. — Очите ѝ се стрелнаха за миг към стената, където стоеше Наоми и фенерчето ѝ осветяваше уличаващата картина. — А, виждам, че са добавили малко история.

— Това ти ли си? — попита Наоми.

— Че кой друг може да бъде? — сопна се Лилит.

— Ти си убила демоните? — обади се Уорън, надявайки се да отклони вниманието ѝ от картината с човешкото сърце в ръката ѝ.

— Да. Те бяха пратени тук преди мен. Не бяха доволни, че аз бях призована да свърша онова, което те не успяха.

— И какво беше то?

— Да подчиня вашия вид, ако мога. Да подготвя света за евентуално нашествие. — Лилит се взря в изображенията. — Това се оказа далеч по-трудно, отколкото смятаха Тъмните повелители. И нашето присъствие тук, изглежда, събуди латентната способност да се използва мистичната енергия на този свят.

— Това сигурно е било разочароващо — каза Наоми.

Тъмните очи на Лилит проблеснаха.

— Накрая няма да има значение. Всички ще бъдете мъртви или поробени.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

Саймън напрегнато следеше операцията, която се провеждаше в залата долу. Един монитор показваше близък план на извършваните действия. На операционната маса Лея изглеждаше дребна и уязвима. Саймън започваше да се съмнява дали решението му да остане да гледа е било добро.

„Тя поиска да бъдеш тук — напомни си той. — И ще бъдеш“.

Лекарите боравеха с премерени, но ефективни движения. Първо, почистиха още веднъж очната кухина, отвориха тъканта отзад и вкараха наноботи, които се свързаха със съответните зрителни центрове на мозъка. Саймън не беше сигурен как се наричат. Хирургът му бе обяснил процедурата по-рано, както и Оуен Мърдок. Подробностите обаче бяха излетели от главата му.

Докато наноботите свързваха нервните пътища, нужни за възстановяване на зрението на Лея, лекарите подготвиха присадката, около която следващите наноботи щяха да градят. Присадката представляваше изключително сложна камера, която наноботите щяха да вложат в окото, докато го изграждат наново от плът и кръв. Завършеното око нямаше да е съвсем човешко, но конструкцията се нуждаеше от нещо, с което да работи.

Външният слой тъкан щеше да премахне всяка възможност за отхвърляне.

Главният хирург вдигна поглед.

— Лорд Крос.

Саймън включи микрофона от пулта до прозореца за наблюдение.

— Да, докторе.

— На този етап имаме възможност да инсталираме в окото ѝ и модул за проследяване — каза лекарят.

„Някой е приказвал повече от необходимото“ — помисли си раздражено Саймън. Не всички в укреплението споделяха доверието му към Лея. Мнозина изпитваха съмнение поради факта, че тя знаеше

повече за тях, отколкото те за нея. Липсата на информация притесняваше и Саймън.

— Не — каза той.

— Тя няма да разбере, освен ако някой не ѝ каже — настоя лекарят. — За когото и да работи тази жена, не разполагат с достатъчно сложно оборудване, за да открият онова, което бих могъл да ѝ сложа.

— Казах не, докторе. Благодарен съм ви, че ми съобщихте. — Саймън знаеше, че мъжът би могъл просто да сложи модула и да му каже чак когато всичко е свършило. Най-тревожното в цялата работа беше, че се поставяше под въпрос властта на Саймън в укреплението. Но той знаеше, че това не би трябвало да го изненадва, като се имат предвид възникналите проблеми с храната. Страхът от незадоволяване на основни потребности бързо разединяваше хората.

Докторът насочи отново вниманието си към заместването на окото.

Саймън наблюдаваше операцията върху екрана. Докторът използва спринцовка, за да вкара наноботите в очната кухина на Лея. За миг изглеждаше, сякаш тя е наполовина запълнена със сребро.

— Ще минат няколко минута, преди да започнете да виждате резултати, лорд Крос — каза хирургът.

Саймън механично зададе на ИИ-то на костюма си да го уведоми, когато минат пет минути. Не бе сложил шлема, но ИИ-то можеше да издава звукови сигнали.

Вратата на стаята за наблюдение се отвори и влезе Нейтън.

— Здравсти, друже. — Той му протегна една чаша. — Чух, че си бил тук. Помислих, че малко чай ще ти дойде добре. А може би и известна компания.

— Благодаря — каза Саймън.

Нейтън застана до него край прозореца. Няколко минути двамата стояха в приятната тишина.

— През цялото време ли смяташ да стоиш прав?

— Столовете не са предназначени да издържат тежестта на бронята. Нямам друг избор, освен да стоя.

— Вярно. Ние с теб го знаем, но не мислиш ли, че онзи доктор ще се чувства малко неспокоен?

Саймън знаеше, че приятелят му има право. Пое си дълбоко дъх и се отпусна.

— Обещах на Лея, че ще бъда тук.

— Ти си тук. Дори и да не беше, пак щеше да си тук. На това място нищо не можеш да направиш. Тя е в добри ръце, друже. Знаеш го, иначе нямаше да я доведеш.

— Знам.

ИИ-то на костюма изсвири.

— Изтекоха пет минути.

Саймън се втренчи в монитора. Различи новите кръвоносни съдове и нерви, създадени и оформени от наноботите в очната кухня на Лея. Хирургическият екип беше задал на програмата да идентифицира различните части на окото, върху което работеха наноботите.

— Това е отвратително, друже — каза Нейтън.

— Гади ли ти се? След всички битки, които сме водили през последните четири години?

— Заради очите е, друже. Винаги съм бил доста чувствителен по отношение на очите. — Нейтън потрепери и извърна поглед.

Саймън също усети пристъп на гадене в стомаха си. Но не можеше да отмести поглед. Имаше добри шансове, 93 процента, Лея да си възвърне зрението, и то по-добро отпреди. Не това го тревожеше. Обаче Нейтън беше прав: в очите имаше нещо, което предизвикваше гадене.

— Нямах ли си друга работа? — попита го Саймън.

Нейтън продължаваше да стои до него, обаче подчертано не гледаше към екрана.

— Не. Изцяло съм на твое разположение, друже. Мислех си, че може би ще ти помогна да понесеш по-леко това.

— Благодарен съм ти. — Саймън трябваше да признае, че му е приятно да има някого до себе си.

* * *

Три часа по-късно окото заприлича на око. То се взираше безизразно и нетрепващо в ярките лампи на операционната. Гледката на нереагиращото око притесняваше Саймън, защото така му се

струваше отблъскващо и изкуствено, но пък бе придобило същия виолетов оттенък, какъвто имаха очите на Лея в спомените му.

— Колко дълго продължава това? — попита Нейтън.

— Казаха ми, че изграждането на окото ще продължи между дванайсет и тринайсет часа. Създаването на нов бъбрек или черен дроб отнема два пъти по-малко време. Структурата на окото и нервите в него са по-сложни.

— Чух, че на Мърдок му били заменили едното око.

— Всъщност и двете.

Нейтън поклати глава.

— На мен лично не ми харесва идеята тези работи да щъкат из тялото ми. През цялото време ще се чудя кога ще се опитат да поемат контрол над него.

— Наноботите не действат така. След като приключат със задачата си, се дезактивират и изхвърлят от организма.

— Прелестно. Изобщо не ща да знам как.

Вратата на стаята за наблюдение се отвори и влезе Вертам. Той беше широкоплещест и набит, със сива коса и къса сива брада.

— Лорд Крос — поздрави го той.

Саймън знаеше, че не е възникнал никакъв проблем. Иначе щяха да го уведомят по ИИ-то на костюма. Той поздрави другия мъж и зачака.

— Как вървят нещата? — Вертам надзърна към операционната долу.

— Засега добре — отвърна Саймън. — Но не си дошъл само за да се поинтересуваш от здравето на Лея.

— Разбира се, че ме интересува, лорд Крос. Доста харесвам младата дама. Но причината да ви търся не е да питам за здравето ѝ. Професор Макомбър и професор Брюър искат да говорят с вас. Изглежда са направили някакво откритие.

— В ръкописа „Гоетия“ ли?

— Да, милорд. Отнасяло се за конструкцията на възлови полета.

Саймън се поколеба.

— Лекарят ще те повика, ако става нещо, за което трябва да знаеш — каза Нейтън. — Макомбър и Брюър от месеци се мъчат да се оправят с проектите си. Не говорят с никого. Аз поне съм любопитен защо искат да те видят сега.

— Тогава да вървим да видим какво са открили.
Вертам отвори вратата и излязоха начело със Саймън.

* * *

— Това, което открихме, е, че ръкописът „Гоетия“ е написан на осем различни езика — каза професор Арчибалд Ксавиер Макомбър на Саймън.

— А може би и на десет — намеси се Джералд Брюър. Въпреки че в лабораторията, където работеха, бе тихо, гласът му гърмеше.

Макомбър махна с ръка.

— Както виждате, не сме постигнали пълно съгласие по въпроса.

Саймън не беше изненадан. Двамата учени рядко постигаха съгласие за нещо, преди да усетят, че разполагат с истински отговор на някой от въпросите си относно ръкописа. За нещастие, въпросите бяха много.

Макомбър беше над шейсетгодишен, с крехко телосложение, бавни, внимателни движения и мек глас. По лицето и ръцете му се виждаха белези от страданията, които бе понесъл като неволен обитател на един парижки санаториум. По останалите части на тялото му имаше още. Саймън знаеше, че има и душевни белези, които никога няма да се видят, но бяха там. Макомбър беше плешив, с малко сребриста коса отстрани на главата и къса брадичка.

— За щастие — продължи Макомбър — ние двамата сме в състояние да дешифрираме повечето езици.

— Дешифрирането беше още по-трудно — каза Брюър — поради факта, че всички езици са изкуствени. Нещо повече, нямат обща основа. Затова при всеки от тях трябваше да започваме от нищото.

— Много трудоемък процес — рече Макомбър.

Брюър кимна. Явно по този въпрос бяха единодушни.

Брюър беше над петдесетте, с тъмна коса и втренчен поглед. Преди нашествието бе работил като професор по история и компютърни науки в „Харвард“. Беше използвал тези две свои умения, за да създава доста популярни компютърни игри. Саймън смяташе, че не са много хората, по-интелигентни от него.

— Току-що разшифровахме един от най-новите езици — каза Брюър, като поде отново нишката на разговора. — Беше доста интересно. — Той докосна безжичния компютър, който носеше.

Моментално върху големите стенни екрани, ограждащи стаята, се появи страница от ръкописа „Гоетия“. На нея се виждаха петна от дим и следи от обгаряне по краищата.

— Както виждате — рече Брюър, — това е една от страниците на ръкописа, които пострадаха най-тежко при опита ви да го вземете.

— Нямаше как да го избегнем в онзи момент, друже — рече отбранително Нейтън. — Скапаният санаториум гъмжеше от демони. Да вземем ръкописа и да се измъкнем живи, не беше лесна работа.

— Разбирам това — усмихна се насърчително Брюър. — Не исках да проявявам неуважение. Знам, че обстоятелствата са били тежки. Исках просто да поясня защо ни отне толкова дълго време да разшифроваме тази страница.

Саймън неволно се ухили.

— Имате предвид, освен факта, че е написана на изкуствен език, който досега е бил известен само на автора на ръкописа?

Усмивката на Брюър се разшири. Това му придаде още по-уморен вид.

— Точно така. Наистина схващате с какво се сблъскахме.

— Да. — Саймън забеляза походни легла в ъгъла на стаята. А също така забеляза, че двамата мъже явно са спали с дрехите. — Почивахте ли си достатъчно?

Брюър и Макомбър размениха погледи.

— Почивахме, колкото можем — рече Макомбър. — Всички жадуваме час по-скоро да разкрием знанието, съдържащо се в този ръкопис.

— Почивайте си повече — предложи Саймън.

— Работата, която вършим тук — възрази Брюър, — е много...

— ... важна — прекъсна го Саймън. — Разбирам това. Знам също, че вие двамата сте единствените, които могат да разчетат този език — тези езици. Но ако сте болни или изтощени, губим време.

— Почивахме, колкото можем.

— Почивайте повече — каза Саймън, — иначе ще поставя пазач, който да ви слага да спите през нощта.

— Добре — каза Брюър.

Макомбър също кимна.

Саймън погледна към екрана.

— Предполагам, че знаете какво е това, което гледаме.

— Знаем. — Брюър посочи към части от страниция на вид текст. — Прекарахме седмици в разшифроване на този език. Онзи, който е създал оригиналния ръкопис, е бил невероятно умен. Щях да съм много щастлив да се запозная с него. В тази част от ръкописа се говори за Истините.

— Какви истини? — попита Саймън. — Истините за демоните ли?

— Това понятие отначало ни затрудни, лорд Крос. Ние също мислехме, че е общ термин. С две думи, в ръкописа се твърди, че той ще разкрие природата на Истините. Според нас има се предвид фактът, че демоните са били скрити толкова дълго, че вече никой не вярвал в тях.

— Тамплиерите никога не са забравяли, че демоните съществуват — каза тихо Нейтън.

— Не — съгласи се тихо Брюър. — Но не всички вярвахме еднакво пламенно. — Той погледна към Саймън.

Саймън усети как го пронизва чувство за вина.

— Вие не бяхте единственият, който не вярваше, лорд Крос. — Тъга помрачи очите на Брюър. — Аз самият доста се увлякох по университетската дейност и разработката на компютърни игри. Не отделях много време да мисля за демони, освен за онези, които създавах за игрите. Едва ли някой е бил по-потресен от мен, когато Адската порта се отвори.

— Но тези Истини представляват нещо друго — каза Макомбър. — Не знаем дали са идеали или физически предмети.

— Физически предмети ли? — попита Саймън.

— Да. Начинът, по който се говори за тях в ръкописа, ни кара да мислим, че са физически предмети. — Брюър се обърна пак към образа на стената и зачете:

За да могат демоните да бъдат отблъснати, за да се спре злият прилив, преди да е станал напад, която не може да бъде премахната, трябва да се открият Истините.

Докато Брюър четеше, думите изникваха на английски върху страницата от ръкописа.

— Този свят е защитен от демоните — продължи Брюър. — Когато той е бил отворен за демонските орди, тук са били поставени и Истините. За първи път Светлината посяла семената на унищожението в свят, който Среднощният извор един ден щял да застраши.

— За първи път ли? — повтори Нейтън. — В колко свята са нахлували тези демони?

— Не знаем — призна Макомбър. — В ръкописа се казва, че съществуват стотици светове. Не всичките са населени, но много от тях са.

— И всички те са били смазани от демоните — каза Брюър.

— Какво прави нашия свят толкова специален, че тези Истини да бъдат поставени тук? — попита Саймън.

— В ръкописа се споменава, че в този свят има воини на Светлината.

— Отначало мислехме, че става дума за тамплиерите — рече Макомбър. — Но времевият период е твърде далеч в миналото. Оригиналният ръкопис датира отпреди създаването на тамплиерския орден.

— Тук не сме единодушни — каза Брюър. — Макар че тамплиерският орден официално е основан на по-късна дата, идеалите, които тамплиерите защитават, са съществували далеч преди това. Смятам, че въпросните Истини са били дадени на тези хора.

— Тогава как те са загубили нещо толкова важно? — попита Нейтън.

Брюър поклати глава. Макомбър също.

— Не знаем. Въпросите, които поставя ръкописът, са повече от отговорите, които дава.

Саймън разгледа внимателно страницата.

— Значи не знаем какво представляват тези Истини или къде могат да бъдат намерени?

— Това е главоблъсканица — рече Макомбър. — В ръкописа пише просто: „Истините ще бъдат открити вътре, а после отвън. Отключването на вътрешната врата ще отключи външната врата“.

— Онзи, който е писал това, би могъл да бъде малко по-ясен — каза Нейтън.

— Щеше да ни е от помощ — съгласи се Брюър. — Но сега поне знаем, че има някаква надежда.

ДВАДЕСЕТ И СЕДЕМ

Уорън освети с фенерчето последната стая, до която бяха стигнали. Тя се намираще точно под съкровищницата. Бяха намерили скрито стълбище, до което ги отведе Лилит.

Наоми остана до овалната врата в подножието на виещите се стълби, по които се бяха спуснали в кухнята. Съдейки по броя на стъпалата, Уорън бе сигурен, че се намират поне на трийсет метра под повърхността. Който и да бе изградил тази стая, бе положил сериозни усилия да я запази скрита.

— Тук долу може да има още капани — каза Наоми.

— Знам. — Уорън погледна към Лилит. Тя вървеше редом с него.

— Когато ме погребяха тук — каза Лилит, — в тази стая нямаше капани. Архитектите, построили това място, не очакваха, че някой ще стигне дотук.

— Това не значи, че не са сложили капани — каза Наоми. — Ти не спомена за онзи чук горе.

— Не знаех за него.

— И какво имаш предвид, като казваш: „Когато ме погребяха тук“?

Уорън предпазливо тръгна през стаята. Вървеше бавно и изследваше пространството със сетивата си. Този път използваше и мистични сили.

Нищо не задейства тревожен сигнал у него. Но той бе привлечен от стената в отсрещния край на стаята. Отслабващата светлина на фенерчето му разкри множество красиви и смъртоносни картини, издълбани в нея. Но на тези тук Лилит се биеше само с чудовища.

Тя вдигна ръка и грейна ярка синя светлина, която изпълни цялата стая. Завръщането на силите ѝ тревожеше Уорън. От месеци бе свикнал с нейната немощ. Тогава тя бе имала нужда от него. А сега може би нямаше. Мисълта, че демоницата може да се опита да му вземе сребърната ръка, се спотайваше в дълбините на съзнанието му.

— За тях аз бях героиня — рече Лилит. — Те ме боготворяха.

— Защото си убила демоните, които са били твои противници — каза Наоми.

— Да. Докато не откриха, че и аз съм една от тях. — Лилит се усмихна по-весело. — Тогава започнаха да се боят от мен. Трябва да призная, че от двете чувства страхът бе по-силен. Винаги е така. — Тя се обърна към Уорън и погали лицето му с пръстите на свободната си ръка.

Чувството беше, като че ли паяк се плъзна по кожата му. Той трябваше да положи усилие, за да не се отдръпне.

— Липсва ми страхът, който можех да вдъхвам на другите — каза тихо Лилит. Очите ѝ се впиха в тези на Уорън. — Ти страхуваш ли се от мен, Уорън?

Искаше му се да я излъже, да каже, че не се страхува от нея. Но това не беше вярно, а той бе сигурен, че тя ще усети лъжата.

— Да.

Лилит се изсмя високо и отдръпна ръката си.

— Добре — каза тя. — Наистина трябва да се страхуваш. И то силно.

— Страхувам се — каза Уорън.

— Добре. Страхът ще те опази жив по-дълго — каза му Лилит. — Докато двамата с теб се разбираме, ще бъдеш в безопасност.

Това не беше вярно и Уорън го знаеше. Той щеше да е в безопасност само докато тя имаше нужда от него. В мига щом това се променеше, щом намереше някой друг, който да изпълнява исканията ѝ, щеше да се обърне срещу него.

„Но не и преди това — каза си Уорън. — Дотогава се учи и набирай сили“.

— Защо сме тук? — попита Наоми. Лилит я изгледа намръщено.

— Трябва да вземете смъртната ми обвивка. Плътта, която някога носех.

— Ти не си призрак — каза Наоми.

— Не. — Лилит прокара ръка по слабото си тяло. — Аз съм въплътена енергия, която продължава да живее след смъртта на тялото. Ако бях мъртва, щях да бъда притеглена обратно в Среднощния извор, за да се преоформя и преродя. Никога нищо не се създава или унищожава. — Тя млъкна за миг и се обърна да огледа стената. — Но

аз няма да загина на това място. Аз съм Именувана. И ще стана по-велика, отколкото съм сега.

Уорън вдигна фенерчето си и огледа пиктограмите на стената. Всички те изобразяваха Лилит. Някои от тях я показваха в голяма гора заедно с един мъж. Те стояха във вода до хълбоците, и двамата голи. Рибите се бяха струпали около тях. Едри животни лежаха по бреговете на реката или езерото, в което се намираха двамата.

— Това да не е... — Уорън не можеше да се насили да го каже.

— Градината ли? — Лилит се усмихна. — Да. Преди да се появи онази досадна жена. По онова време нещата не бяха толкова лоши. Едва след като научих децата на зло, вашият вид стана толкова хаотичен и труден за управление. Предполагам, че вината е отчасти моя.

Имаше и други образи. На Уорън му се стори, че си спомня някои от тях от библейските истории, които бе научил в сиропиталището, но не беше сигурен какво е било намерението на художника.

— Тялото ти в тази стая ли е? — попита Наоми.

— Да. — Лилит се приближи до една от стените, огледа я за кратко, после опря ръка в камъка. — Тук.

Уорън отиде до нея и проучи стената.

— Ако искаш да я съборя, ще ми трябва чук.

— Има код... тук. — Лилит посочи четири камъка един след друг. Изглежда, всички камъни в стената бяха с различни размери. Бяха напаснати добре, а пролуките между тях бяха замазани с хоросан.

Следвайки указанията на Лилит, Уорън натисна подред камъните. Дълбоко в стената нещо изщрака. Той отстъпи назад и вдигна високо фенерчето, мъчейки се да отгатне от коя страна ще дойде неприятната изненада.

Вместо това една част от каменната стена се подаде с няколко сантиметра навън.

— Зад тази стена — каза Лилит. — Оттук нататък трябва ти да я изместиш.

— Ела насам с това фенерче — каза Уорън на Наоми.

Тя неохотно се приближи и освети стената.

Уорън прибра своето фенерче и пхна пръстите на двете си ръце в процепа. Очакваше да извади окървавени чукачетата. Поне на едната

ръка. Смяташе, че металната може и да издържи. Той подви пръсти зад стената и дръпна. Скрытата врата тежеше сигурно сто и повече кила и бе трудно да се помръдне. Но после започна неумолимо да се измества сантиметър по сантиметър, стържейки в пода.

* * *

Когато отвори вратата достатъчно, за да може да промуши главата и раменете си, Уорън влезе в скритото помещение. Извади фенерчето. Накъдето и да насочеше лъча, насреща му блестеше метална повърхност. Вътре имаше още съкровища.

— Това да не е, каквото си мисля? — попита Наоми.

— Ако си мислиш, че е още една стая с богатства, тогава, да — прошепна благоговейно Уорън.

— Преди нашествието — каза Наоми — това щеше да струва цяло състояние.

Един каменен саркофаг стоеше по средата на малката стая. Любопитството привлече Уорън към него.

— Човек не би очаквал да намери саркофаг насред Англия — рече той. — Освен ако не е донесен от Египет.

— Това не е саркофаг — каза Лилит. — Това е камера за съхранение.

Когато се приближи до подобния на ковчег сандък, Уорън усети, че от него се излъчва мистична енергия. Външната обвивка бе изсечена в образа на красива жена.

— Преди потопът да погълне злите империи, отвърнали се от Светлината, и да сложи край на лудостта и злото, пуснати на този свят от демоните, хората са слушали разказите на онези, които подготвиха моята погребална камера — рече Лилит. — Аз гледах да крия тайните си от тях, но въпреки това се разказваха истории. Някои от хората, които ми служеха, избягаха от тукашните земи и станаха египтяни. Те помнеха тази камера за съхранение и се опитаха да направят свои собствени.

— Защото са мислели, че саркофагът ще съживи и тях — каза Уорън.

— Да. — Лилит се усмихна. — Техните не работеха, естествено, но те продължаваха да вярват, че някой ден това ще стане.

— Ти беше в Книгата, за която ме прати Мерихим. — Уорън погледна към нея.

— Да, бях.

— Как?

— Книгата също е мистичен предмет. Тя ми позволяваше да пътувам по света, без да пострадам.

— Била е безопасно място.

Лилит кимна.

— Да. Трябваше да пазя тялото си, но и да бъда на открито в света, за да разбера, когато се отвори Адската порта, и да уредя връщането си тук. Мерихим искаше Книгата, защото бе чул за нея, както и за други предмети, пристигнали по един или друг начин на този свят от другите светове. Това място, този свят, има склонност да привлича могъщите магически предмети. Ето защо демоните трябва да го завоюват. Книгата ми даваше възможност да попадна в ръцете на хора, които бих могла... да убедя да се присъединят към каузата ми.

Уорън знаеше, че тя има предвид да използва. Погледна към камерата за съхранение.

— Какво искаш да направя? — попита той.

— Трябва да се слея отново с тялото си.

Уорън коленичи и потърси скрити механизми за отваряне на сандъка. Прокара пръсти по страните му. Лилит го хвана за ръката и го насочи.

— Тук — каза тя и показа две сложно гравирани плочки.

— Да ги натисна ли? — Уорън опита, но не се случи нищо.

— Не с ръка — каза Лилит. — С ума си. Те са запечатани с мистична енергия.

Уорън се съсредоточи, пренебрегвайки болката в гърдите си. Усети мистичната енергия в себе си и я тласна през пръстите си.

Глухо жужене завибрира през камерата за съхранение. Изведнъж в нея се появи пукнатина, която оформи капак. Бледа изумрудена светлина засия отвътре и от камерата започна да излиза нефритено-зелен дим.

Уплашен от това, което щеше да стане всеки момент, Уорън отстъпи назад. Използва мистичната енергия, за да съгради щит пред

себе си. Наоми застана зад него, но не твърде близо.

Капакът се надигна сам и се отвори. В следващия миг тялото изплува отвътре. Ужас изпълни Уорън, щом видя в какво състояние се намира то. Наоми изруга с отвращение.

Тялото бе съсухрено, плътта бе полепнала по костите. Дори Лилит някога да е била красива, сега това изобщо не личеше. Лицето ѝ бе обезобразено, а черната ѝ коса беше на кичури и се отделяше. Слабите ѝ като клечки ръце лежаха кръстосани върху мършавия ѝ гръден кош. Ребрата личаха под златотъканата роба, която изглеждаше твърде голяма за тялото ѝ.

— По мое време — рече Лилит, като се приближи до гробницата и надзърна вътре с усмивка, — бях прекрасна.

— Това време отдавна е минало — прошепна Наоми. Младата Лилит започна да става прозрачна. Посегна към своето съсухрено аз, но ръката ѝ мина през него. Тя направи гримаса и се обърна към Уорън.

— Трябва ми твоята помощ.

— Какво искаш да направя? — попита той.

— Необходимо е да се слея отново с тялото си, за да възвърна цялата си сила. Ти трябва да бъдеш проводникът. Ела. — Лилит му махна. — Хвани ме за ръката.

Уорън с неохота каза на Наоми да вдигне фенерчето си, после изключи своето и го прибра в джоба си. Прекоси стаята и отиде до Лилит. Тя посегна към него и го хвана за ръката.

— Дръж тялото ми — нареди тя. — Ти трябва да бъдеш проводникът, който да ни свързва.

Потискайки възникналото гадене, от което стомахът му се изпълни с киселини, Уорън хвана ръката на трупа. Откри, че е изненадващо гъвкава и топла на допир. От това гаденето му се усили още повече.

Лилит извика от болка. Уорън едва не пусна трупа.

— Дръж здраво — каза му Лилит. Красивото ѝ лице бе изкривено от болка. — Ще отнеме само още миг.

* * *

Продължи по-дълго. След това Уорън си мислеше, че е изминал поне половин час. През цялото време, докато възвръщаше целостта си, Лилит крещеше. Но когато всичко свърши, двете ѝ половини се намираха в едно тяло. Прозрачните ѝ черти от време на време изплуваха върху сухата, втвърдена кожа, покриваща черепа ѝ.

Когато Лилит изчезна напълно от погледа, Уорън се съсредоточи върху тялото, което все още държеше. Усещаше силата в него. Беше толкова голяма, че нямаше начин да се пропусне.

Нефритено-зелената мъгла се лееше в стаята и замъгляваше всичко наоколо. Докато Уорън гледаше, трупът си пое дъх, вдишвайки мъглата. В следващия миг очите на мъртвата жена трепнаха и се отвориха и Лилит се взря в него от съсухрения труп.

— Много добре — прошепна тя сухо. Спря да се рее във въздуха и стъпи с босите си крака на земята. — Още... съм... много слаба... в тази си... форма. Не мога... да позволя това. — Тя сведе поглед към мъртвешкото си тяло. — Ти ще... продължиш... да ме... пазиш. Аз ще... те възнаградя.

За миг на Уорън му мина мисълта да се обърне и да побегне. Лилит беше прекалено немоощна, за да го гони. Но като се втренчи в очите ѝ, остана убеден, че тя знае мислите му. Освен това Уорън знаеше, че Лилит е далеч по-напреднала в употребата на мистичните сили, които той съвсем наскоро бе почнал да използва. Без помощ не би могъл да научи достатъчно бързо всичко, нужно за оцеляването му.

— Добре — каза той. Усети как очите на Наоми пронизват тила му и знаеше, че тя е против неговото решение.

Трупът опита да се усмихне, но устните му приличаха на изсъхнали червеи. Лилит изглеждаше по-ужасна от всякога.

— Добре.

Тя се обърна и отиде до стената зад себе си. Тялото ѝ беше толкова сухо и стегнато, че Уорън чуваше как сухожилията ѝ пукат. Тя докосна стената бавно като болен от артрит човек и част от нея се плъзна със стържене настрани.

— Вземи... тези — каза тя, като махна с ръка към съдържанието на скритата ниша.

Уорън извади отново фенерчето си и го насочи натам. Вътре лежаха копие от черен обсидиан, кожена роба и медальон с рогатата

глава на някакъв демон, когото Уорън не разпозна. Той извади и трите предмета.

— Дрехата... осигурява защита — рече Лилит — от мистични сили... и оръжия. Медальонът... е фокус... който ще ти позволи... да използваш... по-ефикасно силите... които владееш. А копието... може да пронизва... демонската кожа... сякаш е плът... въпреки физическите... или мистични защиты. Даже ще ги засмуче в копието и ще го направи още по-силно.

Уорън свали палтото си и навлече робата. Моментално се почувства по-добре защитен от хапещия студ, който изпълваше подземната сграда. Само че външният вид на дрехата изобщо не му харесваше. Искаше му се да е по-стилна като дълго палто.

Почти мигновено робата промени вида си и се превърна в тъмен тренчкот.

— Тя реагира... на желанията ти — каза Лилит. — Наглася се... и размерът.

Сега като се замислеше, Уорън бе сигурен, че не търси нещо, което да му е точно по мярка. Търсеше нещо, което да го пази. Но размерът му пасваше толкова добре, че той дори не се бе удивил, когато дрехата се бе променила, за да се нагоди към него.

— Дойде... време... да се... върнем... в града — продължи Лилит. — Остават ни... още много... неща... за вършене.

Уорън не очакваше с нетърпение дългия поход.

— Няма... да вървим пеш — каза Лилит. — Предпочитам... да стигна там... по-бързо.

— Подкрепям те изцяло — каза Уорън.

Гъргорещи звуци излязоха от гърлото на Лилит. Гласът ѝ приличаше на звука от вадене на ръждиви пирони от дърво. Когато свърши, тя махна с ръка и във въздуха се отвори сияещ аленочервен овал, висок метър и осемдесет. Приличаше на сърдито гущерово око, но Уорън усещаше силата в него.

— Какво е това? — попита Наоми.

— Портал — изхъхри Лилит с грубия си глас. — Той ще ни... пренесе... обратно в Лондон. Но трябва... да внимаваме. Толкова... голяма сила... може да бъде... усетена... от демоните. Те ще се... втурнат към нея.

— Ако се върнем пеш — отбеляза Уорън, — бихме могли да влезем в града, без никой да разбере.

— Но в такъв случай ще трябва да минем пак покрай онова село — каза Наоми. — Онова, в което ти съживи всичките им мъртъвци за своя лична армия. Не мисля, че ще те оставят да минеш просто така.

Уорън подозираше, че е права.

— Не само това — продължи тя, — но и нашата мис Скърцащи кокали тук не е в състояние да бяга, за да се спасява, ако се наложи.

Лилит изгледа кръвнишки Наоми.

— Позволяваш си... твърде много, жено.

Уорън пристъпи пред Наоми, за да я защити, но не каза нищо.

Лилит изръмжа и премести отровния си поглед към Уорън.

— В бъдеще... трябва... да си избираш... по-мъдро... приятелите.

— Не мисля, че някой от нас има голям избор — отвърна Уорън. — Докато не се появи нещо по-добро, ще трябва да се оправяме така.

Лилит задържа погледа му за момент, после кимна.

— Дотогава... да.

Тя се обърна и бавно пристъпи в портала.

Уорън изчака да види дали ще има някакви вредни ефекти, но Лилит просто изчезна. Той си пое дълбоко дъх и тръгна напред.

Наоми го дръпна обратно.

— Какво? — попита той.

— Откъде знаеш, че тя няма да ни отведе в демонския свят?

— Защото не мисля, че на нея самата ѝ се иска да бъде там. — Уорън посочи трептящия овал. — И ако не побързаме, това може да се затвори. Както ти сама каза, пътят до Лондон е дълъг.

— Може би си струва. Да се отървем от нея, имам предвид. — Очите ѝ задържаха тези на Уорън. — Тя не ти мисли доброто, каквото и да смяташ ти.

— И през ум не ми е минало. — Уорън стисна по-здраво обсидиановото копие. Усещаше трептящата мистична енергия в него и тя само го караше да копнее за още. — Засега мога да се уча от нея. От Мерихим също научих някои неща.

— С тях не си в безопасност.

— Нито пък с кабалистите. Никой от тях не ми вярва.

— Аз ти вярвам.

Уорън я погледна и почувства тъга от неистината в думите ѝ. Но не каза нищо. Искаше му се Наоми да му вярва, но не я винеше, че не може.

— Бих могла да ти повярвам — поправи се Наоми. — Ако разполагам с време.

— Ще ми вярваш повече — каза той с равен глас, — когато знам повече. При теб винаги е било така. Сега решавай. Аз тръгвам. — Той вдигна копието с една ръка и пристъпи в овала.

* * *

Яростна жега прониза Уорън. Той се опита да изкрещи от болка, но не знаеше дали е успял да го стори. Електричество вибрираше в тялото му и усещаше как крайниците му потръпват конвулсивно.

Обаче копието в ръката му оставаше хладно. Той се съсредоточи върху него и го използва като опорна точка. Червена светлина засия около него, само малко по-бледа от овала. В тази светлина той видя демонски лица — разтеглени, смачкани и обърнати наопаки. Подуши зловонния им дъх и чу техните заплахи и жестокия им смях.

Потърси Лилит и Наоми, но не откри нито една от тях. За известно време се чувстваше изгубен. После порталът изведнъж свърши и той бе изплют навън в свободно падане.

* * *

Изваден от равновесие, Уорън опита да се задържи на крака, но не успя. Виждаше въртяща се панорама на градска улица, отрупана с потрошени, изгорели коруби, които някога са били коли. После грубият асфалт се впи в дланите му. Ударът в земята, а после и в стената покрай уличката, му изкара въздуха и раните на гърдите отново го заболяха.

Само на няколко крачки от него Лилит се изправи мъчително и тронаво. В движенията ѝ нямаше никаква грация или сила. Уорън използва обсидиановото копие като опора, за да се надигне на крака.

Миг по-късно Наоми се материализира напред въздуха и се строполи на земята.

Шепа дрипави въоръжени мъже и жени се свиваха боязливо в уличката. Всички бяха насочили оръжията си към Уорън.

— Демонолюбец! — обвини го с дрезгав глас един мъж. Натисна спусъка на пистолета си и в уличката отекна рязък изстрел.

Уорън едва успя да вдигне щита си. Куршумът замръзна във въздуха на по-малко от трийсет сантиметра от лицето му, после падна на земята. Уплашен и ядосан, Уорън събра мистичната си енергия и я тласна към мъжа. Невидимата сила го блъсна и го отхвърли назад през купчина отломки. Когато тялото се спря неподвижно, в него не бе останал живот.

— Бягайте! — извика една жена.

Те хукнаха и Уорън с радост ги остави да бягат. Не му беше приятно да убива, когато не се налагаше.

— Трябваше да ги избиеш всичките — рече Лилит.

— Не беше необходимо.

— Заслужавах си го.

— Ние ги уплашихме.

Лилит поклати глава.

— Те сами се уплашиха. Ние просто се оказахме удобни мишени.

— Да се прибираме — предложи той. — Искам за разнообразие да поспя в топло и сухо легло.

— Имаме много неща за вършене — каза Лилит. — Сега, когато се върнах, някои от Тъмните повелители ще ме търсят.

— Къщата ми има добри защити. Знаеш го. Нали ти ми помогна да ги издигна.

Въпреки гаденето, което тялото на Лилит предизвикваше у него, Уорън ѝ предложи ръката си. Тя се поколеба за момент, после я пое. Следвани от Наоми, те тръгнаха обратно към дома му по задните улички на Централен Лондон.

ДВАДЕСЕТ И ОСЕМ

Лея се мятеше между кошмарите и будното състояние. Предизвиканата от упойващите вещества умора обгръщаше мозъка ѝ в слоеве дебел памук, който държеше света надалеч. Струваше ѝ се, че чува пиукането на болничните уреди, но не беше сигурна. Някаква далечна част от нея знаеше, че би трябвало да чува такива неща.

— Дишай — каза Саймън.

Част от безпокойството, останало от кошмарите, изчезна. Саймън бе там, точно както беше обещал. Ако я бе попитал, щеше да му каже, че и за секунда не се е съмнявала в него. Но всъщност се бе съмнявала.

— Дишай дълбоко — каза ѝ той. — Издишай. Трябва да прочистиш дробовете си от остатъците от упойката.

— Ще ме боли ли? — измънка тя. — Защото, ако ще ме боли, цялото това събуждане не ми изглежда много умна идея.

Саймън се изкикоти.

— Няма да има болка. Обещавам. Лекарят, който говори с мен, каза, че няколко дни може да усещаш главоболие, докато тялото ти се приспособи, но нищо особено ужасно.

Лея се надяваше да е така. Едно беше да поддържа приятелски връзки с тези съмнителни хора, а съвсем друго — да признае, че те са ѝ направили операция. Но да може да вижда отново...

— Как мина? — попита тя. — Операцията успешна ли беше?

— Казаха ми, че всичко е минало идеално.

— Още ли приличам на човек?

— Да.

Лея се поколеба.

— Могат ли да виждам? Нали не съм още сляпа?

— Отвори очи.

Искаше ѝ се да го направи, но се страхуваше. И се безпокоеше от факта, че се страхува. Страхът бе едно от първите неща, които се бе научила да контролира и използва. Сви ръцете си в юмруци.

Саймън хвана десния ѝ юмрук с голямата си длан.

— Просто отвори очи — каза ѝ той.

Лея преглътна тежко и си каза, че няма да има значение, ако още е сляпа. Или пък ако зрението ѝ не е толкова добро, колкото ѝ бяха обещали. Нямаше какво да губи, а можеше да спечели всичко.

Тя отвори очи. Моментално забеляза колко ярка е болничната стая. Вдигна ръка, за да заслони очите си от светлината.

— Много е ярко тук — каза тя.

— И за двете очи ли?

Лея замижа с едното око, а после и с другото. Виждаше и с двете. Усмивната, но все още със замъглен от упойката ум, тя се обърна към Саймън.

— Мога да виждам — прошепна тя. — Наистина мога да виждам.

— Добре — каза той и също ѝ се усмихна. — Следващата стъпка ще е да те вдигнем на крака.

* * *

Саймън се вираше в сияещото енергийно поле върху плота на лабораторната маса. То беше с приблизително овална форма, около четирийсет и пет сантиметра в най-широката си част.

— Кажете ми какво гледам — рече той.

— Това е енергийно поле, което може да спира демоните — отвърна Макомбър. — В ръкописа „Гоетия“ то е наречено... Възел. Това е най-подходящото название, до което стигнахме.

— Това нещо спира демоните? — Нейтън се наклони над масата и огледа енергийното поле.

— Поне на теория — рече Брюър. — Предстои да бъде изпитано в реални условия.

— Ако успеем да овладеем това енергийно поле — каза Макомбър, — бихме могли да създадем зони, недостъпни за демоните.

— Хората там ще трябва да са ужасно ниски — рече сухо Нейтън.

— Това е само прототип — отвърна Брюър. — След като проумеем силите, с които си имаме работа, ще можем да създадем по-

голямо.

— Как работи?

Макомбър поклати глава.

— Смятаме, че създава хармоничен дисонанс.

— Звукови вълни ли? — попита Саймън.

— Да — отвърна Брюър. — Те се създават от комбинация от лазери, мазери и мистична енергия. — Той поклати глава. — Трябва да съм честен, лорд Крос, колкото и напреднали в технологично отношение да сме ние, тамплиерите, едва успяхме да построим това нещо. Дори не сме сигурни дали работи както трябва.

— Казахте, че създавало звукови вълни — рече Нейтън.

— Точно така.

— Аз не чувам и не усещам нищо.

Саймън също не усещаше. Включи се към аудиополето на костюма си и чу писклив вой, който заплашваше бързо да предизвика у него остро главоболие. Той прекъсна връзката.

— Не се предполага ти да чуваш нещо — каза Брюър. — Ти си човек.

— Само демоните ли могат да го чуят?

Брюър кимна.

— С невъоръжено ухо, да. Ние успяхме да определим звуковия диапазон с помощта на други уреди.

— Значи е нещо като кучешка свирка? Демоните ги заболяват ушите?

— Според ръкописа — каза Макомбър — това поле прави нещо повече. — Той заграка по клавиатурата на компютъра и на стената се появи ново изображение.

Саймън го огледа и видя как на него се оформя чудовищен демон. Гигантското създаване на картината се бе сблъскало със сияещ щит. Половината му ръка се бе разтопила.

— Не помня да съм виждал това върху страниците. — Той също бе проучвал ръкописа.

— Тази картина беше закодирана в ръкописа — каза Брюър. — Професор Макомбър я откри.

— Нямах да я открия, ако ти не беше схванал шифъра.

Брюър сви скромно рамене, но се поизпъгна малко.

— Направихме го с общи усилия. И с много работа. Шифърът беше направен така, че да показва точките на графика, които след съединяване ни дадоха този образ. Доста гениално всъщност.

— Какво се случва с този демон? — попита Саймън.

— Доколкото разбираме — рече Макомбър, — споменатите звукови вълни могат да бъдат използвани не само да защитават някоя зона и да създават защитен периметър, но и като оръжия. Допирът до Възела кара демоните да се разпаднат на клетъчно ниво.

— Или пък ги прехвърля на друго място — каза Брюър. — Докато не го видим в действие, няма да узнаем. — Той сви рамене. — Възможно е дори тогава да не узнаем.

— Устройството преносимо ли е?

— Не — каза Макомбър. — Мислеше да го използваш като тактическо оръжие ли?

Саймън кимна.

— Един демонски смъртоносен лъч би бил супер — рече Нейтън.

— Когато се построи един Възел като този — каза Брюър, — той се прикрепва към земното електромагнитно поле. Честотното излъчване зависи от стабилността на това поле. Ако придвижите Възела... — Той се пресегна през светлината, премести леко Възела и яркото енергийно поле изчезна. — ... дори съвсем малко, ще го загубите.

— Значи когато напреднем толкова, че да можем да построим достатъчно голям Възел, за да предпазва хора или сгради — каза Нейтън, — ще трябва да се уверим, че Възелът е установен за постоянно.

— Да — каза Макомбър. — Освен това не може да е само един Възел. За да предпазиш нещо толкова голямо като сграда, ще са ти нужни няколко Възела, работещи заедно, за да създадат достатъчно голямо поле, че да се справи с демоните.

— За колко време ще можете да направите Възел, който да изнеса навън и да изпитам в полеви условия? — попита Саймън.

Брюър и Макомбър се спогледаха.

— Няколко дни. Не повече.

— Добре. Съобщете ми, когато е готов. Трябва да знаем как стоят нещата с това чудо, преди да губим още време с него.

* * *

Три дни по-късно лекарят пусна Лея от болницата. Тя се радваше, защото никога не ѝ бе било лесно да лежи в леглото като пациент. Саймън я посещаваше, когато можеше, но визитите му бяха редки и краткотрайни. И винаги изглеждаше отнесен. Тя обаче не го винеше за това. Знаеше, че е затънал до гуша в работа — опитваше се да се грижи за своите тамплиери и за хората, които се бяха клели да защитават.

След като отново можеше да се движи, имаше възможност да прекарва с него по-голяма част от деня. Но не целия. Все още имаше много неща, които той вършеше без нея. Това беше обезсърчаващо, но го разбираше. Усещаше, че ако рискът се отнасяше само до него, той би ѝ се доверил. Другите тамплиери обаче далеч не бяха толкова великодушни.

Всяка сутрин закусваха заедно и Саймън правеше обиколка на комплекса. После обядваха и обикновено биваха прекъснати от някой, който искаше информация или разрешение за нещо. След това се разделяха. Лея работеше с екипа за рехабилитация, за да възстанови координацията между окото и ръката си и усещането си за перспектива.

Една от интересните загадки на това, да притежаваш изкуствено око, беше, че то ставаше водещото ѝ око. Прехвърлянето на реакциите ѝ към това око изискваше много труд и усърдие, но тя се учеше бързо.

Вечер Лея се срещаше със Саймън, докато той тренираше и работеше с младите тамплиери. Тя не взимаше участие в уроците по бой с меч, защото не усещаше подтик да хване меча. Агенцията разчиташе на огнестрелните оръжия — колкото по-големи, толкова по-добре, — и тя бе обучена да борави с всички тях. Докато Саймън подлагаше младите си ученици на редица упражнения, Лея тренираше за възстановяване на силата, която бе загубила след своето раняване и последвалата операция.

След занятията двамата със Саймън упражняваха бойни изкуства и провеждаха спаринг срещи по самозащита. Физическият контакт с него я караше да се чувства добре. Той не я щадеше. Използваше размера и силата си срещу нея и Лея знаеше, че влага в нападенията

всичко, с което разполага, защото демоните бяха по-големи дори от него. Ако тя не можеше да се защити от Саймън, нямаше да може да се справи и с демон.

Тя успяваше да му нанесе няколко удара, защото беше бърза и изобретателна. Но силата на Саймън в близък бой всеки път се оказваше прекалено голяма за нея.

— Много по-добра съм от разстояние — каза Лея при една от почивките. — Дай ми пушка и няма да имаш никакъв шанс.

Саймън ѝ се ухили и изтри тила си с една хавлия.

— Зависи от това, дали си ме видяла да се приближавам или не.

— Ще те видя — каза Лея. — Такъв едър и тромав мечок като теб ще е лесен за забелязване.

— Мечок значи?

— Правилно ме чу.

— Като се върнем на тепиха — обеща Саймън, — ще видим кой е мечок.

Лея се избърса с хавлията. Хубаво ѝ беше да се съсредоточи върху физическите упражнения за известно време. Когато провеждаше спаринги със Саймън, в ума ѝ нямаше място за никакви други мисли, освен да се брани и да му нанесе колкото може повече удари.

Сега обаче неволно се замисли за възложената ѝ задача. Неприятно ѝ беше, че тя ще прекъсне и може би дори разруши приятелството помежду им.

— Влизал ли си във връзка с другите тамплиери? — попита Лея.

Саймън я погледна. В очите му се появиха болка и предпазливост. Той праметна хавлията през врата си и я стисна с две ръце.

— Не — отговори той. — Не и след като ти и останалите ме спасихте.

Лея се опита да подходи внимателно към темата.

— Както знаеш, аз също работя за една организация.

— Да. На военни или на призраци, предполагам.

Лея не отговори, защото не знаеше какво да каже. Ако се опиташе да отрече, нямаше да спечели симпатиите на Саймън, който обикновено бе болезнено пряк и честен, но в същото време не можеше да признае, понеже цялото ѝ обучение бе насочено към това да не

издава нищо за организацията. Тя реши да подходи с честност, макар това да я караше да се чувства неудобно.

— Да — каза тя.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТ

— Не очаквах да го признаеш — каза Саймън.

— Ако не бях признала, един от нас щеше да е глупак. Но не мога да ти кажа нищо повече за нея. — Лея съжеляваше за това, но бе дала обещания, които трябваше да спази.

— Не възразявам — каза Саймън. — Ти и твоите загадъчни благодетели ни бяхте от помощ в миналото. Готови сме да разменяме информация, стига това, което знаеш за нас, да не може да ни навреди.

— Хората, за които работя — каза Лея тихо и бавно, — биха искали да ви окажат по-голяма помощ.

Саймън скръсти ръце и се изпъна в целия си внушителен ръст.

— Колко по-голяма?

— Положението ви не е добро, Саймън — изтърси направо Лея. — Демоните ви нападат дори тук и изпитват недостиг на провизии.

— Така е.

— Според това, което знаем за тамплиерското Подземие и неговите хранилища...

— ... а ти си човекът, който достави по-голямата част от тази информация на твоите хора — каза Саймън.

— Да. — Лея отказа да почувства вина заради хитрината, която бе използвала, за да се промъкне в тамплиерското Подземие. — Та както казвах, според това, което знаем за тях, те имат достатъчно храна и лекарства, за да се погрижат за твоите хора тук.

— Те не са склонни да приемат още гърла. Вече опитах.

— Може да не си в състояние да ги промениш — каза Лея. — Но би могъл да смениш ръководството им.

Очите му проблеснаха и той я изгледа по-твърдо.

— Няма да предизвиквам никого на борба за водачеството на тамплиерите, Лея — заяви меко той. — Така че, който и да натрапва тези идеи в главата ти, си губи времето. А също и твоето.

— Не става дума да предизвикваш някого от тях — каза Лея. — Просто... нека тамплиерите разберат, че искаш да се върнеш.

— Не искам.

— Те са склонни да те приемат отново.

Саймън се поколеба.

— Откъде знаеш?

— Защото това ни е работата.

Той поклати глава.

— Ако питаш мен, това е прекалено гадна работа, за да се захваща човек с нея.

Заболя я малко. Лея предпочете да не възразява. Работата ѝ наистина си имаше лошите страни.

— Може би. Но от това, което правим, има полза. Тайните спасяват животи.

— А също и отнемат — каза Саймън.

— Имаме наши хора край тамплиерите — каза Лея. — Не в Подземието, но сме сложили няколко човека по периферията на техните операции.

— Те не провеждат никакви операции извън Подземието.

— Не, но понякога — при удобен случай — излизат, за да спасят някого или просто да проверят колко са се влошили нещата. — Лея му се усмихна криво. — А имаме и няколко приятели сред тамплиерите в Подземието. Някои тамплиери по-рано са били в моята професия.

— Разбирам. Но без съмнение още са твърдо предани на ордена.

— Наистина ли? — Лея се втренчи в очите му, знаейки, че следващите ѝ думите са рисковани. — Също както си му предан ти ли, Саймън?

Саймън скръсти ръце. За миг ѝ се стори, че ще си тръгне.

— Аз съм различен — каза той рязко. — Аз скъсах с тамплиерите много отдавна.

— Наистина ли? Затова ли си тук и рискуваш живота си, за да спасяваш други?

Саймън се поколеба.

— Баща ми би искал...

— Ти не си тук заради баща си, Саймън. Не поемаш тези рискове заради него. Тук си, защото лорд Томас Крос е отгледал чудесен син и го е научил да бъде тамплиер.

— Не съм толкова добър.

— Саймън, другите тамплиери тук не те следват от желание да ти помогнат да преодолееш чувството си за вина към своя баща.

Гневна руменина изби по лицето му. Лея разбра, че е стигнала опасно близо до това да го нарани или обиди.

— Те вярват в онова, което правиш. Ето защо излязоха от Подземието да си рискуват живота заедно с теб. Ти правиш онова, което смятат за нужно. — Тя направи пауза. — Те вярват в теб.

— Това е голяма отговорност.

— Тогава предай я на друг.

— Предложих го.

— И никой не прие.

Саймън помълча за кратко.

— Не.

Лея остана безмълвна известно време, за да позволи на отговора да попие в ума му.

— Саймън, ти не само водиш бегълци тук, но и още тамплиери се присъединяват към теб. Тази операция, която си задействал, се разраства повече от очакванията ти и ти не успяваш да се справиш с оцелелите, както си смятал първоначално.

— Знам.

Лея си пое дълбоко дъх.

— Един от хората, с които работя, има влияние над Джесика Съмърайл.

— Тя е само дете.

— И е наследница на водача на тамплиерите. Освен това днешното време не е за деца. Тази вечер те видях как тренираш деца да се бият и да убиват.

Гласът на Саймън стана по-остър.

— Учих ги да оцеляват.

— Да, а това включва битки и убийства. Иначе ще умрат без надежда, уплашени и сами. — Саймън не възрази. — Точно както тези деца вече не са деца, защото светът не им позволява да имат детство, така и Джесика Съмърайл е пораснала. Тя не притежава властта, която ще има един ден, защото сега чичо ѝ управлява, но все пак има някаква власт. Достатъчно, за да те върне при тамплиерите.

— Имаше си причина да ги напусна. Не искам отново да се боря с тяхната умствена нагласа. Не мога да водя война на два фронта.

— Знам. Но все повече от тях биват привлечени от твоите възгледи. Те знаят, че в Лондон все още има оцелели хора. Вярно, че намаляват с всеки изминал ден, но ги има.

— Ами хората, за които работиш ти? — попита Саймън. — Те смятат ли, че трябва да спасяват оцелелите?

— Ние не сме подготвени като тамплиерите — каза Лея. — Не разполагаме с достатъчно ресурси, човешка сила или пространство, за да провеждаме операции по издирване и спасяване. Но вярваме в онова, което ти се опитваш да направиш.

— Звучи ми като прехвърляне на отговорността, мен ако питаш.

Лея не можа да скрие гнева в гласа си.

— Не. Това е признаване на фактите. Ти не осъзнаваш колко голяма крачка за моята организация е предложението да използва своето влияние, за да помогне на теб и хората тук. Ние не сме били създадени да спасяваме животи, Саймън. Били сме създадени да отнемеме живота на враговете си. И сме го правили. Но сега хората ни разбраха, че не могат да се отърват от демоните сами. Това беше болезнен удар по тяхното самочувствие, повярвай ми.

— С всички ни беше така. — Саймън извърна очи за момент, сякаш обмисляше нещо. После срещна отново погледа ѝ. — Обаче аз работя върху нещо друго. Нещо, което може да ни даде по-голям отдих, отколкото, ако се опитаме да наблъскаме всички тези хора в тамплиерското Подземие.

В Лея се разгоря интерес и тя усети какво намекваше.

— Намерили сте нещо в ръкописа „Гоетия“, нали?

— Да.

— Какво?

Саймън поклати глава.

— Не мога да го обсъждам прекалено нашироко на този етап.

В Лея закипя гневно недоволство. Той не ѝ вярваше. Това поне беше очевидно. Тя си пое дълбоко дъх и го изпусна.

„Не можеш да го виниш — каза си. — На негово място ти също нямаше да си вярваш“.

— Желая ви успех — каза Лея.

— Ако проработи — каза той, — в крайна сметка ще бъде от полза за всички ни.

Ако някой друг бе казал това на Лея, тя щеше да е сигурна, че се отнасят покровителствено с нея. Но това бе Саймън Крос и тя го познаваше достатъчно добре, за да знае, че той не би я излъгал, нито пък би ѝ казал нещо просто защото си мисли, че иска да го чуе.

— А ако реша, че искам да говоря пак с тамплиерите — каза той, — ще те уведомя.

Тя пусна една насилена усмивка, която не отговаряше на чувствата ѝ — защото по природа не беше толкова искрена като него, — и каза:

— Какво ще кажеш за един реванш?

Саймън захвърли хавлията си.

— Разбира се.

* * *

В укреплението Лея не беше ограничена по никакъв начин. Саймън ѝ бе дал достъп до целия комплекс, освен до охраняваните зони. Тя правеше упражнения и се подлагаше на рехабилитационните процедури за възстановяване на координацията между окото и ръката ѝ, като надхвърляше очакванията на хирурга.

Все още сутрин се взираше в огледалото и се мъчеше да види разлика между двете си очи, но не можеше. Това бе посвоему смущаващо, защото ѝ се струваше, че би трябвало да е в състояние да различи изкуствено създаден обект от собствената си плът и кръв. А което бе още по-интересно, не можеше да си спомни неравната дупка, която бе видяла на лицето си няколко дни след първата операция.

Старите навици обаче не искаха да умират и я гризеше любопитство какво ли е узнал Саймън от ръкописа „Гоетия“. Тя познаваше обичайния му график в укреплението. Когато го наруши и излезе навън, любезно ѝ каза, че ще отсъства няколко дни, и я увери, че е добре дошла да остане колкото дълго ѝ се иска.

След като излезе, тя облече бронята си, а върху нея — малко зимни дрехи, разглоби пушката, за да може да я окачи на гърба си под зимното палто и задигна малко провизии от столовата. Когато тръгна след него, Саймън имаше половин час преднина.

* * *

— Чакай.

Когато чу насочения към нея женски глас, Лея си помисли, че хитрината ѝ е била разкрита. Положи усилия да се успокои и се обърна.

Жената беше тамплиерка. Едра и с огненочервена коса, в бронята си приличаше на олимпийска атлетка и се извисяваше с половин глава над Лея. Част от тази разлика в ръста се дължеше на ботушите, макар и неголяма.

— Не успяхме да поговорим — каза жената.

— Виждала съм те — каза Лея. — В доджото.

— Казвам се Кира.

— Радвам се да се запознаем, Кира. — Лея протегна ръка. — Аз съм...

— Знам коя си.

При този неприятелски тон Лея отдръпна ръката си. Зачака.

— Никой тук не те вини, че дойде при Саймън, за да ти бъде направено ново око — каза Кира.

— Всъщност — рече Лея — не знаех, че това е възможно.

— Хората се тревожат, че, изглежда, знаеш за тамплиерите повече, отколкото трябва.

Лея скръсти ръце.

— Какво искаш да кажеш?

— Никой тук не ти вярва.

— Саймън ми вярва. — Но още докато го казваше, Лея се почувства виновна, защото бе възнамерявала да го шпионира. Това нейно поведение не заслужаваше особено доверие.

— Саймън е доста наивен — сопна се Кира. — Някоя като теб...

— Като мен ли?

— Жена.

— Аха. — Лея кимна. Започваше да разбира. В думите на тамплиерката звучеше ревност. Това беше племенна реакция. Лея представляваше външна женска, която заплашваше да отдели един мъжкар от групата.

— Въпреки че Саймън има много достойнства — рече Кира, — някоя като теб може да го прави на глупак.

— Предполагам, че би трябвало да се чувствам поласкана — отвърна студено Лея. — Но по някаква причина не се чувствам. Може би намекваш, че съм прекалено привлекателна или че Саймън е тъп. Честно казано, не смятам, че и той ще се почувства поласкан.

— Това не е ласкателство. Намеквам, че може би, когато си тръгнеш този път — и то скоро, — не бива да се връщаш повече.

Докато Лея се опитваше да измисли как да отговори на това, Кира се обърна и си тръгна. Зад нея още три тамплиерки се размотаваха демонстративно в коридора, за да покажат, че подкрепят Кира. Ядосана и усещайки, че са се отнесли неуважително към нея, Лея едва не се насочи право към тях, само за да ги подразни. Макар че бяха три срещу една и носеха тамплиерски брони, тя смяташе, че може да им окаже сериозна съпротива.

„Не си заслужава — каза си Лея. — Не ти трябва такива драматични сцени“. Но не ѝ се нравеше да ѝ казват какво да прави. Без да обели и дума, се обърна и тръгна към вратата.

ТРИДЕСЕТ

Не ти ли се струва, че това е малко като да дразниш бик?

Саймън хвърли поглед към Нейтън и едва го различи на фона на каменната стена на тунела на метрото. Намираха се близо до Чаринг Крос, далеч от тамплиерското Подземие. В добавка към това, един от събираческите екипи на тамплиерското укрепление бе докладвал за група оцелели, настанили се в този район. Ако можеха да открият тези хора и да ги заведат на сигурно място, щяха да го направят.

— Ако имаше друг начин да се свърши това, щяхме да го използваме — отвърна Саймън. Той удари с бронираната си длан по стоманеното колче, което държеше с другата си ръка. Металът срещна метал със звук като от експлозия. При контакта се разлетяха искри. Колчето потъна на няколко сантиметра в земята.

Нейтън се наведе и закрепил лазерния излъчвател, който Макомбър и Брюър бяха сглобили в лабораторията. Той беше малко по-малък от бронирания юмрук на Саймън, с лещи и жици, чието предназначение Саймън не разбираше съвсем дори след дадените му обяснения. Композитният син полимер имаше формата на сълза и бе силно удароустойчив. Нейтън нагласи устройството за миг.

— Готов съм да включа трети номер, друже — каза Нейтън.

— Давай — отвърна Куинси Хартсел. — Готови сме. — Тамплиерът бе коленичил наблизо до една контролна кутия, която вървеше в комплект с излъчвателите. Кутията бе с размера на тънко куфарче, само че беше тъпкана с електроника.

Нейтън пусна през бронята си електрически ток, който задейства излъчвателя на полето. Една след друга светнаха две кехлибарени лампички, които после станаха зелени.

— Тук всичко е наред — каза Нейтън.

— Тук също — каза Куинси.

— Четвърти е готов — извика Даниел от другата страна на тунела.

— Включвам четвърти. — Куинси затрака по клавиатурата. — Четвърти работи. Сега ще задействам процедурата за разпознаване.

Докато стоеше и чакаше, Саймън прегледа образите от миниатюрните камери, които бяха наредили по тунела. ИИ-то на бронята бе настроено да го предупреждава за приближаването на всеки, който не е регистриран в базата данни на тамплиерските служби за сигурност, но поддържането на постоянно зрително наблюдение над района му беше стар навик.

Тъмният тунел беше пълен с отломки. Последните пътнически влакове бяха минали по линията преди четири години, когато се отвори Адската порта. Смачкани вагони бяха струпани като детски играчки на по-малко от километър и половина от мястото, където се намираха. Съдейки по скелетите във вагоните, малцина бяха преживели катастрофата.

Ниско бучене изпълни тунела. То постепенно се усилваше и ставаше по-пронизително. Костюмът на Саймън приглуши звука, а после шумът изчезна. Зелените лампички на излъчвателите засияха по-ярко.

— Синхронизация на честотите — обяви Куинси. Няколко секунди по-късно пурпурна мъгла се разля между поставените от тях колчета. После се избистри и постепенно изчезна съвсем.

— Работи ли? — попита Нейтън.

— Влез вътре, друже — предложи Куинси. — Ако те убие, ще знаем, че не сме го настроили правилно.

— Как ли пък не.

От другия край на тунела Даниел влезе в куба от светлина. Бронята ѝ заискри само за миг, но после не се случи нищо.

— Е, знаем, че не вреди на хората — рече тя. Нервността в гласа ѝ бе почти nedоловима.

— Но това не означава, че е недружелюбна към демоните — рече Нейтън.

— Има само един начин да го разберем. — Саймън удари пак по колчето и го заби толкова дълбоко в земята, че никаква част от него не остана да стърчи. То беше изработено дебело в забиващия се край и тънко в задната част, така че профилът му да защитава излъчвателя. Саймън бръкна в близката мешка и извади спрей с бетон на пяна.

Той напръска от съдържанието в дупката си когато то си взаимодейства с въздуха, се образува сива силициева тапа, която я запълни. След миг се задействаха маскировъчните частици и промениха сиво-белия цвят, така че тапата стана почти неразличима от пода. Той подхвърли спрея на Даниел и тя направи същото с колчето, което бе забила в земята.

След като и четирите колчета бяха покрити, Саймън каза:

— Калибрирайте наново полето. Уверете се, че няма да разбием нещо.

Куинси изпълни процеса отначало. Пурпурният куб се появи пак, после избледня. И отново Даниел пристъпи през полето в куба без никакъв проблем.

— Трябва да призная, друже — каза тихо Нейтън, — че не се чувствам много уверен, като я гледам колко лесно минава. Може би демоните също ще минат право през него, като че ли е топъл пролетен дъждец.

— Има само един начин да разберем. — Саймън посегна през рамо и извади меча и щита си. Обърна се и тръгна по дългия тунел на метрото.

* * *

След като Саймън и другите си тръгнаха, Лея излезе предпазливо от сенките в чакалнята на метростанцията. Не ѝ бе трудно да открие тамплиерите. В днешни времена почти нямаше хора, които да отиват в Лондон, и дирите, оставени от бронираните костюми, бяха лесни за следване. Най-трудната част беше да ги следи, без да я забележат.

От перона на метрото тя се взря към мястото, където бяха работили тамплиерите. Беше разбрала от разговора им, че колчетата и електрониката, които бяха забиили в земята, представляваха някакво средство за възпиране на демони, но нямаше идея какво точно.

Тя коленичи и отвори командната конзола, която бе използвал единият от тамплиерите. Направи снимки с окуляра над дясното си око и ги съхрани в гел устройството, скрито в подкожната тъкан на лявото ѝ бедро. Докато работеше, си казваше, че вината, която изпитва, е неуместна. Имаше дълг към своята организация. Тези мъже и жени

бяха проливали кръвта си, за да пазят Лондон, дълго преди тамплиерите да признаят дори самото си съществуване в битката край „Свети Павел“.

Комуникаторът ѝ изчурулика, за да привлече вниманието ѝ.

Лея се изправи и отговори.

— Черна орхидея, тук е Славей. Чуваш ли ме?

— Черна орхидея слуша. — Славей беше Лира Дариус. Лея се беше свързала с нея веднага, щом излезе от тамплиерското укрепление.

— Знаеш ли какво е това устройство, което гледаме?

— Не. — Лея почувства раздразнение. — Ако знаех, щях да ти кажа по-рано. — Тя си пое дълбоко дъх. — Разбрахте ли нещо от звуците, които улових. — Тя беше насочила един микрофон, скрит на върха на пръста ѝ, към тамплиерите с надеждата да улови разговора им.

— Не. Шлемовете и костюмите им не излъчват никаква част от разговорите. Ако можеш, остани там и виж дали не можеш да се сдобиеш с още информация.

— Добре. Но това увеличава риска.

— Съмнявам се, че младият лорд ще ти направи кой знае какво, дори и да те открие. Останах с впечатлението, че той доста си пада по теб.

Под бронирания наличник лицето на Лея поруменя.

— Мисля, че съзираш в това нещо повече, отколкото е в действителност.

— Ще видим. Внимавай там долу, Черна орхидея. Искаме да се върнеш при нас.

— Ще внимавам. — Лея затвори куфарчето и се изправи. Превключи окуляра си на видимия спектър. За няколко секунди ѝ се стори, че различава очертанията на куб от светлина.

Със свито сърце пристъпи напред. Сензорите на костюма ѝ засякоха слаба следа от лазерна светлина, но не достатъчно, за да задейства каквито и да било аларми. Според вградения в бронята сеизмограф, имаше и звукови вълни.

Тя изучи конфигурацията на куба, но той с нищо не ѝ подсказа с какво си има работа. Миг по-късно сензорите ѝ засякоха ръмженето на демони надолу по тунела в посоката, накъдето бяха тръгнали тамплиерите.

Тя освободи пушката си и едва не се втурна нататък. После осъзна, че демонският лай и диви крясъци се приближават. Те се носеха по тунела към нея.

* * *

Невинаги беше възможно да надбягаш Ловците. Тези демони бяха невероятно бързи. Освен това можеха да бягат и по стените на тунела, както и по тавана му, избягвайки камарите от боклуци. А тамплиерите трябваше да се справят с преобърнатите вагони и отломките, които задръстваха тунела.

— Мразя да бягам от тези твари — изръмжа Нейтън, после изруга, когато се спъна в едно парче камък и падна. Подпря се на лявата си ръка и се изтласка обратно на крака. Дотогава обаче един от Ловците вече бе скочил от тавана. Полетя към Нейтън като стрела.

Саймън се завъртя бързо, за да се нагласи, и каза:

— Закрепи ботушите. — Усети как шиповете се забиват в каменния под, докато протягаше щита си напред, за да прикрие гърба на Нейтън. Ловецът се удари в щита, изтърколи се настрани и изквича недоволно.

Още един Ловец скочи от стената вляво и се блъсна в Саймън с такава сила, че изтръгна левия му ботуш от бетона. Тъй като не можеше да използва меча от такава близост, Саймън стовари свития си юмрук в зейналата паст на демона, от която капеха лиги. Зъбите на звяра се пръснаха при удара. Почти в безсъзнание, демонът залитна назад.

Тогава Ловците се хвърлиха вкупом към Саймън, атакувайки го безпощадно. Затрупан от множеството демони, той падна. ИИ-то на костюма го предупреди, че защитите му отслабват.

Нейтън, Куинси и Даниел се намесиха и изтласкаха Ловците назад с мечовете си. Използваха щитовете, за да задържат останалите Ловци. Когато атаката стихна за миг, тамплиерите се обърнаха и побягнаха нагоре по тунела.

— Надявайте се онзи Възел да работи — рече Даниел. — Иначе ни чака дълга битка.

— Знам. — Саймън тичаше, вперил очи напред. С помощта на 360-градусовото зрение на костюма видя как един нападащ Ловец скочи от тавана. Той се извъртя леко и натресе дръжката на меча в челото на демона. Костта поддаде със силно пращане. Ловецът падна на земята и остана да лежи, потръпвайки.

Тунелът извиваше леко надясно. Саймън прегледа набързо картата в шлема си и видя, че се намират само на петнайсет метра от Възела. Дори и с подсиленото нощно зрение, което му даваше шлемът, едва различаваше нещата около себе си.

Докато минаваше през първата стена на куба, Саймън почувства лека тръпка на страх. Усети се, че затаява дъх в очакване на най-лошото. А после вече бе от другата страна. Ловците го следваха по петите, само на сантиметри зад него.

Изведнъж грейнаха ярки пурпурни искри, които се превърнаха в тъмнолилави пламъци, поглъщащи демоните. Ловците, които бяха скочили достатъчно силно, за да преминат изцяло през стената, се превърнаха в пепел. Останалите, които не успяха да преодолеят разстоянието, се оказаха само частично овъглени, но тъй като засегнатата част в повечето случаи бе главата, умряха на място. Няколко Ловци бяха изблъскани в защитената зона от демоните зад тях.

— Ух, че яко! — възкликна Нейтън. Стоеше наблизко, вдигнал меча и щита си — явно не разчиташе, че преградата ще спре всички Ловци. — Не очаквах да подейства толкова добре.

Саймън безмълвно се съгласи.

Оцелелите Ловци се отдръпнаха и заръмжаха от объркване и страх. Няколко изпробваха с лапа бариерата, но съумяха само да ампутират част от крака си или целия.

— Ами източникът на енергия? — попита Саймън. При скоростта, с която полето бе ликвидирало демоните, трябваше да е изразходвало много енергия.

— Нивото на енергията спадна за момент — рече Куинси. — Но се вдигна пак. Макомбър и Брюър казаха, че полето би трябвало да се охранява от вродената мистична енергия на унищожените демони. Това е затворена система.

— Снабдяването с енергия не е толкова голям проблем, колкото си мислеше, а? — попита Даниел.

— Не — отвърна Саймън.

— Няма нищо по-хубаво от самоподдържането.

— Знам. — На укреплението не му трябваха допълнителни тревоги по отношение на оскъдните им ресурси. Колкото и да им бе необходимо защитното поле, ако се налагаше да вложат голямо количество енергия в захранването му, това би могло да наруши крехкия баланс, който поддържаха. Освен това ако това защитно поле се захранваше, би означавало, че е уязвимо за атака.

От другата страна на преградата Ловците обикаляха неспокойно. Лаеха и квичаха, и Саймън повярва, че преградата действа.

— Ако Макомбър и Брюър успеят да измислят как да уголемят полето, ще можем да защитим укреплението — каза Нейтън.

— Ще го измислят — каза Саймън. — Само въпрос на време е. — За първи път от нашествието насам той почувства истинска надежда, че могат да победят.

ТРИДЕСЕТ И ЕДНО

Лея изчака Саймън и тамплиерите да се махнат, после прекоси перона и скочи долу в тунела. Кръпките, които бяха запечатали устройствата в земята, още не бяха придобили съвсем температурата на пода наоколо и се виждаха с термографско зрение.

Тя измъкна бойния нож от калъфа на десния си пищъл и коленичи. Забави се за миг, разколебана.

— Черна орхидея — обади се Лира Дариус. — Затруднения ли изпитваш?

„Да — искаше да отговори Лея. — Саймън ми се довери. Освен за това — каза си тя. — А това е нещо, което може да промени облика на тази война“.

— Черна орхидея, чуваш ли ме?

— Черна орхидея слуша — отвърна Лея. — Притеснявам се, че ще повредя устройството.

— Ако не си сигурна в способностите си, мога да пратя технически екип.

Единственият недостатък на това предложение беше, че тамплиерите можеха да се върнат за устройствата по всяко време или пък демоните да ги изровят. Някои демони бяха доста хитри.

— Не — каза Лея. — Ако ще ги вземаме, сега е моментът. — Тя заби острието на ножа в кръпката и заработи внимателно. Докато изравяше устройството, окулярът ѝ автоматично правеше снимки и ги изпращаше в базата.

След като свърши с първото, тя премина на второто. Обаче забеляза една неподвижна мълчалива фигура в сенките до входа към перона. Позна сребристосинята броня и разбра кой е. Едновременно засрамена и ядосана, тя се обърна към Саймън Крос.

— Трябва ли ти помощ? — попита той тихо.

Лея се изправи, но не знаеше какво да каже.

— Мислех, че си си тръгнал. Той стоеше със скръстени ръце.

— Знаех, че си тук някъде. Предположих, че ако се престорим, че си тръгваме, ще излезеш.

— Как разбра?

— Казаха ми, че си избягала от укреплението.

— Избягала намеква, че съм била затворничка. Ти ми каза, че съм свободна да идвам и да си отивам.

— Така е. Затова никой не се опита да те спре. Ти избра да избягаш, когато се измъкна тайно, вместо просто да кажеш на някого, че си тръгваш.

Лея се почувства глупаво.

— Видели ли са ме?

— Да.

— Черна орхидея, имаш ли нужда от помощ? — попита Лира.

С движение на брадичката си Лея заглуши външното предаване, така че гласът ѝ да се чува само в бронираната маска.

— Не. Докато някой стигне дотук, всичко ще е приключило. — Тя не искаше сблъсък между Агенцията и тамплиерите. Нещата и без това бяха достатъчно зле. — Нека аз да се оправя.

— По-близо сме, отколкото си мислиш.

Това ядоса Лея. Не стигаше, че тя следи Саймън, но Лира явно бе възложила и на други да следят тамплиера — или нея.

— Задръж ги — нареди Лея. — Дай ми малко време да се оправя с това.

— Ще имаме ли компания? — Саймън не изглеждаше притеснен. Разбира се, ако се съди само по езика на тялото.

Лея не можеше да види абсолютно нищо през наличника на шлема.

— Не — отвърна тя. — Но не са далеч.

— Значи предложението да ми помогнете да придобия влияние сред другите тамплиери е било... какво? Уловка?

— Не. Истинско е.

— Разбирам. — Хладният му, безучастен отговор я уязви.

Лея мразеше да разговаря с него така. Маските, които носеха, скриваха всичко — както лицата им, така и всяка човешка емоция, — а променените от техниката в костюмите им гласове бяха студени като лед.

— Но ти не проявяваш особено доверие от своя страна — продължи той.

„Не зависи от мен — искаше да каже Лея. — Агенцията го решава. Просто така работя“.

— Изглежда, доверие липсва и от двете страни, лорд Крос. — Лея вдигна устройството, което държеше в ръка.

Недей — предупреди я Лира. — Той може да го унищожи.

Лея не се тревожеше за това. Ако Саймън не искаше тя да се сдобие с устройството, досега щеше да го унищожи. Или поне да се опита. Тя не пренебрегваше способността си да се измъкне.

— За какво говориш? — попита Саймън.

— Не ми каза за това.

— До днес нямаше нищо за казване.

— Вие разполагате със средство за относително лесно унищожаване на демоните.

— Разполагаме със средство за защита от тях. Този Възел — това поле — не е преносимо. След като веднъж бъде поставено на едно място, трябва да си остане там.

— Това е предимство, което скрихте от нас.

За миг Саймън не продума. Наличникът му остана безизразен и непроницаем.

— То стана предимство едва когато проработи преди няколко минути. Дотогава беше просто надежда.

— Това сериозно променя нещата.

— В известен смисъл, може би. Но тази защита е само последна възможност. Ако я използваме — ако бъдем принудени да я използваме, — това ще означава, че демоните са ни открили. Можем да вдигнем прегради между нас и тях, но това няма да им попречи да обсадят мястото, където сме се сврели. Сама видя колко сме отчаяни вече. И то, при положение че имаме възможност да ловуваме редовно. Можеш ли да си представиш какво би станало, ако нямаме възможност да ловим сърни? Или да тършуваме в града за храна?

Лея можеше. По време на престоя си в укреплението си го бе представяла. Саймън се беше нагърбил с невероятно тежка задача, вземайки решение да осигурява провизии за своята общност от оцелели.

— Освен това не съм го крил от теб — продължи Саймън. — Сигурен съм, че копие на ръкописа „Гоетия“, което ти ми даде, не е било единственото. Особено след като видях действията ти.

Отвращението в думите му пролича въпреки механичния тон на говорителите на костюма. От това обвинение я заболя силно — особено защото бе вярно. Агенцията не бе доверлива организация.

— Вие сте имали достъп до същата информация като мен — каза Саймън.

— Не — рече студено Лея. — Ти си разполагал с цялото тамплиерско знание, събирано стотици години.

— Ние сме платили за това знание. Ордена е бил нападнат, приятелите му са се обърнали срещу него, видял е как богатствата му са били отнети от техните притежатели и е бил принуден да мине в нелегалност.

— Можели сте да се покажете по някое време.

— И да кажем на света, че демоните наистина съществуват? Та аз самият не вярвах, че те съществуват, забрави ли? Напуснах Ордена. Напуснах баща си. Заряхах всичко, което ми бе познато, защото не вярвах. — Саймън замълча за момент. — Никой не искаше да слуша за демони. Не и преди те да се появят сред нас.

— Ти имаш Макомбър. Той ти помага да преведеш ръкописа „Гоетия“.

— Да. Но само защото имам още един човек, който допълва това, което Макомбър не знае. Ако твоята... организация бе задържала Макомбър, което те решиха да не правят, нямаше да успеят да постигнат онова, което постигнахме ние.

— Знам. Хората, с които работя, също го знаят. Но не можеш да очакваш от нас да не се опитваме да се борим. Предимството, което вие сте спечелили...

— ... е ваше — прекъсна я Саймън. Ръката му се стрелна напред и една правоъгълна кутийка за дискове полетя във въздуха към нея.

Лея с лекота я улови и погледна вътре. Кутийката съдържаше нанотехнологичен микроточков компютърен диск. Беше червен като капка кръв и не по-голям от нокътя ѝ.

— Това съдържа всичко, което сме открили в ръкописа „Гоетия“ — каза Саймън. — Включва и инструкциите за създаване на Възлови полета. Или поне онова, което сме успели да разберем досега за тях.

— Вярваш ли му? — попита Лира.

— А ти не му ли вярваш? — отговори с въпрос Лея.

След съвсем кратко колебание Лира отвърна:

— Вярвам му.

Лея усети прилив на гордост. Саймън Крос беше точно това, за което се представяше: рицар, готов да пожертва живота си, за да могат другите да живеят. Обучението на Лея бе точно противоположното. Тя трябваше да принася в жертва другите, да ги кара да умират за своята страна или вяра.

— Нали видя всичко тук в тунела? — попита Саймън. — Това е най-голямото поле, което можем да създаваме засега. Макомбър и другите продължават да работят по въпроса за уголемяването му, но още не са стигнали до решение. Когато — и ако — намерят такова, ще те уведомя.

Лея си спомни острите думи на жената в укреплението.

— Щедростта ти е удивителна, Саймън, но знам, че не всички тамплиери мислят като теб.

— Те не обичат да се доверяват на хората.

— Биха предпочели да запазят тайната на Възлите за себе си.

— Да. Но това решение не беше взето само от тях. А от мен. Аз ги убедих да направят така, че знанието за Възлите да облагодетелства всички. Колкото повече други хора се борят срещу демоните, толкова по-дълго ще издържим. Накрая го проумяха.

Лея сви ръце около диска и ѝ се прииска да не се чувстваше толкова отвратително. Но част от вината беше на Саймън. И то по-голямата част. Той беше отговорен за това.

— Можеше да ме вземеш със себе си днес — каза му тя. Знаеше, че гласът ѝ е студен и обвинителен.

— Това беше друг мой избор.

— Опита се да го скриеш от мен.

— Исках да те държа встрани от опасността — каза Саймън. — Знаех, че това ще е кървава работа.

„Типично за теб“ — помисли си тя ядосано.

— Ако полето не заработеше, щеше да е безсмислено — каза Саймън. — Не виждах причини да ти вдъхвам големи надежди. Затова не казахме и на никой друг в укреплението. Няма и да кажем, докато не намерим начин да увеличим размера на Възела. Да разполагаме със

защитно поле, покриващо двайсетина души, няма да ни е от кой знае каква полза.

Лея предпочете да не спори.

— Вие също можете да участвате в изследванията — рече Саймън. — Само ще помоля, ако вашите хора намерят начин да увеличат размера, да ни кажат.

На Лея ѝ се искаше да отговори, но не можеше.

— Кажи му, че сме съгласни — каза Лира.

— Ще го излъжа ли? — попита Лея. „Ти лъжеш ли ме?“

— Не. Това е истината. Кълна се.

Лея знаеше, че обещанието не значи нищо. За агентите уменията да се лъже бе едно от най-важните. Но тя искаше да го каже на Саймън.

— Ако намерим нещо — каза Лея, — ще ви съобщим.

Саймън кимна.

— Благодаря ти за това. — Той остави неловката тишина да се проточи още малко. — При дадените обстоятелства, особено предвид факта, че повечето хора в укреплението знаят, че си избягала, може би ще е по-добре да не се мяркаш известно време.

Думите му увиснаха сухи и безжизнени във въздуха между тях. Лея се почувства уязвена и обърквана. Използва обучението си, за да изтласка тези чувства.

— Добре — каза тя. — Щом така искаш.

— Въпросът не е какво искам — каза Саймън. — Открих, че нямам голяма власт над нещата, които искам. Просто така трябва.

Лея се опита да измисли какво да каже, но не успя.

— Ще можеш ли да се добереш отгук до някое безопасно място? — попита Саймън.

— Да — каза Лира на Лея. — Имам група за изтегляне, която чака наблизо.

— Да — отвърна Лея.

— Тогава върви и се пази, Лея. Желая ти всичко хубаво. — Саймън се завъртя кръгом и изчезна през вратата на перона.

Неспособна да помръдне или да проговори, Лея го гледеше как си отива.

— Ти стори това, което трябваше — каза Лира.

— Но това не го прави правилно — рече Лея.

— Ще го направи. Нямахте как да знаеш какво замисля лорд Крос.

— Можех да изчакам друг момент. Или да го питам за тези устройства.

— Ако е искал да ти каже, щеше да ти каже по-рано.

— Смяташе да ми каже.

— Така твърди сега.

Лея тръгна към перона.

— Нали ти дойде при мен и поиска да го избутаме по-високо в йерархията на тамплиерите?

— Да.

— Тогава трябва да вярваш в него.

— Това не означава...

— Направи ми услуга — прекъсна я Лея. — Махни ми се от главата за малко. — Тя прекъсна връзката и продължи да крачи през мрака.

ТРИДЕСЕТ И ДВЕ

Ставай, Уорън! Трескавият глас измъкна Уорън от съня. Той избута възглавницата от лицето си и се огледа замаяно. Навън беше светло, но когато той си бе легнал, вече започваше да се зазорява. Цяла нощ бе будувал, усъвършенствайки нови начини за използване на достъпната му мистична енергия. Откакто се бяха върнали в сградата, която бе присвоил за себе си в квартала Сохо, двамата с Лилит работеха. Наоми нацупено се мотаеше наоколо, но дори тя беше изоставила враждебността си към демоницата, за да научи повече.

Сега кабалистката стоеше до леглото и навличаше дрехите си. Очите ѝ бяха впити в мониторите на охранителните камери на стената до леглото.

— Какво става? — попита Уорън. Втренчи се в празните монитори. Те не трябваше да са празни. Беше поставил генератор в мазето на сградата и го бе заслонил така, че звукът му да не се чува, нито пък да се усеща по някакъв друг начин от бродещите демонски патрули. Един голям петролен резервоар гарантираше, че генераторът ще работи непрекъснато в продължение на седмици. Уорън го беше напълнил отново при връщането си.

— Охранителната система не работи — отвърна Наоми, докато нахлузваше ботушите си.

— Виждам.

— Чух шум и се събудих. Като погледнах мониторите, бяха изгаснали.

— Откога са изгаснали?

— Не знам.

Уорън обу панталоните си и навлече една ръгби фланелка. Бойните ботуши му отнеха няколко секунди повече. Стаята му се намираше на четвъртия етаж. Който и да се появеше в сградата, щеше да му е нужно известно време да се качи по стълбите.

„Не и на крилатите демони“ — поправи се той. Хвърли поглед през стоманените решетки на прозорците. Преди нашествието много

от сградите в околността бяха имали такива, за да спират крадците, така че тези тук не привличаха специално внимание.

Уорън докосна палтото, което му бе дала Лилит, и то се плъзна по тялото му, като че ли имаше собствен разум. Може и така да беше. Той още не бе сигурен в това, но палтото му осигуряваше по-добра защита от всички брони, които бе носил. Уорън само си помисли за обсидиановото копие и то се озова в ръката му — прелетя през стаята и се намести в нея.

Бръкна в куриерската чанта, която обикновено носеше. Тя съдържаше различни предмети, създадени от него. Уорън можеше само с опипване да разбере кое къде е. Един самостоятелен джоб съдържаше очи на Кървави ангели, които той бе събрал и бе свързал със собствените си сетива. Избра четири от тях, които бяха още мокри и лепкави. Две бяха изсъхнали.

Изпълни очите с мистична енергия, зададе маршрута, по който трябваше да поеме всяко от тях, и ги хвърли във въздуха. Те увиснаха там за момент, сякаш осмисляха нарежданията, а после се раздвижиха бързо. Две от тях излетяха през прозореца, а другите две се стрелнаха през вратата на стаята.

— Къде е Лилит? — попита Наоми.

— Не знам.

Наоми се намръщи.

— Ужасно удобно за нея да не е наоколо, когато се случва това.

— Тя не иска да ми се случи нищо лошо. — Уорън отвори ума си за очите на Кървавите ангели, включвайки се към онова, което виждаха те. — Все още има нужда от мен.

— Не бъди прекалено сигурен.

Уорън обаче беше. Докато Лилит не възвърнеше пълната сила на тялото си, щеше да има нужда от него, за да се грижи за нея и да ѝ помага.

Едно от очите, които бяха излетели навън, се отдели и прелетя над покрива на пететажната сграда. Другото се насочи към улицата.

Десетки гремлини нахлуваха през входната врата на сградата. Те бяха едри, с приблизително човешка форма, и имаха широки крака с по два нокътя. Уродливи и силни, гремлините бяха свирепи врагове в битка. Върху плоските им лица имаше по няколко малки черни очички.

Три рога стърчаха отгоре на големите им издути глави и още два отдолу на квадратните им челюсти.

Окото, което оглеждаше от другата страна на зданието, показва още гремлини, влизащи през вратата откъм Олд Комптън Стрийт. Демоните бяха преодолели бронираните врати без проблем.

Двете очи в сградата се устремиха надолу по двете стълбища в краищата на коридорите. Тъй като Кървавите ангели виждаха в тъмното, те успяха лесно да забележат гремлините, пъплещи нагоре по стълбите. Бяха стигнали до втория етаж.

Докато Уорън ги наблюдаваше, а умът му препускаше бясно, един от гремлините забеляза окото, реещо се на площадката на третия етаж. Демонът вдигна пушката към рамото си и стреля.

Ярка светлина се вряза в зрението на Уорън. Болка прониза слепоочията му. Той извика.

— Уорън? — Наоми го хвана за ръката.

Той я отблъсна нетърпеливо, доста уплашен.

— В сградата има гремлини.

— Как са ни открили?

— Не знам. Сега са на втория етаж. Трябва да се махаме оттук.

Движение привлече вниманието на едно от очите на Кървавия ангел извън сградата. То се завъртя и фокусира върху един летящ демон точно преди създаването да улови окото в острата си човка.

Още една вълна на болка прониза главата на Уорън. Той се съдържа да не извика, но в стомаха му се надигна гадене. Когато предната врата на апартамента се отвори рязко, той вдигна копието да се защити.

Пред него се рееше Лилит. Нозете ѝ висяха на сантиметри от пода. Тя не можеше да върви достатъчно бързо, за да избяга. Тялото ѝ бе започнало постепенно да възстановява формата и плътта си, но това ѝ придаваше уродлив вид и изсмукваше силите ѝ.

— Открили са ни — каза тя.

Наоми изруга.

— Как са успели?

— Сега не е време за въпроси — заяви Лилит. — Уорън, вземи Книгата. Ако искаме да живеем, ще ни е нужна.

Уорън се втурна към резбованото бюро, което бе открил и бе накарал зомбитата да качат в стаята му. Хвана чекмеджето, в което се

намираше Книгата, и прати мистична енергия към ключалката, докато изричаше кодовата фраза.

Ключалката се отвори с поредица от ясно доловими щраквания.

Навън в коридора демоните бяха стигнали до площадката на третия етаж. После картината угасна, когато един от тях простреля окото, реещо се пред тях.

Уорън се облегна за миг на бюрото, после се овладя отново. Бръкна в чекмеджето и извади Книгата.

Тя беше с размери четирийсет и пет на трийсет и пет сантиметра и дебела петнайсет сантиметра, и бе покрита с отровно пурпурна кожа, по която — умишлено или случайно — имаше линии, които приличаха на вени. Както винаги, Книгата мъркаше като котка. Едно кехлибарено зелено котешко око се отвори по средата ѝ. Под него се появи зъбата уста.

— Аз съм в опасност — каза Книгата.

— Знам — каза Уорън. — Ще те измъкна отгук. — Известно време бе смятал, че гласът, идващ от Книгата, принадлежи на Лилит. Но след като тя се бе отделила от Книгата, гласът продължи да му говори. Лилит не му беше дала никакво обяснение.

— Добре — каза Книгата. — Не искам да бъда унищожена.

— Няма. Повярвай ми.

— Вярвам ти, Уорън Шимър. В противен случай щях да те убия.

Забавно бе, помисли си Уорън, колко много демони и хора — и други неща — твърдяха, че са му приятели, но казваха, че ще го убият, ако някога им измени. Само че не забавно в хубавия смисъл. Тази склонност на демоните и демонските творения силно му напомняше за живота му преди нашествието.

Притисна Книгата към палтото си. В него моментално се образува джоб, който я погълна. Окото го гледаше, докато джобът се затвори. За миг върху палтото ясно личеше изпъкналост, после изчезна. Дрехата можеше да образува неограничен брой джобове, в които Уорън да съхранява безброй предмети. Най-изумителното беше, че никой от тях нямаше физическо тегло или форма, след като джобът се запечаташе. Можеше дори да отваря джоб върху друг джоб.

В коридора отекна врявата на приближаващите се демони.

Наоми стоеше до един прозорец, хванала решетките.

— Не можеш да излезеш — каза Уорън. — Там навън има други.

Раздразнена и уплашена, Наоми се обърна към него.

— Тогава какво ще правим?

— Първото правило за едно убежище е да имаш изход от него. — Той прекоси стаята, хвана я за ръката и я дръпна.

Експлозия разби прозореца, на който бе стояла Наоми. Ударната вълна събори нея и Уорън. Късове зидария и стоманени пръчки се разлетяха из стаята. Две от пръчките се забиха в отсрещната стена. Лилит бе залепена от ударната вълна към стената, но, изглежда, не пострада.

— Лилит! — прогърмя чудовищен глас.

— Кордадж — изръмжа Лилит.

Уорън се изправи и дръпна Наоми зад себе си. Палтото му предлагаше по-голяма защита от нейната броня.

Кордадж седеше вкопчен в стената на зданието. Трябва да бе висок поне четири-пет метра и изглеждаше грамаден. Огромни прилепови криле, които едва се виждаха през направената от него дупка, му помагаша да пази равновесие върху стената. Демонът беше покрит с лъскави червени люспи, които създаваха впечатлението, че е обвит от огън.

Някои части от тялото му обаче бяха скрити под сребърен метал, който сякаш се движеше непрестанно. Уорън видя, че това не е броня. Металът беше прикрепен към тялото като присадена кожа и покриваше половината от лицето на демона, включително едното му око.

Лилит се отблъсна от стената. Уорън усети как мистичната енергия се натрупва около нея.

— Не се страхувай от него, Уорън — проговори Лилит в ума му. — Той е голям...

„И силен“ — помисли си Уорън.

— ... но може да бъде унищожен. Удряй бързо с копието, когато ти кажа.

— Трябва да бягаме. Разполагам с изход.

— Ако побегнеш, той ще те унищожи.

Уорън стисна копието. Наоми го сграбчи изотзад, дръпна го и прошепна:

— Да вървим. Остави ги да се избият взаимно.

Без да продума, Уорън се отърси от нея.

— Чакай.

— Ще ни убият.

— Чакай.

Лилит се носеше над пода и изглеждаше невероятно крехка и изтощена пред гиганта, вкопчил се в стената като някакъв демоничен Кинг Конг. Вятър зафуча през стаята и разхвърля мебели и хартии навсякъде. Чаршафите и завивките се вдигнаха от леглото и закръжиха бясно.

— Мислех, че си мъртва, Лилит. — Кордадж изби още едно парче от стената с огромния си юмрук. Късове камък полетяха към улицата и стаята се разтнесе от вибрации.

— Бях изоставена — каза Лилит. — Сидонай ме предаде.

Кордадж се изсмя.

— Разбираш ли ги? — прошепна Наоми в ухото на Уорън.

Уорън разбираше. До този момент даже си бе мислил, че говорят на английски.

— Да.

— Какво казват?

— Тихо. Ще ни убият заради теб. — Уорън стисна по-здраво копието.

ТРИДЕСЕТ И ТРИ

Кордадж се издърпа в стаята. Трябваше да си наведе главата, за да може да се побере. Втренчи се надолу към Лилит, която бе като дете пред него и определено изглеждаше беззащитна.

— Къде беше през всичките тези години? — попита Кордадж.

— Чаках Сидонай да изпълни обещанието си. Той ме бе пратил тук да победея хората и да подготвя мястото за Адската порта.

Уорън гледаше лицето ѝ и се чудеше дали плътта ѝ не е мъртва и прилепнала толкова здраво към черепа, че да не може да покаже страх.

— Ти се провали — подразни я Кордадж.

— Хората са по-умели и по-силни, отколкото си мислехме.

— Но умират толкова лесно. Дори тамплиерите гинат пред нас.

— Сидонай тук ли е? — попита Лилит.

Изведнъж гремлините изпълниха отвора на вратата зад Уорън. Той се разколеба за миг, щом усети злобните им погледи да се впиват в гърба му.

— Не мисли за тях — заповяда Лилит. — Има кой да се погрижи.

— Сидонай е там, където иска да бъде — отвърна Кордадж. — Той е Първородния. Неговата воля е закон. Най-добре ще е да научиш къде ти е мястото спрямо него. Иначе ще изпълзиш от Среднощния извор като нещо далеч по-нищожно от всичко, което си била някога.

— Виждам, че още носиш белезите си.

Кордадж прокара смутено трипръстата си ръка по металната част на лицето си. После усети какво прави и се ухили.

— Това беше твое дело.

— Трябва да помниш къде ти е мястото спрямо мен — рече Лилит.

— Някога може и да е било така. — Кордадж поклати глава. — Но сега вече не. Ти вече нямаш покровителството на Първородния.

— Но ще го имам отново.

— Ако бях склонен да те оставя жива, можеше да ми е интересно да видя изхода от това. Но след като те усетих на това място, как

събираш силите си, разбрах, че не мога да те търпя отново жива.

— Внимавай, смотаняко. По-могъща съм, отколкото изглеждам.

Кордадж се ухили, оголвайки двойна редица големи зъби.

— Не ти вярвам. Всичко, което виждам пред себе си, е една съсухрена демоница, която не си струва труда да бъде одрана и изядена. Обзалагам се, че мършавата ти плът ще ми заседне между зъбите. Но ще те изчовъркам със собствените ти кости.

— Бъди готов — каза Лилит на Уорън.

— Да.

— Като настъпи моментът, трябва да се целиш във врата му. Пронижи го и ще живеем.

Уорън преглътна тежко. Усещаше ръката си потна. Откъм демона идеше горещина, която го заливаше. Засега гремлините стояха на вратата.

— Аз ти причиних тези рани, които криеш — каза Лилит. — Бях милостива и те оставих жив. Те са останали с теб хиляди години и не са се изцерили.

— Хиляди години ми напомняха защо те мразя толкова. — С бързо движение Кордадж сви невероятно голямата си длан около Лилит. Докато го правеше, ръката му порасна толкова, че покри съсухрената демоница от раменете до коленете. — Днес обаче ще си отмъстя. — Той вдигна Лилит и отвори уста.

Ярка светлина блесна изведнъж в стаята, връхлетя Уорън и го накара да се олюлее. Той едва запази равновесие. Гремлините се дръпнаха от вратата.

Ръката на Кордадж се разтвори бързо и той изпищя от болка, когато пламъци обгърнаха дланта и пръстите му.

— Сега, Уорън! — заповяда Лилит. — Удряй сега!

Слепоочията на Уорън туптяха от страх, когато той замахна и хвърли копието с всички сили. Обсидиановият прът полетя точно и се заби във врата на Кордадж, непосредствено под челюстта му.

Очите на демона се опулиха от внезапен страх. Той се обърна към Уорън.

— Не! — изрева невярващо Кордадж. — Какво направи? — Той посегна към копието, но изведнъж вратът му се превърна в супа и потече по раменете му. Само костите му останаха цели.

Лилит се хвърли напред, когато Кордадж започна да пада. Ръцете ѝ се движеха с мъка, но тя улови голямата му глава в дланите си. Невероятно, но успя да задържи демона прав, докато той се бореше за живота си. После ярка синя светлина проблесна в ръцете ѝ.

Уорън усети потока от мистична енергия, преминаващ от Кордадж в Лилит. Част от енергията се разплиска върху него и той я засмука в себе си. Тя обаче бе твърде мощна и от опита му да я задържи, го прониза болка. Налагаше се да я изпусне, преди да го е разкъсала.

— Дръж я — каза Лилит. — Ще ти е нужна. Чакай моя сигнал.

В очите на Уорън избиха сълзи, докато се бореше с болката. Кордадж се сви, хлътна в себе си като гниещ тиквен фенер. Но Лилит се подмладяваше, докато заприлича на двайсетгодишна жена. Косата ѝ бе пищна и бухнала. Тя се обърна към Уорън и очите ѝ задържаха неговите.

— Сега. Повикай копието при себе си и го използвай, за да насочиш енергията, която държиш, срещу гремлините.

Връзката с копието пулсираше в ума на Уорън. Той протегна ръка и го призова. То затрептя, освободи се от демонския труп и се понесе през стаята, за да легне в дланта му. Той се завъртя точно когато гремлините, прищпорвани от своите командири, нахлуха в стаята.

Уорън развъртя копието, сякаш го бе използвал цял живот. Върхът разсече първата вълна от нападатели. Някои от тях умряха моментално, когато копието прониза сърцата им. При други настъпи бавна смърт от прерязани гърла, пробити дробове и изтърбушени вътрешности. Кръвта плисна и заля пода като морска вълна.

Гремлините отстъпиха, обзети от страхопочитание. Уорън остана вцепенен за миг, без да може да повярва какви поражения е нанесъл.

— Останеш ли там, ще умреш — извика му Лилит. Протегна ръка и силен електрически заряд се вряза в струпаните гремлини. Много от тях избухнаха и крайниците им се разлетяха, откъснати от преминалата през телата им енергия.

Няколко от гремлините на вратата вдигнаха оръжията си и се прицелиха в Уорън и Лилит. С един жест Уорън създаде щит. Куршумите спряха внезапно наскреда въздуха, задържани от него. Лъчите, киселините и рояците насекоми, изстреляни от още по-странни оръжия, се размазаха по щита, без да причинят вреда.

— Прекалено много са — извика Наоми в ухото на Уорън. — Ще трябва да излезем през прозорците.

— Не — отвърна Уорън.

— Можем да забавим падането със силите си.

— Не. Твърде много от тях ни чакат навън.

— Не можем да се измъкнем оттук.

— Ще се измъкнем. Стой до мен. — Уорън вдигна копието с две ръце пред себе си. Насочи свръхконцентрираната мистична енергия и сътвори плътна стена от огън, която заля гремлините. Само щитът на Уорън пречеше на пламъците да погълнат и тях.

Демоните нямаха никакъв шанс да се спасят. Пламнаха до един, изгаряха като трески и падаха на пода на криви, почернели буци. Някои се разпиляха на пепел.

Само след миг стаята бе празна.

Горещината заля Уорън въпреки щита. Той се съсредоточи отново и насочи още веднъж енергията през копието, пращайки ударна вълна към стената до вратата, където гремлинските трупове препречваха пътя.

С гръмотевичен трясък стената се пръсна навън, като остави зейнала дупка. Гремлините зад стената бяха смазани или издухани. Зад тях вратите на асансьора хлътнаха с метално скърцане.

— Хайде! — Уорън сграбчи Наоми за ръката с човешката си длан и я повлече. Хвърли се през дупката. Лилит го последва.

Без да забавя ход, Уорън притича през повалените гремлини право към асансьорната шахта. Протегна копието и насочи друг поток от сила към висящите накриво врати. Те се изтръгнаха и паднаха в тъмната шахта.

— Скачайте! — извика Уорън.

Наоми се дърпаше, но гремлините вече се бяха окопитили достатъчно и започнаха да стрелят по тях. Той стисна по-здраво ръката ѝ и я дръпна след себе си, когато прекрачи ръба и полетя в мрака.

Наоми изпищя.

Уорън не я винеше. Да летиш надолу в тъмна асансьорна шахта се оказа ужасяващо. Той превключи на нощното си зрение и видя как клетката на асансьора връхлита насреща им. Разбира се, тя всъщност не се движеше, защото той не я бе свързал с аварийния генератор, но изглеждаше сякаш се движи.

Той се свързва със силата си и спря устремното си падане, като стисна здраво Наоми. Теглото ѝ увисна накрая на ръката му и го извади от равновесие. Започнаха отново да падат, но височината вече бе помалка, което доста смекчи удара. Въпреки това Уорън усети как ребрата от дясната му страна изпукаха, когато се стовари върху покрива на асансьорната клетка.

Лилит се спусна грациозно и спря над него.

— Ти ни вкара в капан — изръмжа тя.

Без да може да си поеме дъх от болка в спуканите ребра, Уорън успя да се изправи. Олюляваше се и му се гадеше, и той съжали за онова, което се налагаше да направи сега. Съсредоточи се и прати нова вълна от сила през асансьорната клетка. Тя се смачка под тях и те отново полетяха надолу.

Ребрата го боляха, когато се надигна на колене. Постави свободната си длан върху вратите на асансьора и ги взриви. Те се изтръгнаха от окачването си точно когато гремлините се наведоха през отвора на четвъртия етаж. Куршуми и лъчи заехтяха в шахтата.

Уорън излезе със залитане навън. Лилит се плъзна покрай него още преди да е излязъл съвсем. Той издърпа Наоми от смачканите останки и я помъкна към мазето на сградата.

Районът „Сохо“ беше стар. Тази сграда бе една от най-старите и нямаше подземен паркинг. Мазето бе склад, пълен с изоставени машини, сандъци и кутии.

Най-сетне яростната болка в гърдите на Уорън отпусна хватката си и той вдиша. Пред очите му вече танцуваха тъмни петна. Той извика, но дори от това го заболя.

— Къде сме? — попита Наоми.

— Водиш ни от един капан в друг — оплака се Лилит.

— Винаги — изхъхри Уорън, — винаги... трябва да има... изход. — Той прекоси стаята и махна с ръка към купчина сандъци. Пометени от невидим вятър, те се катурнаха настрани и разкриха празна стена.

— Тук няма врата — каза Наоми. Уорън си пое отново дъх.

— Няма — съгласи се той. — Пътищата за бягство... трябва да се... отбелязват. — Притисна се към стената. — Има... стар тунел... близо до... това мазе. Вероятно... са го използвали... за контрабанда. Или за доставка на провизии. Открих го... на чертежите. Пробих... стената... и я зазидах наново... със слаб хоросан.

Той блъсна тухлите със силата си и ги разби. Те се посипаха пред него, като се трошаха на парчета и се разпиляваха по грубия под на тунела отзад.

Проходът вонеше на старост и мухъл. По тавана имаше петна от сажди — Уорън можеше да ги види с нощното си зрение. Драскотини покриваха каменния под.

— В коя посока? — попита Лилит, като се плъзна в прохода.

— Наляво. — Уорън пристъпи след нея. Вече дишаше по-лесно, но болката още го бе стиснала.

— Накъде води?

— Надалеч отгук. — Уорън спря, за да щракне лостчето за задействане на един дистанционен детонатор, който бе поставил на стената, когато проникна в тунела.

— Какво е това? — попита Наоми.

— Пластичен експлозив. — В днешно време такъв се намираще лесно, след като арсеналите бяха останали без охрана. Имаше дори упътвания как да го използва.

— Ти си луд.

— Не можем... да ги надбягаме.

— А можем ли да надбягаме взрива?

— Налага се... да разберем. — Уорън ускори крачка и откри, че не може да тича.

Наоми го хвана за свободната ръка и го затегли по-бързо.

Няколко от гремлините успяха да стигнат до отвора, преди пластичният експлозив да избухне. Взривът изпълни тунела със светлина и грохот. Ударната вълна събори Уорън на пода. Крепейки се несигурно на ръба на съзнанието си, той смътно разбра, че голяма част от тунела — по-голяма, отколкото предполагаше, — се е срутила.

После потъна в мрака.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

— Какво правиш още тук, Крийзи? Всички мислеха, че ще стоиш при тамплиерските си приятелчета, вместо да си рискуваш живота с нас.

„Запази хладнокръвие — каза си Лея. — Не им обръщай внимание“.

Обаче това беше трудно. Откакто се бе върнала в комплекса на Агенцията, очевидното неприемане от страна на своите беше като жулене на шкурка по гол нерв. Това бе започнало още преди да отиде да предаде предложението на Лира Дариус. Но сега враждебността се бе усилила.

Тя стъпи с ботуш на пейката в общата съблекалня и се зае с връзките. Ботушите, както и останалата част от бронята ѝ, бяха покрити с кръв. Повечето принадлежеше на демоните, но имаше и кръв от ранени хора, както и от двамата мъже, които бяха умрели в ръцете ѝ тази нощ.

— Слушаш ли ме, Крийзи? — изрева Докъри.

„Остави го“ — помисли си Лея. Почти бе свалила ботуша. От кръвта ръкавиците ѝ бяха станали хлъзгави и това затрудняваше задачата ѝ.

Една тежка ръка падна на рамото ѝ и я завъртя. Докъри се извисяваше с една глава над нея — едър мъж с гръден кош като буре. Беше в началото на трийсетте. Бе свалил маската на шлема си. Ниско остригана коса покриваше главата му, а по челюстта му бе набола лека четина. Лицето му бе широко и мулешко.

Лея отблъсна ръката му. Вдигна юмруци пред лицето си в готовност за бой.

— Чух те, Докъри — каза тя. — Разкарай се. Не искам да говоря с теб.

— Може пък аз да искам да говоря с теб, миличка — озъби се Докъри.

— Ще подам оплакване срещу теб.

Докъри се изсмя.

— Аз всеки ден излизам навън да воювам с демоните, миличка. Наистина ли мислиш, че някакво си оплакване срещу мен ме притеснява?

Лея се почувства глупаво. Преди нашествието обвиненията в Агенцията бяха сериозно нещо.

— Бях в Кралската морска пехота, преди всичко да рухне — каза Докъри. — Познавах трудностите още тогава, докато ти си се учила на шпионски номера. По онова време се биехме с хората лице в лице. Нямаше ги тези глупости с криенето в сенките, на които ви учат сега.

В съблекалнята се бе събрала тълпа. Изглежда, никой нямаше желание да се намеси и да спре назряващия бой.

— Прекарал си тежка нощ — каза Лея. — Както и всички ние.

— Но не всички са имали приятел, който е умрял в ръцете им — рече Докъри. — Уендъл Тейт беше добър човек. Кралски морски пехотинец. Струваше поне четири-пет пъти повече от хора като теб.

Това предизвика малко протести откъм тълпата. Макар че шпионските организации и военните отдели се бяха събрали под един чадър в резултат от нашествието през Адската порта, това обединение на силите не беше съвсем гладко.

— Много хора умряха тази нощ — каза Лея. — Много добри хора.

— Знам. А ти упорито искаш да избягаш и да идеш при онези страхливи тамплиери.

„Той просто те предизвиква“. Лея си пое дълбоко дъх и го изпусна бавно.

— Искам да ме оставиш на мира — заяви тя.

— Съжалявам. Мисля, че е време да решиш на кого си вярна. — Докъри протегна напред голямата си длан и я блъсна в рамото.

Лея улови китката му с лявата си ръка, а лакътя му с дясната, и се опита да му приложи ключ. Докъри протегна крак и я препъна, като същевременно изви горната част на тялото си. Извадена от равновесие, Лея нямаше друг избор, освен да го пусне и да отстъпи бързо. Едва успя да вдигне отново ръце, преди Докъри да налети срещу нея.

— Не трябваше да го правиш, миличка — изръмжа той. Злобна усмивка разтегли устата му. — Сега ще съжаляваш за това.

Лея избягна един удар, който профуча покрай ухото ѝ. Умишлено отстъпи към една редица шкафчета. Зрителите зад нея отстъпиха неохотно, тъй като не искаха да губят местата си на първия ред, после се заблъскаха за същите тези места, когато кръгът се раздели на полукръг.

Докъри приложи лъжлива маневра, но Лея разбра по позата му, че не влага никакво усилие. Сви ръце и остави следващия му удар да я улучи. Въодушевен от успеха си, Докъри замахна пак, като този път пристъпи напред и вложи повече сила в удара си.

Лея подви колене и падна, озовавайки се под свирепия замах. Големият юмрук на Докъри се вряза в шкафчето и проби тънката врата. Той се помъчи да освободи ръката си от разкъсания метал. Преди да успее, Лея се плъзна покрай него, после се завъртя и подсече противника си зад коляното.

Кракът на Докъри се подгъна и той рухна. Падането заклещи поздраво китката му, което бе неочаквана екстра. Лея го сграбчи за косата и извъртя лицето му към себе си.

— Да не си ме приближил повече — каза спокойно тя. — Никога.

Едрият мъж изруга и се опита да стане. Лея залепи длан върху тила му и освободи заряда от петдесет хиляди волта, който се съхраняваше в кондензаторите на костюма ѝ. Докъри се разтресе диво за миг, щом всеки мускул в тялото му се сви от напрежението, после се свлече в безсъзнание.

— Ще си платиш за това — заплаши я един от другите кралски морски пехотинци.

Лея зае отново отбранителна поза. Стаята остана разделена, но Докъри и военните образуваха стегната малка групичка. Тя се съмняваше, че някой ще излезе да я защити.

— Край на разправиите — обяви един ясен глас. — Следващият, който нанесе удар, ще се присъедини към сержант Докъри в ареста.

Тълпата се разтвори и Лира Дариус мина през нея. Отзад вървяха четирима тежковъоръжени стражи. Тя спря до Лея и се втренчи в насъбралата се тълпа.

— Риърдън и Джейкъбс — каза Лира. — Вие твърдите, че сте приятели на сержанта. Отнесете го в лазарета да го прегледат. След като лекарят реши, че е достатъчно добре, ескортирайте го до ареста.

После ще мина да се уверя, че сте го направили. Ако не сте, и вие ще се присъедините към него. Ясно ли е?

— Като бял ден, госпожо — отвърна неохотно един от двамата мъже.

Лири погледна към Лея.

— Ти идваш с мен.

Лея потисна импулса си да възрази, че се отнасят с нея, сякаш е виновна за нещо.

— Слушам, госпожо.

* * *

Когато влязоха в личния кабинет на Лири Дариус, Лея застана мирно пред бюрото. Погледът ѝ обхвана стаята. Тук нямаше нищо лично, нищо, което да намеква каква е била Лири Дариус преди или след присъединяването си към разузнавателната агенция.

— Не бъди глупава. Няма да имаш никакви неприятности. Просто е по-добре, ако Докъри и неговите хора си мислят, че ти чета конско.

Изпитвайки леко облекчение, Лея седна в един от двата невзрачни стола пред металното бюро. Лири седна срещу нея.

— Сигурно ти е трудно — каза Лири.

— Справям се добре, госпожо. — Лея запази лицето си безразлично.

— Да, виждам. Да се сбиеш в една от общите стаи с другарите си ясно показва колко добре се справяш.

— Сбиването не беше по моя вина.

— Разбира се, че беше. — Лири се облегна в стола си.

Лея едва успя да остане седнала.

— Простете, госпожо, но не аз започнах всичко това.

— Напротив. Започна го още в мига, щом прекрачи границите, определени от Агенцията, и се забърка със Саймън Крос преди четири години.

„Не с тамплиерите. Със Саймън Крос“. Лея отбеляза разликата.

— Недоволна ли сте от мен, госпожо? — попита Лея.

— Не от теб. От ситуацията. — Лира поклати глава. — А и по-скоро се тревожа за теб, отколкото да съм недоволна.

— Не разбирам.

— Поставила си се в незащитима позиция.

— Не разбирам как.

— Защото получаваш специални облаги от тамплиерите. Другите хора тук не ги получават.

— Те не ги искат.

— Разбира се, че не ги искат. Те са твърде горди и затънали в своето елитаристично мислене. Вярват, че са по-добри от тамплиерите, значи са такива.

— Изобщо не е така.

— Те смятат, че водят военно настъпление срещу демоните. Цял живот са били обучавани за това. Да карат другата страна да търпи също толкова тежки загуби като нашите. За нещастие никои от хората, срещу които са се изправяли тези войници и агенти в миналото, не са пилеели с такава лекота бойците си. Нито пък са били толкова добре екипирани — дори терористите от Близкия изток в първите години на века.

Лея запази мълчание.

— Това ще се оправи, по един или друг начин — каза Лира. — Щеше да е по-добре, ако тук нямаше толкова много хора, които са се съсредоточили върху теб като част от проблема. — Тя изглежда загрижено Лея. — Нямам желание да те пускам отново в акция.

— Защо? Не ми вярвате ли?

— Вярвам ти. Просто не вярвам на всички онези хора, че ще те защитят, ако се наложи.

— Мога сама да се грижа за себе си.

Лири се усмихна тъжно.

— Дните, в които сами се грижехме за себе си, свършиха.

— Все още имам няколко приятели — каза Лея.

— Да. Знам, че имаш. Ами когато хората като Докъри започнат да ги отбягват? Какво ще направиш тогава? Докъде ще стигне това разделение, преди центърът ни да се разпадне?

Лея се замисли върху казаното.

— Предлагате да се махна ли?

Лири я изгледа спокойно.

— Не още. Засега не мисля, че нещата са стигнали дотам. Но може да стигнат. Когато това стане, ще те уведомя.

Лея кимна отсечено.

— Ако това се случи, мислиш ли, че ще намериш безопасно убежище при тамплиерите?

С отработена небрежност, Лея излъга:

— Да, госпожо.

Лира се намръщи.

— Това е най-добрата преструвка, която съм виждала. Колкото и да е добродушен Саймън Крос, смее да твърдя, че след последната му среща с теб търпението му може да се е изчерпало.

— Възможно е.

— Преди да те изхвърля оттук, ще ти намеря друго място. Имаш думата ми.

— Да, госпожо. Благодаря. Има ли още нещо?

— Да. — Лира се подпря на бюрото и заговори мило. — Внимавай, докато си там навън, Лея. Враждебност като тази невинаги получава нужното време, за да се разсее. Приятелят, когото смяташ, че имаш зад гърба си... може да не е приятел.

— Да, госпожо. Вече знаех това. — Лея стана и отдаде чест.

Лира също се изправи и ѝ отвърна.

— Искях да те помоля за още нещо. В случай че някой пита, кажи им, че съм била груба и рязка с теб.

— Да, госпожо. — Лея излезе от стаята в коридора. Още преди да влезе в кабинета на Лира, комплексът не ѝ се беше струвал сигурно убежище, но беше изненадана колко по-малко безопасен ѝ се струваше сега.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТ

Вместо в подземния проход, Уорън се събуди в гора. Огледа се объркан. Слънчева светлина се лееше през изумруденозелените дървета и храсти около него. Той сви дясната си ръка и откри, че още си е на мястото, още е от метал и е хванала здраво копието. Някои неща не се бяха променили.

Птици пееха в дърветата и прелитаха от клон на клон. Някъде отляво ромолеше поточе. Мирисът на бор и трева изпълни ноздрите му и му се стори, че надушва и аромат на ябълки. Стомахът му закъркори. Бяха минали три дълги години, откакто не бе ял пресни плодове. Единствените ябълки, които съществуваха в днешно време, бяха в консерви или дехидрирани пакети.

Осъзна, че изгарящата болка от дясната му страна е изчезнала. Реши, че това е обнадеждаващо. Нямахше начин да е престанал да я усеща или пък травмата да се е изцерила сама.

— Ставай, Уорън — подкани го познат глас. — На това място никой няма да се опитва да ти навреди. Тук си в безопасност.

Земята затрепери леко, когато някой тръгна към него. Уорън потисна страха в себе си, претърколи се и стана на крака. Вдигна копието с две ръце. Усещаше палтото около себе си, плътно и непроницаемо. То почти не помръдваше, освен за да следва движенията му.

Пред Уорън стоеше странно създание. То бързо отстъпи от копието.

— Ще съм ти благодарен, ако не размахваш това нещо към мен — рече създанието. — Това е могъщо оръжие. Ако можеш да избирам, щях да го оставя там. Но то, както и палтото, което носиш, изглежда са свързани с теб.

— Кой си ти? — попита Уорън.

Съществуването бе високо само метър и двайсет. Слабо и изящно, то не изглеждаше застрашително. Това обаче не означаваше нищо. Уорън

беше виждал как демони, не по-големи от кутрето му, се заравят в плътта на човек, за да намерят сърцето или мозъка му и да го убият.

Лицето на създанието изглеждаше несъразмерно, сякаш бе сглобено от различни части. Носът му бе голям и продълговат, и висеше почти до горната му устна. Очите му бяха прекалено мънички и твърде близо едно до друго. Устата представляваше една цепка. Тъмна, къдрава коса ограждаше елипсовидно лице с толкова извита брадичка, че приличаше на запетая. Костеливите крака бяха покрити с косми. Една жълта препаска трептеше на лекия ветрец.

— Аз съм Такелрот — обяви съществото и се усмихна колебливо.

— Това е само някакво име — каза Уорън. — То не ми казва нищо за това кой си, кое е това място или как съм се озовал тук.

— Не си умрял и не си отишъл в някакъв задгробен живот, ако това си мислиш.

— Не.

— Вие хората имате интересни идеи по въпроса.

Уорън пристъпи напред и доближи копието на сантиметри от гърлото на Такелрот.

Дребното същество вдигна ръце.

— Това ли получавам за добрината, която проявих към теб? След като те изтеглих от онзи проход до това място и изцерих раните ти?

— Щом си направил всичко това, значи можеш да ми кажеш онова, което искам да знам.

Такелрот се вгледа в очите на Уорън.

— Ти ме познаваш, Уорън. Познаваш гласа ми и това място.

На Уорън му трябваша още няколко мига, но той все пак позна съществото.

— Ти си Книгата. Устата-процеп се изви в усмивка.

— Да.

Уорън сведе копието, но остана нащрек. Огледа се.

— Ти и по-рано си влизал в Книгата — рече Такелрот.

Вярно беше.

— Тогава не изглеждаше така.

— Книгата има много страници. Не си видял всичките. Никой не е.

— Освен това теб те нямаше там.

— Там бях. Просто ти не ме виждаше.

Уорън обмисли думите му.

— Ти си ме издърпал в Книгата?

— Да, за да спася живота ти.

— Ами Наоми и Лилит?

— Наоми носи Книгата. Тя видя как те издърпвам вътре. Нямахте как да носи и теб. А сега, когато най-сетне успях да се отделим от Лилит, не искам да се подлагам пак на същото.

— Мога ли да изляза?

— Разбира се. Аз не съм тъмничар.

Уорън огледа грозноватото лице. Цял живот го бяха лъгали. Отначало го бе лъгала майка му, после пастрокът му, а по-късно това бе продължило в сиропиталищата и с „приятелите“, които си бе създавал и които живееха на негов гръб, защото можеше да се разчита, че той ще даде своята част от наема и квартирните разходи.

Не можеше да определи дали създанието пред него лъже.

— Искан да си в безопасност — рече Такелрот. — Когато загуби съзнание, жените не биха имали друг избор, освен да те изоставят.

„Биха могли да останат с мен“ — помисли си Уорън.

— Страхувах се. Проходът не беше запушен напълно, както ти се надявах. Гремлините си прокопаха път.

— Моите спътнички ще се измъкнат ли?

— Да. Има време. Добре си го планирал.

— Трябва да се върна там.

— Почакай малко. Последния път, като беше в Книгата, ти видя само една от войните, които демоните са водили в миналото. Можеш да се поучиш от този опит.

Уорън огледа гората.

— Къде сме?

— В Книгата.

— Имам предвид, кое е това място?

— Това е един от световите, които демоните погълнаха. Или по-точно, това е споменът за него. Този свят вече не съществува, но между страниците на Книгата може да живее вечно. Или поне докато Книгата е цяла.

Такелрот тръгна към едно бавно течащо поточе.

— Ела с мен.

* * *

Известно време Уорън крачеше мълчаливо редом с дребното същество. Красотата на гората го омайваше. Преди нашествието бе приемал парковете за даденост. После, когато Изгарянето започна да поглъща Лондон и вече не бе безопасно да стоиш на просторни, открити места, той започна да съжалява, че не е ходил в тях по-често.

Такелрот спря до едно ябълково дърво. Клоните бяха натезали от червени плодове. Той ги изгледа преценяващо, после откъсна един и го подхвърли на Уорън.

Уорън улови ябълката и я огледа внимателно. Изглеждаше идеална. Достатъчно добра, за да...

— Яж — окуражи го Такелрот.

— Безопасно ли е?

— Да.

— Чувал съм твърде много истории за зли вещици и ревниви кралици, за да приема с готовност подарена ябълка.

— Не искам да ти навредя. Ако исках, щях просто да те оставя в онзи проход. Гремлините щяха да те убият.

— Може би.

— Ако бе останал в съзнание, щеше да разбереш, че ти казвам истината. — Такелрот откъсна още една ябълка и я разчупи с голи ръце. Пусна парчетата в потока. Почти незабавно на повърхността изплуваха рибки и загризаха късчетата. Никоя от тях не умря.

Гладен и обзет от желанието да си припомни вкуса на ябълка, която не е направена на пюре и натъпкана в консерва, Уорън избърса плода в палтото си и отхапа. Ябълката беше сладка и точно толкова тръпчива, колкото да го заболят челюстите. Сок потече по брадичката му. Въпреки странните обстоятелства, неволно се усмихна.

— Вкусна е, а? — попита Такелрот.

— Да.

Създанието се обърна и отново тръгна покрай потока. Уорън го последва, като продължаваше да дъвче ябълката.

— Исках сега, когато най-после сме сами, да се възползвам от тази възможност, за да поговоря с теб. Имаме да си кажем много неща.

— Защо не ми ги каза по-рано?

— Защото Лилит беше тук. Криеше се сред нас. Има някои неща, които тя не бива да узнава. Или поне не бива да узнава, че ти ги знаеш. Иначе ще те убие. И нито за миг не си въобразявай, че няма да го стори и без това, веднага щом ѝ станеш ненужен.

— Знам.

Такелрот се ухили през рамо.

— Не ѝ вярваш повече, отколкото на мен, а?

— Не. — Уорън хвърли огризката от ябълката в потока. Дузина рибки веднага ѝ се нахвърлиха.

— Все трябва да вярваш на някого.

— Вярвам на себе си.

— Не знаеш достатъчно.

Уорън не оспори това.

— Какво си ти?

— Засега, а може би завинаги, аз съм тази Книга. Но някога бях като теб. Създание от моя собствен свят. Имах семейство. Жена. Деца. — Болка се появи в очите на дребното същество. — Демоните избиха всички.

Уорън не знаеше какво да каже, особено след като не бе сигурен дали да вярва на тази история или не.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТ

Бях историк в моето село — каза Такелрот. — Съхранявах старите предания. Онези, които никой вече не искаше да слуша. Но това ми беше мястото и си вършех работата. Макар никой вече да не вярваше на тези истории.

— Защо?

— Защото бяха за демони. Никой не вярваше в демони по онова време. Всички мислеха, че Мракът ни е подминал. Или пък — както мнозина започнаха да твърдят, — че той изобщо не е съществувал.

— Демоните са били и по-рано във вашия свят, така ли?

— Да. Също както във вашия. Те наглеждат младите светове. Працат Предвестници и Търсачи, за да преценят кога ще са готови за жътва.

— И кога е това?

— Когато населението е в разцвет — рече Такелрот. — В началото всички светове са слабо населени. Но ако разполагат с време, интелигентните създания продължават да се плодят и множат, докато не се появи опасност от пренаселване на света. Никое друго същество не върши това толкова успешно като интелигентните видове. След като един свят започне да процъфтява и демоните преценят, че населението вече не може да продължи да расте, без да рухне под собственото си тегло, те нанасят своя удар. Все едно че откъсват плод точно когато е най-зрял, за да могат да изсмучат всички сокове.

— Как разбират, че моментът е дошъл? — попита Уорън.

— Демоните никога не напускат изцяло един свят. Винаги оставят някого да стои и да наблюдава. Като Лилит.

— Тя каза, че демоните са планирали да се върнат по-рано.

Хълмът край поточето се издигаше стръмно. Бедрата на Уорън го боляха от усилието да се катери.

— Може и така да е — каза Такелрот. — Твоят вид се е сблъсквал с много пречки в развитието си. Виждал съм ги. Войни.

Глад. Чума. Всички тези неща са ви връщали назад и са заплашвали да ви унищожат.

— Защо си бил превърнат в книга?

— Това беше шега с мен. Заради онова, което представлявах.

— Лилит ли го направи?

— Не. Тя беше там, но участта ми не се дължи на нейно решение. Друг от Тъмните повелители взе тялото ми с едва туптящия в него живот, скърши костите ми и ме промени, докато станах тази книга.

— С каква цел?

Такелрот въздъхна.

— Когато бях жив, знаех как да наранявам демоните. Как да ги наранявам и да ги убивам. Моите знания помогнаха да забавим неизбежното, но бе прекалено късно, за да го спрем. Съдбата ни бе да станем на пепел и тя бавно се осъществи. Нещо повече, в нашия свят ние нямахме Истините, които имате вие тук.

— Истините ли?

Такелрот спря и го изгледа.

— Да.

— Не знам какво е това.

— Нито пък аз. Поне не съвсем. Знаем само, че са най-великите оръжия, съществуващи срещу демоните. Ти си по природа кабалист. Като такъв си свързан най-тясно с Истината на майката.

— Каква майка?

— Не знам. Знаем само, че когато му дойде времето, кабалистите трябва да разпознаят тази Истина и да я освободят. Само така могат да бъдат победени демоните и Адската порта.

— Откъде идват тези Истини?

— Откъдето идват всички добри неща. От Извора на светлината.

— Колко са тези Истини?

— Седем. Всички те трябва да бъдат открити и обединени.

Главата на Уорън се замая.

— Къде са?

— Някъде във вашия град — каза Такелрот. — Трябва да намериш първо Печата, а после Истините.

— Откъде знаеш това?

— Защото историята за Седемте истини беше една от онези, които знаех в моя свят. Мислех си, че Истините ги има и там, но ги търсихме и не можахме да ги намерим.

— Те физически предмети ли са?

— Разбира се. Трябва да са. Те ще са оръжията, които могат да бъдат използвани срещу демоните.

Уорън подреди мислите си.

— Ти каза, че Истината на майката е свързана с кабалистите?

— Да.

— Какви други Истини има?

— Една ще е обвързана с тамплиерите. Те са прекалено важни, за да не влизат в сметката. А друга ще е свързана с тайните воители.

— Това не е ли същото като тамплиерите?

— Не. В твоя свят има воители. Виждаш ги. Те ще са свързани с Истината за войника, защото вярват само в битките. Тамплиерите ще са свързани с Истината за братята, защото са дом, разделен срещу себе си. Те олицетворяват единството, но са се разделили при отварянето на Адската порта. Някои от тях загинали, докато на други било наредено да останат. Срамът е опетнил живите.

— Кой ще намери тези Истини?

— Който ги търси. — Такелрот се усмихна с надежда. — Искан ми се да бъдеш един от тях. Ето защо ти разказвам това. Имаш възможност да промениш нещата, Уорън. Но първо трябва да се разделиш със страха и гнева, в които си се вкопчил толкова отчаяно.

Уорън поиска да възрази, че не изпитва страх или гняв, но знаеше, че не може.

— Откъде да започна да ги търся?

— Не знам. Но трябва да си готов да действаш веднага щом забележиш нещо. Искан да ти кажа това от месеци, но Лилит не бива да разбере, че знам тези неща и искам да ги споделя с теб. Ако го узнае, ще ме унищожи.

Уорън гледаше към дребното същество пред себе си. Ако казаното от него бе истина, Такелрот бе водил ужасен живот в продължение на хиляди години.

— Аз няма да й кажа — рече Уорън.

— Също така внимавай за какво мислиш в близост до нея. Тя може лесно да извлича мисли от главата ти.

— Знам.

— Докато ме носиш, мога да ти помагам да засланияш част от мислите си.

— Тогава ще се погрижа да останеш у мен.

— Ела да се качим догоре. Искам да ти покажа нещо. Като стигнаха до билото, на Уорън му се стори, че ще му призлее. Зад хълмовете във всички посоки се простираше ужасната чернота на Изгарянето. Опустошената и болна земя бе покрита с пулсиращи язви, от които бликаше сернист газ. Небето над тях приличаше на тъмна рана.

— Това се случи с моя свят — прошепна Такелрот с напрегнат глас. — И ако не се предприемат никакви стъпки, ако Истините не бъдат открити, и с твоя свят ще стане същото. Разбираш ли?

Уорън разбираше.

— Дори и да оживееш, което е съмнително, защото демоните няма да те търпят дълго, това е всичко, което ще наследиш — каза му Такелрот. — Такъв живот не е победа.

— Но ти живееш?

— Нима? — Такелрот изглеждаше искрено изненадан. — През повечето дни си мисля, че съм просто спомен за себе си. Ти си първият човек, с когото говоря от хиляди години. Що за живот е това?

Уорън се втренчи в овъглената шир и почувства страх.

— Сигурен ли си? — попита той тихо. — Сигурен ли си, че демоните могат да бъдат победени?

— На това място ли? Да. Истините трябва да бъдат открити и тайните трябва да бъдат разбулени. Силите на светлината са ги поставили тук, за да могат някой ден да се надигнат герои, които да нанесат ответен удар на Мрака.

— Защо тук?

— Защото хората на този свят имат в душите си много място за страст, насилие и любов. Защото могат да познаят Истините и са достатъчно силни, за да ги използват. — Такелрот замълча за миг. — Защото, в крайна сметка, те трябва да бъдат открити тук, иначе твоят свят няма надежда за оцеляване.

— Как да ги позная?

— Не знам отговора на тази загадка. Знам само, че като му дойде времето, Истините ще ви се разкрийат. Трябва да се погрижиш ти и

другите да бъдете готови.

— Защо и други?

— Защото Истините трябва да дойдат от всичките три групи, които са се формирали, за да се борят с демоните. Никоя не може да се изправи сама срещу тях. Всяка трябва да използва познанията на другите.

— Тук никой не вярва на никого.

— Някои вярват. Тази вяра трябва да бъде укрепена. Трябва да намериш начин.

— Аз не съм подходящият човек.

— Тогава кажи на други — отвърна бавно Такелрот. — Не оставяй онова, което ти съобщих, да бъде пропиляно. Това е шанс да отвърнете на удара.

Уорън безмълвно си помисли, че Такелрот трябваше да намери някой друг, с когото да проведе този задушевен разговор.

— Няма други — рече дребното създание. — Светлината ми даде теб.

— Аз не съм герой — възрази Уорън. — Дори не съм добър човек. Да знаеш какви неща съм правил, колко хора съм наранявал...

— Това, което си правил преди, е без значение — каза Такелрот. — Брой се това, което правиш сега. Всеки герой си има недостатъци.

— Аз не съм герой.

— Тогава бъди вестител. — Такелрот се намръщи и поклати глава. — Времето ни изтече. Тя те търси.

— Лилит ли?

— Да. — Той присви болезнено очи. — По-добре върви. Преди да е станала подозрителна. Ако пита, просто ѝ кажи, че си бил в безсъзнание през цялото време тук.

— Добре.

— Ще се свържа с теб, когато мога.

В един момент Уорън стоеше на хълма, издигащ се над черната пустош на Изгарянето...

* * *

... а в следващия се намираше в подземния тунел. Внезапният преход му причини замайване. Той се олюля и се подпря на копието.

Лилит го изгледа със смътно подозрение.

— Къде беше?

Уорън огледа прохода.

— На едно бойно поле. Някъде другаде. — Той направи пауза. — Как се озовах тук?

— Ти беше в Книгата — отвърна Наоми, която я притискаше към себе си.

— В Книгата ли влезе? — попита Лилит.

— Не. Последното, което помня, беше взривът в тунела.

— Беше ли ранен?

Уорън погледна надолу към тялото си, сякаш едва сега му бе хрумнало да провери.

— Май не съм. — После направи онова, което правеше винаги, когато въпросите на другите го смущаваха: започна да задава свои. — Кой беше онзи демон одева?

— Стар противник. Сега е мъртъв. Вече няма защо да се тревожиш за него.

— Как ни е открил?

— Няма значение.

Уорън вложи повече суровост в гласа си.

— Има. Щом този демон може да ни открие, значи и други могат. Ние... аз трябва да съм готов за това.

Лилит се втренчи в него.

— Наистина ли мислиш, че има значение дали си готов?

— А за теб има ли значение дали съм жив?

Ноздрите ѝ се разшириха, доказвайки, че тя отново диша в съсухреното си тяло. Уорън се зачуди дали това я прави по-уязвима.

— Да — отвърна тя.

— Тогава е от значение дали съм готов. Току-що загубих убежището си. Ще бъдем уязвими.

— В града има и други убежища. Що се отнася до това, как ме е открил Кордадж, вината беше моя. Замаскирах се. Не мислех, че съм толкова силна, че да привлека специално внимание.

— Явно имаш списък с врагове, за които не знам.

— Демоните винаги са били завистливо племе. Нали не мислиш, че това чувство е измислено от вас, хората?

— Колко други демони ще искат да ни убият?

— Много. Известно време бях покровителствана от Сидонай. Има мнозина, които никога не са се радвали на благоволенieto му. — Лилит се обърна и се плъзна нататък. — Хайде. Имаме много неща за вършене. Аз трябва да продължа да възстановявам силите си, а ти трябва да създадеш армия от следовници, които да се бият заедно с мен.

— И как да го направя?

— Ти си изобретателен човек, Уорън Шимър. Затова те избрах. Ще измислиш някакъв начин.

Уорън я последва, но част от него искаше да си бе останал в Книгата.

ТРИДЕСЕТ И СЕДЕМ

Екипът ни е неопитен, Лея.

— Знам, Марик, но с това разполагаме и се налага да свършим работата с него. — Лея коленичи в сенките върху сградата, която предоставяше изглед към магазина на „Епъл“ на Риджънт Стрийт в Уест Енд.

— За такова нещо — промърмори Марик — ония горе трябваше да намерят да пратят нещо повече от сополиви палета. — Той беше над петдесет, слаб, елегантен мъж, който бе прекарал по-голямата част от живота си по бойните полета на чужди държави.

— Още не знаем за какво става въпрос. — Лея огледа фасадата на сградата. Когато компютърният магазин бе отворил през 2004-а, беше голям хит. Баща ѝ я заведе там да си избере първия три ди плейър, когато бе още момиченце.

Някога модерната сграда сега представляваше развалина. Големите украсени стъклени витрини бяха изпочупени. Тротоарът бе осеян с компютърни части, изпуснати от някогашни плячкаджии или измъкнати от оцелели хора, търсещи начин да се свържат с външния свят.

— Значи отгоре докладват за организирана демонска дейност тук? — попита Марик.

— Да.

— Какво по-точно би трябвало да означава това?

— Че сме тук да търсим организирана демонска дейност.

— И ще я разпознаем?

— Шефовете мислят така.

— Браво на тях.

Без да се смути, Лея продължи да оглежда зданието. Стояха тук вече повече от час след залез-слънце. Засега нямаше никаква демонска дейност.

— Демоните строят нови неща — каза Лея.

— Като оръжейната фабрика.

— Да.

— Човек се чуди защо са чакали толкова дълго.

— Не мисля, че са смятали, че ще им отнеме толкова време да смажат и превземат този свят — каза Лея.

— Тоест ние сме оказали по-голяма съпротива, отколкото са очаквали ли?

— Може би.

— Е, те не ни дадоха никакъв скапан избор.

— Нито пък ни оставиха място, където да отидем — съгласи се Лея.

Някакво движение надолу по улицата привлече вниманието ѝ. Тя фокусира бинокъла.

Риджънт Стрийт беше извит булевард, който бе проектиран, така че да се възползва от земите на Короната и да отдели покрития с лоша слава район „Сохо“ от търговската елегантност на „Мейфеър“. Като преграда между имащите и нямащите, не бе постигнал кой знае какъв успех. Джебчиите просто живееха от другата страна на улицата срещу работното си място.

През бинокъла Лея видя как група от четири Мрачни изчадия водят четирима оковани души към сградата на „Епъл“. Това бяха две жени, един мъж и един тийнейджър, който можеше да е или едното, или другото.

— Вкарват ги вътре живи — рече Марик.

Лея не каза нищо.

— По-добре ще е да ги убием сега, вместо да оставим демоните да ги изтезават. Те вече са на практика мъртви.

— Ако го направим, ще издадем, че знаем за това място.

— Виждала си какво правят демоните с жертвите си, Лея. Да пуснем по един куршум в главите на тези хора, ще е милосърдие.

— Знам, но те ще влязат в сградата, преди да успеем да заемем такава позиция, от която да можем да се изтеглим безопасно. Само ще изгубим екипа си.

Марик въздъхна.

— Знам.

Под тях Мрачните изчадия вкараха пленниците си в сградата. Всички изчезнаха в мрака. Лея отвори комуникационния канал.

— Червен гарван шест, тук е Червен гарван водач.

— Червен гарван шест слуша, Водач — дойде бързият отговор. Гласът на младата жена беше уверен и енергичен.

— Имате Шпиониращи очи, нали?

— Да.

— Защо не заобиколите тази сграда? Нека видим какво има отзад.

— Добре.

Макар че знаеше къде е Червен гарван шест и го търсеше с поглед, Лея едва успя да зърне дроновете, които се понесоха по Риджънт Стрийт. Тя ги следеше непрекъснато с бинокъла, но не видя нищо нередно.

— Отрицателно, Водач — докладва младата жена.

— Няма ли пазачи?

— Нито един.

— Поставете очи да наблюдават зоната. Нека им дадем няколко минути. — Лея заглуши предаването и погледна към Марик. — Защо не са поставили стражи?

— Защото не се боят от нищо — отвърна старият агент.

— Знам. — Този отговор подразни Лея повече, отколкото очакваше.

* * *

Четирийсет минути по-късно още не се беше появил никакъв демон, нито пък пленниците се бяха върнали. През цялото това време Лея се мъчеше да не се поддаде на мислите какво ли става с тези хора. Накрая реши да влезе в сградата с малък екип.

— Моят съвет — рече Марик — е да не го правиш.

— Шефовете ни пратиха тук за отговори. Няма да ги получим, като си седим на покрива.

— Няма да ги получим бързо — отвърна Марик. — Но това не означава, че изобщо няма да ги получим. Влизането е рисковано.

— А също и постоянното връщане на този покрив...

— Не е нужно да е същият покрив.

— ... или някой подобен, пак е поне толкова рисковано.

Марик се почеса по челюстта през плътно прилепналата маска.

— Тогава следващият ми съвет е да позволиш на някое от младите палета да води проникването.

— Те не знаят достатъчно.

— Тогава прати своя опитен професионалист.

— Теб ли?

Марик сви рамене. Поради безличното изражение на маската това движение изглеждаше странно.

— За това сме ние, подчинените.

— Не ми е в стила да пращам други хора да вършат черната работа вместо мен.

— Никога няма да се издигнеш.

— Виждам, че и ти не си се издигнал.

— Така е.

— Разчитам на теб да ме измъкнеш оттам, ако нещата тръгнат на зле.

— Ще го направя. — Марик ѝ подаде ръка. — Успех.

— И на теб. — Лея я стисна, после залепи длан към стената на сградата и се прехвърли през ръба. Наножичните куки се подадоха от дланите, подметките, предмишниците и коленете на бронята ѝ. Впиха се в зидарията и я задържаха като муха. Тя запълзя надолу по стената на сградата.

Трима от екипа ѝ я посрещнаха долу в уличката. Заедно се затичаха в посока обратна на Риджънт Стрийт, на една пресечка навътре в района „Сохо“, а после шест пресечки встрани. Оттам прекосиха Риджънт Стрийт и се промъкнаха обратно към магазина на „Епъл“.

* * *

Хванала комбинираната пушка, която бе избрала за свое основно оръжие при проникването, Лея се прокрадваше през сенките към сградата, която бе тяхна цел. Сградите по Риджънт Стрийт бяха построени плътно една до друга, без никакви проходи между тях. Но разрухата, сполетяла района по време на нашествието, и непрестанните безчинства на демоните бяха оставили повечето здания надупчени като швейцарско сирене.

Лея пропълзля по натрошените камъни и се запромъква по осеяния с отломки под. Умишлено бе избрала да се качат на втория етаж на сградата, долепена до магазина на „Епъл“. Оттам преминаха през разбитите стени. Пазеха радиомълчание.

В главната изложбена зала Лея усети пулсиращи вибрации отдолу. Притисна лявото си кутре към пода, изпъна китка и пусна моноvlakнеста връзка през бетона към тавана на долния етаж. Видеовръзката се включи точно навреме, за да покаже малкото облаче прах, което се понесе надолу от тавана. Това беше единственият знак, че е извършено проникване. Прашното облаче изчезна, преди да измине и метър.

Един бърз оглед показва, че мястото е пълно със зловещи уреди. Лея никога не бе виждала нещо подобно. Средата на стаята се заемаше от правоъгълен блок от жици и части, които изглеждаха грубо скалпени, вместо завършени. Наоколо се трудеха усърдно Мрачни изчадия.

Отровназелени и жълти лампи проблясваха във вътрешността на машината и ѝ придаваха вид на зейнала паст на някакво огромно създание. Кабели, подобни на пъпни върви, се виеха по пода и се свързваха с машинните вени и артерии. За първи път Лея осъзна, че вибрацията, която бе усетила, идваше от машината долу.

Тя вдигна поглед към отряда си и протегна ръка. Тагарт я пое и връзката между костюмите се включи, така че другите можеха да видят по видеовръзката онова, което виждаше тя. Заедно продължиха да наблюдават демоните.

Един демон дръпна една от пленничките, за да я изправи на крака, и я бутна към машината. Тя не тръгна доброволно. Мрачното изчадие я удари с приклада на пушката си и я повали. Когато я изправи отново, тя се олюляваше пиянски.

Друго Мрачно изчадие нагласи нашийник около врата на жената. Миг по-късно един демон прикрепи и пъпна връв. Жената залитна назад в ръцете на едно от чакащите Мрачни изчадия. Отнесоха я до машината. Друг демон отвори един празен контейнер, който се бе подал от машината. Хвърлиха небрежно жената вътре и затвориха люка.

Лея погледна люковете от тази страна на машината и осъзна, че в нея има място за четирийсет или повече души. Стомахът ѝ се сгърчи от

отвращение.

Някаква сянка се раздвижи пред нея. Отне ѝ миг да осъзнае, че е в същата стая, където се намира тя, а не е част от ужаса долу.

Тя изтегли моноvlakнестата шпионираща жичка и посегна към комбинираната пушка, докато десетки демони Ловци изникнаха от сенките около тях.

— Бягайте! — заповяда Лея. — Назад по пътя, по който дойдохме.

Ярки проблясъци на изстрели изпълниха стаята. Сградата затрепери от тази канонада. Лея насочи пушката си към една от най-големите групи Ловци и натисна спусъка. Залп от куршуми се вряза в демоните. Откатът я отхвърли назад и тя едва успя да се задържи на крака.

Парчета от разкъсани и горящи демони полепнаха по стените. По средата на тавана зейна огромна дупка, която започна да се разширява. Лея почувства кратко задоволство от разрушението, но инстинктът ѝ за оцеляване бързо засенчи този успех.

Тя се втурна след екипа си. Демоните отдолу стреляха и куршумите им пробиваха тавана и го трошаха на парчета. Части от него се откъсваха и падаха, оставяйки дупки.

После групата стигна до отвора, водещ към съседната сграда. Тагарт се отдръпна и извади шплинта на една граната.

— Пази се! — Той преброи до нула и хвърли гранатата. Тя избухна и изпълни близката околност с пламъци.

Малко от огъня полепна по костюма на Лея, но тя не обърна внимание. Материалът беше огнеустойчив. След като горивото, подхранващо пламъците, се изчерпеше, щяха да угаснат.

Преди да стигнат до отвора в стената, който водеше към уличката навън, от отломките се надигна един Смардлив гигант. Огънят от дулата и пламъците озариха за кратко тъмнозелените люспи на създанието. Демонът замахна с подобните си на боздугани юмруци и ги стовари надолу като чукове.

Лея вдигна оръжието си, прицели се в центъра на гръдния кош на Смардливия гигант и стреля. Куршумите се забиха в целта и отхвърлиха създанието няколко крачки назад. Но преди да стигне до повалените си другари, още един Смардлив гигант се надигна до нея.

Лея опита едновременно да се обърне, да вдигне оръжието си и да отстъпи. Опорният ѝ крак се подхлъзна на нестабилните отломки, но дори това да не бе станало, тя знаеше, че не може да се измъкне. Демонът беше твърде близо.

Огромната му ръка се сви около главата ѝ и едното ѝ рамо и я натисна към земята. За миг я изпълни невероятна болка, после изгуби съзнание.

ТРИДЕСЕТ И ОСЕМ

Метростанцията Хатън Крос стоеше тиха и празна, но Саймън знаеше, че това не означава, че мястото е оставено незащитено. Особено при тайните, които криеше.

Познатият червено-бяло-син знак, рекламиращ лондонското метро, висеше накриво. В прозорците имаше само парчета стъкло. Части от релсите в тунела бяха изтръгнати. Саймън не знаеше дали разрушението е причинено от демони, или от грабители, търсеци стомана.

Един локомотив и няколко вагона лежаха преобърнати и смачкани в изкопа на тунела. Товарът беше разхвърлян от плячкаджии — или оцелели, в зависимост от това кога се бе случило, — и осейваше земята. След нашествието нямаше голяма полза от електронното оборудване. Храната и лекарствата бяха станали всичко.

„Така беше и в укреплението“ — напомни си мрачно.

— Няма да стоим тук цяла нощ, нали, друже? — попита Нейтън.

Саймън се забави още миг, оглеждайки района за последен път.

— Не.

— С кое най-малко би искал да се сблъскаш? — попита Нейтън.

— С тамплиери от Подземието или с демони? Искам да кажа, ако ни спипат тамплиерите, ще трябва да отчетем и фактора смущение.

— Искам да влезем и да излезем тихичко — отвърна Саймън. — Без никакви проблеми. Само се надявам, че провизиите още са там и са в добро състояние. — Той изчака още няколко секунди, после даде заповед за приближаване. След като групата тръгна, част от нерешителността и притесненията изчезнаха.

* * *

Дългите тихи минути течаха, докато тамплиерите се промъкваха през развалините в метростанцията и разчистваха подземната част.

Използваха бронираните си ръце като миниатюрни ескаватори, за да разравят останките. След като пътят бе разчистен, навлязоха по-навътре в тунела. Саймън поставяше миниатюрни камери на равни интервали по стените и тавана. Свързваше ги с ПД-тата на отряда и ги използваше да отбелязва разстоянието.

На четиристотин осемдесет и шест метра навътре в тунела Саймън се обърна към стената и огледа повърхността. Неоново ярки графити изпъкваха върху бетона. Един потрошен скелет лежеше в подножието на стената. Друг беше разхвърлян по релсите.

— Да сложим един Възел тук — каза Саймън, като посочи към едно място в тунела на петдесетина метра оттам. — Това трябва да ни осигури достатъчно място, за да дишаме свободно. Освен това искам миниатюрни камери, топлинни сензори и датчици за движение на сто метра по-нататък.

Отрядът се придвижи към уреченото място и се залови за работа. Охранителните аларми бяха поставени преди генераторите на Възела. Тамплиерите бяха станали по-бързи в поставянето им.

Когато всичко бе готово, Саймън отново насочи вниманието си към стената.

* * *

— Не изглежда някой да е идвал в скоро време, друже — каза Нейтън.

— Не. — Саймън удари по плочата със стоманения си юмрук. Бетонните тапи, скриващи болтовете, се натрошиха и изпопадаха от дупките. — Този склад за провизии бе подготвен като резерв. Междинна спирка за всеки, който остане изолиран от главните зони. Или ако главните зони бъдат изгубени.

— И каква плячка се надяваме да открием?

Саймън накара костюма си да образува Идентифициращ шип и го заби в шестте болта. Ако се опиташе да стигне до скритата врата, без да ги отстрани по правилния начин, това щеше да задейства експлозия, която да унищожи всичко вътре.

— Сухи храни. Зърнени закуски. Мляко и яйца на прах.

— Някакъв шанс да има от онези малки консерви с наденички?
— попита Нейтън. — Липсват ми.

— На харизан кон зъбите не се гледат — каза му Даниел. — Може да се наложи още известно време да се лишаваш от това удоволствие.

Щом Идентифициращият шип разпозна Саймън като член на тамплиерски дом, болтовете се освободиха. Той хвана тази част от стената и я издърпа. Отдолу имаше блестяща бронирана врата. Стоманеният правоъгълник приличаше на люк на подводница.

— Как разбра за този склад? — попита Нейтън.

— Баща ми ме караше да наизустявам местоположението на всички складове — каза Саймън. — Или поне се опитваше. Той като лорд ги знаеше, но аз така и не можах да ги запомня всичките.

— Добре, че помниш този. Имаме месо и вода за известно време, но сухите храни ще ни помогнат.

Саймън се съгласи. Те продължаваха да ловят сърни, но той се боеше, че вече са прекалили с лова в този район и стадото може никога да не се възстанови. Това не съответстваше на идеята за опазване, заложена в обучението на тамплиерите.

— Обаче бих убил за малко сирене, друже. И за бутилка вино.

Вратата се отключи с поредица от бързи прещраквания. Един механичен глас прозвуча в шлема на Саймън.

— Добре дошъл, лорд тамплиере.

Саймън дръпна тежката врата и тя се отвори, плъзгайки се по метална течност, която премахваше триенето. В коридора грейнаха светлини. Той пристъпи вътре.

Даниел го хвана за рамото и го спря.

— Това не е единственият вход и изход, нали?

— Това е тамплиерски склад — рече Саймън. — След като влезем, ще имаме две възможности за изход.

— А, добре. Просто проверявах. Колко е голямо това място?

— Заема два етажа.

— Доста провизии трябва да има тук.

— Ако никой не се е добрал до тях...

— В което се съмнявам — каза Нейтън, — съдейки по състоянието на бетонната стена.

— ... трябва да има достатъчно, за да ни изхранват в продължение на месеци — довърши Саймън. После закри по коридора.

— Тогава защо не дойдохме по-рано? — попита Даниел.

— Не исках да вземам нищо от тамплиерите.

— Ние сме скапаните тамплиери, друже. — Нейтън удари по стената. Сблъсъкът на метал с метал предизвика вибрации в коридора. — Не онези, дето още се крият.

— Не всички от тях искат да се крият — рече Даниел.

— Досега — каза Саймън — се справяхме сами. Не сме молили за нищо.

— И сега не молим — обади се Нейтън.

— Нито пък сме взимали нещо, което не сме спечелили — продължи Саймън.

— Понякога, друже, действаш прекалено праволинейно и тесногръдо. Ако моят баща беше лорд на дом и знаех за някое такова място, отдавна да сме дошли тук.

— Саймън е прав — рече Даниел. — Ако бяхме дошли веднага на това място, Буут и някои от останалите щяха да вдигнат голям шум. Щяха да изкарат, че се занимаваме с кражби, а не с оцеляване.

— Не става дума за кражба или оцеляване — каза Саймън. — А да се грижим за невинните, които разчитат на нас. Няма да предадем тяхното доверие.

Той се спря пред друга врата, вкара идентификатора си и я отвори. Зад нея имаше двуетажно хранилище, пълно с пакети зърнени закуски, мляко на прах, яйца на прах, пасти и консерви.

— Да му се не види — прошепна Нейтън и облекчението в гласа му пролича ясно. — Ще ни трябват по-големи камиони, друже.

* * *

На Саймън не му се нравеше идеята да нареди тамплиерите в редица за прехвърляне на провизиите, но ако се опитаха да преместят всичко наведнъж, това щеше да отнеме твърде дълго време. И без това бяха на открито и уязвими. Поне допълнителната сила и бързина на костюмите им помагаше да съкратят малко времето.

Бяха открили наблизно два камиона в прилично състояние. И двата все още можеха да превозват големи товари. Сухите храни нямаше да са задължително тежки, но заемаха много място. След като тамплиерите се увериха, че двигателите работят и има достатъчно бензин, за да ги откара поне до границите на Лондон, изтикаха двата камиона до метростанцията, която се намираше на по-малко от километър и половина оттам. Една група оцелели ги наблюдаваше скришом, но нямаше и следа от демони.

На бърза ръка натовариха първия камион и се заеха с втория. Тогава миниатюрните камери засякоха движение над земята.

— Тревога — обади се ИИ-то на костюма. Върху дисплея се появи картина от ъгъла на близка улица.

— Нейтън — извика Саймън.

— Чух, друже.

— Взимайте каквото държите в ръце и го товарете. Всички вън от тунела.

След като тамплиерите излязоха от склада, Саймън запечата люка, постави обратно стената и я завинти. Хванал в едната си ръка меч, а в другата — пакет хранителни блокчета, той тръгна нагоре по стълбите.

Оставаха още часове до разсъмване и над града цареше пълен мрак. Неизменният покров от черен дим закриваше луната.

— Товарете камиона — рече Саймън. — Ако можем да се измъкнем цели оттук, ще го сторим.

Преди тамплиерите да приключат с товаренето, прогърмя един глас, усилен с високоговорител:

— Спрете онова, което правите, и се дръпнете от камионите.

Отрядът на Саймън награби оръжията. Саймън прибра меча си и вдигна ръце.

— Всички да се успокоят.

— Трудно ще е да се успокоим — рече Нейтън, — като знаем, че към нас са насочени оръжейни дула.

— Аз съм Саймън Крос — каза Саймън. — Аз...

— Знаем кой си — отвърна един груб глас. — Отстъпете от камионите.

— Имам хора, които се нуждаят от тази храна.

— Тя принадлежи на тамплиерите. На нас.

— Откога тамплиерите притежават нещо, което не са готови да дадат на първия нуждаещ се? — попита Саймън. — Баща ми, лорд Томас Крос, ме учеше, че ние сме преди всичко рицари. Дългът ни в този живот е да облекчим бремето на другите, когато пътуваме заедно. — Той посочи към камионите. — Тази храна отива при жени и деца, които без нея ще гладуват.

— Това не е наш проблем.

— А би трябвало — каза Даниел. — Вие трябва да се срамувате да се наречете тамплиери.

„Аз не бих казал точно това в момента“ — помисли си унило Саймън. Но замълча и изчака да види как ще мине.

— Великият магистър Буут заповяда да не ви позволим...

— Достатъчно — изръмжа един по-дълбок глас. — Заболява ме главата от вас. — Един от тамплиерите се изправи и излезе от сенките. Бронята му бе в матовосиво и маслинено зелено, лъскава и заоблена. Носеше двуръчна бойна брадва.

— Върнете се, сержант Харстед.

— Не, сър, няма — отвърна Харстед. — Не и когато гладни хора чакат тези провизии. Няма да ме видите да вземам залька от устата на бебета и жени. По ничия заповед. Включително и на Великия магистър. — Той вдигна на рамо бойната си брадва и погледна назад към другите скрити там тамплиери. — Вие останалите така ли искате да изпълнявате своя дълг?

Отекна дружно „не“. Саймън се поотпусна малко. Харстед се обърна пак към него.

— Ще имате ли нужда от още нещо, лорд Крос?

— Не — каза Саймън. — Вече взехме кажи-речи колкото можем да носим и се задържахме твърде дълго. Заключихме склада. Благодаря.

— Имате ли сигурен път за излизане от града?

— Ще видим. Накрая на града ме чакат бронирани коли.

— Можем да ви придружим — предложи Харстед. — Разполагаме с четири бронирани коли. Ако попаднете в кофти ситуация по пътя, може би ще успеем да ви помогнем.

— Много ще сме ви благодарни. Ако сте сигурни, че няма да пострадате заради това.

— Аз съм тамплиер, лорд Крос. Някои от тези мъже и жени може да са забравили какво е това, но аз не съм. Познавах баща ви. Бих умрял заедно с него, ако можех.

— Сигурен съм, че той би искал да живеете — каза Саймън.

Харстед посочи с палец през рамо към човека, който бе говорил пръв.

— Това е братовчедът на Великия магистър. Забелязахме, че напоследък много от постове в дома отиват у рода Буут. Този поне има акъл и го бива с меча, обаче още се учи да мисли самостоятелно. Не е спрял да лиже подметките на братовчед си.

— Говори почтително, Харстед — отвърна младежът.

— Добре, лейтенант, веднага щом направите нещо, което мога, ако не да уважавам, то поне да понасям.

— Не можеш просто така да поемеш командването на този патрул.

— Наистина ли искате да го подложим на гласуване, лейтенант?

Офицерът помълча за кратко.

— Не.

— Хубаво. Тогава ще ви позволя да дойдете с нас, вместо да ви вържа и да ви натъпча в някоя от колите.

Зад безизразния си наличник Саймън се ухили. С тази допълнителна охрана преминаването през града щеше да е по-безопасно, но въпреки това ги чакаше дълъг път.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Болезнен шамар събуди Лея. Агония проряза лицето ѝ. Тя премигна и през мъглата от сълзи видя извисяващия се над нея чудовищен демон. Инстинктивно се опита да грабне оръжието и да стреля, но не можеше да движи ръцете си. Всъщност нищо не можеше да движи. Беше завързана гола към един от модулите на машината.

Демонът над нея имаше удължена глава и извит хобот, който създаваше впечатление, че може да пробие паладиева сплав. Крехкото му тяло изглеждаше твърде слабо да крепи огромната глава.

— Будна ли си вече? — попита демонът. Говореше на английски със запъване.

Лея не отговори.

Усмивка изкриви тънката уста на демона.

— Достатъчно е. — Той се протегна и взе един нашийник. Дебелите му пръсти си поиграха с него за момент и го отвориха.

Лея се съпротивляваше, докато демонът поставяше нашийника на врата ѝ. Вибрации и топлина потекоха през тялото ѝ, когато устройството заработи. Тя се замята в безпомощна ярост.

— Бори се — окуражи я демонът. — Това само прави неизбежното по-приятно за гледане.

Болка прониза тялото на Лея. Известно време чуваше собствените си писъци, после или оглуша, или изгуби гласа си. Малко по-късно припадна.

* * *

Лея се взираше в гладките метални стени на малката стая около нея и се мъчеше да си спомни как е попаднала тук. В паметта ѝ явно имаше пропуски, тъй като последното, което помнеше, бе, че имаше нашийник около врата си.

Вдигна ръка към врата си и не напипа нищо. Нещо повече, вместо да е гола, носеше отново черния си костюм. Тя отвори комуникационен канал.

— Тук е Гарван водач. Чува ли ме някой?

Нямаше отговор.

— Тук е Гарван водач. Има ли някой там? — В Лея растеше тревога. За миг ѝ се стори, че някаква сянка мина по тавана. Тя се приведе, вдигна лявата си ръка и измъкна термичния и картечния пистолет от кобурите.

Изкривеното ѝ отражение образуваше голямо, неясно петно върху металния таван. Дори когато разбра какво е, Лея не свали оръжията. Чувството на ужас в нея си оставаше силно.

На тавана нямаше врата. Огледа пода. Там също нямаше. Как можеше да е влязла в запечатана стая?

Тя удари с крак по пода, но по звука той изглеждаше плътен. Неспособна да приеме факта, че в стаята няма никакъв отвор, тя прибра термичния пистолет и започна да удря с дръжката на другия по стената през петнайсет сантиметра.

Когато обиколи цялата стая, без да открие нищо, тя спря, успокои се и започна от горе на долу. На втората стена долови кухо ехтене, което ѝ говореше, че пространството отзад не е плътно.

Като се опитваше да не си вдъхва прекалено големи надежди, Лея се съсредоточи върху тази част на стената. Изпробва различните светлинни диапазони, достъпни за очилата ѝ, и накрая откри тънка като косъм пукнатина в повърхността.

В ума ѝ изплува един образ и тя си спомни странната машина, която бе намерила при демоните в магазина на „Епъл“. Къде бе отишло това? Как се бе измъкнала?

Стаята започна да се изпълва с топлина, докато не стана горещо като в пещ. Лея сложи длан върху къртящата на кухо част от стената и задейства нанокуките, които ѝ позволяваха да се залепя за повърхностите. Куките се впиха в метала. Тя опря крак в стената за опора, а после дръпна.

Капакът неохотно се отвори със скърцане. Мрак изпълваше тесния отвор отзад.

— Гарван водач — повика я слаб гласец по комуникатора.

„Слава богу“.

— Тук е Гарван водач — отвърна Лея. — Кой говори?

— Джофри — каза гласът. — Джофри Тимс. Имам нужда от помощ. Ранен съм.

Джофри Тимс беше един от по-младите мъже в екипа.

— Запази спокойствие — рече Лея. — Кажи ми къде си.

— Не знам.

— Огледай се.

— Някаква стая. С метални стени.

— Помниш ли как си се озовал там? — попита Лея.

— Не. Просто се събудих тук. — Джофри изпадна в пристъп на кашлица. Когато заговори пак, звучеше по-немощно. — Кървя силно.

— Ще те намеря — каза Лея, макар че не знаеше как ще го направи. Затвори очи и се замисли. — Удряй по стената, за да мога да те чуя. — Молеше се да е наблизко.

Миг по-късно удари отекнаха зад стената отляво, не тази с отвора.

— Чуваш ли ме? — попита Джофри.

В отговор Лея удари по лявата стена.

— Да. А ти мен?

— Да. — Джофри се изсмя с облекчение, но това бързо премина в нов пристъп на кашлица.

— Дръж се — каза Лея. — Ще намеря начин да те открия. — Тя прибра пистолета, изтегли се нагоре и се пхна в тясната дупка в стената.

Мракът в тесния тунел бе непроницаем. Лея не виждаше нищо. Но сега, като се замисли за това, осъзна, че не знае откъде идваше светлината в малката стая зад нея. Точно като си го помисли, светлината угасна.

* * *

Лея не знаеше какво разстояние е пропълзляла. Едва ли бе стигнала далеч, макар че ѝ се струваше, че пълзи вечно. Накъсаният ѝ дъх пухтеше като ковашки мях в затвореното пространство. Фактът, че не може да вижда, го правеше още по-лошо. Въображението ѝ

изпълваше мрака с всевъзможни демони. Никой от светлинните източници на костюма ѝ не работеше.

— Джофри — повика го тя, защото не искаше да е повече сама, — още ли си с мен?

— Да. Но няма да е задълго.

— Само се дръж. Скоро ще дойда.

— Защо се бавиш толкова?

— Пътят е объркващ. Само не спирай да ми говориш. — Комуникаторът изведнъж запращя с болезнено силен статичен шум в ухото ѝ. Тя едва не изтръгна маската си, преди шумът да спре. — Джофри?

Нямаше отговор.

— Джофри? — Лея запълзя малко по-бързо. Чудеше се дали демоните са го открили.

После стигна до края на тунела. Пръстите ѝ го напипаха, после Лея опря длан в гладката метална повърхност и откри, че тя изцяло прегражда края на прохода.

Паника закипя в нея. Опита се да насили преградата, но не можеше да натисне достатъчно силно. Нямаше логика проходът да не води наникъде.

Зад нея забръмчаха машини и се включи светлина. Когато се озърна назад, откъдето бе дошла, видя, че другият край на прохода сега също е затворен. Още по-лошо, една редица от въртящи се остриета се задвижиха и тръгнаха неумолимо към краката ѝ.

Отчаяна, Лея се огледа и зърна друг капак отдясно. Тя опря длан в него, изстреля нанокуките и го изтръгна от отвора. Захвърли го срещу въртящите се остриета, които се приближаваха към краката ѝ, с надеждата да ги заклинни. Без изобщо да се спрат, остриетата накълцаха металния капак на ситно с остро стържене, което оглуши Лея.

— Лея! — извика Джофри.

Обаждането му я изненада. Лея едва имаше достатъчно място да извие тялото си и да се изтегли в отвора. Предполагаше, че остриетата са били на милиметри от краката ѝ, когато се измъкна.

— Лея!

Остриетата спряха на два-три сантиметра от стената. За миг Лея се бе уплашила, че ще завият и ще я подгонят. Вместо това те

препречиха пътя ѝ за връщане.

— Джофри — обади се Лея. — Всичко е наред. Тук съм.

— Онзи звук е ужасен.

— Знам. Няма нищо. Сега. — Лея запълзя нататък и стигна до деветдесетградусов завой към тунел, който водеше право нагоре. Едва успя да вземе завоя, а после трябваше да използва нанокуките, за да се закатери към чакация я мрак.

Отворът зад нея се затвори.

— Джофри — извика тя. Нямахше отговор.

* * *

Лея намери още четири отвора и два смъртоносни капана. Помнеше завоите и съставяше мислена карта. Струваше ѝ се, че се движи по посока на къntenето, което бе чула по-рано. Но не можеше да е сигурна.

— Лея. — Гласът на Джофри звучеше по-слабо отвсякога, когато го чу отново.

— Тук съм — каза тя.

— Помислих си, че съм те сънувал.

— Не си.

— Имам много странни сънища.

— Сигурно е от треската. — Лея стигна до още един задънен край и ѝ се прииска да закрепци от бяс.

— Студено ми е.

— Само се дръж. — Лея внимателно опипа стената, преграждаща пътя ѝ, а после стените на тунела. — Можеш ли да потропаш пак по стената?

— Да. Мисля, че да.

Лея се вслуша напрегнато. Миг по-късно чу бавно, слабо тропане отдолу. Мълчаливо прокле факта, че не може да вижда в мрака дори с новото око и всичката техника в костюма си.

— Чувам те — каза тя. — Звучиш по-близо. — Тя задумка по стените.

— Ти също.

— Ще съм при теб след няколко минути. Само се дръж. — Лея залепи длан върху пода на тунела и се опита да отмести някой хлабав капак. После коляното ѝ се удари в повърхността и тя чу кухо избумтяване. Развълнувана, Лея се избута назад и залепи длан към пода на това място. Една плоча се отмести. В края на тунела, около три метра по-надолу, се появи светлина.

— Лея?

Този път Лея чу гласа на Джофри по комуникатора толкова ясно, сякаш го чуваше със собствените си уши. Той беше долу.

— Чувам те, Джофри. Почти стигнах.

Устоя на импулса да спусне първо краката си, защото така нямаше да може да вижда какво — и кой — е в стаята, преди тя самата да се е озовала там. Напъха главата и раменете си в отвора и се промуши вътре. От гравитацията кръвта нахлу в главата ѝ.

Щом стигна до долния край на тунела, се огледа. На слабата светлина едва се виждаха металните стени на малката стая и лежащият на пода мъж. Кръвта блестеше тъмна и мокра върху метала.

Джофри изглеждаше блед. Очите му бяха пламтящи кухини, които опитваха да се фокусират върху нея. Притискаше корема си с две ръце.

— Здравсти — каза той.

— Спокойно — каза Лея. — Ще ти помогна. — Тя постави едната си ръка на отвора, после и другата. Когато се закрепил, се изхлузи навън и се превъртя, за да падне на крака.

— Не мога да повярвам, че ме намери — изграчи Джофри.

— Намерих те. — Тя тръгна към него.

— Имаш ли вода?

Лея понечи да каже не, но после усети познатата тежест на манерка отзад на колана си. Подаде я на мъжа.

— Пий полека — посъветва го тя. — Изглежда, гориш от треска. — В края на краищата трябваше да му помогне. Странното беше, че макар че му даде вода и Джофри я изпи, нямаше обяснение защо тя образува локвичка на пода.

После пред очите ѝ кожата на Джофри се стопи и остана само скелет. Тя бе изляла водата през зейналата костелива усмивка на мъртвец.

Смразена, Лея се дръпна и затвори манерката. Трябваше да пази водата, не се знаеше колко дълго ще остане затворена в този лабиринт.

Умствено изтощена и емоционално възбудена, тя се взираше в скелета и се чудеше как се е озовал тук. Затвори очи само за миг, за да си отпочинат, но беше неподготвена за това, което видя, щом ги отвори.

Скелетът бе изчезнал. Тя се намираше отново в голата стая.

ЧЕТИРИДЕСЕТ

На тях няма да им хареса, че си тук — каза Наоми.

— Отначало не — съгласи се Уорън. — Но когато чуят какво имам да им предложа...

— Ще те намразят още повече. Ще им се иска да ти повярват, но някои от тях ще продължават да се боят.

— ... ще ме изслушат. — Уорън поне се надяваше, че ще е така. Бяха минали два дена, откакто изгуби убежището си. Двамата с Наоми спяха в изоставени квартири, докато търсеха кабалистка септа, на която той би могъл да повлияе. Тази сутрин бяха открили една.

Намираха се в „Пикадили“ и претърсваха разбитите апартаменти и магазини. Наоми бе чула, че в този район се събирали някои кабалистки групи. Онази, която откриха, се бе настанила на шестия етаж на един жилищен блок.

Разположените по периметъра стражи ги спряха. И тримата бяха едри мъже, явно избрани поради ръста си. Татуировки покриваха лицата им и голите им ръце, вратове и гърди. Бронята им бе стъкмена от парчета кожа на демонични животни, съшити заедно с помощта на сухожилия, защото всяка изкуствено създадена нишка или корда би ги лишила от малкото мистична енергия в тях.

— Какво искате? — Говорещият беше млад човек с изпито лице и пушка „Мохоук“. Лицето му бе обезцветено от червената татуировка върху него. Той държеше мачете в едната си ръка и имаше още едно, окачено през рамото.

— Аз съм Уорън Шимър. Трябва да говоря с Гласа на вашата септа.

Тримата стражи размениха многозначителни погледи.

— Нашият Глас няма да иска да има нищо общо с теб — каза друг мъж. Кръв се процеждаше от рани в главата му, където наскоро си бе присадил три малки демонски рога. Те бяха взети от летящ демон, не по-голям от паякоподобна маймуна, който обаче притежаваше способността да мята електрически вълни.

— Мисля, че ще поиска — каза уверено Уорън. — Когато разбере какво мога да му предложа.

— Не бъди прекалено самонадеян, демонско изчадие.

— Не съм. — Уорън махна с ръка към него.

Вълна от трептяща сила блъсна мъжа. Коленете му се подгънаха и той рухна на напукания паваж. Извика от болка.

Младежът с мачетето внезапно замахна към главата на Уорън. Почти без усилие Уорън парира удара с копието, отклони тежкото острие на една страна и тропна с дръжката на копието по земята. Оттам изригна вълна от сила, която отхвърли мъжа назад.

Третият мъж, чиято глава бе гладко избръсната, за да се вижда татуировката на темето му, извади голям пистолет. Един странен резервоар, прикрепен върху оръжието, избълбука, когато той стреля.

С една ръка Уорън вдигна щит. В него се забиха четири дребни демона, не по-големи от върха на кутрето му. Размахваха ядно покритите си с шипове опашчици, като биеха непрестанно по щита.

Наоми преглътна една ругатня и отстъпи. Демоните имаха оръжия, които стреляха с живи муниции, рояци насекоми и тем подобни, но Уорън никога не бе виждал такова в ръцете на кабалист.

— Интересно — отбеляза той. — Сам ли направи оръжието? Или се научи да го използваш?

Кабалистът вдигна отново пистолета. Уорън махна с ръка и гърчещите се в щита муниции полетяха обратно и спряха само на сантиметри от главата на кабалиста. Мъжът схвана намека и снижи оръжието.

Кабалистът с трите рога се изправи. Върху лицето му се появи изумление, когато прокара длан по рогата си.

— Усещам главата си странно — каза той.

Кабалистът с пистолета погледна към него.

— Главата ти е заздравяла, друже. Рогата изглеждат сякаш винаги са си растели там.

— Заздравяла ли? — Кабалистът опипа рогата. На лицето му се изписа изненада. Той погледна към Уорън. — Ти ли го направи? Ти ли ме изцери?

— Да — отвърна Уорън.

— Как?

— Това е едно от нещата, които мога да предложа.

Кабалистът не спираше да подръпва рогата си, сякаш не можеше да повярва.

— Искам да се видя с Гласа — повтори Уорън.

— Добре — каза мъжът. — Ще пратя някого да й съобщи. — Той направи жест с пушката към кабалистите.

Мърморейки ругатни, по-младият кабалист се изправи и влезе в сградата. Уорън взриви живите муниции и остави безжизнените им тела да паднат на земята.

* * *

Вътрешността на сградата бе изпълнена с отломки, но няколко зони бяха разчистени, за да се осигури място за живеене. Уорън преброи трийсет човека, но можеше да има и още. Никой от тях не изглеждаше доволен да го види. Бдителни очи се взираха в него, докато се изкачваше по стълбите към третия етаж.

Голяма част от втория етаж бе заета от градински сандъчета. В тях вирееха билки и зеленчуци. Съдейки по размера на сандъчетата, всичко бе направено така, че да може моментално да се премести.

Той разпозна някои от билките и подправките — използваша се в природните лекарства, — но имаше няколко растения, които изглеждаха променени. Някои от тях растяха само в области, завладени от Изгарянето.

На третия етаж ги чакаше млада жена. Изглеждаше на деветнайсет или дваисет, слаба, с азиатски черти. Дългата ѝ до раменете коса бе електрически синя, а очите ѝ — зелени, с формата на бадем. Татуировки покриваха лицето, ръцете и краката ѝ. Носеше къса туника, бермуди и кубинки. Макар че не приличаше на Глас на кабалистка септа, Уорън усети излъчващата се от нея сила.

— Аз съм Дайю — каза тя. Около нея стояха четирима кабалисти.

Уорън едва не се усмихна. Макар че жената бе дребничка, вероятно не повече от метър и петдесет, силата, която долавяше в нея, ѝ осигуряваше по-голяма защита, отколкото мъжете наоколо.

— Аз съм Уорън Шимър — каза той.

— Чувала съм за теб. Казват, че не си от никоя септа.

— Не съм.

Дайю го изгледа с неприкрит интерес.

— Също така съм чувала, че използваш сила, без да имаш татуировки или печати.

— Не ми трябват.

— Казват, че било, защото носиш ръката на демон и неговия знак. — Очите на Дайю се спряха върху сребърната ръка на Уорън.

Уорън сви пръсти, за да ѝ покаже, че ръката работи и той я владее.

— Тя ми позволява да фокусирам силата си, но самата сила е моя собствена.

— Разбирам. — Дайю се вгледа отново в очите му. — Защо си тук?

— За да ви направя предложение, което не можете да отхвърлите — каза Уорън.

— Не можеш да ми дадеш нищо, което не бих могла да си взема сама.

Уорън протегна ръка към мъжа, чиито рога бе изцерил. Онзи неохотно се приближи.

— Твоите хора се опитват да наподобят демоните, като носят трофеи от тях — каза Уорън. — Но всичко, което постигат, е, че се обезсилват, като отварят рани в телата си. Аз мога да ги лекувам и да ви науча как да си гарантирате, че присадките ви ще прихванат и ще останат за постоянно.

— Вижте рогата ми — рече настойчиво кабалистът. — Той ги изцери само преди минути.

Дайю с жест накара мъжа да застане на колене и огледа рогата. Предпазливо докосна един от тях с показалеца си. Жилна я електрическа искра и се дръпна.

— След като присадките бъдат поставени — каза Уорън, — се превръщат във фокусни точки и ви дават по-голям контрол над мистичните сили, които можете да използвате.

Младата жена го изгледа подозрително.

— А тялото по-късно ще ги отхвърли ли?

— Не. Освен ако човекът, който ги носи, не реши, че повече не ги иска.

Разговорите около тях ставаха все по-шумни. Още кабалисти идваха от другия етаж, за да слушат.

— И трябва да повярваме на думата ти за това? — попита Дайю.

— Ако имате друго предложение — каза Уорън, — приемете него. — Опита се да звучи смело, но открай време не го биваше да се оправя с хората. По природа не бе твърд и решителен, а и сега нямаше да е, ако не беше толкова отчаян. Нямаше къде да бяга, не разполагаше със скривалище, а Лилит изглеждаше решена да го доведе до гибел, ако той не може да се погрижи за себе си.

— Каза, че си дошъл да сключим сделка — рече Дайю.

— Да.

— Но това не е сделка, ако и ти не получиш нещо.

Уорън беше впечатлен. Жената бе по-умна, отколкото бе очаквал.

— Искам същото, което и вие — каза ѝ той. — Повече сила. Но не мога да се сдобия с нея без чужда помощ.

— Искаш моята помощ?

— Не.

— Тогава какво?

— Искам да ме следвате.

— Аз следвам Първия гадател.

— Чудесно — каза Уорън. — Следвай го, щом искаш. Но последвай мен в тази задача. Аз мога да те направя по-могъща. Първия гадател не може. Аз мога да ти дам такава сила, каквато няма никой друг кабалист.

Дайю го изучаваше известно време, после кимна.

— Трябва да го обсъдя с моите Учени. После ще се свържа с теб.

— Дано да е скоро — предупреди я Уорън. — Има и други хора, с които мога да говоря.

* * *

Наоми извади пакет юфка с подправки от торбата, която бе напълнила само преди минути от една бакалия на няколко пресечки оттам. Макар че в града имаше оцелели и бяха минали четири години от нашествието, по магазините още се намираще достатъчно храна, за

да изхранва много хора. Всички нетрайни продукти отдавна се бяха развалили.

Тя отвори пакета и изсипа съдържанието в малък съд, който бе намерила преди няколко дена. Липсваше ѝ нормалното кухненско оборудване, с каквото бе разполагала в сградата на Уорън. След няколко минути в приземния апартамент, където се бяха сврели, след като говориха с кабалистите на Дайю, запламтя малък огън. Тя заля юфката с вода и добави пакетчето с подправките.

Уорън стоеше до прозореца и се взираше навън през мръсното напукано стъкло. Изглеждаше спокоен, но тя го познаваше добре и знаеше, че външността лъже.

— За какво си мислиш? — попита Наоми, докато миризмата на храната изпълваше малкия апартамент.

— За кабалистите. — По отнесения му тон тя позна, че ѝ казва само половината от истината.

— Тревожиш се до какво решение ще стигнат ли?

— Не. Те ще стигнат до правилното решение. Няма избор. Аз мога да правя разни неща за тях и да ги уча на неща, които не биха могли да постигнат сами.

— Трябва да призная, мислех си, че ще се страхуват повече от теб.

— Те се страхуват — каза Уорън, — но повече от това, че може никога да не са способни колкото мен.

С известна ревност Наоми си помисли, че тя изпитваше същия страх.

— Ще ги научиш ли на тези неща?

— Да.

— Защо не ме научи?

Той я погледна.

— Наистина ли искаш?

Наоми се замисли. Беше раздвоена. Да притежава повече сила, беше хубаво — особено като се имат предвид всички заобикалящи я опасности. Единственото, което я притесняваше, бе колко трябва да се приближи до демоните, за да се сдобие с тази сила.

— Може би — отвърна тя.

Уорън се усмихна с лека тъга.

— Затова не те научих. Човек трябва наистина да желае такава нещo.

— А ти искаше ли го?

— Отначало не, но после разбрах, че се налага да науча всичко, което мога, за да оцелея. И дори тогава няма гаранции.

Наоми разбърка юфката.

— Виждал ли си Лилит в последно време? — Доколкото ѝ бе известно, демоничката не се бе мяркала от два дена.

— Не.

— Къде мислиш, че е отишла?

— Не знам.

— Ще се върне ли? — Наоми тайно се надяваше, че не.

— Да.

— Ако кабалистите се свържат с теб и приемат предложението ти, какво ще правиш?

— Ще ги науча да се бият срещу демоните.

— Мислех, че си убеден, че всеки, заловил се с това, само ще си намери смъртта.

— Не и ако спечелиш — каза Уорън.

— Мислиш ли, че наистина можем да спечелим?

— Криенето вече не върши работа. Откакто започна всичко това, все ме замесват в битките на демоните. — Уорън замълча. — Сражавал съм се за всички, освен за себе си.

За миг Наоми съзря страха в него. Много пъти го бе бъркала с егоизъм, но беше разбрала, че е страх. В Уорън имаше нещo прекършено, което така и не бе заздравяло.

— Ами ти? — попита Уорън. — Ще останеш ли, или ще си тръгнеш?

Наоми сама си задаваше същия въпрос. При унищожаването на сградата, в която се бяха крили, повечето от онова, което Уорън можеше да ѝ предложи, бе изгубено. Без убежището той беше като магнит за демоните.

— Има ли значение? — попита тя.

Той се поколеба.

— Да.

— Ти какво искаш?

— Бих искал да останеш, но ще бъде опасно. Не искам да пострадаш.

— Аз също не искам да пострадам. Но ще остана.

Уорън кимна, опита се да каже нещо, но не успя. Затова просто кимна още веднъж.

— Юфката е готова — каза тя. — Трябва да хапнеш.

Започнаха да ядат заедно от купата, като използваха китайски пръчици, открити сред останките на един китайски ресторант, и се вслушваха в писъците на демоните и техните жертви по улиците навън.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЕДНО

Лея задърпа стената. Нанокуките на дланта ѝ се бяха впили дълбоко в метала. Точно когато си мислеше, че панелът няма да помръдне, той изскърца и се отвори. Вместо да открие проход, както обикновено, в лицето я лъхна ветрец, пропит с уханието на бор и свежа трева.

Лея невярващо се втрени в гората зад отвора. Не знаеше как машината, в която бе затворена, се е озовала в гора, но не смяташе да губи време в подобни въпроси. Тя промуши главата и раменете си през дупката и падна на меката земя.

Надигна се с разтуптяно сърце и побягна. Мъгла закриваше отчасти пейзажа и спираше слънчевата светлина — Лея забеляза това, когато вдигна глава в опит да се ориентира. Не знаеше в каква посока бяга, но важното беше да се отдалечи от демонската машина.

Блатистата земя бе покрита с локви вода. Тя тичаше през тях, като почти веднага прогизна и почна да зъзне. Дрехите ѝ, студени и натежали от калта, полепваха по нея, докато тичаше. Дъхът ѝ излизаше на сиви облачета.

На върха на склона, останала без дъх и неспособна да тича повече, тя се спря в сянката на чепат смърч и се озърна назад. Демонската машина изглеждаше голяма колкото триетажна сграда. Лея знаеше, че това е невъзможно, защото по-рано машината се побираше в магазина на „Епъл“.

„Побираше се там последния път, когато ти беше извън нея — каза си Лея. — Демоните може да са я уголемили. Но как са я преместили? Колко време съм прекарала затворена вътре?“

Докато си поемаше дъх, огледа местността. Очакваше да види най-малкото обикалящи патрули. Но нямаше нищо. Не се мяркаше даже птица.

„Колко ли още хора има в това нещо?“ Не знаеше. Беше сигурна, че е прекарала вътре дни, но не можеше да е уверена дали изобщо е

видяла, или чула някой друг. Всичко, което бе срещнала в машината, беше илюзия.

Трябваше да е. Беше видяла ужасни неща.

Когато отново задиша нормално, се обърна и побягна надолу по другия склон на хълма. Не знаеше къде се намира. Земята бе пружинираща и мокра. Тучна зеленина се оплиташе в краката ѝ чак до коленете.

Лея продължи да тича, докато можеше. Струваше ѝ се, че е изминала километри. Пейзажът не се промени. Беше все така непроницаем, обгърнат в мъгла. Накрая легна изтощена да си почине. Някъде чуруликаха птички. Макар и да не ѝ се искаше, Лея заспа.

* * *

Когато се събуди, отново участваше в атаката срещу оръжейната фабрика. Беше приклекнала зад преобърнат товарен микробус. Картечният и термичният пистолет тежаха в ръцете ѝ.

— Лея!

Тя се втренчи в мъртвеца в краката си. Името му беше Джейми Капе, но тя не го бе срещала никога през живота си.

— Лея!

Когато вдигна очи, тя видя пред нея да стои Робърт Уикършам. Изглеждаше също толкова млад и уязвим като в онази нощ, когато бе загубила окото си.

„Това е невъзможно — помисли си Лея. — Не може да съм тук“.

— Лея, с мен ли си? — Уикършам презареди пушката, която държеше.

— Да.

Загриженост се появи в очите му, когато я погледна.

— Изглеждаше, че витаеш някъде другаде.

— Къде сме?

Уикършам се втренчи изпитателно в нея.

— Сигурна ли си, че си добре, миличка?

Не.

— Къде сме?

— Опитваме се да закрием тази оръжейна фабрика. А ти къде си мислеше, че си?

Лея поклати глава. „Не е истина! Не е истина! Има нещо нередно!“ Главата ѝ се маеше.

— Няма значение.

— Не че имаме някакъв скапан избор. Експлозивите са до краката ти. Искаш ли да ги носиш? Или да ги взема аз?

Когато Лея погледна надолу, чантата със зарядите лежеше на улицата. Беше опръскана с капки кръв.

— Сега ние сме Взривяващ екип три — каза Уикършам. — Готова ли си за това?

Лея кимна, макар че чувстваше всичко друго, но не и готова. Прибра термичния пистолет и вдигна експлозивите.

— Да вървим. — Уикършам тръгна напред. Сви зад ъгъла и замръзна.

— Какво има? — попита Лея. После забеляза окървавения нокът, щръкнал от гърба на Уикършам.

Той се люшна назад и се облегна тежко на нея. Когато тя се размърда, той се извъртя с лице към нея. Кръв капеше от отворената му уста. Опита се да заговори, но безуспешно. Докато Лея го гледаше, очите му се остъклиха и той се свлече на земята.

„Не! — помисли си с ужас Лея. — Не стана така! Джейми Капе също не умря! Тяхната смърт не е истинска!“

Но още докато отричаше, един Мечоносец излезе пред нея и се ухили. Лея се опита да вдигне картечния пистолет, но демонът го отби с лекота. В следващия миг заби своята ръка-меч през бронята и корема ѝ. Дръпна настрани и вътрешностите ѝ се изсипаха на земята.

Неспособна да остане на крака, Лея се свлече в димящата купчина от своите собствени органи. Болката пулсираше безмилостно в тялото ѝ за няколко мига, а после изчезна. Заедно с нея изчезна и Лея.

* * *

— Можеш ли да отвориш вратата?

Паника заля Лея, когато осъзна, че не е мъртва. Прокара свободната си ръка по тялото и откри, че коремът ѝ е цял и непокътнат. Нямаше кръв. Другата ѝ ръка държеше огнестрелен пистолет, който изхвърляше гръцки огън. Това бе тамплиерско изобретение, тя го бе взела от един загинал воин.

— Те идват. Можеш ли да отвориш вратата?

Замаяна и без да разбира нищо, Лея погледна към говорещия. Нощното ѝ зрение едва улавяше достатъчно светлина, за да може да види останалите четирима души в стаята. Всички те носеха черни брони.

Едрият мъж до нея изруга яростно и я изблъска настрана.

— Какво ти става? Ако останем тук, ще умрем. Тези зомбита са много повече от нас.

Лея отстъпи на една страна и се опита да проумее къде е. Намираше се в някакъв проход, може би служебен коридор встрани от тунела на метрото.

В дъното на прохода едрият мъж трескаво човъркаше една врата, заяла от ръждата. Дръпна лоста за отваряне, но той се счупи в ръцете му с пронизителен писък като на банши^[1].

— Идват! — извика някой.

— Пригответе се! Задръжте ги, докато Пийт отвори вратата!

Лея знаеше, че вратата няма да се отвори. Намираха се в задънена улица. Буквално.

Зомбитата се появиха с олюляване в коридора пред тях. Кръв блестеше по петнистата им кожа като мълчаливо доказателство, че вече са имали успех в търсенето на жертви.

— Пийт! Ще отвориш ли тази врата, човече?

Лея погледна пак към едрия мъж и видя, че страхът го е обладал. Той стоеше вцепенен и онемял. После стрелба изпълни тунела. Тя се включи с огнестрела. Усещаше го как ритва и се извива в ръката ѝ, докато пламъците се лееха върху зомбитата. Макар че тези в първата редица се подпалиха и замяха, десетките зад тях продължаваха да ги тласкат напред. Зомбитата, загинали в пламъците, бяха стъпкани от немъртвите зад тях.

— Пийт! Пийт!

Експлозии мятаха парчета от зомбита във всички посоки. Крайници, глави и късове мъртво месо полепваха по тавана и се сипеха

върху биещите се.

Защитната линия се пропука, когато първите зомбита стигнаха до нея. Лея не можеше да вини хората. Мъртвите очи, хлътнали и напълно черни, бяха ужасни за гледане.

„Това е погрешно — каза си Лея, като се опитваше да укроти безумния ужас, който посягаше към нея. — Никога не съм била в тази ситуация. Винаги съм се измъквала“.

Неспособна да устои на натиска на немъртвите, линията се огъна. Уплашените писъци на мъже и жени изпълниха тясното пространство.

Лея се опита да се измъкне от множеството преплетени крайници. Повечето от тях вече не бяха прикрепени към тела. Кръв покри лещите ѝ и светът придоби червен оттенък. Изпълни я паника и тя започна да се бие срещу всичко и всекиго, който я докоснеше.

Стреля с огнестрела право в обезобразеното лице на зомбито пред себе си. С пламнала глава, немъртвата твар уви единствената си здрава ръка около нея и я събори на земята.

Живите и мъртвите я тъпчеха. Божа къртеше в ума ѝ, докато ръцете и краката ѝ се чупеха под тежестта. После ребрата ѝ се пръснаха и пробиха дробовете ѝ. Удави се в собствената си кръв.

* * *

— Разбираш ли как стоят нещата, човеко? — попита един хриплив глас. — Разбираш ли как те използваме?

Изнемощяла, Лея отвори с мъка очи. Лицето на демона бавно се очерта сред заобикалящия я мрак. Твърдата, плоска повърхност зад нея ѝ подсказваше, че отново е в стаята.

— Никога не си излизала оттук — излая демонът. — Поне не физически. Само твоите мисли. Само твоите страхове. И ти ги предаде на всички онези хора, които познаваш.

Това създание не приличаше на нищо, което Лея бе виждала преди. Сегментирана зелена черупка покриваше демона и блестеше мокро, сякаш току-що я бяха излъскали с масло. Лицето представляваше тясно острие с изпъкнали кръгли очи, които сияеха в оранжево. Снопче антени, поне дузина стълбчета с дължина близо

шейсет сантиметра, стърчаха от върха на главата му и докосваха тесните рамене.

Създанието излъчваше страх. Плътен облак от това чувство връхлетя Лея. Инстинктът я накара да изпълзи назад, по-надалеч от него. Стената ѝ попречи да избяга.

Тъй като не можеше да стои неподвижно, тя ритна към лицето на демона.

Той се раздвижи с неподозирана бързина, още щом Лея понечи да нанесе ритника. Продължи да рита без никакъв успех.

— Не можеш да ме докоснеш — присмя ѝ се демонът с дрезгавия си глас. — Но аз мога. — Една шестопръста ръка се стрелна напред. Светлина проблесна по лъскавите черни нокти.

Преди Лея да успее да помръдне, един или повече ноктята раздраха лицето ѝ точно над окото, поставено от тамплиерските лекари. Потече кръв, която я заслепи. Тя бе обзета от паника, щом си помисли, че демонът ѝ е взел окото. Притисна се отново към стената и издърпа петите си колкото може по-близо към тялото, за да създаде възможно най-голямо разстояние между себе си и демона.

— Ние те познаваме — каза демонът. — Знаем от какво се боиш. Използваме твоя страх, за да пробудим страха в твоите другари. Докато спиш, ти работиш за нас. Затова спи. Спи и сънувай най-ужасните неща, за да можеш да ги влееш в умовете на онези, които са с теб.

Въпреки страха си и близостта на демона, очите на Лея се затвориха. Тя заспа. И засънува.

* * *

Тимъти Робинсън спеше и Лея се вмъкна в уродливите кошмари, които тормозеха младежа през последните три седмици. Онази нощ той едва не бе умрял в ноктите на демонски патрул. Отрядът му разузнаваше и набелязваше вражески цели, криейки се в сенките и опитвайки се да реши коя от тези цели е по-важна и по-уязвима.

Бяха открити от тамплиер, намиращ се под влиянието на прокълнатото оръжие. Разузнавателният отдел знаеше, че съществуват

такива неща, и дори хора от организацията понякога ставаха техни жертви.

Тимъти беше в началото на двайсетте. При нашествието още бе имал мляко по устата, току-що го бяха взели от академията „Сандхърст“. Нищо в обучението му не го бе подготвило да се бие с чудовища или немъртви.

Ловците излетяха от мрака и се спуснаха върху него и другарите му. След секунди niskият покрив, откъдето водеха наблюдението, се превърна в кърваво полесражение.

— Бягайте! — извика Паркър, водачът на отряда.

Тимъти моментално отстъпи и побягна. По навик поддържаше прикриващ огън. През следващите три секунди петима от разузнавателния отряд бяха повалени. В реалния живот той бе единственият, измъкнал се от покрива онази нощ, и то не без определена цена.

В този кошмар не се измъкна.

Докато Лея гледаше, безсилна да стори нещо, Тимъти бе повален от глутницата Ловци. Един от демоните го ухапа за глезена. Той се спъна и падна, като успя да се подпре на една ръка. Изви се и вдигна картечния пистолет. При истинското събитие бе напълнил лицето на демона с експлодиращи куршуми. Тази нощ обаче пистолетът засече.

Преди да стреля отново, друг Ловец скочи напред и го ухапа за гърлото. Зъбите му проникнаха трудно през защитната броня. Имаше равни шансове дали натискът ще смачка гърлото му, или зъбите ще го разкъсат.

Тимъти се задушаваше и се мъчеше да си поеме въздух. Лея усети страха и болката му. Втурна се към него и посегна към Ловеца, преди да се замисли какво прави. Ръцете ѝ минаха през демона.

— Не! — каза Лея, сигурна, че ще я принудят да гледа как младежът умира.

— Помощ! — изграчи Тимъти. Заудря демона с юмруци. — Не стана така! Аз се измъкнах! Не умрях! Не умрях! — Мяташе се и се бореше.

* * *

В следващия миг Тимъти се събуди сред усуканите чаршафи. Осъзна, че се намира в казармата на подземния комплекс. Беше в безопасност. Но сърцето му биеше така, сякаш щеше да се пръсне всеки миг.

Лея стоеше край леглото му. Някак си младежът още беше пленен в съня. Тя още беше с него.

Той извади картечния пистолет от висящия на леглото кобур и го насочи към нея.

— Коя си ти? — попита. — Какво правиш тук?

— Не знам — отвърна Лея. Дори в собствените ѝ уши гласът ѝ прозвуча, сякаш идеше от милион километра разстояние.

— Разкарай се от главата ми — заповяда Тимъти. — И вземи тези скапани кошмари с теб.

Лея отстъпи. Навсякъде около нея други мъже и жени се гърчеха в леглата си. Тя усещаше кошмарите, оформящи се в умовете им.

С бледо и покрито с петна лице, Тимъти се измъкна от леглото, без да сваля насочения към Лея пистолет. Тя знаеше, че той няма да я нарани, защото не беше наистина там. Това беше просто още един кошмар.

— Ти — каза Тимъти. — Ти причиняваш всичко това.

— Не — каза Лея. — Не съм аз.

— Видях те в съня си.

Още хора в казармата се будеха. Бяха сънени, изтормозени от безсънните нощи и миналите ужаси. Заглеждаха се в Тимъти.

— Теб те нямаше тогава — каза Тимъти. — Нямаше те в нощта, когато всички загинаха.

— Не съм аз — каза Лея. — Те ме използват.

— Кой те използва?

— Демоните — каза Лея.

— Тимъти — обади се един плещест мъж. — С кого говориш?

— С някаква жена. — Тимъти не сваляше трескавия си поглед от Лея. — Облечена е като една от нас.

— Тимъти — каза плещестият мъж със спокоен глас. — Тук няма никой. Просто свали пистолета, преди някой да пострада.

Един мъж и една жена се запромъкнаха към Тимъти изотзад.

— Те не могат да те видят — изръмжа Тимъти. — Защо не могат?

— Не знам — каза Лея. — Не знам как ти ме виждаш.

— Искам да се махнеш от мен — каза Тимъти. — Махни се от главата ми.

— Няма да ти причиня зло. Обещавам.

— Ти носиш кошмарите.

— Не.

— Тимъти, свали оръжието.

— Не, сержант. Тази жена е виновна. — Тимъти посочи към Лея.

— Тя бърника в главите на всички ни. Тя носи кошмарите.

Сержантът бавно продължи да се приближава.

— Само спокойно, драги. — Гласът му звучеше меко и успокояващо. — Никой няма да ти навреди.

— Не я ли виждате? — попита Тимъти. — Стои ето там. Отчаяна, знаейки, че връзката, която бе установила с младежа, трябва да е била нещо неочаквано за демоните, Лея каза:

— Успокой се, Тимъти.

— Не ми казвай да се успокоя! — избухна Тимъти. — От години гледам как хората около мен умират! Писна ми! Писна ми да излизам там навън всяка нощ и да се чудя дали няма да съм следващият, на когото ще видят сметката! Не можеш да живееш като...

Двамата зад Тимъти скочиха отгоре му. Увиха ръце и крака около него и го повалиха на пода. Едрият сержант бързо се приближи и му отне пистолета. Тимъти се бореше да се освободи, но лежащите върху него хора го бяха стегнали в изкусни хватки, от които не можеше да се измъкне.

Той започна да крещи, да ругае и да се бори, доколкото можеше.

— Тя е тук! Тя е онази, която причинява кошмарите!

— Някой да му бие успокоително — каза сержантът.

Лея гледаше безпомощно как един от тези, които бяха хванали младежа, му би инжекция. Той се гърчеше и я ругаеше, после в очите му се появи умора и те почнаха да се затварят. Всичко около Лея се завъртя.

— Трябва да ме изслушаш — каза му тя. — Не аз правя това. Имам нужда от помощ. Трябва да... ми помогнеш. — Лея премигна и отново се озова в голата стоманена килия. Сърцето ѝ блъскаше, а в слепоочията ѝ пулсираше болка.

Демонът бе изчезнал, но подигравателният му смях още ехтеше.

„Овладей се — каза си тя. — Успокой се и помисли“. Но всичко, за което можеше да мисли, бе, че някак си демоните са открили начин да я използват, за да влиза в сънищата на всички в комплекса.

[1] Жена-призрак в ирландската и шотландската митология, чиято поява и вледеняващ писък предвещават смърт. — Б.р. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДВЕ

Саймън помогна да опишат последния товар, докаран от склада. Беше хубаво усещане да има толкова много храна на едно място. Сандъци, кашони и варели със сухи храни се редяха в една от пещерите, които тамплиерите бяха присвоили за свои цели, когато се нанесоха в подземния бункер.

— Трябва да призная, че това малко улеснява нещата — каза Сара Кероски. Тя беше в началото на петдесетте и работеше като хранителен специалист. — Освен че ще имаме по-пълноценно и балансирано хранене, добре е хората да говорят за това колко много имаме, вместо за това как се справяме без продукти.

— Знам. — През последните пет дена след връщането им с първия товар укреплението се бе изпълнило с обнадееждени разговори и хората окуражаваха екипите за събиране на храна.

— Имам месо и зърнени храни — каза Сара. — Единственото, което бих си пожелала на този етап, са пресни плодове и зеленчуци.

— Може би напролет — каза Саймън. — Знам, че извън Лондон съществуват големи ферми.

— Мислиш ли, че някой се грижи за тях?

— Не знам. Ако не се грижи, то може някои растения да са се развили от само себе си. Просто да са израснали от семена, хвърлени през минали години. Освен това вече имаме семена. Можем да засеем тези полета.

— Говориш за земеделие?

— Не. Това би било твърде опасно.

За миг Сара изглеждаше тъжна.

— Растенията ще се развиват по-добре, ако някой се грижи за тях.

— Няма начин това да стане — отвърна Саймън. — Поне засега. Но е нещо, върху което можем да мислим.

* * *

— Някой ни търси, друже — каза тихо Нейтън.

Зората все още се разпукваше в небето зад тях. Саймън стоеше под един заснежен хълм, надвиснал над долината, където се бяха оттеглили сърните. Гняв и безпомощност кипяха в него, докато оглеждаше мъртвите животни, разхвърляни по склона.

Поне три дузини сърни лежаха проснати на снега. Крайниците им бяха извити и строшени. Някои бяха обезглавени. Други имаха следи от зъби по телата си. Малкото стадо беше избито до последното животно.

Върху блестящата снежна кора, примесени със следите на сърните, се виждаха отпечатыци от демонски нозе и белези от куки. Кръв бе опръскала снега и на места го бе разтопила.

— Те знаят, че ловим сърни — каза Нейтън. — Така че ще се опитат да ни уморят от глад, като избият стадата.

Саймън нямаше какво да каже. Бяха станали по-уязвими и той знаеше, че това ще се случи.

— Какво ще правим? — попита Даниел.

Саймън се изправи.

— Първо — ще съберем оттук каквото месо можем. Повикайте още хора, за да ни помогнат да го приберем. Можем поне да се погрижим месото да не отиде на вятъра.

— Това е за днес, друже — каза меко Нейтън. — Демонът, който прави това, ще се върне довечера и ще намери още някои от стадата.

— Нямаме никакъв избор — каза Саймън. — Демоните вдигат залозите, затова трябва и ние да направим същото.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато падне нощта, ще излезем на лов за демони — рече Саймън. — За кратко ще бъдем хищниците, а не жертвите.

* * *

Събирането на месото беше тежка и кървава работа. Саймън редуваше групите да разфасоват трупите и да стоят на пост.

Отнасянето на месото до укреплението се оказа проблематично. Трябваше да се уверят, че не оставят дيريا от кръв, която да води към убежището им.

Историята за стореното от демоните се разпространи из укреплението като пожар. Духът на хората падаше все повече. Цялата надежда, която бяха спечелили с докарването на тамплиерските запаси, изчезна за часове.

Към средата на следобед бяха прибрали всичкото месо, което успяха да спасят. Саймън постави стражи, а после назначи ловната група, която смяташе да поведе тази нощ. Освен това заповяда на участниците в нея да легнат и да отпочинат преди вечерта.

* * *

Саймън седеше пред компютъра и прехвърляше топографски карти на района около укреплението. Летящите дроне бяха проучили внимателно долината, в която се бе състояло клането на сърните. Освен това Саймън бе пратил и разузнавателни екипи.

Засега никой не бе открил демоните, избиващи сърните.

Вратата се отвори и в стаята влезе Нейтън. Приблужи се до Саймън и огледа картите.

— Мислех, че ще поспиш малко, друже — рече той.

— Ще поспя.

— Времето минава. Няма да имаш достатъчно за сън, ако не си легнеш още сега.

— Ако ще излизаме на лов, трябва да знам къде да идем.

— Ако не намерим нищо тук — рече Нейтън, — винаги можем да отидем в Лондон. Посланието си е послание.

— Знам. Но се надявам, че този демон тук е само изолиран случай.

— Хич не ми изглежда вероятно.

Саймън въздъхна с отвращение.

— Знам.

— Изгарянето също се разпростира все по-надалеч.

Това личеше ясно от данните на дроновете и от докладите на разузнавачи, приближили се до покрайнините на града.

— В най-добрия случай ще можем да останем тук още няколко месеца — каза Нейтън. — Време е да почнем да мислим за преместване.

— Вече сме мислили.

— Трябва да помислим по-сериозно, друже. Децата и цивилните се преместват трудно. Ако ни завари пролетното топене или пък Изгарянето се ускори и превърне земята наоколо в киша, ще открием, че пътуването е станало още по-трудно.

— Знам.

— Ако пък изчакаме до лятото, рискуваме да останем без водни запаси.

Това Саймън също го знаеше. Изгарянето засягаше силно подземните води.

— Най-големият проблем е да намерим къде да отидем — рече Саймън.

— Имаш ли нещо наум?

— Ексетър. — Саймън чукна един клавиш и топографският образ на района около укреплението се смени с карта на града.

— Защо там?

— Има сравнително централно местоположение. Поне не сме натикани до Ламанша и не можем да бъдем отрязани. Ако ни нападнат там, ще можем да избягаме във всяка посока. Освен това има укрепления, които можем да използваме. Военни обекти, както и Ексетърската катедрала и други сгради, които могат да устоят на атака.

— Особено сега, когато разполагаме с що-годе действащи Възли.

— Под града има и тунели, които можем да използваме — каза Саймън. — За битки или за криене.

— Звучи ми добре, друже, но пътят е адски дълъг. Ако се опиташ да прекараш всички тези хора наведнъж, ще бъдеш страшно изкусителна мишена.

— Това е недостатъкът. — Саймън се поизправи в стола. — С Вертам разработихме част от логистиката. Това, което трябва да направим, е да изведем хората оттук на етапи. Да ги пращаме навън и оставяме с тамплиерски ескорт, който да ги пази в случай на нужда.

— Човешките ни ресурси ще бъдат разпределени доста оскъдно.

— Това е най-големият проблем. Трябват ни повече хора, за да го осъществим. Но това е единственият ни шанс. От Ексетър може да

опитаме да се прехвърлим във Франция, ако намерим достатъчно лодки. Или може би дори в Съединените щати, ако успеем да намерим кораб.

— Няма гаранции, че Северният Атлантик е безопасен. Носят се слухове, че демоните са поставили развъдници по бреговата линия и нападат всеки кораб в тези води. Освен това се смята, че в Съединените щати и Франция също са се отворили Адски порти.

— В нашето положение оставането изобщо не е вариант — каза Саймън. — Трябва да продължим да работим по въпроса.

— Знам. — Нейтън го плесна окуражително по рамото. — Ще измислим нещо, друже. Но ти трябва да поспиш.

— Ще поспя.

— Имаш ли някакви вести от Лея?

Темата беше болезнена. Бе изтекла повече от седмица, откакто Саймън я видя за последен път. Оттогава не минаваха и пет минути, без да се сети за нея.

— Не — отвърна Саймън.

— Мислил ли си да провериш какво става с нея?

— Не — излъга Саймън. Беше мислил за това, но знаеше, че не може да го направи. Нямаше представа дори откъде да започне търсенето.

— Е, може би трябва. — Нейтън се поколеба. — Това, което направи тя — дето взе проекта на Възела, — ние с теб също щяхме да го направим.

Саймън си пое дъх.

— Знам.

— В края на краищата, друже, всички ние просто се опитваме да оцелеем.

* * *

Саймън се бе присвил в един ъгъл на метростанцията. Не знаеше къде е и как се е озовал там. Последното, което помнеше, бе, че седеше на бюрото и подпря глава на ръцете си, за да почине за миг. С всичките табели наоколо и натрошения камънак, мястото му се струваше познато, но това важеше за много от подземните части на Лондон.

Мрак изпълваше ниското помещение. Шлемът му сканираше околното пространство с нощното си зрение. Нещо изстърга по стената отдясно.

Саймън се изправи и стисна по-здраво меча. Свали щита от гърба си и го вдигна пред себе си.

— Нейтън — извика той тихо по комуникатора. Нямаше отговор.

— Сканирай за други тамплиери — нареди Саймън на ИИ-то на костюма.

— Сканирам — отвърна ИИ-то.

Стърженето прозвуча отново, този път по-близо. И по-високо.

Саймън вдигна поглед към тавана. Той беше толкова нисък, че можеше да се протегне и да го докосне. Усети, че нещо го гледа.

— Няма тамплиери в околността — докладва ИИ-то на костюма.

Това беше безсмислено. Където и да се намираше, не би дошъл тук сам.

— Сканирай за други признаци на живот.

— Сканирам.

Саймън заотстъпва от стърженето и се опита да усили нощното зрение. Каквото и да бе това същество, то изглежда знаеше точно докъде стига нощното му зрение. Оставаше малко извън обсега му.

— Няма признаци на живот — заяви ИИ-то на костюма.

— Ами немъртви?

— Изберете параметри.

Саймън се замисли бързо.

— Сканирай за гниеща биологична тъкан от около пет килограма и нагоре.

— Сканирам. — Почти веднага след това ИИ-то издаде предупреждение: — Приближава се неидентифициран обект.

Реагирайки на невидимата заплаха, Саймън вдигна щита си. От мрака излетя мрежа, озарена от нощното му зрение. Нишките образуваха квадрати със страна пет сантиметра. Мрежата заемаше квадрат с размери два и половина на два и половина метра, който докосваше тавана и пода.

Саймън знаеше, че не може да избегне мрежата. Тя се движеше прекалено бързо и беше прекалено голяма. Протегна щита си напред с надеждата така да си създаде известно пространство, след като тя се

увие около него. Но вместо това мрежата удари щита, уви се като пашкул около Саймън и се стегна с метално съскане.

— Тамплиерско оръжие — съобщи ИИ-то на костюма. — Опитите за измъкване са безполезни.

Макар че вече знаеше това, Саймън опита да се бори. Мрежата се стегна около него и го обездвижи. Той не можеше да повярва, че са го спипали така неподготвен.

По бетонния под отекнаха стъпки. В следващия миг в метростанцията блеснаха светлини и озариха бронирана фигура.

Тя беше — или някога бе била — тамплиерка. Съдейки по чертите ѝ, които се виждаха през наличника, бе някъде на възрастта на Саймън. Тъмната ѝ коса беше издърпана назад и сурови вежди се извиваха над леденосините ѝ очи.

— Здравей, Саймън — каза тя с нисък, съблазнителен глас. — Или трябва да те наричам лорд Крос?

— Мириам? — каза Саймън, като позна жената. Не я беше виждал, откакто напусна тамплиерското Подземие преди четири години.

— Аз бях Мириам. — Жената изтегли меча си и приклепна пред него. Положи острието направо на бедрата си. — И още съм.

— Защо направи това?

— Защото дойдох на лов за теб.

Саймън едва сега забеляза зеленикавия оттенък на лицето на Мириам. Тя винаги бе била по-скоро хубава, отколкото красива, но този оттенък на кожата я правеше поразителна.

— Защо? — попита Саймън.

— Моят господар те иска.

— Какъв господар?

Изведнъж познатото бучене на влак изпълни тунела. Саймън позна звука, но не можеше да повярва. От нощта, в която бе измъкнал оцелелите от града, не се движеха никакви влакове.

— Много скоро ще разбереш — каза Мириам.

Един влак излетя с рев на станцията и спря с остро пицене. От стоманените колела се разлетяха искри, когато спирачките се впиха в тях и ги задържаха.

Саймън започна да се бори отново, но мрежата се стегна толкова силно, че му стана трудно да диша дори в бронята.

— Предупреждение — обади се ИИ-то на костюма. — Външното налягане е опасно. Целостта на костюма може да не издържи.

Вратата на влака се отвори автоматично. Пара блъвна от вътрешността на вагоните. Мириам хвана мрежата с една ръка и вдигна Саймън от земята. Тръгна към вагона.

— Къде ме носиш? — попита Саймън.

— Почакай и ще видиш — каза Мириам. — Изненада е. — Тя пристъпи през вратата и го пусна по средата на вагона. Настани се на една седалка и отвори електронен четец, сякаш бе обикновена пътничка.

Саймън се замята отново, но само получи още едно предупреждение. Умът му работеше бясно, докато се опитваше да схване как се е озовал в метростанцията и как влакът работеше, след като цялото електричество бе изключено.

Това е някаква лудост.

— Значи си луд — каза Мириам, сякаш бе чула неизреченото му заключение. Погледна над четеца към него. — Това минавало ли ти е през ума?

Като разбра, че не може да се освободи, Саймън се отпусна по гръб, докато влакът се носеше през тунела.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРИ

Пищене прониза ушите на Саймън, когато спирачките на влака се задействаха. Искрите летяха толкова високо, че се виждаха през прозореца и пращаха светлинни проблясъци във вагона.

— Време е да вървим. — Мириам се изправи, посегна надолу към Саймън със закривените си пръсти и стисна мрежата близо до врата му. Повлече го навън от вагона, като че ли беше чувал с картофи. Това накара мрежата да се стегне още повече и някои от нишките се впиха в бронята му.

— Предупреждение. Целостта на бронята е нарушена — съобщи ИИ-то на костюма.

Вратите на влака се отвориха с остро скърцане и във вагона блисна вълна от ярка светлина. Болка прониза очите на Саймън, преди наличникът да успее да се поляризира и да противодейства на осветлението.

Когато отново можеше да понася светлината, макар и с мъка се втренчи изненадано в заобикалящото го пространство. Вместо в метростанция, Мириам завлече Саймън на открито поле с обгорена трева и болнави дървета. Това място не приличаше на никое, посещавано от него досега.

Мириам без усилие го хвърли напред. Той отскочи и се затъркаля, откъсвайки чимове от местата, където се удряше в обгорената земя. Търкулна се в плитко езерце и затъна в калта на метър под повърхността, по която плуваше мръсотия. Зловещи бодливи растения се издигаха над езерото и се виеха под водата. Те моментално се раздвижиха, дръпнаха се назад и заоглеждаха Саймън.

— Опасност — обади се ИИ-то на костюма. — Вода навлиза през пролуките в бронята.

Саймън усети как водата се влива в костюма му около кръста. Вместо да е хладка или студена, както бе очаквал, тя бе толкова гореща, че заплашваше да го свари. Болка плъзна по корема му.

— Запуши пролуките — заповяда Саймън.

— Опитвам запушване — отвърна ИИ-то.

Водата нахлуваше с бълбукане в бронята. Шумът отекваше в ушите на Саймън. Горещата вода продължи да изпълва костюма, обхвана гърдите му и започна да се процежда в шлема.

— Неуспех — обади се ИИ-то. — Неуспех. Неуспех. Неуспех.

Бодливите растения нападнаха без предупреждение. Острите като игли шипове задрачиха по наличника му. Върху повърхността се появиха пукнатини, но тя като цяло се държеше. Капчици гореща вода избиха през тях и закапаха в шлема му.

В Саймън се надигна паника. Мъчеше се да запази самообладание. Като се мятеше, успя да се разлюлее достатъчно, за да се претърколи. От това движение само затъна още по-дълбоко в калта на езерцето. После видя, че тя гъмжи от бодливи създания, снабдени с лакоми усти, които се впиваха в бронята му. Шлемът му започна да се пълни с вода.

„Сънуваш — каза си той. — Това трябва да е сън“. След като не помнеше как се е озовал тук, то метростанцията и този странен свят трябваше да са плод на кошмар.

Но не можеше да се събуди.

Нещо тъмно и гърчещо се изпълзя от мръсните плитчини. Приличаше на змия, но бързо осъзна, че всъщност е пипало на нещо много по-голямо. Пипалото се промуши под него, после го обхвана и го вдигна от дъното на езерцето.

— Знаеш ли кое е това място, Саймън? — попита Мириам по комуникатора на костюма.

— Не. — Саймън трябваше да извърне глава, за да не влезе водата в гърлото или носа му.

— Това е един от демонските светове. Не онези, от които произлизат. Тях още не са ми ги показали. Това е един от световите, които са завладели. Този свят е бил Изгорен и преобразен.

Пипалата повлякоха Саймън по езерното дъно. Той едва сега осъзна, че там лежат отломки от сгради.

— Това ще стане и с вашия свят — подразни го Мириам.

Саймън изплю вода и се опита да намери въздух в пълнеция се шлем.

— Някога той беше и твой свят.

— Вече не е.

— Какво е станало с теб?

— Аз... станах друго същество. Такова, което може да оцелее в този свят.

— Как?

— Задавах твърде много въпроси.

Вниманието на Саймън моментално се върна към оцеляването му, когато видя към какво е прикрепено пипалото. През пълната с тиня вода се виждаше трудно, но той успя да зърне едрото, подпухнало тяло по средата на езерцето.

Тъмнозеленото създание имаше шест пипала. Едно-единствено злобно око, голямо почти метър, се взираше в Саймън от средата на туловището му.

— Идентифицирай демона — прошепна Саймън. Не можеше да си спомни да е срещал в материалите в тамплиерската библиотека нещо, което да прилича на това създание.

— Командата не може да бъде изпълнена — отвърна ИИ-то на костюма.

— Можеш ли да идентифицираш демона?

— Запитването невалидно.

Саймън се удряше в калното дъно на езерцето. Водата, която наполовина изпълваше шлема му, миришеше гадно, а на вкус беше още по-зле.

— Какъв демон ме държи?

— Параметрите на въпроса са невалидни.

— Защо са невалидни?

— Нищо не те държи.

— Създанието пред мен.

— Там няма нищо.

— Сканирай за демони.

— Сканирам. — Минаха няколко секунди. — Няма демони.

Саймън се съсредоточи върху демона. Не знаеше по какъв начин блокира сензорите на ИИ-то, но се справяше отлично.

Нещо плъсна във водата до него. Той задържа дъха си и обърна лице сред надигащата се вода в шлема му.

Там стоеше трепкаща фигура. Беше толкова прозрачна, че изглеждаше като стъклена. По очертанията веднага позна, че е жена.

Косата ѝ плуваше свободно в езерото. Униформа покриваше тялото ѝ. После той позна профила ѝ.

— Лея — изломоти Саймън.

Тя се обърна към него. Изражението ѝ показваше съмнение и страх.

— Саймън?

Той не разбираше как тя говори под вода.

Не можеше да продължи да я гледа заради водата в шлема си. Трябваше да диша. Завъртя глава, пое си дъх и отново погледна към Лея. С изненада видя, че е до него.

— Какво правиш тук? — попита тя.

Саймън поклати глава — не можеше да отговори заради водата в шлема. Но и без това нямаше да може да диша още дълго в него.

— Това не е истинско — каза Лея. — Нищо тук не е. Саймън си помисли, че щеше да му е интересно да обсъди въпроса, ако не се давеше.

— Доколкото ми е известно — каза Лея, — ти също не си истински.

Пипалото повлече Саймън към демона. В тялото на създанието зейна голяма паст. Показа се розово гърло, оградено от трийсетсантиметрови зъби.

Истински ли си? — попита Лея.

Саймън обърна глава и се опита да отговори, но беше твърде късно. Водата бе изпълнила шлема му дотолкова, че вече не можеше нито да диша, нито да приказва. Втренчи се в нея през напукания наличник.

Лея протегна ръка, в която стискаше дълъг нож. Започна да реже пипалото. Черна кръв потече във водата, образувайки разширяващ се облак. Пипалото се затърчи, после пусна Саймън.

Той знаеше, че е прекалено късно. Давеше се във водата, изпълваща шлема му. Замята се в мрежата. Лея прокара ножа си по бронята и срязва нишките на мрежата, сякаш бяха конци. Това също не трябваше да е така.

Саймън опря крака в калното дъно на езерото и се отгласна към повърхността. Ръцете му задрачиха по закопчалките на костюма, защото не можеше да даде гласова команда на ИИ-то да отвори

бронята. Успя да си свали шлема точно преди да стигне до повърхността.

Подаде глава над нея и задиша дълбоко. Държеше шлема си в една ръка. Да се движи с вода в бронята беше почти невъзможно. Ако не беше способността за автоматично изплаване, която му осигуряваше неутрална плаваемост, никога не би успял.

— Жив ли си още? — извика Мириам от едно хълмче над езерото.

Саймън не отговори. Извъртя се във водата и затърси Лея. Въпреки необяснимата ѝ способност да диша и говори под вода, той още не знаеше колко голяма опасност я грози.

— Саймън.

Той се обърна към гласа на Лея и откри, че тя стои във водата малко под повърхността. Не правеше усилия да плува, просто си стоеше там, сякаш бе на твърда земя.

После вдигна към него меча му. Той някак си се бе измъкнал при подводната борба. За миг Саймън бе хипнотизиран от този образ, как тя му подава меча от водата.

— Вземи го — каза Лея.

Саймън склучи ръка около дръжката на меча миг преди едно пипало да се увие около крака му и да го повлече надолу. Успя да си поеме последна глътка въздух и отново потъна.

Под водата изпусна ръчно въздуха от мехурите за плаваемост, които бронята бе напълнила автоматично от въздушния му запас. Около него забълбукаха мехурчета, които се пукаха на повърхността. Хвана меча си с две ръце, обърна го надолу и стисна здраво дръжката. Потъна като камък на дъното, а после направи четири бързи крачки към демона, сгъшен в кратера.

Пипалата на чудовището се стрелнаха към Саймън и го хванаха. Не знаеше къде се е дянала Лея, докато тя изведнъж не се озова до него и успя някак си да отбие настрани някои от пипалата.

Сякаш усетил неговите намерения, демонът се надигна от гнездото си и се опита да избяга. Саймън скочи напред и притисна двата си ботуша към туловището му. Изстреля закрепващите шипове и почувства как те се впиват в плътта на създанието. После заби меча си в ужасното око, което се взираше безпомощно нагоре към него.

Кръв и зеленикава течност изпълниха водата. Едното или другото — а може би и двете — опариха голото лице на Саймън. Топлото щипане бързо стана яростно.

Саймън завъртя за последно меча си, после прибра закрепващите шипове и изтръгна острието. Демонът се затресе в гърчове. Пипалата му млатеха водата и вдигаха тиня от езерното дъно.

Задържайки дъха си, Саймън се обърна и побягна към брега на езерото. Въпреки че увеличената сила на бронята го тласкаше напред, придвижването бе трудно. Когато стигна дотам, Мириам го чакаше с изваден меч.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Коя е жената? — попита Мириам.

Стиснал меч в ръка, Саймън се озърна през рамо. Лея излизаше от езерото в черната си броня. Не носеше маската. Мократа ѝ коса се спускаше тежко. Нямаше оръжие.

— Моя приятелка — каза Саймън.

Мириам се усмихна. Това беше ужасна карикатура на изражението, което Саймън бе виждал на лицето ѝ в миналото.

— Значи *твоята приятелка* е изминала този път само за да те види как умираш.

— Не. Не съм дошъл тук да умирам, Мириам.

— Саймън — повика го Лея.

Саймън се измести, така че да може да вижда и двете жени.

— Това не е истинско — каза му Лея. — Нищо истинско няма. Ти сънуваш. Или пък аз сънувам.

— Това не е сън — възрази Саймън несигурно.

— Как се озова тук?

— Не знам. Няма значение.

— Има. Последното, което помниш, е, че си легнал да спиш, нали? В укреплението?

Саймън поклати глава.

— В това няма никакъв смисъл. Аз съм тук. Усецам, че съм тук. Усецам меча си като истински. И онзи демон в езерото го усецах като истински.

— Знам. — Гласът на Лея бе търпелив. — Аз съм подложена на това от дни.

— На какво си подложена?

— Демоните ме плениха. Държат ме в магазина на „Епъл“. Вкараха ме в някаква машина, която...

— Млъкни! — озъби се Мириам. Замахна напред с едната си ръка и във въздуха проблесна кама, която полетя към Лея.

Саймън посегна към смъртоносното острие, но дори неговите ускорени рефлексии бяха твърде бавни. Камата се заби до дръжката в гърдите на Лея.

Без да проявява никакъв признак на болка или тревога, Лея погледна любопитно надолу към ножа, стърчащ от гърдната ѝ кост.

— Това не е истинско. — Тя хвана ножа и го изтръгна от тялото си.

Нямаше нито кръв, нито рана. Лея вдигна очи към Саймън.

— Ти сънуваш. Разбираш ли? Но тук е опасно. Докато сънуваш, демоните получават достъп до ума ти. Трябва да се събудиш. — Тя хвърли ножа към него.

Този път Саймън улови въртящия се във въздуха нож без никакво усилие. Той извънтя в бронираната му длан.

Мириам измъкна меч иззад гърба си и разреже въздуха. В отговор острието лумна в пламъци.

— Ще те убия, Саймън.

Мириам тръгна напред и горещината от меча ѝ опари голата плът на Саймън.

— Можеш да слушаш своята малка харпия колкото си искаш. Тя само ще ти донесе смърт.

— Саймън, не... — Каквото и друго да искаше да каже Лея, то бе изгубено, когато тя внезапно се стопи и изчезна.

Саймън тръгна бавно, като движеше краката си, така че да пази равновесие. Държеше меча право пред себе си.

— Къде е тя?

— Коя? — Усмивката на Мириам беше като сладка отрова.

— Какво стана с нея?

— Тя никога не е била тук. Била е само плод на жалкото ти въображение. — Мириам замахна с меча си, приближавайки се към Саймън, но още без да го принуди да се защитава. — Влюбен ли си, Саймън?

Саймън пристъпваше внимателно. Мириам можеше да си служи добре с меча. Но това не беше Мириам.

— Ти не си истинска, нали? — попита Саймън.

Демонстрирайки зашеметяващи умения, Мириам нанесе вихрена серия от мушкания и посичания, като успя да пореже лявото бедро на Саймън. Топла кръв закапа от раната.

— Сега колко истинска мислиш, че съм, Саймън?

Без да отговори, Саймън нападна. Възползва се от своята височина и по-големия си обсег и сила, за да засипе Мириам с удари. Металът зазвънтя и дрънченето отекна над езерото.

Тогава по средата на езерото се появиха вълнички. След секунди над водата се показа сноп пипала, който се устреми към брега.

— Нали не мислеше, че онзи демон е бил единственият тук? — Мириам замахна към незащитените очи на Саймън и го принуди да се обърне с гръб към езерото.

Саймън не можеше да види колко далеч е демонът, затова се опита да притисне Мириам и да я накара да се извърти отново. Но тя го задържа на място. Когато той отстъпи, с надеждата да си спечели кратък отдих, тя го последва толкова бързо, че нямаше никаква възможност да се обърне. Пот течеше по него. Мускулите го боляха.

— Уморяваш се — усмихна се Мириам. — Но аз няма да се уморя. Ще те убия или аз, или демоните.

Едно пипало шляпна на брега и се заизвива, търсейки жертва. Извън водата то не се движеше толкова леко и елегантно.

— Съжалявам. — Саймън парира удара ѝ, а после и следващия.

— За какво? Няма да ти позволя да ме изцапаш с кръв.

— За това, което ще направя сега. — Саймън вече бе уловил ритъма ѝ. Също като истинската Мириам, тази имаше в техниката си недостатък, който се проявяваше от време на време. Когато усетеше, че има надмощие, движенията ѝ навлизаха в установена схема и тя я повтаряше все по-бързо и по-бързо.

— Ти няма да...

Саймън парира меча ѝ, но този път също така скочи напред. Това беше смел и опасен ход, защото нямаше пълен контрол над оръжието ѝ. Пламъците на меча жегнаха ребрата му. Тя задържа оръжието си притиснато към него.

— Предупреждение — каза ИИ-то на костюма. — Изключването на защитите и бронята е неизбежно.

Саймън пренебрегна думите на ИИ-то, както и болката, изгаряща тялото му. Задържа меча на жената приклепен, после падна на едно коляно и я захвана под другото рамо със свободната си ръка. Вкопчен в нея и усещайки, че пипалото, което пълзеше по пясъка към него, е

само на сантиметри от крака му, се извъртя и хвърли Мириам с хватка от джудото.

Мириам изруга и полетя във въздуха към издутата глава на демона в езерото. Пипалата я уловила и я притеглиха към устата. Тя изчезна на една глътка.

Преди Саймън да успее да помръдне, други пипала се увиха около тялото му и го вдигнаха от земята. Той се опита да използва меч, но пипалата бързо притиснаха ръката му към тялото. Той се затърчи и заизвива, но без никаква полза.

Саймън.

Гласът на Лея прозвуча в главата му. Саймън си помисли за нея, затворена някъде в търбуха на една адска машина, създадена от демоните. Това бе повече, отколкото можеше да понесе.

Освен ако също не беше част от съня.

— Предупреждение — обади се ИИ-то на костюма. — Биометричните данни наближават опасни стойности.

„Биометричните данни ли?“ В този миг Саймън усети блъскането на сърцето си и учестеното си дишане. Това му приличаше на част от съня и му изглеждаше логично да е така, но не беше.

— Събуди ме. — Саймън започна да се бори срещу пипалата, неспособен да се откъсне напълно от съня.

— Внимание: стимулантите могат да предизвикат сърдечно натоварване.

— Събуди ме. — Пастта зейна под Саймън. — Събуди ме веднага!

Пипалата го пуснаха и Саймън полетя към очакващата го паст. Размахваше безплодно ръце и крака. Когато падна в огромната кухня, зъбите и устните на демона се заключиха зад него.

* * *

Саймън се събуди в мрак. За миг си помисли, че се намира някъде в гърлото на демона. Дъхът му бе заседнал в дробовете и той заудря с ръце и крака около себе си. После осъзна, че е в леглото си. Тялото му бе покрито със студена пот.

— Хей, друже, добре ли си? — Нейтън надзърна през ръба на горното легло. Гласът му бе глух от сънливост и умора.

— Да. — Като знаеше, че повече няма да спи, Саймън седна в леглото. — Не.

Нейтън изруга.

— Още спиш.

— Вече не.

— Звучиш ми объркан.

Саймън изчака за миг, усещайки как сърцето му се забавя. Потта го караше да зъзне.

— Да си сънувал кошмари? — попита той.

— Какво? Приспивна песничка ли ще ми пееш?

— Ако си сънувал, има си причина за това.

— Адски си прав. Нарича се война срещу свирепа демонска орда, която е нахлула в нашия свят. Нещо такова ли, друже? От това веднага ще получиш кошмари.

— Сънувах Лея.

— Знаех си, че си й навит.

Саймън пренебрегна забележката.

— Тя ми говори насън. Каза, че е затворена в демонска машина, която се използва за проникване в нашите сънища.

— Е, сега вече ме събуди.

— Добре. Трябва да се хващаме за работа.

— И какво ще правим?

— Ще разберем колко други хора са сънували кошмари. — Саймън стана и тръгна към душа, преди да се пъкне отново в бронята си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТ

Уорън стоеше на върха на една сграда с разперени ръце и оставяше топлия вятър от Изгарянето да го залива. Вдишваше гадното зловоние и усещаше как главата му се замайва. Тази нощ бе различна от всяка друга, която бе прекарал в града. Част от него знаеше, че е, защото сега той бе ловецът, а не жертвата.

Зърна един бухал да се носи безшумно през небето. Тъй като Лондон бе потънал в мрак и нивото на механичния шум бе спаднало, някои от мършоядите се бяха преместили в града да търсят храна. Други хищници пък се събираха, за да се хранят с тях.

Уорън с лекота прехвърли ума си от своето тяло в това на бухала. През последните няколко нощи по подобен начин бе ловувал из целия град. Удаваше му се все по-лесно. Силите му продължаваха да растат, но той не знаеше каква част от това се дължи на постоянните упражнения и каква — на отчаяното желание, което трептеше в него.

Дори бе успял да завладее телата на някои от по-дребните демонични твари, само че след това винаги оставаше с главоболие и гаден вкус в устата си в продължение на часове. Техните умове и мисли, дори на по-простите убийци, бяха твърде странни, твърде мрачни и зли.

Като бухал, той запляска с крила и набра височина. Издигаше се в облачната нощ и за момент закръжи над сградата, където стоеше тялото му. За миг се уплаши колко уязвим е така на открито, но вярваше, че Дайю и следовниците й ще го защитят. Това беше още една промяна. След като бяха видели ползата, която им носеше, бе започнал да се радва на тяхната закрила.

Всички кабалисти в септата искаха да имат могъществото на Уорън. Повечето от тях притежаваха дребни части от демони, късчета плът, рога и кости, които успешно бяха присадили върху телата си с негова помощ. Силите им бяха нараснали, което бе довело и до увеличаване на членовете на септата. Групата на Дайю вече се състоеше от сто човека. Двайсет от тях бяха дошли тази нощ с Уорън.

Той трябваше да ограничи броя им дотолкова и това едва не предизвика няколко сбивания. Те вярваха в него и чувството бе приятно.

— Уорън, какво правиш?

Гласът на Лилит проехтя в главата му. През последните няколко дни контактите му с нея бяха откъслечни. Не знаеше какво прави тя и вече не се опитваше да разбере. Лилит си имаше собствени планове и беше унищожила скривалището му.

— Ловувам. — Уорън по инстинкт се настрои леко отбранително и това го накара да се ядоса на себе си.

— Имаш група от свои следовници.

— Да.

— Най-последно у теб се проявява някаква амбиция.

Уорън преглътна един язвителен отговор.

— И по-рано имах амбиция. Да остана жив.

— Ти още искаш да останеш жив.

— Вече не мога да го правя по моя начин.

— С криене ли?

— Да.

— Твоят начин беше грешен. Има си причина да ти е дадена тази сила. Ти ще бъдеш част от великите битки, простиращи се пред теб от този миг насетне.

Уорън се зачуди дали силата, за която говори тя, е сребърната ръка, която му бе дала, или пък е онази сила, която бе проявил още преди отварянето на Адската порта. Той се изви в небето и се понесе през ниската мъгла, забулваща сградите. Кабалистите на Дайю бяха заели покривите, аварийните стълби и уличките. Всички чакаха неговите заповеди.

— Скоро ще имам нужда от теб.

За един смразяващ миг Уорън си помисли дали да не ѝ каже, че вече няма да ѝ робува, че има намерение да върви по свой собствен път. После се уплаши, че го е помислил твърде гръмка.

— Добре.

— Пази се, докато не те извикам. Ние и двамата имаме сметки за уреждане с Мерихим. Разбрах, че е накарал демоните да построят една машина, която означава много за него. Скоро ще трябва да му се опълчим.

Тази възможност смрази Уорън.

— Искаш да си отмъстиш, нали?

— Да.

— Добре. Ще се видим тогава.

Уорън почувства отсъствието ѝ, когато се отдръпна от него. Накара бухала да размаха по-силно криле, докато не профуча между високите сгради на Ийст Енд. Пътем зърна гаргойли върху някои от зданията и някои от гаргойлите също го видяха.

„Наблюдатели“ — осъзна той.

Един от крилатите демони, който клечеше на ръба на един покрив, скочи от сградата, запляска с криле и го подгони. Управлявайки бухала с необикновено умение и грациозност, Уорън го накара да се плъзне покрай стените на сградите, в опит да се измъкне на демона. Врърхчетата на крилето му обърсаха стените.

Гаргойлт не успя да вземе завоя. Преди създаването да е сменило посоката си, Уорън влетя през един отворен прозорец, премина през стая, пълна с преградени кабинки, и изхвъркна през счупен прозорец на съседната стена. Отвън се спусна и се понесе ниско над улицата.

От опит бе научил, че ниският полет го прави уязвим. Хищни птици дебнеха от небето и използваха острия си взор, за да откриват плячката си. Летейки толкова ниско над земята, той беше плячка.

Без нито звук бухалът се носеше по тихите улици. Група кървави зомбита пируваха с няколко събирачи на храна, които бяха заловили в една уличка. Писъците на злочестите жертви, докато ги поваляха, бяха смразяващи.

На Уорън му стана жал за тях. Никой не биваше да умира по този начин. Но преди всичко се радваше, че не е на тяхно място. Беше егоистично от негова страна, но не се срамуваше от чувствата си.

* * *

Три пресечки по-нататък Уорън намери своята жертва. Демонът беше един от Великите. Уорън усети силата в тромавото чудовище и разбра, че той е Именуван. Но изглеждаше наскоро издигнат както Шулгот, когато Уорън го бе видял на лондонските улици преди четири години.

Демонът бе висок поне три метра. Широкоплещест, с удължено тяло и къси крака, приличаше на маймуна. Змиевидни пипала стърчаха от главата му и надвисваха над ниското чело. Червено-виолетови люспи покриваха масивното му туловище. Муцуната му бе като на хищник, удължена и хищно извита.

— А, станал си амбициозен.

Уорън кацна на един празен прозорец три етажа над демона. Пърхането на крилете му привлече за миг вниманието на съществото, но после то извърна поглед и закрачи безгрижно по виещата се улица.

— Познаваш ли го? — Уорън гледаше демона.

— Да.

— Изглежда ми наскоро издигнат.

— Така е.

— Как тогава го познаваш?

— Ти не си единственият, който има амбиции. Откакто съм в града, узнах много неща.

Уорън бе чувал разни истории през последните седмици, но в никоя от тях не се споменаваха за Лилит.

— Още не съм готова да направя своя ход. Има мнозина, които няма да се зарадват, че оцелях.

На Уорън не му се нравеше фактът, че толкова много от мислите му са открити за нея.

— Кой е демонът?

— Карелот. Издигнал се е след преминаването през Адската порта.

— Как?

— Тамплиерите продължават да се бият яростно, както и военните подразделения, криещи се в Лондон. Те убиха някои от демоните. Други, както винаги, умряха от ръцете на своите. Винаги има загуби. Демоните лесно трупат злоба един срещу друг и трудно се отказват от нея.

— Колко е опасен Карелот?

Смехът на Лилит бе подигравателен.

— Уплаши ли се?

Уорън не се обиди.

— Искам да победя. А за да го направя, не мога да рискувам ненужно живота на последователите си. Трябва да им давам победи, не

поражения.

— Бързо се учиш.

Уорън видя как демонът се приближи към група Мрачни изчадия и небрежно ги разблъска от жената, която бяха заобиколили. Бръкна в колата, където се криеше тя. Измъкна я навън, пищяща за помощ, разкъса я на парчета и ги пусна в устата си.

— Ще дадеш ли победа на твоите воители?

— Да — каза Уорън.

— Добре. Трябва да запазиш тази увереност. Скоро ще се изправим срещу Мерихим.

Уорън освободи ума на бухала и се върна в тялото си.

* * *

Отново в своето тяло, Уорън усети кратко замайване. Олюля се, после замайването отмина. Отвори очи и погледна към покрива.

Наоми го гледаше загрижено. Махна й с ръка да се отдръпне и се обърна към Дайю.

— Намери ли демон? — попита Дайю.

— Да. Този няма да е лесен, но можем да го победим.

— Колко е могъщ?

— Един от Именуваните е.

Ако това бе обезпокоило Дайю, тя не го показва по никакъв начин. Лицето й остана спокойно. След миг кимна.

— Печалбата си заслужава.

— И аз така мисля.

Дайю вдигна уоки-токите към устата си и даде заповедите.

* * *

— Сигурен ли си, че можем да победим тази твар? — попита Наоми.

Уорън стоеше до нея на входа на една уличка. Усещаше как силата клокочи току под кожата му и заплашва сама да избухне, ако той не я освободи.

— Трябва — каза Уорън. — Ако го победим и вземем части от тялото му, ще станем по-силни. — Той замълча, наблюдавайки Карелот, който се намираше по-нататък в пресечката. — За да оцелеем, трябва да сме по-силни.

— Искаш да кажеш, че ние трябва да сме по-силни. — Наоми се усмихна тъжно.

Уорън кимна.

— Искам да кажа, че всички вие трябва да сте по-силни. Колкото повече научаваме, толкова повече ще ни търсят демоните.

— Готови ли сте? — попита Дайю по уоки-токи наушника, който Уорън носеше.

— Да.

Дайю се поколеба.

— Не искам да губя никого от хората си.

— Не мога да гарантирам. Но мога да ти гарантирам, че каквото вземем от Карелот, ще увеличи силите на всеки, към когото го присадим.

За миг уоки-токите остана тихо.

— Добре — каза Дайю, — само да не зарежеш всичко и да избягаш.

— Няма.

— Ако го направиш, ще те намеря и ще те убия.

— Това не е най-окуражителното нещо, което бих искал да чуя — рече Уорън.

— Може и да не е, но говоря съвсем сериозно.

Уорън не се и съмняваше. Остана в сенките и изчака, докато Карелот стигне до уличката, където стоеше той. Смяташе да остави демона да мине покрай него, а после да го нападне без предупреждение.

Вместо това Карелот се поколеба. Спря и подуши въздуха, грухтейки като прасе. Безпогрешно се обърна право към сенките, обгърнали уличката.

— Човек — ухили се Карелот. Слюнка капеше от челюстите му. Устните му се дръпнаха назад, за да разкрият остри зъби, още покрити с кръвта на предишната му жертва. — Аз те познавам, Уорън Шимър.

Паника връхлетя Уорън, докато стоеше прикован от демонския взор.

— Мерихим ти праща много поздрави. — Карелот отвори уста и издиша голямо кълбо от пламък.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТ

Лея пропадеше сред кошмари. Не знаеше колко е посетила — или създала, — защото всички сякаш се сливаха един с друг. Превръщаха се в калейдоскоп от лудост, който заплашваше да я погълне.

Всеки път, когато се опитваше да си събере ума, да се съсредоточи върху онова, което знаеше, че е истина, пейзажът на кошмарите се изместваше и тя се озоваваше на друго място. Най-силно се опитваше да се вкопчи в спомена за Саймън Крос. Беше докоснала мислите му. В това бе сигурна.

Но не знаеше дали той ще повярва, че тя наистина е била там и ще си спомни какво му е казала.

Влудяващите скокове продължиха. Тичаше редом с един войник, който се опитваше да влезе във взривена сграда заради един от другарите си. Усещаше паниката му, докато той се промъкваше сред падналите греди и се опитваше да избегне най-жежките пламъци. Костюмът му го предпазваше донякъде, но горещината заплашваше да замае сетивата му.

— Трябва да излезеш оттук — каза Лея на мъжа.

— Не мога. — Войникът хвана една провиснала греда и я избута. Част от стената падна. — Джордж е някъде тук. — Той извиси глас. — Джордж!

— Вече е прекалено късно.

— Не е. Няма да го позволя. Джордж е моят другар. Казах му, че ще му пазя гърба.

В ъгъла се спотайваше един демон Ловец. Създанието присви крака, готвейки се за скок.

— Внимавай! — Лея издърпа картечния пистолет, висящ на хълбока ѝ, и го вдигна точно когато Ловецът скочи. Блъсна войника със свободната си ръка, но тя премина през тялото му. В следващия миг куршумите от пистолета ѝ прелетяха през Ловеца без никакъв резултат.

Ловецът блъсна войника и го събори. И двамата паднаха върху един горящ килим. Огнеупорният материал на костюма на войника му попречи да се запали, но горещината го погълна.

Лея усещаше как тялото на мъжа гори. Болката дереше с яростни нокти плътта ѝ. Тя изкрещя в агония. Инстинктивно се втурна към войника и се помъчи да го издърпа от огъня. Той се търкаляше и се бореше с Ловеца, но Лея не можеше да го хване. Объркана и безпомощна, гледаше как битката продължава.

После част от тавана рухна върху тях, скривайки ги от поглед.
— Не! — Лея се втурна напред, спъна се в отломките и падна.

* * *

Когато отново се изправи, стоеше затънала до гърдите във вода в някаква пещера. Усещаше хлъзгавостта на студената течност дори през бронята. Въздухът тегнеше от вонята на смърт, гнилоч и нечистотии, така че бе почти невъзможно да се диша.

Инфрачервената система на костюма ѝ не проникваше достатъчно надалеч в сумрака, за да види каквито и да било стени. Тя се вслуша напрегнато. Не искаше да се движи, докато не разбере дали във водата при нея няма още нещо.

Нещо долу се размърда.

Лея отстъпи встрани и извади меча, окачен между лопатките ѝ. Тъй като никога не бе носила меч, разбра, че в това превъплъщение не е самата себе си. С умение, каквото не бе притежавала никога, тя стоеше в готовност и чакаше. Едва сега осъзна, че ПД-то пред очите ѝ има 360-градусов зрителен обхват.

В следващия миг трима тамплиери изплуваха от тъмната вода. Всички се изправиха и извадиха мечове. Не ѝ обръщаха внимание, а се озъртаха наоколо из пещерата. Саймън не беше сред тях.

— Видя ли нещо?

На Лея ѝ трябваше миг, за да разбере, че жената се обръща към нея.

— Не. Още нищо.

— Добре. Може да сме успели да им се измъкнем. — Тамплиерката тръгна напред през водата. — Джоузеф, имаш ли

представа къде се намираме? Тази мрежа от пещери я няма на ПД-то ми. Ясно ми е, че още сме някъде под града, но не знам как да излезем.

— Едно е сигурно — заяви трети тамплиер, мъж. — Не можем да се върнем по пътя, от който дойдохме. Ще бъдем залети от демони.

Лея се помъкна след тях. Нямахше какво друго да прави.

— Под Лондон има много мрежи от пещери и изоставени тунели — каза Джоузеф. — Повечето тунели са били създадени за минно дело и транспорт.

— Идеята, да дойдем тук, беше твоя, драги — обвини го другият мъж.

— Стига, Найджъл — рече жената. — Имаме си достатъчно грижи и без да се обвиняваме взаимно за кашата, в която се забъркахме.

— Чуй се само, Май. Кое ти дава правото да...

Тя се завъртя срещу другите двама тамплиери и вдигна мечата си, като насочи върха му към основата на шлема на мъжа.

— Лорд Крос ми даде правото да ти казвам какво да мислиш, копеле. И ако не спазваш плана, ще те изгоня и ще те оставя сам да търсиш изход оттук. Схващаш ли?

Наличникът на Найджъл си остана празен и безизразен. Но посредством загадъчната сила, която я обвързваше със случващото се — сън или реалност, — Лея усети неговия страх и гняв. За миг бяха поравно, но после страхът надделя.

— Добре, Май — каза Найджъл. — Ще бъде както казваш.

— Хубаво. — Май свали мечата си. Извърна се и продължи да газии през мръсната вода.

Лея избърза и я настигна.

— Ти познаваш Саймън?

Май не забави крачка.

— Разбира се, че го познавам. Сега не е време за тъпи въпроси.

— Трябва да му предам едно съобщение.

— Кажи му го, когато се върнем.

— Не знам дали ще се върна.

— Нали няма да се предадеш толкова бързо? Защото, ако смяташ да...

Демонът-гушцер нападна без предупреждение. Издигна се от тъмните дълбини и се хвърли към Май. Ускорените рефлексии на

тамплиерката почти я спасиха. Тя се метна настрани. Гущероподобната твар разтвори уста и от нея се стрелна покрит с шипове език, който прекоси триметровото разстояние за частица от секундата. Колкото и да бе невероятно, езикът проби бронята от първия опит.

Май се затресе и затърчи. Паническите й, изпълнени с болка, крясъци отекнаха в аудиоприемника на Лея. Тя се втурна напред и вдигна меча. Замахна отново и отново, сечейки дебелия слой кожа на гущера. От раните бликна сукървица, но демонът продължи да тегли борещата се жертва към удължената си муцуна.

— Помогнете ми! — извика Лея. — Тя още има шанс!

Тамплиерите излязоха от обхваналата ги парализа и се хвърлиха напред.

Лея се опита да прецени къде е мозъкът на съществото. Надяваше се, че ако успее да пронизва мозъка или да разреже гръбнака му, може да спаси тамплиерката.

— Предупреждение!

Гласът се разнесе вътре в костюма на Лея. Не го очакваше. Още се мъчеше да проумее 360-градусовия изглед, който й предлагаше дисплеят. Всичко й се струваше неправилно.

— Предупреждение! Втори демон в обхвата!

Тогава Лея забеляза демона. Още един гущер се бе надигнал от водата и се хвърли към нея. Мършавите му крака бяха невероятно силни. Тя се обърна да посрещне новата заплаха, но знаеше, че е прекалено късно.

Демонът раззина широко челюстите си. Езикът я удари малко вляво от средата на гръдния кош. Ако не бе улучил сърцето й, бе минал на косъм от него. Лея се изненада, че не усеща болка. Шокът вече се разнасяше по организма й и започна да губи съзнание.

Политна назад, но успя да сграбчи езика с една ръка. Шиповете се забиха в плътта й. Гущерът дръпна глава назад и Лея полетя в устата му. Челюстите се заключиха със смазваща сила и тя...

* * *

... изведнъж се озова някъде другаде. Преглътна писъка си.

— Тихо — изсъска някой. Лея усети как стиснаха здраво ръката ѝ. — Не прекъсвай Гласа.

Лея седеше с кръстосани крака в кръг от хора в тъмна стая. Те бяха заобиколили странно изсечена кутия, която левитираше по средата на кръга. Черни завеси закриваха прозорците, но по движенията на тежката материя разбра, че стъклата са счупени.

Когато Лея погледна към другарите си, осъзна, че са кабалисти. Личеше по робите им и странните доспехи от демонска кожа и по татуировките и демонските органи, пришити към телата им. Повечето рани изглеждаха инфектирани.

Според информацията, разпространена от Ръководството, кабалистите вярваха, че като си присаждат части от телата на демоните, увеличават естествените си сили и придобиват нови. Докладите сочеха, че тези присадки имаха поне частичен успех. Но те често не прихващаха. В повечето случаи започваше възпаление, което заплашваше тялото на приемника, ако присадката не бъде отстранена.

Някои, твърде опърничави или вярващи, че инфекцията ще спре, умираха от ужасна смърт, докато се мъчеха да се приспособят. Няколко от кабалистите около Лея изглеждаха болни и немощни. Хлътналите им очи горяха, докато се взираха в реещата се кутия.

— Това е Кутията на Ордонар — каза един мъж до реещия се предмет. — Омир и Аристотел са писали за нея, но тези писания са били скрити. Те вярвали, че в Кутията е затворена душа на демон. Кутията не е била създадена от гърците. Смятало се, че Ордонар е бил монах в Древен Тибет, свят човек, който признавал, че демоните са крачили по този свят.

Кутията се завъртя по-бързо. Отначало на Лея ѝ се стори, че е месингова, после видя червеникавия проблясък и реши, че е вероятно да е медна. По страните ѝ изпъкнаха странни знаци.

— Макар че древните са се опитвали да проумеят Кутията — продължи говорещият, — нито една от тайните ѝ не е била открита. По-късно, когато римляните приели голяма част от гръцката култура, те открили и Кутията. Тя била донесена в Англия. Един учен тук смятал, че е открил гробница с подобни знаци. Преди Кутията да пристигне, ученият бил намерен убит. Някой казал, че това е проклятието на гробницата, която така и не била открита.

В стаята се трупаше мощ. Част от Лея знаеше какво е това. Силата се усещаше като електрически заряд. Кожата ѝ стана стегната и суха. Косата ѝ настръхна. Електрически искри запрескачаха между някои от кабалистите в кръга. На Лея ѝ се искаше да стане и да побегне.

— Спокойно — прошепна мъжът до нея. — Гласа знае какво прави. Всичко ще бъде наред.

— Докато се намирала в Англия — продължи Гласа, — Кутията пак била загубена. Носели се истории за убийци, езичници и завистливи офицери. Никой не знае каква е истината. В началото на деветнайсети век изследователи намерили Кутията. Досега стоеше в музей. Никой не знаеше какво представлява. Аз знам.

Гласа се изправи. Беше висок, слаб мъж с вълче лице. Приличаше на ска фен, с високи ботуши, бръсната глава и пиърсинги по лицето.

— Тази нощ, братя и сестри, ще отворим Кутията и ще освободим демонската душа вътре. Тя ще се опита да избяга от нашия кръг, но ние няма да ѝ позволим. Ще я задържим и ще я накараме да изпълнява повелите ни. Щом сторим това, нашето разбиране за демоните и силите, които можем да използваме, ще нарасне. Всички ще спечелим.

„Не! — Лея се опита да проговори, но не можа. — Демоните нямат души!“

Тя знаеше това от едно изследване, което бе откраднала от тамплиерите при първото си влизане в Подземието със Саймън. Не знаеше какво съдържа Кутията, но не виждаше какво друго може да е, освен зло.

И то могъщо. Това я плашеше повече от всичко.

— Сега — каза Гласа — е време да отворим Кутията. Подгответе щитовете си. Не ѝ позволявайте да избяга.

Пурпурно трептене изпълни затъмнената стая, сияейки като мехурче от лава.

Лея се опита да освободи ръцете си. Кабалистите от двете ѝ страни обаче я държаха.

— Не — изсъска мъжът. — Остани силна. Вярвай. Можем да подчиним демоните на волята си. Това е нашето предопределение. Към това са насочени всичките ни усилия.

Лея не можеше да помръдне. Тялото ѝ не беше под неин контрол.

Гласа заговори странни думи, които не разбираше. Кутията се завъртя по-бързо. Сини светлини заискриха по медните ѝ повърхности. Гласа продължи да говори. Думите му станаха по-силни и по-бързи. Вятър зафуча из стаята. Синя мълния изскочи от Кутията.

Едно от разклоненията ѝ порази мъжа до Лея. Тя с ужас видя как той се замята и затресе в конвулсии. Електричеството потече през нея и стегна челюстите и ставите ѝ. Лея едва успя да запази съзнание.

Кутията рязко спря да се върти. От нея продължиха да се протягат пращящи мълнии, образувайки директна връзка с кабалистите.

— Овладейте го! — извика Гласа. — Използвайте силите си!

Лея се държеше за двамата мъже до себе си. Нямаше избор. Електричеството, течащо през нея, не би ѝ позволило да пусне нито един от тях. На устните на мъжа отдясно изби пяна.

А после Кутията експлодира. Яркосин блясък изпълни стаята и заслепи Лея. Когато зрението ѝ се върна частично, по средата на кръга стоеше един демон.

Той имаше две лица, разположени едно до друго. И двете бяха ужасяващи. Люспи блестяха по дебелия му врат, който се свързваше с масивен гръден кош. От тялото на демона стърчаха четири ръце, по две от всяка страна. Всяка ръка държеше оръжие. Краката бяха дълги в сравнение с останалата част на тялото и дебели като дървесни стволове. Гора от рога увенчаваше главата му.

— Да овладеят мен? — изръмжа демонът. — Глупаци! — Той вдигна едната си ръка и се изсмя.

Още мълнии изскочиха от боздугана в ръката му. Лея усети как нарасналият ток разкъсва тялото ѝ. Главата на мъжа до нея изведнъж избухна, пръскайки кръв, мозък и кости — всичките изпечени. По целия кръг още кабалисти бяха обезглавени електрически.

После силна, мъчителна болка се вряза дълбоко в главата на Лея. Настъпи внезапно освобождаване и всичко свърши.

* * *

Изтощена и изпитваща божа, Лея се съвзе отново в кубичната стая. На пода имаше петна от повръщано. Тя опипа главата си с ръка, за да провери дали още е цяла. Последната случка — сън или спомен — беше твърде ярка.

После осъзна, че някой я гледа.

Когато се обърна, видя, че демонът на куба се е върнал. Тя опря гръб в стената и придърпа колене до брадичката си.

— Справяш се много добре. — Демонът важничеше злорадо. — По-добре, отколкото очаквах. През времето, докато беше тук, ти достигна до много от твоите събрата човеци.

Лея не продума. Нямахше да позволи на тази твар да узнае колко зле ѝ се отразяваше всичко, на което бе подложена.

— Други хора умряха — каза демонът. — Даже някои от онези, които бяха заловени след теб. Притежаваш забележителна издръжливост. Но в края на краищата това само ще те накара да живееш по-дълго. Не можеш да избягаш. Ще умреш тук. А дотогава ще продължиш да ни помагаш.

Поддавайки се на гнева си, Лея се метна през стаята. Дори да загинеше при атаката, поне нямахше да могат пак да я използват срещу Саймън. Заслужаваше си да умре за това.

Демонът я хвана без усилие. Едната му ръка я сграбчи за китката, а другата се сви около главата ѝ. Той я вдигна и я запокити срещу стоманената стена с такава сила, че ѝ изкара дъха.

Като хриптеше и отчаяно се мъчеше да си поеме въздух, Лея вдигна ръце над главата си, за да може гръдният ѝ кош да се разшири.

— Глупаво — каза демонът. — Не можеш да се принесеш в жертва толкова лесно. Когато му дойде времето, ще умреш. Но не и преди това. Вече нямаш избор по въпроса.

Лея се застави да запази спокойствие, докато се опитваше да регулира дишането си. Гледаше втренчено демона, но не разбра кога онзи излезе от килията. В един миг беше там, а в следващия го нямаше.

Като знаеше, че вратата трябва да е в онзи край на килията, Лея запълзя натам и огледа стените, пода и тавана. Не откри нищо. Сякаш демонът бе нагодил атомите си към тези на стената и се бе плъзнал през нея.

Когато Лея се обърна отново, в другия край на стаята стоеше кутия с храна. Нищо не бе минало покрай нея, което означаваше, че демоните можеха да влизат и излизат от килията ѝ, когато си поискат. Тя си оставаше затворничка.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДЕМ

Уорън вдигна ръка и образува щит пред себе си. Огненият дъх на демона закипя и засъска, щом се блъсна в преградата. Пламъци се увиха около ръба на щита. Горещи вълни връхлетяха Уорън и едва не свариха кожата му.

Наоми стоеше зад гърба му, използвайки него и щита му, за да се предпази.

Дайю и кабалистите нападнаха демона. Мъжете, намиращи се в стаите горе, хвърлиха тежки мрежи, подсилени с тяхната енергия. Щом докоснаха кожата на демона, мрежите запукаха и зацвърчаха като електрически кабели, свързани към насрещен ток. Тръпнеха и подскачаха като живи същества, които се мъчат да се изхлузят от демона.

Карелот започна да се бори с мрежите. Вкопчи всичките си четири ръце в нишките и дръпна. Някои мрежи се разкъсаха и скритата във въжетата енергия запламтя като фойерверки. Демонът отново блъвна огън. Пламъците зализаха мрежите, но те бяха огнеупорни. Въпреки това нямаше да издържат дълго.

Уорън измъкна копието от вълшебното си палто. Когато Карелот го видя, очите му се разшириха.

— Откъде взе това? — попита той.

Уорън се страхуваше да не пострада, тъй като знаеше, че демонът е опасен, докато е жив. Затова не отговори. Приближи се към Карелот и замахна с копието към сърцето му.

Демонът обаче хвана оръжието и го спря, преди да пронизе плътта му. От допира копието се нажежи до вишневочервено. Двете леви ръце на Карелот обгоряха и се напукаха. Той изрева яростно и тласна копието назад.

Отхвърлен от силата на демона, Уорън полетя назад в уличката. Събори Наоми и двамата се търкулнаха на земята. Едва тогава болката от изгорената му ръка премина през страха на Уорън и изпълни мозъка му.

Ръката му, човешката му ръка, беше изпечена. Върху нея веднага се образуваха мехури. Дланта му бе покрита с черна коричка. Той не можеше да почувства цялата болка, защото изгарянията бяха унищожили нервите. Това беше малка благословия. Освен това не можеше да движи ръката си. За момент паниката му попречи да мисли.

— Дай да ти помогна. — Наоми се надигна на колене, после изправи и него и хвана дланта му между своите. Почти мигновено част от болката изчезна. Черната коричка изтъня, а мехурите се смалиха.

Уорън се поуспокои.

— Имам нужда от теб. — Наоми го погледна. — Помогни ми. Мога да направя повече.

Овладейл донякъде бушуващия в него животински страх, Уорън се съсредоточи върху ръката си. Тя започна да заздравява по-бързо. Само след секунди беше отново цяла. Той я сви и откри, че пак усеща всичко и ръката му е напълно подвижна.

Уорън се изправи на крака, вдигна копието и се обърна още веднъж към демона. Дайю и кабалистите атакуваха Карелот с огън и мълнии, с мечове и пистолети, които изстрелваха насекоми, впиващи се в плътта му. Демонът ревеше яростно и се бореше с оплелите го мрежи. Други кабалисти държаха въжета, които го приковаваха на място и му пречеха да избяга.

Пришки и рани от кабалистките оръжия покриваха тялото на Карелот. Насекомите се заравяха в плътта и изсмукваха силите му, а също така вкарваха токсини, които се носеха по централната му нервна система. Преди някоя част от тялото на демона да бъде използвана като присадка върху кабалистите, тя щеше да се нуждае от щателно обеззаразяване.

Мрежите продължаваха да се късат. Една дупка се разшири дотолкова, че Карелот промуши двуликата си глава през нея. Десните му ръце деряха мрежите и успяха да измъкнат и едното рамо.

На Уорън му се искаше да намушка пак демона, но се колебаеше. Болката от предишния опит още бе прясна в ума му.

— Когато се измъкна оттук — изрева Карелот, — ще те убия. Опитам се да те убия бързо. По-рано това беше просто дребна услуга към Мерихим. Сега имам да ти връщам за болката, която ми причини.

Първият инстинкт на Уорън беше да побегне. Не можеше да си представи да излезе сам срещу Карелот. Кабалистите вече с мъка

удържаха демона и малкото преимущество, което имаха, им се изплъзваше.

Не можеш да побегнеш. Той ще те последва. Сега е единственият ти шанс.

Уорън се съсредоточи върху страха, отдаде му се и му позволи да подхрани силата, бушуваща в него. Той не беше герой. Никога нямаше да бъде герой. Но беше човек, който оцелява. Още като дете се бе справил с пастрока си. И беше използвал единствената сила, която винаги е била негова.

— Карелот — каза Уорън с глас, който почти не трепваше.

Демонът замахна с десните си ръце към него. Не му достигна само метър. Мрежите вече бяха смъкнати до средата на гърдите му. Когато слезеха още малко по-надолу, щяха лесно да изпадат.

— Аз знам името ти — каза Уорън. — Трябва да ме изслушаш.

— Не — отвърна Карелот. — Ще стрия костите ти на прах.

— Престани да се бориш. Веднага.

Мрежите най-последно поддадоха и паднаха на улицата. Карелот направи крачка напред... после спря.

— Дайю — каза Уорън, като имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне. — Отзови хората си.

Дайю даде заповедта. След като демонът бе свободен, те се подчиниха с голяма охота.

Карелот се люшкеше, но не можеше да направи друга крачка. Ръцете му се размахваха безпомощно. Мускулите се издуваха по тялото му, докато той се мъчеше да преодолее властта на Уорън над него.

— Намираш се под моята власт. — Уорън вдигна копието в металната си ръка. — Сега ще те убия и ти няма да ми попречиш по никакъв начин.

Очите на Карелот се изцъклиха от страх. И двете му лица затрепераха.

— Не... можеш... да... го... направиш.

— Мога. — Уорън усещаше как демонът се бори срещу него. Но бързо се уморяваше и губеше сили. Уорън вдигна копието, тръгна напред и го изнесе назад за хвърляне. Ако наоколо имаше други демони, силата му нямаше да подейства толкова добре. Докато той

контролираше Карелот, някой друг демон би могъл да го убие. Но в този случай силата и стратегията му сработиха.

Без нито дума повече, Уорън метна копието и то се заби в сърцето на демона. Още веднъж обсидиановото копие запламтя във вишневочервено. Но този път гърдите на Карелот почерняха, сякаш овъглени от горещината. След секунди само копието го държеше изправен.

Когато Уорън измъкна оръжието, Карелот рухна на паважа. Всичките му четири очи се взираха безжизнено.

Като се опитваше да не показва колко е уплашен, Уорън се приближи до демона. Коленете му трепереха и едва не се подгъваха под него. Той си пое накъсан дъх и положи усилия да не повърне. Не беше заради миризмата на изгоряла плът. Това, което го тревожеше, бе колко близо бе стигнал до смъртта.

— Трупът ще привлече други хищници — каза Дайю.

Уорън кимна и срита Карелот в едно от лицата му.

Демонът не помръдна.

— Прибирайте каквото ви трябва — заповяда Уорън.

Кабалистите се заеха с жар да изпълняват нареждането. Пъхаха в торбите рога, очи, длани и парчета люспеста кожа. Трупът на демона се смалвяваше, докато те взимаха от него каквото искат.

Наоми извади ножа си и се присъедини към тях.

Уорън ги гледаше безмълвно и се опитваше да запази спокойствие и самоконтрол. Неволно си помисли, че кръвожадността на кабалистите не се различава много от тази на демоните.

Но те бяха неговите хора.

* * *

По-късно в леговището на Дайю се заеха да сортират и разпределят парчетата от Карелот. Уорън се оттегли и намери една стая за себе си. Страхът и енергията, която бе изразходвал, бяха дали своето отражение върху него.

Стаята бе тъмна. Нощта още не бе свършила, макар че отиваше към края си.

Без да се съблича, той легна на леглото. Радваше се, че е сам, но в същото време му се искаше Наоми да дойде при него. Знаеше обаче, че няма да я моли.

Преди да успее да обмисли въпроса, се унесе в сън.

* * *

— Пак си похарчила всичките ни пари!

Когато чу толкова ясно гласа на пастрока си, Уорън се събуди, също както преди толкова много години. Той фокусира поглед и откри, че се намира на същата протрита кушетка в апартамента в Манчестър, както тогава.

Мартин де Йънг, пастрокът му, седеше на перваза на отворения прозорец и пиеше уиски от бутилка. Той бе як мъж, който бавно се превръщаше в дебел. Черната му кожа имаше синкав оттенък. Бръснатата му глава блестеше на светлината на уличните лампи. Къса брадичка обрамчваше челюстта му. Носът му бе чупен толкова пъти, че бе станал безформен и затрудняваше дишането и съня му. Носеше бежови панталони и футболна фланелка.

— Наистина съм близо до успеха — възрази Тамара Шимър.

Уорън се втренчи в майка си. Тя беше еврейка, с бледа кожа, тъмна коса, която висеше на къдрици, и тъмни очи, които винаги изглеждаха като насинени. Често забравяше да яде и да се грижи за себе си заради своите проучвания.

„Махнете ме отгук — помисли отчаяно Уорън. — Това вече се случи. Не искам да го изживявам наново“.

Но още веднъж бе пленен в кошмара. Осемгодишното му аз зарови глава във възглавницата, както бе сторил и той преди толкова много години.

— Трябвах ми някои неща — продължи майка му.

Уорън знаеше, че аргументите й няма да свършат работа. Никога не вършеха. Когато Мартин де Йънг решише, че е прав, нищо не можеше да го разубеди.

— Парите, които съм похарчила в опити да достигна до силата си, няма да имат значение — каза майка му. — След като веднъж придобия власт над мистичните...

Уорън знаеше, че нещата ще тръгнат на зло. Когато Мартин къркаше толкова много като сега, винаги ставаше лошо. Беше имал лош ден на надбягванията или на мачовете. Постоянно залагаше. Често го търсеха букмейкъри и събирачи на дългове. Уорън ги беше виждал.

— Власт! — Гласът на Мартин бе толкова силен и безмилостен, че Уорън си помисли, че прозорците ще се счупят. — Та ти не можеш да се справиш и с една къща, краво! Живеем в лайна!

Социалните работници понякога казваха същото на майката на Уорън. Заплашваха да ѝ го вземат. Но тя просто се бе преместила, оставяйки всичко, с изключение на своите книги по мистицизъм и магия. За нея те бяха по-ценни от всичко друго. Изучаваше ги във всеки свободен миг.

Мартин продължи да ѝ се кара.

— Аз по цял ден се скапвам от работа...

— Ти си крадец! — прекъсна го майката на Уорън. — Не ми се прави на голям праведник!

От ярост лицето на Мартин се покри с петна и потъмня още повече.

— Знам те какъв си! — продължи майка му. — Ти и приятелите ти просто...

Когато Мартин се изправи, Уорън скочи от мястото си и се скри зад кушетката. Винаги се криеше там, когато двамата се караха. Кушетката не беше кой знае какво скривалище. Мартин винаги го откриваше и го биеше, но Уорън все се опитваше да направи нещо, което да му спести малко болка.

— Тези пари ми трябваха! — каза Мартин. — Бях ги скрил! Не биваше да ровиш из личните ми вещи!

— Ти живееш тук! — отвърна майка му. — Аз те прибрах под покрива си! Това, което взех, не може да покрие дори наема ти!

— Получила си тази квартира безплатно от социалните служби, защото си била достатъчно тъпа, за да забременееш! Нищо не даваш за нея! Моите пари са си мои! Казах ти го в самото начало!

Уорън притисна лице в кушетката, надявайки се кошмарът скоро да свърши.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСЕМ

Уорън знаеше, че сънят обикновено свършваше бързо на това място. Макар че не му се искаше да го прави, той надзърна иззад кушетката, защото така бе сторило неговото осемгодишно аз преди толкова години.

Мартин измъкна голям пистолет с къса цев, който бе затъкнат отзад на колана му. Светлина блестеше по златния му часовник и пръстен и по лъскавото сребристо дуло на пистолета. Бълвайки ругатни, той насочи оръжието към майката на Уорън.

Тя не помръдна. През месеците, откакто бяха заедно, той толкова често бе насочвал пистолет към нея, че вече не й пукаше. Нито веднъж не бе стрелял.

Мартин дръпна ударника. Бели капки слюнка личаха по синьо-черните му устни. После натисна спусъка.

Пет гръмотевични трясъка изпълниха стаята.

Макар че не искаше, Уорън изпищя от страх, когато майка му се разтресе и кръв потече от гърдите, корема и лицето. Тя вече бе мъртва, но осемгодишното му аз тогава още не го знаеше.

Опиянен от уискито и от собственото си чувство за сила, Мартин отвори барабана на оръжието и изтръска празните гилзи на пода. Напъха нови патрони в барабана и се втренчи в Уорън.

— Сега ще си получиш своето, маймунче дребно! — изръмжа Мартин. — Гадеше ми се до смърт да те гледам и да слушам как майка ти дрънка за своите магии и за теб! Но сега няма да слушам повече! — Той затвори барабана с щракване и се прицели.

Уорън изкрещя, но вече не чуваше гласа си. Мартин стреля с пистолета. Куршумът улучи Уорън в десния хълбок и го повали. Обзе го паника, когато видя всичката кръв, лееща се от дупката в тялото му. Болеше го, но беше и вцепенен.

Мартин стреля пак, но вторият изстрел се заби в стената над главата на Уорън. Облаче бял прах излетя от гипсовата плоскост.

— Не! — извика Уорън. Искаше му се да помоли пастрока си да не го застрелва, да се обади в болницата за майка му, но не можеше. Опита се да заговори, но не успя.

— Няма полза да ми се молиш — рече Мартин. — Ще те застрелям право в главата. Вече никога през живота ми няма да ми се налага да те виждам. — Прицели се.

Уорън погледна към мъжа и освободи цялата омраза, която бе съдържал от месеци. Майка му бе казала, че иска двамата с Мартин да се разбират. Уорън беше опитал. Винаги се бе опитвал да направи онова, което майка му искаше от него, дори ако самият той не го искаше или не го смяташе за нужно.

— Мразя те! — изкрещя Уорън. После с бавен, пълен с копнеж, глас изрече: — Бих искал да умреш.

Усмивка плъзна по лицето на Мартин.

— Май все пак си имал някакъв кураж. Нямахте да го повярвам, ако не го бях видял. — Той се прицели.

Уорън лежеше безпомощен на пода.

После, колкото и невероятно да беше, Мартин не стреля. Вместо това обърна пистолета към себе си. Започна да моли за милост, докато притискаше дулото на пистолета към слепоочието си.

После дръпна спусъка.

Трясъкът отекна в апартамента. Носът на Уорън се изпълни с мириса на обгоряло месо. Той лежеше безмълвно на пода, чакайки да се събуди в леглото си. Продължаваше да лежи, когато чу виковете на съседите. Някой заблъска по вратата и настоя да разбере какво става.

Тялото на Мартин потръпна. Невероятно, но мъртвецът се изправи. В истинския живот Мартин се бе строполил мъртъв и не бе помръднал повече. По-късно полицията бе отнесла трупа му. Уорън знаеше това от възпитателите в приюта.

Този път това нямаше да се случи.

Този път Мартин се заклатушка към Уорън с голяма дупка от едната страна на главата. Кърваво месо и кости бяха полепнали по бузата му.

— Мислеше, че си ме убил, а? — Мартин прокара ръка отстрани по главата си. — Грещиш. Каквато и сила да притежаваш, моята е по-голяма.

„Това не се случи! Той е мъртъв!“ — запелтечи един глас дълбоко в ума на Уорън. В истинския живот той бе лежал, без да помръдва, докато не пристигнаха хората от спешните служби. Те го бяха изнесли от апартамента на носилка.

Сега той се надигна на крака, но хълбокът му сякаш гореше.

Когато Мартин дръпна ръка от главата си, там се виждаха демонски люспи. Части от главата му липсваха. Един закривен рог стърчеше от слепоочието му, където се бе намирала раната. Когато посегна за пистолета, ръката, която се сви около него, бе демонска.

Мартин се ухили.

— Така трябваше да свърши всичко, Уорън. — Той се прицели. — И тази нощ наистина ще свърши така. Ти ще бъдеш не по-малко мъртъв от мен.

— Не! — прошепна Уорън с дрезгав глас.

Преди Мартин да успее да стреля, внезапно в стаята пристъпи една жена. Уорън не я позна. Беше тъмнокоса и с виолетови очи. Схвана ситуацията с един поглед, а после изрита китката на Мартин. Костта изпраця и се счупи. Пистолетът отхвъркна във въздуха, като се премяташе.

Жената се завъртя отново и този път заби ботуша си право в лицето на Мартин. Плътта се разкъса и разкри демонско лице отдолу. Той политна назад и се блъсна тежко в стената. Полиците, върху които бяха наредени книгите на майката на Уорън, изпопадаха на пода.

С нечовешка бързина Мартин се окопоти и се хвърли напред към жената, точно докато тя улавяше пистолета във въздуха. Мартин я блъсна и двамата се прекатуриха през счупения фотьойл, който пастрокът на Уорън бе донесъл вкъщи един ден.

Жената прехвърли пистолета в другата си ръка. Когато демонът Мартин се опита да впие зъби в гърлото ѝ, тя натика оръжието между челюстите му и дръпна спусъка. Главата на демона експлодира.

Жената направи гримаса и избута трупа на демона от себе си. Претърколи се на крака и се приближи до Уорън.

— Хей, всичко ще бъде наред — каза му тя. — Ще се оправяш. Тази гадина е мъртва. Няма да те тормози повече. — Тя го прегърна за кратко, за да го утеши.

— Коя си ти? — попита Уорън. — Тогава не стана така. Теб те нямаше.

Жената се отдели от него и го погледна.

— Ти не си дете, нали? В истинския живот не си?

— Не.

— Тогава трябва просто да се събудиш. Събуди се и всичко това ще изчезне.

— Кой го причини? Никога не ми се е случвало подобно нещо?

— Уорън изпитваше ужас. Мислите му си бяха негова лична собственост. Само Мерихим и Лилит бяха прониквали в тях.

— Казвам се Лея — каза тя. — Демоните ме държат в някаква машина. Използват мен и още няколко души, за да получат достъп до хорските сънища. Не знам защо. Опитах се да си го обясня. Може да е само тактика на сплашване. Може да е начин демоните да следят останалите в града хора. Опитах се да сложа край на това, но всеки път, щом затворя очи, се озовавам в нечия глава.

Уорън я погледна и видя колко е уморена.

— Къде си? — попита той.

— В магазина на „Епъл“. Или поне мисля, че съм там. На онова място ме плениха.

Зад нея Мартин затрепери отново. Тя сигурно бе видяла страдалческото изражение в очите на Уорън, защото се озърна през рамо и видя как главата на съществото започна да се възстановява. Изглеждаше, че ще стане по-демонична отпреди.

Лея се обърна пак към него.

— Трябва да се махнеш. Някои хора не преживяват тези кошмари. Ти може да си от тях.

— Ако е вярно — каза Уорън, докато страхът се пробуждаше в него, — значи тази нощ си ми спасила живота.

Лея се усмихна уморено.

— Може би. А може би просто съм те спасила от един лош сън.

Зад нея Мартин се изправи на крака, като залиташе и потръпваше конвулсивно. Сега движенията му бяха по-бавни.

— Ще те спипам — изръмжа той с нечовешки глас. — Ще ви спипам и двамата.

— Върви — каза Лея. — Трябва да се махаш оттук.

— Как?

— Просто се събуди. Това е всичко, което трябва да направиш. Просто се събуди.

* * *

Уорън се събуди в мрак, но не беше сам. Лилит, вече млада и очарователна, седеше в края на леглото му. От коридора се носеха гласове, по които разбра, че кабалистите все още разчленяват тялото на демона.

— Дойдох веднага, щом видях, че си попаднал в сънния капан — каза Лилит.

Уорън я изгледа, но не каза нищо.

— Онази жена — продължи Лилит — вероятно ти спаси живота със своята намеса. — Тя се усмихна. — Разбира се, тя самата е и причината слугите на Мерихим да могат да достигнат до ума ти.

— Какво беше това? — попита Уорън. Гласът му прозвуча сухо и немошно.

— Оръжие. Споменах за него по-рано, но не знаех, че Мерихим го е усъвършенствал толкова. Станало е доста опасно в последно време. Някои от хората умират, докато са пленени в сънищата си. Други пък се събуждат и нараняват други хора.

Уорън се изправи в леглото и стисна туптящата си глава. Болката между слепоочията му бе по-силна, отколкото я бе чувствал от години.

— Опитвах се да намеря машината — каза Лилит, — но Мерихим я е скрил.

— Тя ми каза, че е в магазина на „Епъл“.

Лилит изучи внимателно лицето му.

— Знаеш ли къде е това?

— Да.

— Тогава трябва да идеш там.

Уорън не можеше да повярва.

— Не. Това е последното място, където бих искал да отида. — Обаче си помисли за жената и му стана кофти, че е затворена там. Утеши се с мисълта, че тя сигурно вече е мъртва и само паметта ѝ е в машината. Но щеше да разбере, ако жената го бе лъгала. Беше уверен в това. Нямаше никакъв признак, че лъже.

— Мерихим ще е там — каза Лилит с тих глас. — Ние и двамата имаме да му връщаме за онова, което ни е сторил.

Уорън знаеше какво му бе причинил Мерихим, но нямаше представа какво е сторил на Лилит. Трябваше да е нещо сериозно, щом тя продължаваше да му има зъб след хиляди години.

— Време е — каза Лилит. — Трябва всички да си уредим сметките. Сега ти имаш армия. Излекувай ги. Направи ги могъщи. И ще победим Мерихим веднъж завинаги.

Уорън не беше убеден.

— Ако не го направиш — рече Лилит, — творението на Мерихим пак ще дойде за теб в съня ти. Втория път може да не се отървеш толкова леко.

Това не остави избор на Уорън. Той не искаше да преживее още една нощ с Мартин де Иънг и убийството на майка си. Кошмарите, в които убиваше пастрока си чрез внушение, си бяха достатъчно лоши. Но да изживява кошмари, в които Мартин не желаше да умре, беше прекалено.

Уорън неохотно стана от леглото и отиде до вратата. Когато се обърна да заговори на Лилит, откри, че е изчезнала. За миг се зачуди дали не е сънувал и нея.

— Не — прошепна тя в ума му. — Върви. Имаш много неща за вършене.

Уорън тръгна.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТ

В момента, когато започваше битката в нощта на Все светии след отварянето на Адската порта, Лира Дариус се намираше в Храмовата църква. Демоните бяха нападнали конвоя, събран от лорд Съмърайл, който трябваше да отведе дъщеря му на сигурно място. След като колите и демоните бяха унищожени, лорд Съмърайл бе помолил Лира да ескортира Джесика до входа към Подземието под Храмовата църква. Каза, че там трябвало да има хора, които да се погрижат за нея.

Непосредствено пред църквата демоните се бяха събрали и ги бяха нападнали. Стражите — други военни, които работеха с Лира и бяха пратени от лорд Съмърайл — успяха да задържат създанията достатъчно дълго, за да могат Лира и Джесика да влязат в църквата. Нямаше да се справят без Кийра Скайлър и нейните кабалисти. Всички те бяха действали заедно, за да спасят момичето, за което лорд Съмърайл смяташе, че ще бъде основна сила в борбата с демоните.

— Какво ще стане с дядо? — попита Джесика. Тя беше на осем години. Макар че от най-ранно детство ѝ бяха разказвали за демоните, тази нощ тя се бе сблъскала лице в лице с тях. Това я бе потресло.

„Тя е само дете — помисли си Лира, докато влизаше през вратата на църквата. — Защо демоните биха искали да наранят едно дете?“ Самата идея ѝ се струваше чудовищна. Но предполагаше, че в края на краищата точно това бе целта, нали?

— С него всичко ще е наред — отвърна Лира. Но си помисли: „Отива на смърт“.

Когато бе чула какво замислят тамплиерите и защо, Лира не остана с чувството, че всичко е напразно. Но демоните знаеха, че най-трудната им битка ще бъде с тамплиерите. По-добре ще е да смятат, че всички те са мъртви.

Обаче някъде дълбоко в сърцето си Лира се надяваше тамплиерите да успеят.

— Видях ги — каза Джесика. — Видях ги.

— Знам. — Лира тичаше през тъмната църква с детето до себе си. Бяха на около петнайсет метра от подиума, където трябваше да се намира входът.

Навън, в гробището на църквата, продължаваха да ехтят изстрели и уплашени гласове. Приличаше много на война, а и така си беше. Мълния блесна през големите стъклописи на прозорците.

— Дядо постоянно ми говореше за демоните — каза Джесика. — Знаех, че не лъже. Той никога не ме е лъгал.

„Освен тази нощ — помисли си Лира. — Когато ти каза, че ще се видите скоро“.

— Но аз просто не очаквах да видя демоните — каза Джесика.

— Знам. Опитай се да не мислиш за това сега. Хайде. Почти стигнахме.

Един от стъклописите внезапно избухна навътре. Ярки, разноцветни късчета стъкло се разлетяха из църквата. Един демон Изкормвач — голям и крилат, с човешка форма, но с демонски рога, нокти и зъби — прелетя през прозореца, хванал Кийра Скайлър.

Първата гадателка на кабалистите също имаше доста демоничен вид. Дебели демонски рога стърчаха от двете страни на главата ѝ. Кожата ѝ изглеждаше бледа на фона на демонската кожа, която носеше като броня.

Изкормвачът впи нокти в гърдите на Кийра и изтръгна сърцето ѝ. Хвърли го в устата си и задъвка, а Кийра се отпусна мъртва в хватката му. После демонът насочи вниманието си към Лира и момиченцето с нея.

Лира издърпа Джесика зад една от тежките пейки като временно прикритие. Извади картечния си пистолет и се взря в злото създание. Рубинените му очи се спряха на нея. Криенето щеше да е безполезно.

— Давай нататък, Джесика — окуражи Лира момиченцето. — Не спирай!

Със смелост, достойна за рода ѝ, Джесика се изправи и се затича към скрития вход.

Лира насочи пистолета и откри огън. Демонът, почти три пъти по-голям от нея, замахна с един извит меч, който разсече пейката и я превърна на трески. Лира продължи да стреля, но това, изглежда, не вършеше никаква работа. Изкормвача се втурна към нея и тя се скри зад една колона.

Демонът изръмжа и замахна с меча, разбивайки колоната на парчета. Лира продължи да стреля и да бяга, като от време на време се привеждаше да избегне страшното острие, което демонът продължаваше да размахва.

В другия край на църквата Джесика стигна до скрития вход и го отвори. Това успокои Лира, а после едно от крилата на Изкормвача замахна и я улучи, като я събори на пода и почти я лиши от съзнание.

— Лира!

Гласът на детето, пълен с нескрита паника и загриженост, накара Лира да се съсредоточи. Тя успя да се съвземе точно когато Изкормвача изтръгна меча си от каменния под и се обърна към Джесика.

— Джесика! — изкрещя Лира и грабна една граната от хълбока си. Задейства я и синьото сияние грейна ярко и отчетливо в тъмната вътрешност на църквата.

— Лира! — Джесика стоеше и чакаше до тунела, водещ към Подземието.

— Джесика! Залегни! — Лира метна гранатата към Изкормвана.

Джесика се хвърли да се скрие миг преди гранатата да избухне до демона. С нечленоразделно ръмжене Изкормвана рухна на пода като повалена секвоя.

— Дръпни ръчката! — заповяда Лира. Дясната ѝ ръка бе ранена. Тя я притисна към гърдите си, докато куцукаше колкото може по-бързо към отвора.

След миг Джесика откри ръчката и я дръпна. Моментално част от пода започна да се затваря със стържене. Джесика се втурна към отвора с всички сили. Времето едва щеше да ѝ стигне...

... а после нещо я сграбчи за глезена и я събори. Тя падна и се удари силно в пода. Вкопчи се в ръба на отвора. Изкормвача се бе съвзел. Ръмжеше и се опитваше да я издърпа.

Невероятно, но Джесика грабна китките на Лира и се опита да я изтегли в отвора.

— Бягай! — заповяда Лира.

— Няма да те оставя! — Сълзи се стичаха по уплашеното, но решително лице на Джесика.

— Аз обещах! — Лира блъсна момичето назад в отвора, то падна и изчезна от погледа ѝ. После взе още една граната от колана си и се

претърколи с лице към Изкормвача. — За живите! — каза тя, спомняйки си последния поздрав на лорд Съмърайл. После удари гранатата, за да я задейства.

— Лира! — изкрещя Джесика.

Когато това се бе случило наистина, Лира бе успяла да убие Изкормвача точно навреме. Но тази нощ демонът протегна голямата си ръка и изби гранатата от пръстите ѝ.

— Не! — изкрещя Лира, без да повярва на станалото току-що. Това никога не се беше случило.

Изкормвача се ухили на Лира, знаейки, че е почти безпомощна, и се хвърли към отвора. Преди Джесика да успее да се дръпне назад, демонът стигна до нея и я сграбчи в голямата си ръка.

— Джесика! — Лира се изтласка на крака, но знаеше, че ще стигне прекалено късно.

Челюстите на демона се разтвориха, докато вдигаше Джесика. Момиченцето чакаше края си смело, без да хленчи, демонстрирайки цялата стоманена воля на рода Съмърайл.

— Не! — извика Лира. — Не стана така!

Една фигура се метна покрай нея. Познатият черен костюм, носен от агентите, веднага издаваше каква е. Тя сграбчи едно от крилата на демона, заби крака в гърба му и опря картечен пистолет в основата на черепа му. Автоматичен откос разкъса главата на създанието.

Без да издаде и звук, Изкормвача пусна Джесика и се строполи по лице.

Лира докуцука до Джесика и прегърна момичето.

Фигурата в черния костюм се обърна към нея и смъкна маската си. Лея се усмихна уморено насреща ѝ.

— Значи това е връзката ти с тамплиерите.

Лира държеше момичето в обятията си.

— Да.

— Нищо чудно, че искаш Саймън да се върне в Подземието. Това е Джесика Съмърайл, нали?

— Да. Но не разбирам ти какво правиш тук. Аз сънувам. Трябва да сънувам. Това се случи преди четири години и теб те нямаше там.

— Не. — Лея поклати глава. — Плениха ме. Демоните ме използват, за да откриват хора — вече всякакви хора — и да изпълват

съня им с кошмари.

— Имахме епидемия от случаи на кошмари и сомнамбулство — каза Лира. — Няколко души умряха в съня си.

— Трябва да дойдете в магазина на „Епъл“ — каза Лея. — Държат ме там. Демоните имат някаква машина вътре. Тази нощ дойдох да търся теб. Не знаех дали ще успея. Ако не спеше, предполагам, че нямаше да мога.

— Не можеш ли да спреш това?

— Опитвах. — Лея поклати тъжно глава. — Бог ми е свидетел, опитвам се, откакто съм тук. Но не мога да направя нищо. А и не съм единствената. Тази машина трябва да бъде унищожена. Ти трябва да...

* * *

Задъхана и паникьосана, Лира се събуди в своите покои в комплекса. Изчака няколко мига, за да се успокои. После стана от леглото, взе си душ и облече черния си костюм.

Докато стигне до вратата, ударният отряд вече бе събран и водачите я чакаха в стаята за инструктаж.

ПЕТДЕСЕТ

Знаеш ли, друже — каза Нейтън, — това е може би най-шантавото нещо, което съм правил.

Саймън надзърна през вратите на товарния отсек на хеликоптера към града долу. Въпреки напрегнатия момент и високия залог, не можа да се сдържи да не отвърне:

— На мен не ми влиза дори в челната десетка.

— Да, ама не всички сме родени със склонност към самоубийство.

— Отчиташ ли факта, че ще се приземим в зона, гъмжаща от демони? — попита Даниел. — Защото мисля, че това може да го включи в класацията.

— Не, не бях го отчел — каза Саймън. Провери за последно ремъците на парашута. — Добре де, влиза в челната десетка.

— Може да ти напишат това на надгробния камък — каза Нейтън.

Саймън за миг се замисли за Нейтън. Той очакваше бебе. Преди да тръгнат от укреплението, Саймън му предложи да остане. Нейтън отказа.

— Още не е късно да се върнеш — каза му Саймън по личния канал.

— Единственият начин да се върна — отвърна Нейтън — е, ако ти сам ни поведеш назад. Готов ли си да го сториш?

Лея е там долу.

— Не.

— Тогава не се връщам. Да им сритаме задниците и да приключваме.

Няколко минути по-късно пилотът на хеликоптера им съобщи, че приближават мястото. Машината се спусна надолу и веднага стана мишена за малки летящи демони. Те обаче не можеха да я хванат. Ако хеликоптерът се забавеше, щеше да стане плячка за Кървавите ангели.

Саймън погледна към тамплиерите, после отвори канал за връзка с тях и с онези в другите два товарни хеликоптера.

— Тази нощ за първи път ще отвърнем на удара. Нека демоните да разберат, че не сме напълно победени. Нека разберат, че няма да вземат този свят без бой. — Той направи пауза. — За живите.

— За живите! — повториха тамплиерите.

Пилотът им даде сигнал да скачат.

Саймън беше пръв. Хвърли се през вратата в познатата поза „Морска звезда“ и загледа как показанията за височината върху дисплея му намаляват.

— Задействай парашута — обади се ИИ-то на костюма.

Саймън посегна към гърдите си и удари бутона за отваряне на парашута. Платното се изду над него. Той хвана въжетата за насочване и ориентира спускането си към магазина на „Епъл“. Петдесет и трима тамплиери кацнаха върху покрива на сградата. Четирима не я улучиха и се приземиха на улицата долу.

Без да разменят нито дума, тамплиерите се заеха да поставят по покрива експлозивите, докато Саймън и още няколко човека се закачиха към въжета за спускане. Той провери за последен път оръжията си.

— Лорд Крос — повика го женски глас по комуникатора.

Обаждането не беше пълна изненада. Саймън умишлено бе използвал такава честота, до която знаеше, че Лея има достъп. Беше се надявал, че по някое време ще могат да се свържат.

— Да — отвърна той.

— Не сме се срещали — каза жената. — Аз се казвам Лира Дариус. Приятелка съм на Лея.

Саймън се усмихна.

— Предполагам, не си излязла на вечерна разходка.

— Не. Осъществих контакт с Лея по-рано тази нощ. Разбрах къде се намира. Обкръжили сме сградата и сме готови да влезем да я потърсим. При неуспех сме решили да взривим всичко.

— И да убиете Лея? — Тази мисъл не се харесваше на Саймън.

— Ако се наложи. Трябва да призная, че като видях хеликоптерите и тези бронирани костюми, почувствах повече оптимизъм за крайния изход.

— Не съм дошъл тук да убия Лея.

— Нито пък аз. Надявам се, че няма да се стигне дотам.

— Няма.

— Как искате да го направим?

Саймън видя, че тамплиерите отстъпват от експлозивите на покрива.

— Досега демоните трябва да са узнали, че сме тук, затова смятах да опитаме директен подход. Да видим колко объркване можем да посеем по пътя си.

— Ще влезете през покрива?

Това изненада Саймън.

— Да.

— Ако ние имахме брони като вашите, може би щяхме да опитаме същото. Обаче нямаме.

— Ние пък имаме — каза Саймън. — Значи влизаме вътре, прибираме Лея и останалите, причиняваме колкото можем повече щети и се измъкваме оттук.

— Демоните ще ви гонят по петите.

— Вероятно.

— За щастие ние ще чакаме на улиците, готови да ви защитим.

— Това ми звучи добре.

— Освен това открихме няколко от вашите, които не са улучили сградата. Ще се погрижим за тях, докато вие имате възможност пак да им обърнете внимание.

Саймън се усмихна отново.

— Ако се измъкнем живи, ще те черпя едно.

— Аз също. Имам чувството, че тогава ще имаме нужда от това. Успех.

Саймън й благодари, после даде заповед да взривят зарядите на покрива. Експлозиите отекнаха в бърза последователност. Облаци прах излетяха към небето и покривът се разпадна.

* * *

Преди да се отвори Адската порта, един от кабалистите бе бил градски работник и бе използвал технологията на хармоничната честота за разчистване на някои от срутените тунели под Лондон, за да

се отвори място за повече маршрути. Казваше се Джерниган и беше истински магьосник с преносимия честотен инструмент за копаене, който бяха взели от градските складове.

На Уорън почти му призляваше от страх, докато следваше мъжа, който копаеше нов проход от един сервизен тунел, минаващ напречно под улицата. Справяха се бързо, защото звуковите вълни премахваха всяка неорганична материя за секунди.

Като измери за трети път разстоянието, Уорън разбра, че са под магазина на „Епъл“. Откакто жената се бе свързала с него в съня му, той много мислеше за нея, чудейки се каква ли е. Планът да я измъкнат се беше появил в ума му сравнително бързо.

Уорън нареди на кабалиста да ги изведе нагоре. Това беше по-трудно, защото тунелът трябваше да се копае под ъгъл, насочен нагоре, но и да не е прекалено стръмен, за да се изкатерят по него.

Кабалистите го последваха с известно нетърпение. Всички те сега имаха по някаква част от Карелот, която усилваше способностите им. Искаше им се да разберат колко силни са в битка. Никой от тях нямаше желание да умира, но бяха склонни да рискуват.

Колкото до самия Уорън, той идваше заради жената — Лея. Кошмарът с пастрока му бе по-различен от всичко, което бе сънувал преди. Не искаше да се повтори.

А и Мерихим беше тук. Ако наистина демонът бе организирал това, както твърдеше Лилит, между тях имаше сметки за уреждане, които можеха да се изплатят само с кръв.

Той последва тунелокопача нагоре по наклона, който беше достатъчно стръмен, за да го затрудни. Миг по-късно последният пласт между пода и магазина се изпари. Пътят беше чист.

Уорън очакваше, че може да се озоват напред Мрачните изчадия, сглобили машината. Това обаче не стана. Кабалистите излязоха в задната част на сградата, където се съхраняваха стоките.

Като стигнаха до вратата, Уорън надзърна през нея и откри, че вниманието на повечето демони е приковано към тавана. Бяха обкръжили голяма машина, която на височина заемаше почти цялото помещение.

В следващия миг силен тътен от взривове отекна в зданието. Едно голямо парче от покрива се срути. След него в сградата се

спуснаха, увиснали на въжета, осем тамплиера. Те веднага откриха огън с оръжията си.

Нападнати отгоре, Мрачните изчадия понесоха големи загуби, преди да успеят да заемат позиции и да освободят собствените си оръжия. Тамплиерите се спуснаха на пода, привличайки огъня на демоните, но още докато се подреждаха в отбранителни позиции, нова вълна от тамплиери се спусна по въжетата.

Въпреки всичко, Мрачните изчадия не смятаха да се дават без бой.

— Ще се озовем приклещени между тамплиерите и Мрачните изчадия — каза Уорън.

— Тамплиерите не са ни врагове — рече Дайю. — Демоните са. Ако това е толкова важно, колкото казваш, нямаме избор. Тамплиерите само ще ни улеснят.

„Освен ако не ни убият“ — помисли си Уорън. Собственият му опит с тамплиерите не беше блестящ. Въпреки това той се включи в битката.

* * *

Саймън беше един от първите тамплиери, стъпили на пода. Видя машината пред себе си, на по-малко от петнайсет метра. Бе разположена почти в центъра на сградата. Сега трябваше само да намерят Лея, да унищожат машината и да се измъкнат живи.

Ако не бе подложен на толкова масиран огън от демонските оръжия, можеше дори да почувства оптимизъм.

— Саймън — извика Даниел. — В сградата има и кабалисти.

Той се свърза с ПД-то ѝ и видя кабалистите, които се познаваха мигновено по татуировките и облеклото си.

— Те пък откъде се появиха?

— От дупка в пода. Току-що си прокопаха път навън.

— Адски удобно, не смяташ ли? — попита саркастично Нейтън, докато изстрелваше ракета към група Мрачни изчадия, струпани край машината.

Саймън се замисли върху това.

— Лея каза, че минава през главите на много хора. Нейната приятелка Лира е тук. Така че не съм единственият, на когото е предала съобщение.

— Може би трябваше да направим торта — рече Нейтън.

Саймън приготви оръжията си.

— Готов ли си?

— Да, друже. Готов съм. Води, аз ти пазя гърба.

Стиснал в едната ръка меча, а в другата — шипомета, Саймън излезе от прикритието си и тръгна право към Мрачните изчадия. Изстрелите на шипомета се врязаха в редиците им и започнаха да ги повалят. Преди демоните да успеят да побегнат, той се озова сред тях и развъртя меча. Крайници, глави и вътрешности бързо покриха пода. Саймън прибра пистолета си и се отдаде изцяло на сечта.

Нейтън повтаряше действията му и му оказваше подкрепа във всичко. Двата заедно се превърнаха в унищожителна сила.

Едно Мрачно изчадие се метна към Саймън, с надеждата да го изненада в гръб. Можеше и да успее, ако не беше 360-градусовият изглед на ПД-то. Саймън го посрещна със смазващ удар на огромната си лява ръка, от който черепът на демона хлътна. После улови падащия труп и го хвърли срещу другите демони пред себе си, като по този начин временно разчисти пътя си.

Преодоля още разстояние, приближавайки се към огромната машина. Мрачни изчадия стреляха от скелето, минаващо като мост над механизма.

В следващия миг една кипяща огнена топка, хвърлена от кабалист, се вряза право сред тях и ги размята във всички посоки. Повечето бяха обхванати от пламъци и вероятно умряха още преди да паднат на земята.

— Виждаш ли някаква врата в това нещо? — Саймън продължаваше напред, без да престава да сече демони.

— Да — каза Нейтън. — Докато се мотках тук отзад, я забелязах.

Саймън се свърза с картините от ПД-то на Нейтън и видя вратата.

— Влезем ли веднъж — каза Саймън, — излизането може да се окаже сложно.

— Като ще е гарга, рошава да е, друже. Щом Лея е в това нещо, ще я измъкнем. Когато си готов, само кажи.

— Готов съм — каза Саймън, мислейки за Лея и за всичко, което бе изтърпяла тя.

— Опасявах се, че това ще кажеш.

С ритници, удари, стрелба и блъскане, Саймън си проби път до вратата. Щом стигна до нея, откри, че тя представлява по-скоро херметичен люк, какъвто можеше да се види в тамплиерското Подземие.

Преди да успее да отвори люка, една жена скочи от сенките и се приземи до него. Демонските рога и опашка, които носеше, веднага показваха, че е кабалистка. Татуировки покриваха всеки квадратен сантиметър от кожата ѝ. Дясната ѝ длан сияеше леко и когато тя удари Саймън с нея, му се стори, че са го халосали със стенобойно оръдие.

Залитна назад към перилата на скелето и едва се задържа на крака. Преди да успее да се съвземе, жената се завъртя и го изрита в лицето. Той отлетя и се блъсна в Нейтън, като за момент и двамата загубиха равновесие.

— Виж ѝ сметката — изръмжа Нейтън и избута Саймън напред.

ПЕТДЕСЕТ И ЕДНО

Гняв закипя в Уорън, щом видя кабалистката, която нападна тамплиера на скелето. Позна в нея жената, която Мерихим бе предпочел пред него. Тя още носеше дадената ѝ от демона ръка.

— Уорън — каза Наоми.

— Виждам я — отвърна Уорън. Изблъска настрани Мрачното изчадие, с което се биеше, оставяйки го за Наоми. Тя го заля с вълна от огън, която обгърна създаването и то задрапа бясно назад към другарите си.

С един-единствен скок Уорън достигна върха на скелето, издигащо се шест метра над него. Когато се приземи върху металната площадка, кабалистката го погледна. Свирепа радост озари лицето ѝ.

— Здравей, слабако — поздрави го тя.

Уорън не каза нищо. Тя метна срещу него огнено кълбо. Той го парира с щит, после също хвърли едно срещу нея. То я улучи и я обгори на няколко места. Жената извика яростно, но моментално започна да се изцерява.

— Не можеш да ме нараниш — каза му тя. — Мерихим ме научи на повече неща, отколкото теб. — Тя хвърли срещу него мълния.

Уорън вече се бе раздвижил. Измъкна обсидиановото копие и заби дръжката му в земята. Мълнията удари копието, мина по него и изтече в скелето. Уорън вече се бе заслонил с щит, но не знаеше дали тамплиерът ще бъде предпазен.

Преди жената да се съвземе, Уорън прониза черепа ѝ с копието и я уби. Преметна тялото ѝ през ръба и го пусна в гъмжилото от биещи се.

Обърна се и видя, че двамата тамплиери влизат в машината. После погледна надолу, откри Наоми и я издигна с телекинеза върху скелето.

— Влизаме вътре — каза ѝ той.

— Добре.

Уорън се хвърли през вратата, мислейки за онази жена, Лея.

След като се озова в машината, Саймън откри, че комуникаторът му вече не го свързва с никого навън. Можеше обаче да се свързва с Лея.

— Саймън? — попита тя и нотката на ужас и съмнение в гласа ѝ му причини болка.

— Тук съм. — Саймън се взираше надолу към голяма редица от контейнери, които приличаха на спални отделения в гарите на Токио. Представляваха миниатюрни ковчези, в които едва имаше място за един човек. Той проследи сигнала ѝ до едно от отделенията, после разби ключалката и издърпа контейнера.

Лея лежеше вътре с ръце, кръстосани върху гърдите. Изглеждаше болна, но очите ѝ бяха отворени и тя реагираше.

— Къде съм? — попита тя.

— Още си в машината. — Саймън ѝ подаде ръка и тя я пое. Той нежно ѝ помогна да се изправи. За щастие не се виждаха никакви демони, но битката отвън продължаваше. Шумът от нея ехтеше по коридора.

Когато се обърна да излезе, един кабалист препречваше пътя му. Позна в него мъжа, чиято ръка бе отсякъл преди четири години. Онзи, който беше в съюз с демона.

— Уорън — каза дрезгаво Лея.

— Познаваш ли го? — попита Саймън.

— Да. Посетих го в сънищата му. Той, също като теб, беше един от онези, с които успях да поговоря.

Саймън застана пред Лея в отбранителна поза, готов да я предпази. Мечът му блестеше.

— Лея? — обади се кабалистът.

— Да — отвърна Лея.

— Ти с тамплиерите ли си? — Гласът на Уорън звучеше така, сякаш не можеше да повярва.

Саймън се опасяваше от копието на мъжа. В тясното пространство на тунела копието даваше на кабалиста голям обхват и бързина.

— Не — отвърна Лея. — Но двамата със Саймън се познаваме.

— Разбирам. — Уорън звучеше разочаровано. Насочи вниманието си към Саймън. — Преди четири години ти отсече ръката ми.

— Преди четири години ти беше с демон, който се опитваше да ни убие — отвърна Саймън. — Доколкото съм чувал, оттогава насам не си в много по-добра компания.

— Тази нощ е — изтъкна Лея. — Може би ще е по-добре да проведем тази дискусия на друго място. Където не могат да ни нападнат демони. Освен това тук има още доста хора, които трябва да измъкнем.

— Да поговорим по-късно? — попита Саймън.

Уорън неохотно кимна.

После се заеха да освободят останалите хора, затворени в машината.

* * *

За миг Уорън си помисли, че са свободни. Макар сградата да си оставаше опасно място, обединената мощ на кабалистите и тамплиерите бе изтласкала Мрачните изчадия.

Тамплиерите се заеха с хората, които бяха държани затворени в машината. Само четиринайсет от тях бяха още живи. Други седемнайсет отделения съдържаха трупове на хора, умрели само преди часове.

Саймън Крос заповяда на тамплиерите да поставят експлозиви по машината. Те заработиха бързо и в синхрон, лепейки предварително оформените пакети върху нея.

— Изтегли хората си на безопасно място — каза Саймън на Уорън. — Когато това избухне, сградата вероятно няма да издържи.

Уорън даде заповедите си, но самият той не се отдели от тамплиерите. Наоми остана с него.

Мерихим се появи с бурен вятър, който събори всички. Дори тамплиерите изпопадаха и се затъркаляха по пода.

Демонът бе висок два метра и половина, без да се броят рогата. Бе едър и мускулест. Червени люспи покриваха тялото му. Суровото му

лице с тъпа муцуна винаги бе напомняло на Уорън за гущер. Мерихим носеше синьо-зелена броня и държеше зелен метален тризъбец.

— Е, червейче — обърна се Мерихим към Уорън, — виждам, че си решил да си опиташ късмета.

С разтуптяно сърце и изпълнен със страх, Уорън стоеше на треперещите си крака. Помисли си за героите и как те винаги казваха нещо остроумно в такива битки. Но той не беше такъв. Не беше нито герой, нито смел, нито остроумен.

— Не биваше да идваш тук — рече Мерихим. Изнесе тризъбеца си назад и замахна към гърдите му.

Един меч отби тризъбеца. После Саймън застана пред Уорън. Тамплиерът държеше меча си с две ръце.

— Ако искаш да го убиеш — заяви Саймън, — ще трябва да минеш през мен.

Мерихим се усмихна.

— Много добре.

Той махна с ръка и Саймън се издигна над земята, стиснат в невидима хватка.

Тамплиерът измъкна със свободната си ръка шипомета и откри огън. Върху демона зейнаха рани. Мерихим изръмжа гневно.

В следващия миг още двама тамплиери нападнаха демона изотзад. Мерихим замахна към тях с тризъбеца си. Уорън блокира замаха с призован от него щит.

* * *

Саймън се бореше с невидимата сила и накрая спечели. Не знаеше дали се освободи със собствени усилия, или с помощта на Нейтън, Даниел, Лея и кабалистите, останали с тях.

Веднага щом краката му докоснаха земята, той стисна меча с две ръце и се втурна напред. Изобщо не се поколеба, преди да се хвърли в атака. Демонът се опита да извърти обратно тризъбеца си, но Уорън пак блокира опита му със своя щит.

Саймън заби меча си в широко откритата гръд на Мерихим. Паладиевото острие потъна дълбоко в тялото на демона и изстърга в кост. Теглото и инерцията на Саймън повалиха Мерихим по гръб. Той

се стовари върху пода и моментално започна да се бори. Саймън държеше здраво меча, но подът го избутваше назад към него.

— Внимавайте! — извика женски глас. — Той ще се опита да избяга оттук с магия.

С крайчеца на окото си Саймън зърна една красива чернокоса жена, застанала само на няколко метра от него. Не знаеше откъде се е взела.

В следващия миг Уорън заби обсидиановото си копие в главата на демона. Мерихим затрепери и се разтресе. С предсмъртния си дъх ги прокле всичките.

— Пак ще се видим — обеща демонът, докато силите го напуснаха. — Когато се върна от Среднощния извор, ще дойда да ви търся.

Чернокосата жена се приближи до Мерихим и постави ръце от двете страни на главата му. Промълви някакви думи, които Саймън не можа да разбере. Синя мъгла се издигна от демона и тя я вдиша всичката. Когато свърши, се усмихна широко, а тялото на Мерихим избухна в пламъци.

Саймън заповяда пак да сложат експлозивите и всички излязоха от сградата. От другата страна на улицата наблюдаваха взривовете и срутването на сградата.

Наоколо вече бяха започнали да се събират и други демони. Хората нямаха друг избор, освен да бягат. Машината може и да беше унищожена, както и демонът, който я бе създал, но Адската порта си оставаше отворена, а Изгарянето продължаваше да променя цял Лондон.

ЕПИЛОГ

— Какво ще правиш сега? — попита Лея.

Саймън стоеше заедно с нея на върха на един хълм близо до укреплението. Слънцето се спускаше на запад и от него се разстилаше прекрасна панорама от цветовете.

— Ще се наложи да се махнем — каза той. — Нямаме избор. Демоните вече се разпръскват извън Лондон. Рано или късно ще ни открият.

— Но сега разполагате с технологията на Възлите.

— Не. Само с част от нея. Не знаем дали някога ще стане толкова силна, че да може да защитава цели градове. Или дори оцелелите, които сме събрали. Дотогава ще сме принудени да се пазим и да търсим други начини за победа над демоните.

— С Истините, споменати в ръкописа „Гоетия“ ли?

Саймън кимна.

— Още работим по този въпрос. Това е битка, която бихме могли да спечелим. Но няма да стане отведнъж. Ще научим повече за тях. Демоните водят непрестанни битки от хилядолетия насам. А ние едва сега започваме. — Той погледна към нея. — Ами ти?

— Лира е заинтересувана от онова, което сте разбрали за ръкописа „Гоетия“. Предполагам, че ще помагам на екипите да пресяват всичката информация, с която успеем да се сдобием. Стари книги. Стари ръкописи. И от време на време демони, които бихме могли да разпитаем. Ако тези така наречени Истини съществуват, ще ги открием.

Саймън я хвана за раменете с големите си ръце.

— Ще ми липсваш.

Тя му се усмихна.

— Още не си си тръгнал. А и няма да си на другия край на света. Мога да измина разстоянието, пък и ти вероятно от време на време ще имаш нужда да поговориш с тукашните тамплиери.

Той я прегърна и я целуна. За миг си позволи да повярва, че те двамата са целият свят и никой от проблемите, които стоят пред тях, не съществува.

Тази илюзия не продължи дълго. Адската порта още се възправяше гордо над Лондон.

ЗА АВТОРА

Мел Одом живее в Муур, Оклахома, с жена си и децата си. Написал е десетки книги както оригинални, така и свързани с игри, сериали и филми като „Бъфи, убийцата на вампири“ и „Блейд“ и е получил наградата „Алекс“ за романа си The Rover. Романът му Apocalypse Dawn е бил номиниран за наградата „Кристи“.

Освен това е треньор в аматьорските лиги по бейзбол и баскетбол, води курсове по писателско майсторство и пише рецензии за филми ДВД-та, книги и компютърни игри.

Интернет страницата му е www.melodom.com и поддържа блог на www.melodom.blogspot.com. Можете да се свържете с него на melodom.net.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.